

NICHOLAS SPARKS

Törékeny csodák

NICHOLAS SPARKS

Törékeny
csodák

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Counting Miracles

Copyright © 2024 by Willow Holdings, Inc.
All rights reserved.

Hungarian translation © Szieberth Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIEBERTH ÁDÁM

ISBN 978 963 452 990 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

Első fejezet

I

2023. március

Tanner Hughes kilépett a házból, amely egykor a nagyszüleié volt, és bezárta maga mögött az ajtót. Az egyik kezében sporttáska volt, a másikban ruhavédő zsák. Abban vitte az öltönyt, amelyet öt hete, a nagyanyja temetésén viselt.

A verandán álló Tanner felnézett az égre, ahol egyetlen felhő fehérlett vakítóan a reggeli verőfényben. Úgy tűnt, hogy újabb csoda szép, képeslapra kívánckozó nap virradt rá. Már nem először gondolt arra, milyen szép helyen állapodtak meg végül a nagyszülei. A floridai Pensacola mindig is katonaváros volt, mivel sok veterán költözött ide a nyugdíjas éveire. Tanner nagyszülei tehát nagyon is illettek a képbe, különösen a nagyapja, aki azelőtt szerelőként dolgozott a hadseregben.

Tanner otthagya a kulcsot az egyik virágcserep alatt, mert azt napra ígérte magát az ingatlanos. A bútorokat már elvitték a költöztetők, és a szobafestőkkel is egyeztettek időpontot, az ingatlanos pedig sűrűn célozgatott arra, hogy gyorsan el fog kelni a ház. Tanner az utóbbi hetekben a nagyszülei holmiját rendezgette, és próbálta feldolgozni az azt megelőző hónapokat, azaz a nagyanyja végnapjait.

Még egyszer, utoljára hátrapillantott. Hiányzott a nagymamája, ahogy a nagyapja is, hiszen ők nevelték fel. A szüleit nem ismerte, mivel egyedülálló anyja pár perccel az ő születése után meghalt. Furcsa volt, hogy a nagyszülei sincsenek többé, és Tan-

ner úgy érezte, bizvást elmondhatja magáról, hogy most jutott árvaságra. Hiszen az anyja csak fényképeken létezett a számára, a biológiai apjáról pedig pár hete még nem tudott semmit. A nagyszülei a maguk hallgatag módján érzékeltették, hogy nem tudják, kicsoda, és Tanner már réges-rég meggyőzte magát arról, hogy ez nem is számít. Persze néha sajnálta, hogy nem ismerhette a szüleit, de szerető családban nőtt fel, és ez volt a legfontosabb.

Elhessegette a szomorkás gondolatokat, és elindult a kocsija felé, amelyről így, leparkolva is ordított, hogy szupergyors járgány. Az 1968-as Shelby GT500KR modell reprodukciója, amelyet a Revology Cars nevű cég gyártott, metálbordó színben pompázott, és fehér csíkok díszítették, éppúgy, mint a futószalagról bő fél évszázada legördült elődeit. Ez az autó volt a legextravagánsabb dolog, amit Tanner valaha vásárolt magának. Őszintén sajnálta, hogy a nagyapja már nem láthatja, hiszen ő is odavolt a kultikus amerikai izomautókért. Igaz, nem eredeti Shelby GT500KR volt, viszont arra készült, hogy menjenek vele, nem pedig arra, hogy a garázsban tárolják, és Tannernek ez így tökéletesen megfelelt.

Persze ha jön a nyár, úgyis a garázsban köt ki a kocsija...

Bepréselte a sporttáskát meg az öltönyt a csomagtartóba, a házból elhozott emléktárgyakat rejtő doboz mellé. A hátizsákja már ott volt az első ülésen. A motor rekedtesen felbőgött, és Tanner már robogott is az autópálya felé. Szupermarketek, áruházak, gyorséttermek suhantak el mellette, és az járt a fejében, hogy Pensacola, a tengerpartot leszámítva, nemigen különbözik a többi várostól, ahol az utóbbi években megfordult. Még szoknia kellett, milyen egyforma az ország, függetlenül attól, hogy melyik államban jár. Nem tudta, eljön-e valaha az idő, amikor már nem érzi magát idegennek az Amerikai Egyesült Államokban.

Vezetés közben az élete mérföldköveire terelődtek a gondolatai. Felidézte a németországi és olaszországi katonai bázisokon megélt ifjúkorát, a Georgia állambeli Fort Benningben végig-

csinált alapkiképzést, majd a hadseregben töltött, számos közel-keleti bevetéssel tarkított, közel másfél évtizedes időszakot. A leszerelés után pedig az Egyesült Államok Nemzetközi Fejlesztési Ügynöksége, a USAID biztonsági szakembereként dolgozott, mindvégig a tengerentúlon.

És azóta?

Nagyrészt azóta is vándoréletet élt, bár talán csak azért, mert másfajta életet nem ismert. Az utóbbi években szinte végig úton volt: keresztül-kasul bejárta az országot, és a telefonjában szépen gyűltek a nemzeti parkokban, illetve emlékműveknél készült fotók. De az utazgatás fő célja nem ez volt, hanem az, hogy meglátogassa a régi barátait, és ami még fontosabb, az elhunyt barátok családját. Összesen huszonhárom bajtársát tudta felsorolni, akik vagy harcban estek el, vagy önkezükkel vetettek véget életüknek a leszerelés után, és valamiért helyesnek tűnt, hogy elbeszélget az özvegyükkel vagy a szüleikkel. Úgy érezte, ezáltal közelebb jut valamiféle válaszhoz, még akkor is, ha azt sem tudja pontosan, hogy mi a kérdés.

Tavaly októberben még volt néhány család a listáján, amikor az országjárás hirtelen félbeszakadt, mert kiderült, hogy a nagyanijának már nincs sok hátra. Tanner ezt csak akkor tudta meg, pedig rendszeresen hívták egymást, és üzeneteket is váltottak, de a nagyanija nem tett említést a gyógyíthatatlan tüdőbajáról. Tanner egyből rohant Pensacolába, ahol a felpolcolt párnáknak döntve, egy gondozónő társaságában találta az idős asszonyt. Az volt az első gondolata, hogy mintha összement volna, amióta utoljára látta, majd feltűnt neki, hogy oxigéntartállyal is nehezen, szaggatottan lélegzik. Összeszorult a gyomra a látványtól, és attól kezdve szinte el sem mozdult a nagyanija mellől. Sok feladatot átvett a gondozónőtől: nagyrészt ő etette, fésülte, öltöztette a nagymamáját, és sokszor aludt mellette, a szobájába becipelt heverőn. Buzgón készítette neki a kalóriadús tejturmixokat, az ételét pedig pépesítette, de úgy, hogy egy cse-csemő is meg tudta volna enni. Gyengéden kefélgette a nagy-

anyja ritkuló haját, és ajakírt kent a kicserepesedett szájára. Délutánonként pedig, ha az idős asszony épp nem aludt, hanem elmélyülten nézte, hogy mi van az ablak túloldalán, felolvasott neki az Emily Dickinson-verseskötetből.

És mivel a nagyanyjának egyre inkább nehezeire esett a beszéd, ő tartotta szóval. Mesélt a Grand Canyonról, Gracelandról, az észak-wisconsini jég szállóról és még sok mindenről, amit látott. De hiába várta, hogy a nagyanyja osztozzon a lelkesedésében: az idős asszony aggodalmas arca minden szónál ékesebben beszélt. Mintha ezt mondta volna: *Aggaszt, hogy így hagylak hátra. Aggaszt, hogy rendezetlen az életed.* Tanner próbálta elmagyarázni, hogy a kóborlása egyfajta tisztelgés az elvesztett barátok előtt, de a nagymamája megrázta a fejét, és reszelős hangon kipréselte magából a mondatot:

– Neked... otthon kell.

Aztán hosszú, heveny köhögőroham következett, majd az idős asszony intett Tannernek, hogy adja a kezébe az éjjeliszekrényen heverő jegyzetömböt és tollat. Ezt körmölte a papírra: „Találd meg a helyet, ahova tartozol, és tedd az otthonoddá!”

Tanner tudta, hogy csalódást okozna, ha beismerné, hogy még mindig nem jutott közelebb a megállapodáshoz. Ezért arról sem szólt a nagyanyjának, hogy januárban jelentkezett a USAID-nél megismert régi barátja, Vince Thomas, és újabb afrikai munkát ajánlott. Korábban már dolgoztak együtt Kamerunban, és Vince elmondta, hogy szüksége lenne egy biztonságifőnök-helyettesre, aki jól ismeri az országot és annak politikai viszonyait. Tanner akkor, januárban elfogadta az ajánlatot, mert úgy gondolta, hogy továbblépés, vagy inkább következő lépés gyanánt ez is éppúgy megteszi, mint bármi más.

Most pedig, hónapok óta először, felhajtott az autópályára. Összemosódott a szeme előtt az elsuhanó, sík észak-floridai táj. Úgy tervezte, hogy útba ejti a legjobb barátját, Glen Edwardsot, majd folytatja útját az Asheboro nevű észak-karolinai kisváros felé, ahol ki tudja, mi vár rá. Az is lehet, hogy semmi.

Asheboro.

Ezt írta fel a nagyanyja a jegyzettömbre, mielőtt kómába esett.

II

Észak-Karolina állam keleti része, Pensacolához hasonlóan, a nyugdíjba vonult veteránok kedvelt lakóhelye. Ide költözött Glen Edwards is, aki egyértelműen a talpára esett, miután leszerelt a Delta Force-tól. Egy harcászati kiképzőközpontot vezetett, ahova az ország minden tájáról jöttek a rendőrök meg a SWAT-kommandósok, és a Bogue Sound nevű lagúnára néző Pine Knoll Shoresban vettek házat a feleségével, Mollyval, aki vel két, immár tíz év körüli gyereket neveltek. A kocsiból kiszálló Tannert nem lepte meg, hogy Glen egy üveg sörrel várja a verandán. Olyan sokáig szolgáltak együtt, hogy szinte olvastak egymás gondolataiban.

A magas mennyezetű ház csoda szép kilátással büszkélkedhetett, és kissé kupis, otthonos benyomást keltett. A szobasarkokat egymásra pakolt hátizsákok foglalták el, a bejárati ajtónál sporteszközök álltak kupacban. A gyerekek a három nap alatt, amit Tanner ott töltött, hol az apjukat, hol őt ostromolták. Hol videójátékokat mutattak neki, hol filmet nézni hívták, de ő ezt egy csöppet sem bánta, mert mindig is szerette a gyerekeket. A mosolygós, türelmes Molly pedig az a fajta nő volt, aki a legjobbat hozza ki a férjéből.

Jókat ettek, meglátogatták Glen egy-két rokonát, és elrúccantak a tengerpartra is meg a Roanoke-szigetre, a vízi világot bemutató North Carolina Aquariumba. Esténként pedig a hátsó verandán cseverésztek a csillagos ég alatt, majd miután Molly nyugovóra tért, a két férfi még hosszasan beszélgetett négy szemközt.

Az első este Tanner elmesélte, mi mindent látott bolyongá-

sai során, majd beszámolt az elhunyt barátok családjánál tett látogatásairól is. Glen, aki sokakat ismert a szóban forgó bajtársak közül, csöndben hallgatta, majd a végén közölte, hogy ő erre képtelen lett volna.

– Nem tudom, mit mondtam volna nekik – vallotta be.

Tanner tudta, mire gondol Glen, hiszen neki sem ment könnyen a dolog. Pláne, amikor olyan bajtársak családját kereste fel, akik öngyilkosok lettek... Aztán könnyebb témákra terelődött a szó. Tanner elújságolta Glennek, hogy Kamerunban fog dolgozni, majd beszámolt a Pensacolában töltött hónapokról is. Nem hallgatta el azt sem, hogy mivel lepte meg váratlanul a nagyanyja, azaz miért megy Asheboróba.

– Várj csak! – szólalt meg Glen, miután valamennyire feldolgozta a hallottakat. – Ezt csak most tudatta veled?

– Először azt hittem, keveri a dolgokat – felelte Tanner.

– De aztán le is írta, és akkor már tudtam, hogy ez komoly.

– És hogy érezted magad?

– Hát sokkolt a dolog, meg talán dühös is voltam egy kicsit. De tudtam, hogy a nagyanyám úgy érezte, jól teszi, hogy elhallgatja ezt előlem. Talán engem próbált védeni ezzel... De így is szeretettel gondolok rá, hiszen igazából ők voltak a szüleim a nagyapámmal.

Glen akkor becsukta az eltátott száját, és nem szólt semmit, de az utolsó, harmadik estén újra szóba hozta a témát:

– Gondolkoztam azon, amit tegnapelőtt mondtál – kezdte.

– És be kell vallanom, hogy egy kicsit aggódom érted, Tan.

– Hibás döntésnek tartod, hogy elmegyek Asheboróba?

– Nem. Teljesen érthető, hogy érdekel a múltad. Alighanem én is ezt tenném, ha valaki ledobna elém egy ekkora bombát. Az viszont aggaszt, ahogy a legutóbbi melőd óta élsz. Már-mint azt értem, hogy utazgatsz egy kicsit, és meglátogatod a régi barátaidat meg minden, és azt is értem, hogy ápolnod kellett a beteg nagymamádat. Na de visszamenni Kamerunba? Ez már magas nekem. Olyan, mintha elnapolnád az életedet ahelyett,

hogyan élne. Sőt, inkább olyan, mintha visszafelé haladna. Ha jól tudom, soha nem volt még saját tulajdonú otthonod, ugye? Nem fáraszt még a vándorélet?

Úgy beszélsz, mint a nagymamám! – gondolta magában Tanner, de hangosan nem mondta ki. Inkább megvonta a vállát, és csak ennyit felelt:

– Jól éreztem magam ott.

– Azt értem – mondta Glen, majd sóhajtott egyet, és hozzátette: – De ha egyszer úgy döntesz, hogy megállapodsz, a cégnél mindig van számodra hely. Ott laksz, ahol akarsz, magad osztod be az idődet, és megint Delta Force-osokkal dolgozhatsz. Sőt mi több, Mollynak van egy húga, aki szingli. – Glen az utolsó mondatnál úgy vonogatta a szemöldökét, hogy Tanner nem bírta ki nevetés nélkül.

– Kösz – mondta, és meghúzta a sörét.

– Ami pedig a nyomozásodat illeti...

– Mintha azt mondtad volna, hogy megérted a kíváncsiságomat.

– Így is van. Csak érdekelne, hogy a 23andMe-t használod, vagy valami más DNS-tesztelő weboldalt?

– Megpróbálkoztam az összessel – mondta Tanner –, de csak Ohióban meg Kaliforniában találtam egy-két nagyon, nagyon távoli rokont. Nyilván nem volt túl népes a család. De ha van valami javaslatod, nyitott vagyok. Én örülnék a legjobban, ha nem kéne annyit talpálnom.

– Nincs javaslatom – mondta Glen. – A stratégiád határozottan régimódi, de ki tudja? Régen is így csinálták az emberek, nem igaz? Szóval akár szerencséd is lehet.

Tanner bólintott, de voltak kételyei. Nem tudta, mennyi esély van arra, hogy megtalál valakit bő negyven évvel korábbról, pláne ha az illető kereszt- és családneve is olyan gyakori, hogy alig-alig szűkíti a kört. Hiszen csak az Államokban majdnem kétmillió Johnson él – Tanner ezt kiguglizta –, és Asheville-ban is több mint száz.

És még az sem biztos persze, hogy a nagyanyja memóriájában meg lehetett bízni akkor, a végstádiumban. Csak annyit tudott leírni a már-már olvashatatlan, reszketeg macskakaparáásával, hogy:

*Apád
Dave Johnson
Asheboro, É-Karolina
Ne haragudj*

III

Pine Knoll Shorestól Asheboróig négy óra volt az út. Tanner, miután beért a városba, megállt egy boltnál, ahol vett egy térképet, egy jegyzetfüzetet és néhány tollat, majd megkereste a könyvtárat. A kölcsönzőpult mögött ülő kedves hölgy azt felelte a kérdésére, hogy a hetvenes-nyolcvanas évekből sajnos nincsenek telefonkönyvek, de egy 1992-est elő tudott kotorni. Talán az is megteszi...

Tanner keresni kezdte sosem látott apját. Először is szét-hajtogatta az olvasóterem egyik asztalán Asheboro térképét, és négy negyedre osztotta a várost. Ezután kiírta a régi telefonkönyvből az összes Johnson nevet és címét, majd bejelölte a térképen a lakhelyüket. A következő lépés az volt, hogy behívta az iPhone-ján a friss online telefonkönyvet, és bekarikázta a térképen azok lakhelyét, akik még mindig ott éltek. Ha már a talpalós-kopogtatós módszer mellett döntött, csinálhatja akár hatékonyan is...

Még nem végzett, amikor bezárt a könyvtár – azaz kénytelen lesz visszajönni két nappal később, hétfőn. Fontolgatta, hogy felkeresi a megyei irattárat, hiszen az ingatlan-nyilvántartás is segíthet, de tudta, hogy hétvégén ott sincs félfogadás.

Miután bejelentkezett a Hampton Innbe, és lerakta a hol-

miját, úgy érezte, muszáj megmozgatnia a lábát. Felderítette hát a városközpontot, ahol egy régiségbolt, egy virágbolt és néhány butik előtt is elhaladt. Az üzletek a huszadik század elején épült házak földszintjén működtek. Tanner látott egy szép parkot is, és feltűnt neki, hogy az utcákon nagy a nyüzsgés, dacára annak, hogy ijesztően gyülekeznek az égen a felhők. A kutyasétáltatók és a babakocsit toló, ifjú szülők mintha egy letűnt kort idéztek volna, és Tanner megpróbálta elképzelni, milyen lehetett itt felnőni. *Apám itt ismerte volna meg anyámat?* – merült fel benne a kérdés. Amennyire tudta, a nagyszülei soha nem éltek Asheboróban, de akkor vajon hogyan keresztezhatték egymást az útjaik? A nagymamája persze erre is tudna válaszolni... Tanner szívből sajnálta, hogy nem tudott kicsivel tovább együtt lenni vele.

Mire eleredt az eső, visszaért a szállodába, és belemélyedt a második világháború csendes-óceáni hadszínteréről szóló könyvbe. Olvasás közben azon merengett, hogy mennyit fejlődött azóta a modern hadviselés. A harcoló felek soraiban végzett pusztítás persze a régi...

Amikor korogni kezdett a gyomra, kiguglizott a telefonján egy sportkocsmát, ahol, úgy gondolta, meg is vacsorázhat. A Coach's nevű műintézmény parkolója nem kis meglepetésére dugig volt, így két kört is kellett tennie, mire talált egy szabad helyet. Amikor pedig belökte az ajtót, rögtön mellbe vágta a fülsiketítő zaj. Több képernyőn is ment valami egyetemi kosármeccs, és a közvetítés maximális hangerejére a kocsmá tomboló közönsége is rátett egy lapáttal. Tannernek halványan rémlett, hogy Glen mondott valamit a márciusi örületről, vagyis az országos egyetemi sportszövetség, az NCAA férfikosárlabdatornájáról.

Miközben átszalomozott a tömegen, reflexszerűen pásztázta az emberek arcát és testbeszédét, hogy ki tudja szűrni a részegeket és a bunyóra vágyókat. Észre is vett a bárpult közelében, az egyik magas asztalnál három férfit, akiknél, úgy tűnt,

fegyver van. Jól látszott a derekukon az árulkodó dudor, a hajviseletük és a testtartásuk viszont azt sugallta, hogy munka után lazító rendőrök vagy seriffhelyettesek lehetnek. De Tanner azért olyan helyre ült a bárpultnál, ahonnan szemmel tudja tartani őket meg a többi vendéget is. Hiába, a szokás hatalma...

Amikor a pultos végre meglátta, hogy ott van, rendelt egy hamburgert és egy helyi kézműves sört. Mindkettő ízlett neki, majd miután a pultos elvitte az üres tányérját, szórakozottan kortyolgatta a maradék sörét, és nézte a meccset. Ösztönösen kővé dermedt, amikor a kocsmá népe felhördült, de csak az váltott ki ilyen reakciót, amit a képernyőkön épp visszajátszottak: az egyik csapat irányítója elsüllyesztett egy hárompontost. Tanner megkönnyebbülve fújta egyet, de aztán megütötte a fülét egy másféle hang, amely nem illett bele az össznépi üdvölgésbe.

– Azt mondtam, ENGEDJ EL!

A hang irányába forduló Tanner egy sötétbarna hajú lányra lett figyelmes, aki az egyik boksztól állt, az ott ülő, fordított baseballsapkás fiú pedig a karját szorongatta. Tanner úgy látta, hogy egy másik lány és még két fiú ül a boksztól. Nem szívesen avatkozott volna közbe, de taszította, ha egy férfi a fizikai erejével félemlít meg egy nőt. A lány végül el tudta rántani a karját, de Tanner elhatározta, hogy nem fogja tétlenül nézni, ha a fiú megint elkapja.

A lány szerencsére elviharzott az ajtó felé, majd a szőke barátja is kisurrant a boksztól, és követte. A fiúk pedig röhögtek rajtuk, és utánuk kiabáltak.

Kis hülyék – gondolta magában Tanner, majd ismét a tévé felé fordult. Amikor már csak a korsó fenekén lötyögött némi sör, fogta a dzsekijét, és elindult az ajtó felé. Útközben az imént látott boksztól tévedt a tekintete, és feltűnt neki, hogy a fordított baseballsapkás fiú már nem ül ott, csak a két haverja.

A francba!

Tanner átfurakodott a tömegben, majd a kocsmából kilépve pásztázni kezdte a parkolót. Már látta is a baseballsapkást meg

a két lányt: egy fekete városi terepjáró mellett álltak, és meszsziról is jól látszott, hogy újabb heves vita van folyamatban. A baseballsapkás megint karon ragadta a barna hajú lányt, aki ezúttal hiába próbált szabadulni. Tanner elindult feléjük.

– Valami gond van? – kiáltott oda, mire mindhárman felkapták a fejüket.

– Ki a franc maga? – acsarkodott a baseballsapkás, és szorosan fogta a lányt.

– Engedje el! – mondta Tanner, amikor már csak egy-két méterre volt tőlük. Miután a baseballsapkás nem reagált, még közelebb lépett. Érezte, hogy működésbe lépnek a Delta Force-os reflexek, azaz minden idegszála riadót fúj. – Nem mondom még egyszer – szólalt meg nyugodt, egyenletes hangon.

A fiú még kivárt egy ütemet, majd vonakodva elengedte a lány karját.

– Csak próbáltam beszélni a barátnőmmel – mondta.

– NEM VAGYOK A BARÁTNŐD! – sipította fülsértően éles hangon a barna hajú lány. – Egyszer randiztunk, és ennyi! Nem is értem, miért vagy itt!

Tanner a lány felé fordult, akinek fájhatott a karja, mert még mindig dörzsölgette.

– Akar beszélni velem? – kérdezte Tanner.

A lány levette a kezét a karjáról, és halkán azt felelte:

– Nem. Haza akarok menni.

Tanner a fiú szemébe nézett.

– Ez elég egyértelmű volt – mondta. – Talán jobban tenné, ha bemenne, mielőtt bajba kerül.

A baseballsapkás szája szólásra nyílt, de aztán jobb belátásra tért. Hátralépett egyet, majd megfordult, és visszament a kocsmába. Miután becsukódott mögötte az ajtó, Tanner ismét a lányhoz fordult.

– Jól van?

– Gondolom – felelte a lány, de mintha kerülte volna Tanner tekintetét.

– Nem lesz semmi baja – kotyogott közbe a barátnője.
– Nem kellett volna így ráijesztenie a sráca.

Lehet, gondolta magában Tanner. Vagy talán mégis jól tettem...

Tapasztalatból tudta, hogy ha valakinek az önérzetébe gázol, az sokszor jobb, mint a másik opció, és ami történt, az már úgylis megtörtént.

– Akkor hát jó éjszakát! – mondta, és biccentett. – Vezessenek óvatosan!

Azzal Tanner elindult a parkoló végében álló kocsija felé. Beült a volán mögé, majd a kijárat felé araszolt a kocsisorok közti folyosón. A két lány már nem volt ott, ahol az előbb találkozott velük.

Rádöbrent, hogy meg kell néznie az útvonalat a telefonján, ezért megállt, és kicsit oldalra dőlt, hogy ki tudja halászni a készüléket a farzsebéből. Ekkor hirtelen kitolatott, vagy inkább kilőtt a parkoló kocsik sorából a nagy, fekete terepjáró, és belerohant a Shelbybe. A koci hátulja elmozdult, Tanner feje pedig hátranyaklott. Recsegett-ropogott a fémnek ütköző fém – aztán már vége is volt.

Tanner gépiesen csinálta, amit a kiképzésen belésulykoltak, azaz ellenőrizte, hogy nem sérült-e meg. Arra jutott, hogy keze-lába rendben van, nem vérzik sehol, a nyaka és a háta pedig talán fájni fog reggel, de nem sínylették meg komolyabban a dolgot.

Viszont a koci...

Tanner vett egy mély lélegzetet, majd abban a reményben nyitotta ki az ajtót, hogy talán mégsem volt olyan durva az ütközés, amilyennek hangzott – de azért felkészült a legrosszabbra. Elölről kerülte meg a Shelbyt, majd hátraérve azzal szembe-sült, hogy a karosszéria hátsó része csúnyán deformálódott, és hozzáér az abroncshoz. Továbbá ripityára tört a hátsó lámpa, és kinyílt a csomagtartó, amelyet Tanner hiába próbált visszacsukni, mert nem akadt be a kallantyú.

A kocsim!, lamentált magában. Az új kocsim...

Eltelt pár másodperc, mire a feldühödött Tanner észrevette,

hogy a városi terepjáró, pontosabban Chevrolet Suburban so-
főrje még nem szállt ki. Vett néhány mély lélegzetet, majd ami-
kor már úgy érezte, hogy rendezni tudja a dolgot a fickóval
anélkül, hogy kijönne a sodrából, elindult a Suburban vezető-
ülés melletti ajtaja felé, amely sértetlennek tűnt. Amikor odaért,
az ajtó kivágódott, és előbukkant két vékonyka, remegő láb.
Tanner döbbenetesen látta, hogy megint a barna hajú lánnyal áll
szemben, aki holtápadt, és nagy kerek szemmel, riadtan mered
rá. Aztán kiadott valami fuldoklósszerű hangot, és az arcát a ke-
zébe temetve elsírta magát.

Jézusom! – morogta a bajsza alatt Tanner. *Ez a hála, amiért
próbáltam jó fej lenni...*

Adott a lánynak egy percet, majd még egyet. A zsenge kora
és a reakciója alapján gyanította, hogy ez az első balesete, és tud-
ta, hogy az mindig traumatikus élmény. Amikor pedig elapadt a
könnyzáró, és a lány megtörölte az orrát a ruhaujjával. Tanner
összeszorította a száját. Félő volt ugyanis, hogy ha emelt han-
gon beszél a lánnyal, annak újabb sírógörccs lehet a vége, és az
hiányzott neki a legkevésbé.

– No, figyeljen rám – szólalt meg ugyanolyan határozott,
tréfát nem ismerő hangon, ahogy a baseballsapkással is beszélt.
– Először is elárulná, hogy hívják?

A lánynak a jelek szerint kellett egy kis idő, hogy felfogja,
mit mondott Tanner. Végül felemelte a fejét, és mintha nagyon
erősen próbált volna koncentrálni.

– Anyám meg fog ölni – bökte ki végül.

Uram, segíts! – gondolta Tanner, de azzal biztatta magát,
hogy a lány, ha a nevét nem is mondta meg, képes tiszta fejjel
gondolkodni.

– Meg kell győződnöm róla, hogy nem szenvedett testi sé-
rülést – folytatta. – Megtenné, hogy elfordítja a fejét jobbra,
majd balra, ahogy mutatom? Utána pedig próbáljon bólintani,
rendben?

A lány, bár némi késéssel, de tette, amit Tanner mondott.

- Feje, nyaka nem fáj? Egy kicsit sem?
- Nem – felelte a lány, és szipogott egyet.
- Keze, lába, háta? Érez bármilyen bizsergést, szúrást, fáj-dalmat, zsibbadást? Válla, dereka forog?

A lány ráncolta egy kicsit a homlokát, majd néhány váll- és törzskörzés után azt felelte:

– Úgy néz ki, minden rendben.

– Az elsősegélynyújtás terén van némi tapasztalatom, de nem vagyok orvos – mondta Tanner. – Nekem is úgy tűnik, hogy nem sérült meg, de talán érdemes megnézetnie magát, biztos, ami biztos.

– Anyám orvos – mondta a lány.

Érződött a hangján, hogy még mindig zaklatott, és Tanner észrevette, hogy a keze is remeg. Ezért továbbra is higgadt, tárgyilagos hangon beszélt hozzá.

– A parkoló magánterület, úgyhogy a rendőrséget aligha kell kihívunk. Viszont elővenné a jogosítványát, a forgalmiját és a biztosítási kártyáját?

– A rendőrséget? – kérdezte a pánikba esett lány.

– Most mondtam, hogy őket nem kell...

– Anyám ezek után tuti, hogy nem vesz nekem kocsit – vágott közbe a lány.

Tanner az égre emelte a tekintetét, majd újra próbálkozott:

– Megtenné, hogy előkeresi a szükséges iratokat? Jogosítvány, forgalmi, biztosítás.

A lány csak pislogott.

– Ez anyám kocsija – bökte ki végül szinte suttogva. – Nem tudom, hol van a forgalmi. Meg az a biztosítós cucc.

– Esetleg megnézhetné a kesztyűtartóban vagy a kézifék alatti rekeszben.

A kissé ingatagnak tűnő lány megfordult, és lassan, tétován bemászott az utastérbe. Míg keresgélt, Tanner elővette a telefonját, és többféle szögből is lefotózta a két autót. A lány végül kimászott a kocsiból, és a kezébe adta a jogosítványát meg a forgalmi.

– A biztosítási kártyát nem találom, de anyám valószínűleg tudja, hol van.

A forgalmi hátoldalára fel volt írva a biztosítótársaság neve és a kötvényszám.

– Itt van – mutatta Tanner, majd lefotózta a két okmányt, és visszaadta őket a lánynak, akinek szemmel láthatóan gőze sem volt róla, hogy mi ilyenkor a teendő. Tanner ezért előszedte a saját okmányait, majd azt kérdezte:

– Van telefonja?

– Mi? – kapta fel a fejét a lány, aki elmélyülten vizsgálta a két autó sérüléseit.

– Le kéne fotóznia az én okmányaimat.

– Lemerült a telóm.

Hát persze! Miért ne merült volna le?

– Azt mondta, az édesanyjáié a kocsis, ugye? – szólalt meg Tanner, miután lefotózta az okmányait a saját telefonjával. – Átküldöm a fotókat magának is, meg az édesanyjának is. Megmondaná a két számot?

– Nem lehetne, hogy csak nekem küldi át? Tudja, hogy elmagyarázhatom anyámnak, mi történt, mielőtt fotókat kap egy ismeretlen számról.

– Oké – hagyta rá Tanner, miután átgondolta a dolgot. – Csak magának küldöm át, de azért megadná az édesanyja számát is, biztos, ami biztos?

A lány megadta a két számot, Tanner pedig elmentette őket, majd átküldte a fotókat a lánynak, aki az ajkát harapdálta.

– Azt hiszem, jobban tenné, ha felhívná az édesanyját, hogy jöjjön el magáért – javasolta Tanner, és odanyújtotta a telefonját. – Remeg a keze, és sokkos állapotban van. Nem kéne így vezetnie.

A lány csak bámulta a telefont, de nem vette el.

– Ez az egyetlen kocsink – bökte ki végül.

– És a barátnője? – kérdezte Tanner. – Ő itt van még?

– Már elment.

– Más barátnője nincs, akit felhívhatna?

– Nem tudom a számukat.

– Hogyhogy nem tudja a számukat?

A lány úgy nézett Tannerre, mint egy hülyére.

– Mondtam, hogy lemerült a telefonom. Abban vannak a számok.

Tanner lehunyta a szemét, és egy pillanatra Buddhának képzelte magát.

– Rendben – mondta végül. – Milyen messze lakik? Esetleg hazavihetem a kocsijukkal.

A lány úgy bámulta Tannert, mintha mérlegelné, hogy megbízhatónak látszik-e.

– Igen, azt hiszem, az nem lenne baj – mondta végül. – Nem lakunk túl messze.

– Visszaállna a parkolóhelyére? Hogy a két kocsi ne legyen összeakadva?

– Én?

– Igen, talán jobb, ha én csinálom – mondta Tanner. – A kulcs a gyújtásban van?

A lány szipogott egyet, majd az autó felé intett, és Tanner ezt igenlő válasznak vette. Szerencsére a motor egyből beindult. Tanner, miután bearaszolt a parkolóhelyre, megnézte a Suburban hátsó lökhárítóját, és pár karcolástól eltekintve rendben találta.

– A jó hír az, hogy a maguk kocsija szinte sértetlen – mutatta. – Várjon meg itt, rendben? Gyorsan leparkolom az enyémet, és már jövök is.

Azzal Tanner bepattant a Shelbybe, és szép lassan elgurult a következő sorban kipécézett szabad helyig. Útközben többször is felszisszent, mert szörnyű, fülsértő hangot adott a gumit karistoló fém. A tükörben pedig nem sok mindent látott, mert útban volt a csomagtartó lecsukhatatlan, csálé fedele.

Tannerben felmerült a kérdés, vajon vissza kell-e vitetnie a Shelbyt Floridába, vagy helyben is meg tudják javítani. De ha-

mar belátta, hogy ez rövidesen úgyis kiderül. Ma estére bőven elég lesz, hogy hazaviszi a lányt, majd próbál egy kicsit megnyugodni, hogy el tudjon aludni.

A terepjáróhoz közeledve azt látta, hogy az autót támasztó lány morózus képet vág, de végre abbahagyta a sírást. Miután beszálltak, Tanner behívta a telefonján a lány jogosítványáról készített fotót, majd azt kérdezte:

– A Dogwood Lane-en lakik még?

A lány bólintott.

– A szüleivel?

– Csak anyámmal – motyogta a lány. – Elváltak.

Tanner beírta a címet az útvonaltervező alkalmazásba, amely már jelezte is, hogy nyolc perc az út.

– El ne felejtse bekötni magát – mondta Tanner, majd indított. Már a főúton haladtak, amikor a lányra pillantott, és megállapította, hogy úgy ül ott, mint akit a vesztőhelyre visznek. – Casey, ugye? – kérdezte. – Casey Cooper. A jogosítványa szerint így hívják. Én pedig Tanner Hughes vagyok – tette hozzá, miután a lány bólintott.

– Üdv! – bökte ki Casey, majd Tannerre villant a tekintete. – Elnézést, amiért haza kell fuvaroznia.

– Semmi gond.

– És *ezer*millió bocsi, amiért nekimentem a kocsijának. Nagyon sajnálom.

Hát még én! – gondolta magában Tanner, majd a nagymamája hanghordozását utánozva így felelt:

– Egy kis baleset. Bárkivel előfordulhat.

– Maga most miért ilyen jó fej?

Tanner ezen eltűnődött.

– Talán eszembe jutott, hogy én is voltam fiatal – mondta végül.

A lány hallgatott egy sort, majd ismét Tannerre nézett.

– A barátnőm szerint szép a szeme. Mármint Camille szerint, aki itt volt velem.

Tanner szemét, amely a fényviszonyoktól függően vagy zöld, vagy aransárga színben játszott, mások is megdicsérték már.

– Kösz.

– Meg azt is mondta Camille, hogy vagányak a tetkói.

Tanner ezen csak mosolygott, a lány pedig egy darabig szótlanul bámult ki az éjszakába, majd megcsóválta a fejét, és ismét megszólalt:

– Anyám nagyon ki lesz bukva – mondta halkán. – Szó szerint magánkívül lesz.

– Lehet, hogy kell majd hozzá egy kis idő, de le fog csillapodni – felelte Tanner. – És örülni fog, hogy maga nem sérült meg.

Casey ezen mintha elgondolkodott volna. Közben megérkeztek a kellemes, fás lakóparkba, ahol már ő mutatta Tannernek, hogy mikor merre forduljon. A zömmel kétszintes, téglahomlokzatú, lambériás burkolatú házak előtt szépen nyírt sövény húzódtott.

– Ez az – mutatott végül Casey egy fényárban úszó házra, amelynek kis utcafronti verandáján két hintaszék állt. A konyhaablaknál pedig mintha megmozdult volna valaki.

Tanner leállította a motort, de látta, hogy Casey nem siet kiszállni.

– Megvárjam idekint, amíg elmondja az édesanyjának, hogy mi történt? – kérdezte.

– Megtenné? Hátha beszélni akar magával is.

– Persze.

Úgy tűnt, hogy Casey végre összeszedte a bátorságát. Miután belépett a házba, Tanner kiszállt, és a terepjáró ajtajának dőlve várt.

Úgy öt perc múlva kijött a házból egy nő, nyomában Caseyvel. *Az anyukája* – suhant át Tanner agyán, majd amikor a nő habozott egy kicsit az ajtó fölötti lámpa fénykörében, azon vette észre magát, hogy alaposan szemügyre veszi.

A nő kopott farmeréhez egyszerű, fehér parasztblúz társult, a hosszú, barna haját hevenyészett, zilált lófarokban fogta össze.

Első ránézésre fiatalnak tűnt ahhoz, hogy Casey anyja legyen. A laza, bő blúza nem rejtette véka alá a dús idomait, és mintha kissé tétován emelte volna a kezét, hogy megszelídítsen egy rakoncátlan tincset. Igen, bizonytalanságot sejtetett a mozdulata, és Tannernek eszébe jutott, hogy ez fakadhat valami régebbi csalódásból, vagy olyan döntésből, amit a nő már megbánt. *De vajon mit bánt meg?*

Csak amolyan ösztönös megérzés, röpke benyomás volt ez, de amikor a nő összeszedte magát, majd lelépett a verandáról, és kivillant a farmer alól a csupasz lába meg a vörösre festett körmei, Tanner agyán váratlanul a következő gondolat suhant át:

Ennek a nőnek története van, és én ezt a történetet hallani akarom!

neki a játékot a Walmartból, pedig tudta, hogy legóból igazán nem szenved hiányt. Mégsem állt ellen a hirtelen támadt ötletnek, hogy vehetne valamit Mitchnek, mert eszébe jutott, hogy az exe is folyton lekenyerezi a gyerekeiket ezzel-azzal. Gondolta, ő is gyűjthet pár piros pontot, hogy ne ragadjon bele a mumus szerepébe, és Mitch egyébként is rászolgált, hogy néha meglepjék valamivel, hiszen jól tanult. Kaitlyn a fia víg kedélyét is nagyra értékelte, már csak azért is, mert élt a gyanúperrel, hogy hamar el fog múlni. Kisebb korában Mitch nővére, Casey is életvidám – habár akaratos – gyerek volt, tinédzserként viszont időnként kibírhatatlan ifjú hölgygé változott. Legalábbis Kaitlyn olykor nehezen viselte a lányát, bár természetesen szerette.

Csak hát azok a hangulatingadozások meg az a hangnem...

Kaitlyn tudta, hogy más szülők hajója is hánykolódik a tinédzserek nevelésének háborgó tengerén, de ettől még nem lett könnyebb az élet Casey-vel. Az utóbbi két évben azt tapasztalta, hogy minél inkább próbál megértő anya lenni, annál jobban megkeseríti az életét a lánya. Ahogy ma este is.

Vajon miért olyan nehéz hetente egyszer együtt vacsorázni a családdal? Hétköznapokon ez szinte lehetetlen küldetés volt, hiszen Casey a tanulás mellett a cheerleadercsapat próbáira is járt, Kaitlyn pedig sokáig rendelt. Sőt, még vasárnap este is fogadott pácienseket, így a szombat volt az egyetlen opció. Kaitlyn megértette, hogy a lányának ez nem mindig igazán alkalmas, és nem is várta el tőle, hogy vacsora után otthon dekkoljon. Csak annyit kért, hogy hattól hétig, vagy akár öttől hatig legyen velük, aztán mehet, és élheti világát.

Erre most mit csinált Casey?

Azt csinálta, hogy kérés nélkül elvitte az öreg Suburbant, majd órákig nem vette fel a telefonját, és az üzeneteket is semmibe vette. Kaitlyn tudta, hogy valószínűleg Camille barátnőjével múlatja az időt, de azt sem zárhatta ki, hogy suttyomban találkozik Josh Littletonnal, aki megszólaltatta az ő fejében a kis

vészcsengettyűket. Pár hete, amikor Josh eljött Casey-ért, Kaitlyn határozottan érezte, hogy ez a fiú valahogy – jobb szó híján – „gáz”, és amikor Casey később határozottan közölte, hogy nem érdekli Josh, titkon eleresztett egy megkönnyebbült sóhajt. Csakhogy most, a héten nagyon úgy tűnt, hogy a fiú továbbra is írogat Casey-nek, de Kaitlyn tudta, hogy a lánya csak azért is provokálni fogja őt, ha hangot ad a rosszallásának. Így aztán tartózkodott a kommentártól.

Most, a vadászgép mellékelt instrukcióiba mélyedő Mitch láttán, akinek a szemüvege szinte a papírra tapadt, egy picit elszorult a szíve. Tudta, hogy a kisfiát bántja Casey távolmaradása, pedig vacsoráig jól telt a napja. Délután a Jasper nevű kedves öregúrral töltött pár órát, aki faragni tanította, és izgatottan várta a másnapi állatkert-látogatást. Viszont rajongott a nővééréért, és többször is megkérdezte, hogy nem várnak-e a vacsorával, míg Casey haza nem ér. Amikor pedig megértette, hogy hiába várnának, szavát sem lehetett venni. Kaitlyn viccelődve próbálta enyhíteni a csalódottságát, mondván, hogy ő sem szeretett az anyjával lógni tinédzser korában. Mitch azonban válasz helyett megvonta a vállát, és Kaitlyn ebből azt szűrte le, hogy a kislány eltaszítva érzi magát.

Néha azon is elgondolkodott, vajon mennyire befolyásolta a lánya viselkedését a válás. Casey tizenkét éves volt, amikor George elköltözött, és az ezt követő időszak egyikük számára sem volt könnyű. Casey-nek hiányzott az apja, Mitchnek pedig pláne, hiszen már-már szuperhősként tekintett George-ra. Egykor Kaitlyn is szentül hitte, hogy jól választotta meg a házastársát az intelligens, nagy munkabírású George személyében, aki, nap mint nap életet mentő intervenciók kardiológus lévén, a legkényesebb helyzetekben is megőrizte a hidegvérét. És mivel sikeres volt a szakmájában, megengedhették maguknak, hogy Kaitlyn csak részmunkaidőben dolgozzon, amíg kicsik a gyerekek. Úgy érezte, hogy ezért hálával tartozik George-nak.

Aki ráadásul remekül illet az élettervébe, amelyet már a kö-

zépiskola előtt megfogalmazott. Íme: „Szerezz jó jegyeket, és kerülj be az orvosira. Randizgass, de komoly kapcsolatot építeni ráérsz huszonöt-harminc között. Ha eljön az ideje, ismerkedj meg egy intelligens, megbízható, stabil férfival, szeress bele, és harmincéves korodig menj hozzá. Szülj két gyereket, vegyetek egy szép házat, folytass jövedelmező magánpraxist, de közben kezeld a hátrányos helyzetű csoportok tagjait is, és élj boldogan, míg meg nem halsz.”

Hát erről ennyit, különösen a mese végéről! – gondolta magában Kaitlyn. Örült, hogy a válással járó heves, sőt, sokszor pusztító érzelmek lecsillapodtak, George-on pedig már egyértelműen túllépett, de néha azért hiányzott neki az intimitás meg a házassélettal járó csöndes, meghitt pillanatok. Csakhogy a munka és a gyerekek körül forgott az élete, így nem maradt ideje semmi másra. *Amint azt a mai este is remekül illusztrálja!* – gondolta Kaitlyn, majd a telefonjáért nyúlt. De ezúttal is hiába hívta Casey-t, mert egyből a hangposta jelentkezett. Kaitlyn csalódottan bontotta a vonalat, majd ivott még a borból egy apró kortyot, a többi pedig a mosogatóba lötytyintette. Aztán munkához látott, és épp végzett a rendcsinálással, amikor egy autó fényszórója világtította be az udvart, majd a szóban forgó autó be is fordult a kocsibejáróra. *Végre!* – könnyebbült meg Kaitlyn a Suburban jól ismert motorhangja hallatán.

A konyhából kilépve azon törte a fejét, hogy miként kezelje Casey kihágását. Tudta, hogy a lánya a kifogáskeresés koronázatlan királynője, de azt is tudta, hogy ha kiabál vele, vagy akár csak felemeli a hangját, Casey sem marad az adósa. Akkor pedig könnyen odáig fajulhat a dolog, hogy azt sikítja: „Utálok itt élni!”, majd döngő léptekkel elvonul a szobájába. Viszont a szabály az szabály, és Kaitlyn úgy érezte, hogy az ifjú hölgy most kimerítő magyarázattal tartozik.

– Megjött Casey! – kiáltotta az utcafronti ablaknál álló Mitch. – De nem ő vezet. Jött vele valaki.

– Tessék? – hüledezett Kaitlyn.

Casey ugyanis senkinek sem adhatta át a Suburban kormányát. Ez volt talán az egyetlen szabály, amit sosem szegett meg, már csak azért sem, mert imádott vezetni. A világeért sem hagyta volna, hogy más üljön a volán mögé – hacsak...

Kaitlynt elöntötte a méreg.

Hacsak nem ivott!

Nagy léptekkel elindult a bejárati ajtó felé, amely kivágódott, mire odaért. A belépő Casey piros foltokkal tarkított arca és kissé eszelős tekintete rögtön elárulta, hogy zaklatott idegállapotban van.

Mire Kaitlyn megszólalhatott volna, a lánya becsukta maga mögött az ajtót, és könnyekben tört ki. Vadul rázta a vállát a sírás, és Kaitlyn haragja máris kezdett elpárologni, amikor átölelte az egész testében remegő lányát. Az viszont ebben az érzelmes pillanatban sem kerülte el a figyelmét, hogy Casey-nek nincs alkoholszaga. Ez jó hír, állapította meg magában, még akkor is, ha nyilvánvaló, hogy valami más nagyon, de nagyon nincs rendben.

II

Eltelt pár perc, mire Casey abbahagyta a sírást, majd dióhéjban elmondta, hogy nekiment a parkolóban egy férfi kocsijának, és nagyon sajnálja, és nem is tudja, hogyan történt. Kaitlyn odavezette a lányát a kanapéhoz, leültette, és ráparancsolt, hogy lélegezzen mélyeket. Casey szörnyen nézett ki: véreres volt a szeme, és maszatos csíkokat húzott az arcán az elkenődött szemfesték. Kaitlynnek nem kis erőfeszítésébe került, hogy magába fojtsa a bosszúságát.

– Csak hogy jól értem-e – szólalt meg végül. – A Coach’s-ban voltatok Camille-lal, és amikor kitollattál a parkolóhelyedről, nekimentél egy fickó kocsijának.

– Nem láttam, hogy ott áll mögöttem! Nem tudom, miért nem vettem észre.

– Nem sérültél meg? Bólintani tudsz?

– Ezt már végigcsináltam a fickóval.

– *Mit csináltál végig?*

– Ezeket az orvosi dolgokat. Lecsekkolt, hogy nincs-e valami bajom.

– *Lecsekkolt?*

– Tudod, hogy értem! – csattant fel Casey, és tett egy türelmetlen kézmozdulatot. – Az ég szerelmére, anyu, nem tapizott le, vagy ilyesmi! *És jól vagyok!* És a fickó szerint a Suburbannek sincs semmi baja.

– Biztos vagy ebben?

– Én is megnéztem, anyu! De megnézheted te is, ha nem hiszel nekem.

– Nem arról van szó, hogy nem hiszek neked. Csak próbálom megérteni, hogy mi történt, oké?

– Már elmondtam – felelte Casey, és szipogott egyet. – Nem figyeltél?

Nem volt könnyű bármit is kihámozni abból, amit elmondtál, kis szívem, és még mindig nem állt össze a kép! – gondolta magában Kaitlyn, hangosan pedig azt kérdezte:

– Ki van most veled? Camille?

– Nem. Hanem a sofőr, akinek a kocsijába belementem. Egy tetkós fazon. A nevét is megmondta, de elfelejtettem.

Tetkós fazon?

– Hagytad, hogy egy tetkós fazon beüljön a kocsidba? – hüledezett Kaitlyn, miután pislogott egy sort.

– Nem volt semmi gáz – mondta Casey, és a hajába túrt, majd tapogatni kezdte a zsebeit, hogy melyikben lehet a hajgumi.

– És miért jött ide az a tetkós fazon?

– Azt mondta, nem kéne vezetnem ilyen zaklatott állapotban – felelte Casey, majd laza lófarokba fogta össze a haját, és közben hunyorogva nézte Kaitlynt.

– Ugye tudod, hogy ezt nem szabadott volna? Mármost hagynod, hogy beüljön a kocsiba.

– Miért olyan nagy ügy ez?

Mármost az, hogy egy idegen férfival kocsikázol? Tényleg, ugyan mi baj lehetett volna?

– Mert veszélyes – mondta Kaitlyn. – Nem ismered azt az embert.

Casey vállat vont, és azt felelte:

– Jó fejnek látszott.

Jó fejnek?

– Akkor azt hiszem, beszélnem kéne vele.

– Én is jövök! – szólalt meg Mitch, amikor Kaitlyn felállt, és elindult az ajtó felé.

– Egyelőre maradj bent a nővéreddel, oké?

– Nem! – jelentette ki határozottan Casey. – Én is kijövök.

– Miért?

– Mert nem szeretném, ha tombolnál.

Uram, segíts! – gondolta Kaitlyn. Nagyon kellett vigyáznia, hogy ne forgassa a szemét.

Felkapcsolta a verandai lámpát meg a garázsajtó fölöttieket is, majd Casey kíséretében kilépett az ajtón. A verandán megállt egy kicsit, és próbálta összeszedni magát, majd meglátta a Suburbannek dőlve álldogáló férfit, akinek a két karját tarkabarka tetoválások ékesítették. Nyilván észlelte, hogy kilépnek a házból, mert felegyenesedett, és szembefordult Kaitlynnel, aki úgy érezte, hogy a férfi egy hosszúra nyúlt pillanatig merőn nézi őt. *Mintha le akarna olvasni valamit az arcomról...* Aztán az idegen rávillantott egy röpke mosolyt, és Kaitlynben mintha megrezzent volna valami. Nem tudta, mire számított, de valamiért a meglepetés erejével hatott rá a férfi külseje.

A „tetkós fazon” az átlagosnál kicsivel magasabb volt, és az is látszott, hogy jó fizikumú, legalábbis az egyszerű, fekete póló alatt domborodó, széles válla erre utalt. Az is feltűnt Kaitlynnek, hogy nem szokványos a szeme színe, pedig egy kicsit vakította

a garázsajtó fölötti lámpa erős fénye. Markáns arccsontozat, nem kevésbé markáns állkapocs, már-már katonásan rövidre nyírt, sötét haj – de a füle tájékán mintha ezüstösen csillanna! A kopottas farmere elég drága darabnak tűnt, ahogy a fűzőtlen félcipője is, a mosolya pedig könnyed, természetes magabiztosságot sugallt. Kaitlyn, tetkó ide vagy oda, nem tartotta kizártnak, hogy egy informatikussal vagy tanácsadóval vagy valami effélével áll szemben. Sőt, akár orvos is lehet a fickó, akárcsak ő...

De hamar rájött, hogy tévúton jár. A férfi testtartása ugyanis sugallt egyfajta... egyfajta *készlelti állapotot*: látszott, hogy a nyugodt külső leple alatt szinte pattanásig feszül a húr. Kaitlyn biztosra vette, hogy egy ilyen ember nem ücsörög irodában, nem csócsálja a számadatokat, és nem készít PowerPoint-prezentációt. Az egész lényéből sugárzó fizikai erő valami másról árulkodott.

– Anyu! – unszolta Kaitlyn Casey. – Mit álldogálsz itt?

A lány hangja megtörte a varázst, és Kaitlyn végre-valahára elindult a férfi felé, aki még mindig egyenesen a szemébe nézett.

– Jó estét! – szólalt meg. – Tanner Hughes vagyok.

Kaitlyn egy pillanatig csak bámulta a felé nyújtott kezét, majd úgy döntött, hogy akár udvarias is lehet.

– Kaitlyn Cooper – mutatkozott be hűvösen. – Casey mondta, hogy összekoccantak.

– Beletolatott a kocsimba.

– És maga jó ötletnek tartotta, hogy hazahozza? Nem érezte furcsának, hogy kettesben van a kocsiban egy *kiskorúval*?

– Anyu! – nyögött fel Casey. A férfi tekintete a lányra villant, majd ismét Kaitlynre szegeződött.

– Értem, mire gondol – mondta, és tényleg megértően csengett a hangja, de nem bocsánatkérően. – A maga helyében én is aggódnék, de nem volt semmi hátsó szándékom. Tényleg úgy láttam, hogy nem lenne jó, ha a lánya ilyen állapotban vezetne, és a barátnője már elment. A kocsmától egyenesen idehajtottam.

– Én ezt már mind elmondtam neked! – kotyogott közbe Casey. Érződött a hangján, hogy nagyon kínosan érzi magát a helyzettől.

– Hát akkor, azt hiszem, köszönettel tartozom magának – közölte Kaitlyn.

– Nagyon szívesen. És van egy jó hírem, mármint azon kívül, hogy Casey nem sérült meg, ugyanis a kocsijában is alig esett kár. Jöjjön, nézze meg!

Azzal Tanner a Suburban mögé lépett, és mire Kaitlyn odaért, rávilágított a telefonja zseblámpájával a lökhárítóra.

– Csak egy-két karcolás – mondta. – És ment is rendesen, nem volt semmi gond.

Kaitlynnek közelebb kellett hajolnia, hogy lássa a karcolásokat, de tudta, hogy rejtett sérülése is lehet az autónak. Majd beviszi a szervizbe, ha valami rendelleneset észlel...

– A maga kocsijával mi a helyzet? – kérdezte.

– Az már más térsza – mondta a férfi, majd behívta a fotókat, és Kaitlyn kezébe adta a telefonját. – Van egy pár, úgyhogy görgessen nyugodtan – tette hozzá.

Súrolták egymást az ujjaik, amikor Kaitlyn átvette a telefont. Aztán rossz irányban kezdett görgetni, és szembetalálta magát egy jól öltözött házaspárral. Kábé egyidősek lehetnek a férfival, és úgy tűnt, hogy valakinek a tengerre néző hátsó verandáján üldögelnek. *Milyen helyes, mosolygós barátai vannak!*, suhant át Kaitlyn agyán. *Alighanem tényleg normális fickó...*

De máris észbe kapott. Csöndben összeszidta magát, hogy mit kíváncsiskodik itt, majd görgetni kezdte a képeket a másik irányba – és elkerekedett a szeme. A férfi kocsija ugyanis klaszszikus, hatvanas évekbeli izomautónak tűnt – azaz nyilván egy kisebb vagyonba kerül majd a szerviz...

Kaitlyn visszaadta a telefont. Kissé furán érezte magát, mert az volt a benyomása, hogy a férfi érdeklődve méregeti őt.

– Majd értesítem a biztosítót – mondta. – Megkapta a szükséges infókat?

– Igen – felelte a férfi. – A lánya nagyon segítőkész volt.
– Ó... hát... akkor jó – hebegett Kaitlyn, akit meglepett, hogy Casey tudta, mi ilyenkor a teendő. – Nagyon sajnálom, hogy ez történt a kocsijával – tette hozzá. – És tudom, hogy Casey is sajnálja.

– Ezt nagyra értékelem – mondta a férfi, és visszadugta a telefont a farzsebébe. Megint találkozott a tekintetük, majd végül Kaitlyn szüntette meg a szemkontaktust. – Hát akkor azt hiszem, végeztünk – folytatta a férfi. – Örülök, hogy megismertem. És magát is, Casey.

– Köszönöm, hogy hazahozott – mondta a lány, és odaintett neki.

– Szót sem érdemel – felelte a férfi, és már indult is.

– Várjon! – kiáltott utána Kaitlyn, akit váratlanul ért, hogy ilyen kurtán-furcsán szakad vége a diskurzusnak. – Hova megy?

A férfi megpördült a tengelye körül, és hátrafelé fordulva haladt tovább.

– A szállodába – felelte. – Majd hívok egy Ubert. Ha pedig nincs a közelben egy sem, akkor gyalog megyek.

Casey váratlanul oldalba bökte az anyját. Kaitlyn a lányára nézett, akinek a szúrós tekintete mintha azt kérdezte volna: *Té most tényleg hagyod, hogy itt dekkoljon ki tudja, meddig, vagy kutyagoljon a szállodáig?* Eltelt egy másodperc, mire Kaitlyn ezt felfogta, de aztán rögtön belátta, hogy Casey-nek igaza van.

– Hol szállt meg? – kiáltott ismét a távolodó férfi után.

– A Hampton Innben.

– Elvihetem? – kiáltotta Kaitlyn még hangosabban, hogy a férfi biztosan meghallja.

– Biztos nem gond? – kérdezte kis szünet után Tanner Hughes.

– Igazán ez a legkevesebb. – Kaitlyn ezt őszintén mondta, viszont rádöbrent, hogy egy kicsit igazul. *Csak nem azért, mert kettesben leszünk?* – Egy perc – mondta. – Húzok valami cipőt, és hozom a kocsikulcsot.

– A kulcs a pohártartóban van – felelte a férfi.

Hát persze! Logikus...

– Casey drágám, idehoznád a papucsomat? Ott van az ajtónál.

Casey elkocogott a ház irányába, a férfi pedig átballagott az anyósülés melletti ajtóhoz. Miután a lány visszajött, Kaitlyn belebújt a strandpapucsba, és halkán odaszólt a lányának:

– Pár perc, és itt vagyok. Szemmel tartanád addig Mitchet?

– Nem lesz semmi baja – felelte Casey.

Kaitlyn, miután leküzdötte a késztetést, hogy nyomatékosan elismételje a kérését, azon kapta magát, hogy egészen más jár a fejében. Azon mészázott, mikor is ült be utoljára egy jóképű fickó mellé, akit alig ismert. Talán az egyetem alatt? Vagy még a gimiben? Vagy még soha?

Megpróbálta elhessegetni a feltoluló kérdést, hogy tiszta fejjel tudjon vezetni és gondolkodni. Indított, majd fülelt egy kicsit, hogy nem hall-e valami fura kattogást, csikorgást, nyikorgást, a férfi pedig kibámult az ablakon.

– Üzleti ügyben jött Asheboróba? – törte meg a csöndet Kaitlyn, miután nem észlelt semmi gyanúsat.

– Nem, magánügyben – felelte a férfi, és mosolyogva Kaitlynre pillantott, akinek feltűnt a hibátlan, hófehér fogsora. – Nem ismer véletlenül egy bizonyos Dave Johnstont? – kérdezte. – Úgy saccolom, hogy hatvan körül járhat.

Kaitlyn gondolkodott egy kicsit, majd azt felelte:

– Nem rémlik. Sajnálom.

– Semmi gond. Egy percig sem hittem, hogy könnyű lesz megtalálni.

– Miért, nem tudja, hol keresse?

– Még nem.

Kaitlyn gyorsan végigmérte a férfit, majd azt kérdezte:

– Valami szökött bűnözőt próbál felhajtani? Vagy adósa a fickó?

Tanner elnevette magát.

– Nem, nem, semmi ilyesmi. Nem vagyok sem rendőr, sem önjelölt bűnüldöző, és nem is tartozik nekem az illető. Csak beszélni akarok veled egy régi dologról, amely a családomat is érinti.

A titokzatoskodó válasz további kérdésekké kiáltott. Erős volt a kísértés, de Kaitlyn tudta, hogy neki ehhez a régi dologhoz semmi köze.

– Hát akkor sok szerencsét a nyomozáshoz – mondta.

– Köszönöm – felelte a férfi, majd tett egy félfordulatot ülésében. – Casey említette, hogy maga orvos.

– Igen. Belgyógyászként praktizálok itt, Asheville-ban.

– És élvezzi?

– Mit? Azt, hogy orvos vagyok? – Miután a férfi bólintott, Kaitlyn egy kicsit oldalt billentette a fejét, mintha komolyan elgondolkodna a válaszon. – Igen – mondta végül. – Már kislánykoromban is orvos akartam lenni. – Aztán a szemöldökét felvonva a férfira nézett, és azt kérdezte: – Hát maga? Mivel foglalkozik?

– Mostanában nem sok mindennel. Három éve úgymond kiszálltam.

– Oké – mondta Kaitlyn, mert nem igazán tudta, mit kezdjen ezzel. – És azelőtt mit csinált?

– Tizennégy évig szolgáltam a hadseregben, az utolsó tíz évben a Delta Force-nál. Aztán leszereltem, és hat évig a USAID-nél dolgoztam.

– Ó! – mondta Kaitlyn, miután összeállt a fejében a kép. A férfi katonamúlta magyarázattal szolgált a tetoválásaira, viszont élt a gyanúperrel, hogy a további részletekről hiába faggatná. Hiszen ő egy vadidegen, akit a fickó pár perce látott először... – Mi az a USAID? – tette fel végül a kézenfekvő kérdést.

– A szövetségi kormány fejlesztési ügynöksége, amely humanitárius segítséget nyújt más országoknak. Világszerte vannak mezőgazdasági, oktatási, infrastrukturális és egészségügyi projektjei, de egy csomó más területtel is foglalkozik.

– Tehát Washingtonban dolgozott?

– Nem. A USAID központja ott van, de én a tengerentúlon dolgoztam mint biztonsági szakember.

Kaitlyn ezt emésztgette egy kicsit, majd azt kérdezte:

– Elárulhatja, hogy pontosan hol dolgozott, vagy ez államtitok?

– Nem államtitok. A USAID-nek száz országban van helyi irodája. Én Kamerunban, Elefántcsontparton, majd Haitin állomásoztam.

– Hogy kap meg egyáltalán valaki egy ilyen munkát? Nemzetközi kapcsolatokra szakosodott, vagy...?

– Nem, nem, szó sincs róla – mondta a férfi. – Miután leszereltem, átgondoltuk a PTP-tanácsadómmal, hogyan tovább. És mivel a bevett megoldás, hogy megbízási szerződéssel dolgozzak a hadseregnek, nem tetszett, a fickó a USAID-et javasolta.

– Mi az a PTP-tanácsadó?

– Bocsánat. A PTP azt jelenti, hogy pályamódosítást támogató program. A civil életbe visszatérő veteránokat segítik ezzel. A hadsereg szereti a mozaikszavakat.

Kaitlyn bólintott. Még mindig az járt a fejében, amit a férfi az előbb mondott.

– Nem fiatal még maga ahhoz, hogy három évig ne dolgozzon?

– Lehet, hogy igaza van – ismerte be a férfi. – De akkor úgy éreztem, hogy ez a helyes út.

– És most?

– Hát ez sem tartott örökké. Júniusban megint megyek Kamerunba.

– A USAID-del?

– Nem. Most az IRC-nél fogok dolgozni – felelte Tanner, majd az újabb kérdést megelőzve hozzátette: – International Rescue Committee. A legsérülékenyebb menekülteknek nyújt segítséget a szervezet.

Kaitlyn észszerűnek találta a férfi döntését, tekintve, hogy

még bőven munkaképes korú, és az élet, ugyebár, költséges dolog. Az ember nem „szállhat ki” a végtelenségig...

– Megkérdezhetem, hogy meddig tervez Asheboróban maradni?

– Eredetileg úgy gondoltam, hogy addig leszek itt, amíg vagy megtalálom, akit keresek, vagy nem. Most viszont az autóm, ugyebár, javításra szorul, így egy kicsit a levegőben lóg minden.

Kaitlyn szomorú képet vágott.

– Nagyon sajnálom, hogy ez történt a kocsijával – mondta. – A fotókból ítélve muzeális darab. Vagyis eddig az volt – helyesbített.

– Nem hatvanas évekbeli klasszikus – nyugtatta meg a férfi. – Csak reprodukció, pár hónapja gyártották. Van egy Revology Cars nevű cég, amely ezzel foglalkozik.

– Nem is tudom, melyik a rosszabb: ha egy klasszikus oldtimert tör össze a lányom, vagy ha egy vadonatúj kocsit?

– Tanúsíthatom, hogy az utóbbi sem egy nagy élmény.

Kaitlynt mosolyra fakasztotta, hogy a férfi ezt ilyen lazán közli, és érezte, hogy kezd kicsit ellazulni.

– Maga egyébként nős? – kérdezte.

– Nem. Nem ugrottam fejest a házasságba.

– Gyerek?

– Nem tudok róla.

Kaitlyn ezen jól kacagott, és ki tudja, miért, jókedve lett.

– Amúgy hova valósi? – kérdezősködött tovább. – Mármint eredetileg.

– Azt hiszem, európai vagyok.

Kaitlyn vetett a férfira egy kíváncsi pillantást.

– Katonagyerek – tette hozzá Tanner, majd röviden összefoglalta az ifjúkorát.

– És most hol van az otthona?

Tanner már-már bocsánatkérően vont a vállát.

– Nem igazán tudom, mit mondjak erre.

– Nincs valahol egy lakása, netán háza?

– Soha nem volt – felelte a férfi. – Amíg a seregben szolgáltam, az aktuális kaszárnyában vagy bázison szállásoltak el itthon is, meg a tengerentúlon is. A USAID-nél pedig volt ugyan lakásom, de csak átmenetileg. A barátaimtól alighanem azt hallaná, hogy nem fogok letelepedni sehol, mert nem úgy vagyok összerakva.

Kaitlyn elmosolyodott, és eszébe villant a jól öltözött házaspárról készült fotó, amit véletlenül meglátott a férfi telefonján. Talán ennek hatására pattant ki a fejéből egy újabb ötlet.

– Mielőtt kiteszem a hotelnél, esetleg megmutatná a kocsiját? – kérdezte. – Lőnék róla még pár fotót, hátha kéri a biztosítóm.

– Persze – vágta rá azonnal a férfi. – A Coach’sban voltunk. Tudja, hol van?

– Tudom – felelte Kaitlyn, és elkanyarodott a kocsmá felé.

Pár perc múlva már a zsúfolásig megtelt parkolóban keringtek. Kaitlynben felmerült a kérdés, vajon miért rajzolt ide egész Asheboro.

– A kosármeccs – szólalt meg Tanner, mintha olvasna a gondolataiban.

Kaitlynnek csak akkor jutott eszébe, hogy valamit otthon felejtett, amikor már a Shelbyt nézegette.

– Ezt nem fogja elhinni, pedig igaz – kezdte feszegetve. – Képzeld, nincs nálam a telefonom.

Tanner szeme derűsen csillant.

– És táska sincs magánál – mondta. – Azaz ha jól sejtem, jogszi sincs.

Kaitlyn szája meglepett O betűt formált.

– Ööö... Többnyire azért nem vagyok ilyen szétszórt.

– Ehhez szemernyi kétség sem férhet.

A férfi ezt olyan határozottan jelentette ki, és olyan mélyen nézett a szemébe, hogy Kaitlyn elpirult. Hogy ezt leplezze, gyorsan az autó felé fordult.

– Így, élőben rosszabbul fest, mint a fotókon – jegyezte meg.

– Hát szép nagy csattanás volt, az biztos – mondta Tanner, majd előhúzta a zsebéből a telefonját, és többféle szögből is lefotózta a Shelbyt. Aztán Kaitlyn egyszer csak meghallotta a jól ismert hussanást.

– Hova küldte a képeket? – érdeklődött.

– Ha jól sejtem, magának – mondta Tanner, és felmutatta a telefont. – Ez a száma, ugye?

Kaitlyn meglepetten bólintott.

– Casey adta meg. Ha minden jól megy, már meg is érkeztek a fotók. Átküldtem a korábbiakat is.

– Köszönöm. Egyébként kicsit meglep, hogy Casey ilyet csinált, mert általában jól vezet.

– Szerintem már akkor fel volt dűlva, amikor beült a kocsiba – mondta Tanner.

– Hogyhogy?

– Láttam, hogy vitába keveredett egy fiatalemberrel, aki elég nagy erővel szorította a karját. A nevét nem hallottam, de barna hajú fiú volt, és elég magas.

Kaitlyn összepréselte az ajkát. Egyből tudta, hogy ez csak Josh lehetett.

– Köszönöm, hogy tudatta ezt velem – mondta, majd elhessegette a zavaró gondolatokat. Tudta, hogy ezzel nem itt és most kell foglalkoznia, ezért inkább mosolyt erőltetett magára, és hozzátette: – Akkor most már tényleg hazaviszem.

Már a hotel közelében jártak, amikor Tanner megtörte a rájuk telepedő csöndet.

– Tudja, mit, nem tenne ki inkább itt? – kérdezte, és az ablakra bökött a hüvelykujjával. Kaitlyn a tükörbe pillantott, a férfi pedig hozzátette: – Mintha láttam volna egy sörözőt, és azt hiszem, a történetek után betérnék egy korsóra.

Kaitlyn bólintott, majd megállt, a férfi pedig kinyitotta az ajtót, de még visszanezett rá.

– Tudom, hogy a történetek fényében furán hangzik, amit mondok, de esetleg nem csatlakozna?

A meglepett Kaitlyn eltátotta a száját. Hirtelen nem is tudta, mit mondjon.

– Ó! – nyögte ki végül. – Nem igazán vagyok úgy öltözve...

– De így is gyönyörű. És ezért van az, hogy soha nem bocsátanék meg magamnak, ha nem tenném fel ezt a kérdést.

Kaitlyn döbbsen meredt a férjira. Váratlanul érte, hogy gyönyörűnek titulálták.

– A gyerekek már alighanem várnak – próbált háritani.

– Megértem – mondta Tanner. – Köszönöm, hogy elhozott, Kaitlyn. És nagyon örülök, hogy megismerhettem.

Miután a férfi kipattant a kocsiból, Kaitlyn még egyszer átgondolta a dolgot. Még nem is tudatosult benne, hogy megmástitotta a döntését, amikor kicsúszott a száján, hogy:

– Várjon! Egy sör talán nem árthat meg.

Leparkolta a Suburbant a járda mellett, majd elindultak a kocsmá felé. Kaitlynre furán hatott a mellette lépkedő férfi közelsége. Még akkor is hihetetlennek tűnt, hogy ilyet csinál, amikor már megrendelték a sörüket a félig üres kocsmá bárpultjánál, majd leültek az egyik szabad asztalhoz. Megnézte magának a vele szemben ülő férfit, majd ivott egy apró kortyot, és eszébe jutottak Tanner korábbi szavai.

– Említette, hogy három éve „kiszállt”, de nem igazán értem, hogy ez mit jelent.

– Ja igen – mondta a férfi, majd hátradőlt, és folytatta: – Az történt, hogy a Covid miatt ott ragadtam egy időre Hawaiiin, utána meg hát, szóval utazgattam egy kicsit. – És Tanner elmesélte a bolyongásait.

– Asheboróba pedig azért jött, mert keres valakit?

– Igen.

Mivel a férfi csak ennyit felelt, Kaitlyn ismét kordában tartotta a kíváncsiságát. Inkább egy könnyebb kérdést tett fel.

– És ide honnan érkezett?

– Ma délelőtt autóztam át Pine Knoll Shoresból. Egy ott

elő barátomnál töltöttem pár napot, előtte pedig néhány hónapig Pensacolában voltam.

– Mi van Pensacolában?

– A nagymamám. Megbetegedett.

– És hogy van?

– Öt hete elhunyt.

– Istenem! Ezt sajnálattal hallom.

– Én is nagyon sajnáltam – mondta Tanner. – Nagyszerű asszony volt. Anyám a születésemkor meghalt, így ők neveltek fel a nagyapámmal.

– Ő is ott volt, amíg maga ápolta a nagyanyját?

– Nem, mert már nyolc éve meghalt. Infarktus vitte el.

Míg Kaitlyn emésztgette a hallottakat, a férfi egymásra pakolta az asztalon heverő söralátéteket, majd kirakta őket, mint a kártyalapokat. Aztán felnézett.

– Rólam már elég sokat beszélünk – mondta –, úgyhogy most maga következik. Itt nőtt fel Asheboróban?

– Nem – felelte Kaitlyn. – Már harminc is elmúltam, amikor ideköltöztünk. Lexingtonban nőttem fel, és a Kentucky Egyetem orvosi karán végeztem. Hajrá, Wildcats!

Tanner elmosolyodott, majd azt kérdezte:

– És mi szél hozta ide?

– George. Az exem. Ő ugyanis intervenciós kardiológus, és miután elvégezte a szakirányú képzést, ideköltöztünk. Greensboróban praktizál.

– Meddig voltak házasok?

– Tizenhárom évig. Négy éve váltunk el.

Kaitlyn szívből remélte, hogy Tanner erről nem faggatja tovább, mert az hiányzott neki a legkevésbé, hogy George-ról kelljen beszélnie. Szerencsére úgy tűnt, hogy ezt a férfi is érzékeli.

– A családja most is Lexingtonban él? – kérdezte.

– A szüleim igen. A bátyám viszont Chicago közelében, a húgom pedig hat éve elköltözött Louisville-be. Évente egyszer-kétszer még próbálunk összejönni, az egész család, de most,

hogy már nagyobbak a gyerekek, ez nehezebb ügy. Legalábbis Casey-nek, mert Mitch még szívesen jön.

– Mitch?

Kaitlyn bólintott.

– A fiam. Kilencéves.

– Elég nagy köztük a korkülönbség – jegyezte meg Tanner.

– Casey meglepetés volt – vallotta be Kaitlyn. – Utána pedig, amikor már terveztük a kistestvért, elég sokára estem teherbe. Talán a stressz miatt, ki tudja? Tény, hogy elég sűrű volt az életem.

– Ha jól sejtem, most is elég sűrű – mondta Tanner, és Kaitlynnek tetszett, hogy jól sejtí, milyen lehet az egyedülálló, dolgozó anyák élete.

– Tehát magának nincs gyereke. Nem sajnálja?

– De, néha igen – vallotta be Tanner. – Tudja, mit, meséljen valamit a gyerekeiről! Kíváncsi vagyok, hogy milyenek.

Kaitlynt kicsit meghatotta a férfi őszintének tűnő érdeklődése.

– Casey-vel, ugye, már találkozott, úgyhogy alighanem sejtí, mi a helyzet: van egy tizenhét éves lányom, aki mindjárt betöltí a huszonötöt. Mindig is makacs volt, mint az öszvér, és vágott az esze, mint a borotva, de a tinédzserkora különösen emberpróbáló. Mitch viszont még a könnyen kezelhető fázisát élí.

– És?

Kaitlyn kortyolt egyet a söréből, majd mesélt még a gyerekeiről ezt-azt. Elmondta, hogy Casey nagyon jól tanul, úgyhogy akár a Duke-ra vagy a Wake Forestre is bejuthat, valamint népszerű lány, sok barátja van, és a kisöccsét is imádja. Mitch pedig nagyon szeret focizni, bár nem túl ügyes, és faragni tanul. Továbbá odavan a legóért meg minden létező állatért, de főként az állatkertiekért.

Tanner elismerése jeléül megemelte a poharát.

– Úgy veszem ki a szavaiból, hogy nagyszerű gyerekei van-

nak – mondta. – És ez nyilván annak köszönhető, hogy nagy-szerű anyjuk van.

– Szerencsém volt velük – szerénykedett Kaitlyn, majd hirtelen eszébe jutott valami. – Említette, hogy látott egy fiút, aki szorongatta Casey karját.

Miután Tanner részletesebben is beszámolt az esetről, Kaitlyn megjegyezte:

– Nem csoda, hogy nem tudott figyelni, amikor kitolatott.

– Tudja, ki lehetett az a fiú?

– Van egy elég jó tippem – mondta homlokráncolva Kaitlyn. – Alighanem Josh volt. Nem rajongok érte.

– Az feltűnt.

Kaitlyn elnevette magát, majd fejcsóválva azt felelte:

– Néha azt kívánom, bárcsak foghatnám mindazt, amit az életem során megtanultam, az évek során felhalmozott bölcsességet, és áttölthetném Casey fejébe! Ugyanis így csak a saját hibáiból tud tanulni, és egy szülőnek ezt nem könnyű végignéznie.

Tanner rávillantott Kaitlynre egy együttérző mosolyt, és így szólt:

– Gondolom, nemigen ér rá sörözgetni a munka és a gyerekek mellett. De nagyon örülök, hogy most mégis szakított egy kis időt.

Kaitlyn megint érezte, hogy kezd vörösödni a nyaka. *Flörtöl velem!*, döbbsent rá. *Pedig meg sem fésülködtem, mielőtt kiléptem a házból!* A férfi mégis érdeklődve kérdezgette a tanulmányairól, az orvosképzésről, a hobbijairól, ő pedig lazán, fesztelenül válaszgatott, és olyan sztorikat mesélt, amelyek évek óta eszébe sem jutottak. Jóleső melegség töltötte el, és olyan kellemesen érezte magát, mintha a napfényes verandán sütkérezne.

Kis idő múlva azonban, bár még félig volt a pohara, belátta, hogy ideje hazamennie, hiszen Casey és Mitch már nyilván aggodíks, hogy hova tűnhetett. De hazudott volna, ha azt mondja, hogy nem maradna szívesen még egy kicsit.

És úgy tűnt, bár ezt talán csak beképzelte magának, hogy a férfi sem szívesen fúj takarodót. Furcsán hatott, hogy a kocsi-ban hallgatásba burkolózott, majd pár perc múlva, amikor Kaitlyn megállt a Hampton Inn előtt, mintha nem akaródzott volna kiszállnia.

– Nagyon élveztem a beszélgetést – mondta némi tétovázás után, őszintén csengő hangon. – Köszönöm, hogy velem tartott.

– Én is jól éreztem magam – mondta Kaitlyn, mire Tanner olyan képet vágott, mint aki vívódik valamin, majd megszólalt:

– Nem találkozhatnánk még? Úgyis Asheboróban leszek egy darabig. Azaz legalább addig, amíg el nem dől a kocsim sorsa.

Kaitlyn habozott. Eljött a pillanat, amikor véget vethet ennek az egésznek, bármi is legyen „ez az egész”. A racionális énje tudta, hogy így lenne helyes, hiszen épp elég sűrű az élete, és a férfi hamarosan úgyis elmegy a városból. Mi értelme tehát kapcsolatot kezdeni vele, és kötődni hozzá? Logikusan tehát nemet kellett volna mondania, de képtelen volt rászánni magát.

– Persze. Miért ne?

A férfi talán érzékelte, hogy tétovázott, de nem mutatta.

– Holnap mit csinál? – ütötte tovább a vasat. – Ha nincs más dolga, ebédelhetnénk együtt.

– Hát az a helyzet, hogy ígértem Mitchnek egy állatkert-látogatást – mondta kissé akadozva Kaitlyn. – Este pedig házhoz megyek néhány betegemhez, úgyhogy...

Tanner felvonta a szemöldökét.

– Kimegy házhoz? Nem is tudtam, hogy csinálnak még ilyet az orvosok.

– Nem gyakori, de én fontosnak tartom, mert így megelőzhető a kórházi elhelyezés. Ugyanis van, aki nem megy el orvoshoz, mert illegálisan tartózkodik az országban, vagy nincs autója, vagy agorafóbiás, vagy fél, hogy drága lesz a kezelés, satöbbi, satöbbi. Szóval az ilyen pácienseimhez járok ki.

– Hányan vannak?

– Úgy harmincan-negyvenen. Persze nem mindenkit né-

zek meg minden vasárnap. Rotálok őket, de két-három óra így is rámegy.

– Le vagyok nyűgözve – mondta a férfi. – Még jobban, mint eddig, és ez nagy szó. Tehát a holnap este nem jöhet szóba. Ebédelni viszont az állatkertben is tudnánk Mitchcel együtt, hármásban.

– El akar jönni az állatkertbe?

– Miért ne? Jobb, mint a hotelben dekkolni egész nap.

Kaitlyn újfent emlékezetébe idézte, hogy számtalan okból mondhatna nemet, végül mégis viszonzta a férfi jólesően melegengető pillantását. Ráébredt, hogy az utóbbi egy órában moco-rogni kezdett benne valami, és már nem ódzkodik annyira a kockázatvállalástól...

– Oké – mondta. – Ha fél tizenkettőkor felveszem, az jó?

III

A hazafelé autózó Kaitlyn azon vette észre magát, hogy Tanner körül forognak a gondolatai, és az utóbbi néhány óra történéseit emésztgeti. Ha reggel valaki közli vele, hogy így fog telni a szombat estéje, harsányan kinevette volna az illetőt. Méghogy ő iszogatni fog egy fickóval, akibe aznap botlott bele! Na, ne! És ez a fickó flörtölni fog vele, és ő belemegy, hogy holnap is találkozzanak? Röhej! Az ő életében, az ő rögválóságában ilyesmi egyszerűen nem fordulhat elő!

A robotpilóta üzemmódban vezető Kaitlyn vett egy nagy levegőt. Már megint kótyagosnak érezte magát egy kicsit, és miután befordult az utcájukba, csak lassanként tudatosult benne, hogy épp kitolat a kocsibehajtójukról egy viszonylag új, fekete pickup. Lelassított, és zavartan nézte a vele szembeforduló kocsit, amelynek fényszórója alatt szinte parázslott az aszfalt. Homlokráncolva nyugtázta, hogy valaki járt náluk.

A pickup felgyorsított, majd elporzott a Suburban mel-

lett, és Kaitlyn ekkor már felismerte a kocsi is, meg a sofőrt is. *Josh!* – döbrent rá, és a Tannerrel kapcsolatos gondolatai egy csapásra messze szálltak.

Igyekezett magába fojtani a bosszúságát, amikor belökte a ház ajtaját. Meglepetten látta, hogy a nappali üres, és a tévé ki van kapcsolva. Néptelen volt a konyha is, ezért felment az emeletre, és bekukucskált Mitch szobájába. A kisiú már megfürdött, és épp belebújt a pizsamafelsőjébe. Szanaszét állt a vizes haja.

– Szia, anyu! – mondta, miközben beügyeskedte a két karját a pizsamafelső ujjáiba.

– Meglep, hogy máris lefekvéshez készülődsz – mondta mosolyogva Kaitlyn.

– Nem akarok fáradtan menni az állatkertbe.

– Apropó, állatkert. Nem baj, ha csatlakozik hozzánk valaki?

– Kicsoda?

Kaitlyn elbizonytalanodott, mert nem tudta, minek nevezze Tannert. Egy férfi, akit most ismertem meg? Egy idegen? A fickó, akinek a kocsijába Casey belement?

– Egy barátom – bökte ki végül, mert még mindig ez tűnt a legjobb opciónak, ha nem is volt egészen igaz.

– Felőlem – felelte vállvonogatva Mitch, majd az anyjára emelte a tekintetét. – Most kiabálni fogsz Casey-vel? Tudod, amiért nekiment annak a kocsinak.

– Nem fogok kiabálni Casey-vel – ígérte Kaitlyn. – Csak muszáj elbeszélgetnem vele.

– De mindig kiabáltok, ha azt mondjátok, hogy beszélgetni fogtok.

Kaitlyn nem akart vitába szállni Mitchsel, ezért gyorsan nyomott egy puszit a feje búbjára, majd így búcsúzott:

– Akkor reggel találkozunk, oké? Szeretlek.

Miután leoltotta a villanyt, és résnyire nyitva hagyta az ajtót, mert Mitch így szeretett aludni, bekopogott Casey-hez, aki azonban harmadjára sem reagált. Kaitlyn végül bedugta a fejét az ajtón, és azt látta, hogy Casey az ágyán hasal a nyitott tan-

könyve fölött. Az ajtóból is hallatszott a fejhallgatójából kiszűrődő zene, tehát nyilván nem hallotta a kopogást. Most viszont levette a fülest, és az anyja szemébe nézett.

– Nem sietted el – szólalt meg, és gyanakvó kifejezés ült ki az arcára.

Kaitlynt, immár nem először, elképesztette, hogy Casey milyen jó érzékkel kényszeríti őt egyből védekezésre.

– Beugrottunk Tannerrel egy sörözőbe – mondta. – És hosszabbra nyúlt a beszélgetés, mint gondoltuk.

– Elmentél vele *sörözni*?

– Egy pohár volt, és annak is csak a felét ittam meg – mondta Kaitlyn, majd témát váltott. – Rám tudsz most szánni pár percet?

– Gondolom, igen – felelte némi hatásszünet után Casey, és teátrális mozdulattal becsukta a tankönyvet.

Kaitlyn leült a lánya ágyára, és rögtön a tárgyra tért:

– Josh itt volt nálad? Mintha őt láttam volna elmenni a pickuppal.

– Azért jött, hogy bocsánatot kérjen.

– Casey...

A lánya a szemét forgatta.

– Tudom, mit gondolsz, anyu, de nem, nem hívtam be, és nem, nem tudtam, hogy ide fog jönni. Nem is akartam, hogy idejöjjön, és nem engedtem be a házba. És már tudom, hogy nem szimpi neked, oké? Továbbá már mondtam, hogy nekem sem jön be.

– De a Coach'sban találkoztatok, nem?

Casey szeme villámokat szórt.

– Igen, de nem ez volt a terv! Csak Camille-lal találkoztam ott, oké? Stevenről akart beszélni velem, mert nagyon durván összevesztetek. Aztán felbukkant Josh az öccsével meg Carllal, és beültek a boksunkba. Mégis mit csináltam volna?

Steven Camille „hol barátja, hol nem barátja” volt. A kapcsolatuk, amennyire Kaitlyn látta, a véget nem érő drámázás

és a sűrű krízishelyzetek jegyében csordogált. Tehát megint ösz-szekaptak, és alighanem ezért vitte el Casey a Suburbant csak úgy, szó nélkül...

– A vacsorát is kihagyta, és amikor próbáltalak hívni...

– A vacsora miatt bocsi, de Camille nagyon zokogott, azt pedig már mondtam, hogy lemerült a telóm! – vágott vissza Casey. – Amikor hazajöttem, emlékszel?

Kaitlynnek ez nem rémlett. *De talán csak azért, mert Casey összevissza beszélt* – gondolta magában.

– Ami pedig a balesetet illeti...

Újabb szemforgatás, majd:

– Akkor ezredszer is elmondom, hogy nagyon, nagyon, nagyon sajnálom! Hülyeséget csináltam, és szánom-bánom, és soha többé nem fog előfordulni! Nyugodtan ítéld szobafogságra, vagy csinálj, amit akarsz.

Kaitlyn nem vett tudomást a lánya mártírkodásáról. Igyekezett higgadt, tárgyyszerű hanghordozással beszélni.

– Mint már említettem, beszélni szeretnék veled Joshról.

– Már beszélünk róla.

– Igaz, hogy erőszakoskodott veled a parkolóban, és ezért nem tudtál figyelni, amikor kitolattál?

Casey szeme összeszűkül.

– Gondolom, az a fickó mondta, hogy Josh megfogta a karomat, igaz? Erről dumáltatok a sörözőben? Más téma nem volt?

Kaitlyn elengedte a füle mellett a sorjázó kérdéseket, és a vádló hangnemre sem reagált.

– Senki sem teheti meg, hogy a karodat szorongatja, ugye tudod?

– Minek nézel? – csattant fel Casey. – Tudom hát! Ezért voltam kibukva. Nem vagyok hülye, anyu!

– Tudom, hogy nem vagy hülye, de...

– Akkor ne csinálj úgy, mintha az lennék! – kiáltott rá Casey. – Már nem is tudom, mit vársz tőlem! Bocsánatot kértem

mindenért, nem is egyszer! Ja, és melleleg szuperül megírok minden dogát, és vigyázok Mitchre, ahányszor csak kell, és mindig hazajövök időben! Most is itt vagyok szombat este, és bulizás helyett tanulok, és semmi pia, semmi drog, de te úgy csinálsz, mintha valami szörnyű alak lennék!

– Nem gondolom, hogy szörnyű alak lennél – szólt közbe a meglepett Kaitlyn. – Nem tudom, honnan veszed ezt.

– Folyton kioktatsz, hogy mit kéne csinálnom, mintha valamiért nem ütném meg a mércédet, vagy mit tudom én! Tudom, hogy sosem leszek olyan tökéletes, mint te, de legalább még nem felejtettem el, hogyan kell boldognak lenni!

Kaitlyn csak pislogott. A lánya epés megjegyzése annyira fáj, hogy azt sem tudta, mit mondjon. Végül gyorsan jó éjt kívánt, majd feldúltan leballagott a földszintre.

A nappaliban leült a kanapéra. Kavaroztak a fejében a gondolatok. Annyi minden történt az este: előbb a baleset, aztán Tanner, akivel holnap is találkozna, mert ő beleegyezett. Más körülmények között csak ezen járna az esze, és semmi más, de így...

Tényleg úgy gondolja Casey, hogy az anyja már elfelejtette, hogyan kell boldognak lenni?

És ami még fontosabb, *jól gondolja?*

Harmadik fejezet

I

Az öregember aznap délután a fedett pergolában üldögélt a kisfiúval. Miután odaértek, hamarosan eleredt az enyhe, de kitartó eső, így már tócsákba gyűlt a hinta és a csúszda tövében a pergola tetejéről lefolyó víz. A héten a szokottnál melegebb tavaszi

napok követték egymást, és Jasper, aki pontosan tudta, hogy mit sejtet ez, most jót somolygott magában.

Bicskával farigcsálták a hársfát, mint minden szombat délután. A kicsi faépület és az azt körülvevő füves játszótér pár száz méternyire volt Jasper öreg faházától, Mitchéktől pedig oda lehetett látni. A kisfiú anyja így szemmel tudta tartani őket, de az öregembert ez egy csöppet sem zavarta. Már majdnem kész volt a lobogó sörényű oroszlán, amelyet azért faragott, mert tudta, hogy Mitch odavan az állatokért. A kisfiú mintha valami teknőcfélén dolgozott volna... *Vagy inkább pók lesz ebből?* – gondolta Jasper, miután szemügyre vette a faragványt. A lábuknál kis kupacba gyűlt a fahulladék, és néha Arlóra is pottyant egy-egy forgács.

A félig labrador, félig ki tudja, milyen keverék Arlo tizenkét éve slisszolt be Jasper faházába, amikor az öregember kikukucsált, hogy csitul-e már a vihar. Az egész testében remegő kutya, aki még majdnem kölyök volt, kapott egy szendvicset meg némi vizet, majd másnap Jasper szórólapokat rajszögezett ki a városban, és az állatorvosokat is körbejárta, de nem derült ki, hogy kié a kutya. Jasper arra tippelt, hogy egy pickup platójától ugorhatott le ijedtében, a gazdái pedig gyanútlanul továbbhajtottak ki tudja, hova, és csak ott tűnt fel nekik, hogy valami hiányzik.

Azért nevezte el Arlónak, mert a borzas szőrzete és a komoly tekintete az ifjú Arlo Guthrie-t idézte, akinek ő régen nagy rajongója volt. Most pedig, amikor Arlo egykor fekete pófája már igencsak fehérlett, a tokája pedig az énekes lecsüngő bajszára emlékeztetett, még találóbbnak tűnt a névválasztás. A kutya napjai ma már nagyrészt úgy teltek, hogy Jasper lábánál hortyogott, és csak a tálkájához ballagott oda néha tétován, hát ha került bele valami jutalomfalat.

Tizenkét éve éldegéltek kettecskén a faházban, előtte pedig Jasper évtizedekig egyedül lakott. De most élvezte Mitch társaságát, és a kisfiú anyját is kedvelte – de nem úgy, persze! A néhai feleségét, Audrey-t nagyon szerette, és még ma is úgy érezte,

hogy tátongó úrt hagyott maga után, amit ő már nem fog kitölteni semmivel. Pedig már többet élt Audrey nélkül, mint vele... A kisfiú anyjára viszont rá merte bízni magát egészségre, pedig a nyavalyái megtöltöttek volna egy kisebb orvosi lexikont. Gyenge volt ugyanis az immunrendszere, a szíve pedig fibrillációra hajlamos, és mindehhez magas vérnyomás, valamint magas koleszterinszint társult. Továbbá sokszor fájdalmasan görcsölt, vagy éppen zsibbadt a lába a porckorongsérv miatt, nem is beszélve az enyhe fülzúgásról, a lassan terjedő prosztatarákról és a recsegő-ropogó ízületekről. Egyértelmű volt tehát, hogy a szervezete kezdi felmondani a szolgálatot, de Kaitlynt a bőre állapota aggasztotta a legjobban. Jasper arca ugyanis horrorfilmbe kíváncszott, de – hála a kezelésnek – legalább nem lett még csúnyább, és ő ezt valóságos áldásnak tartotta.

A doktornő jó természetét pedig a szaktudásánál is többre értékelte. Örült, hogy nem akadékoskodik az étrendje miatt, amely nagyrészt konzervlevesből, konzerv csilis babból meg szendvicsekből állt, és nem papol neki, hogy akkor is egyen, ha nem éhes, pedig az utóbbi években folyamatosan fogyott. Amiatt sem emelt panaszt a doktornő, hogy Arlót is magával hordja a rendelőbe, és ami a legfontosabb, nem sütötte le a szemét három éve, amikor először ment el hozzá. Jasper azelőtt Jenkins doktorhoz járt, aki azonban nyugdíjba ment, így a pácienseit más orvosok között osztották szét. Jasper biztosra vette, hogy a hölgy, akihez került, reflexszerűen elfordítja majd a fejét, ha ő belép, hiszen így tett szinte mindenki, aki először látta. Nem is tudta hibáztatni az embereket ezért, hiszen a testfelülete több mint felét égési sebek, illetve a testszövet-beültetés nyomai csúfították el, és haja sem maradt. Azok a testtájai pedig, amelyek nem égtek meg, például az arca és a nyaka, a krónikus pikkelysömör áldozatául estek. Amikor először járt Kaitlynnél, viccelődött is, hogy ő maszk nélkül ijesztgeti a gyerekeket halloweenkor, mire a doktornő szelíden, de határozottan közölte, hogy ezt kétli, mert a szeméből süt a kedvesség. Ez persze nyilván

nem volt igaz, de Jasper nem vitatkozott, mert a doktornő szeméből viszont tényleg sütött a kedvesség.

Aztán rádöbbsent, hogy ismerősnek tűnik a kisfiú, akit az asztalra kitett fényképen lát, és kiderült, hogy a lakópark, ahol a doktornő él, közel van az ő birtokához, amelyet három oldalról a Uwharrie Nemzeti Park erdősege határol. Jasper ki is tett néhány MAGÁNTERÜLET! BELÉPNI TILOS! feliratú táblát, és lilára festett a telekhatáron néhány fát, de ez sokakat egyáltalán nem zavart. Például a doktornő kisfiát sem, akit tavaly nyáron látott először.

Jasper a verandán üldögélt, amikor a vastag, fekete keretes szemüveget és overallt viselő, apró termetű gerkőc átvágott a telkén. Csúzli volt nála, meg papírból kivágott céltáblák, és a saját fiaira emlékeztette Jaspert, akik gyerekkorukban sokszor indultak hasonló kalandra. Így aztán nem szólt rá, hanem csöndben faragott tovább.

Pár nap múlva, amikor a fiúcska megint arra járt, Jaspernek beugrott, hogy őt látta a doktornőnél a fotón. Kirakott párat az évek során fabrikált állatszobrocskák közül a veranda korlátjára, és a számítása bevált, mert a gyerek visszafelé jövet lelassított, majd közelebb lépett. Sőt, meg is kérdezte, hogy mit csinál.

– Baglyot farigcsálok – mondta Jasper, de a fejét nem emelte fel, nehogy a kisfiú meglássa az arcát.

– A farigcsálás, az olyan, mint a faragás?

– Olyan bizony – mondta Jasper, és most már ránézett a fiúra, aki önkéntelenül hátrahőkölt. A szemüveglencséje, amely olyan vastag volt, mint a lekvárosüveg fala, még fel is nagyította az elkerekedett szemét.

– Maga az! – hebegte. – A kunyhólakó ember!

– Hát igen, úgy néz ki – morogta Jasper, aki már tudta, mi következik.

A kisfiú nyelt egy nagyot, majd azt kérdezte:

– És tényleg gyerekeket eszik?

Jasper már hallotta ezt a szóbeszédet, de nem tudta, honnan

eredhet. Talán tinédzserektől, akik ezzel riogatják a kisebb testvéreiket? Vagy ha nem, akkor nagyon gonosz lelkű emberektől.

– Nem – felelte. – Jobban szeretem a paradicsomlevest és a csilit.

– Én sem hittem, hogy ez igaz. Anyukám is mondta, hogy maga igazából kedves.

– Anyukád is nagyon kedves hölgy – felelte Jasper. – És jó orvos is.

– Miért ilyen az arca? – bökte ki a gyerek.

– Megviselte az élet – válaszolta Jasper, mint mindig. Aztán odadobta az éppen elkészült faszobrocskát a kisfiú elé, aki felvette a porból, majd ide-oda forgatta a kezében.

– Ezt maga csinálta? Egy fadarabból?

– Úgy bizony.

– Meg azokat is? – mutatott a korlátra a gyerek.

– Igen.

A fiúcska némi habozás után közelebb lépett, és szemügyre vette Jasper műveit.

– Olyanok, mint a boltban! – állapította meg.

Jasper, aki tudta, hogy a gyerek ezt bóknak szánta, elmosolyodott, majd gyorsan leszegte a fejét. Tudta, hogy mosoly helyett sokszor csak egy ijesztő grimasz sikeredik.

– Elviheted a baglyot, ha akarod – mondta. – Van még egy csomó állatom, amint látod.

A fiúcska még aznap visszajött a doktornővel, aki egy lefedett tányért tartott a kezében, és szokás szerint Jasper szemébe nézve közölte, amit akart. Elmondta, hogy szobafogsággal bünteti a fiát, amiért engedély nélkül kijött az erdőbe („a nővére engedte el, pedig vigyáznia kellett volna rá, úgyhogy ő sem mehet sehova!”), és felszólította Mitchet, hogy kérjen bocsánatot a birtokháborításért meg a tolakodó kérdéseiért.

Jasper azt felelte, hogy semmi baj, és Mitch bármikor átmehet a telkén. A doktornő ezután utasította a fiát, hogy adja vissza a fabaglyot, de Jasper nem fogadta el, mondván, hogy

ajándéknak szánta. Ekkor vette le a doktornő a tányérról a fedőt, leleplezve a nagy kupac házi sütit. Jasper elvett egyet, és miután beleharapott, a fiúcska félénken megkérdezte tőle, hogy megtanítaná-e őt is faragni. Jaspert megrémisztette a kérdés, és csöndben rágta a falatot. Át kellett gondolnia a dolgot, mert ritkán kommunikált másokkal, így eléggé kijött a gyakorlatból, gyerekekkel pedig évtizedek óta nem akadt dolga. De végül igent mondott, talán azért, mert kedvelte a doktornőt, és azóta rendszeresen találkoztak Mitchsel a pergolában.

Jasper hamar rájött, hogy ez jó dolog. Tetszett neki, hogy a kisfiúról süt a büszkeség, amikor a kezébe adja a bicskát, meg az is tetszett, hogy amúgy déliesen, Mr. Jaspernek szólítja, azaz a keresztnéve elé biggyeszi a „misztert”. De a legjobban annak örült, hogy Mitch most már a szemébe néz, és nem adja jelét, hogy zavarná a külseje. Ahogy őt sem zavarta, hogy a gyerek még mindig nem tud rendesen faragni.

II

– Nahát! – kiáltott fel aznap délután a kisfiú. – Ez egy oroszlán?

– Aha – bólintott rá Jasper, aki már az utolsó simításoknál tartott, a sörényt cizellálta.

– Az enyém milyen? – kérdezte Mitch, aki az öregembernek továbbra sem Mitch volt, hanem „a kisfiú”.

Jasper csak hümmögött, mert nem igazán tudta, mit mondjon a bicska alól kikerült teknőcre, vagy pókra, vagy micsodára.

– Ha kész lesz, Arlo lesz – jelentette be a kisfiú, mire Jasper megint csak hümmögött. – Úgy csináltam, ahogy mondta – bizonygatta a kisfiú. – Elképzelve, hogy milyen lesz, de aztán lehet, hogy elrontottam a lábát. Mit gondol, helyre lehet még hozni?

Jasper félretette az oroszlánt, és a kezébe vette Mitch faragványát.

– Meglátjuk, mit tehetünk – mondta, majd a kisfiú művét vizsgálgatva azt kérdezte: – Hogy megy a sulid?

– Jól – felelte a kisfiú, majd vállat vont, és hozzátette: – De elég uncsi.

– Anyukád hogy van?

– Jól. Sokat dolgozik.

– És a nővéred?

Jasper tudta, hogy a kisfiú odavan a nála nyolc évvel idősebb nővééréért.

– Hát ő is jól, azt hiszem. Amíg anyu dolgozott, csinált popcornot, és megnéztünk egy filmet, de általában a barátaival jár el. Anyukám szerint ez azért van, mert ő már tinédzser.

– Hm.

– Mit faragott még a héten? – érdeklődött a kisfiú.

– Semmit. Nagyon fáj a kezem.

– Vett be rá gyógyoszert?

A kisfiú mindig ezt kérdezte, ha Jasper szóba hozta a fájdalmait.

– Persze.

– Akkor jó – mondta a kisfiú komoly, tekintélyt parancsoló hangon, akárcsak az anyja. *Ha jobban megnézem, még hasonlít is rá!* – gondolta magában Jasper. Feltűnt neki, hogy Mitch szája ugyanolyan lágy ívű, mint Kaitlyné, és az ő arcán is szép lassan terjed szét a mosoly. Két érzékeny lélek...

Egy darabig egyikük sem szólt, de ez nem volt szokatlan. Jasper pár perc alatt eltűntette a bicskával Arlo vézna falábait, és már kész is volt az összegömbölyödve alvó kutya. Csak így tudta megoldani, hogy ne úgy nézzen ki, mintha átment volna rajta az úthenger, és négy lábát szétvetve, kilapítva heverne a kövezeten.

– A fehér szarvasról hallott? – törte meg a csendet a kisfiú.

– Fehér szarvasról? – ismételte Jasper, és megállt a kezében a zsebkés.

– Benne volt a híradóban, és anyukám odahívott, hogy nézzem meg. Mondták, hogy van a Uwharrie erdőben egy szép,

nagy fehér szarvas. Még egy homályos képet is mutattak róla. Maga látta?

– Nem – felelte Jasper, akit kísértetni kezdett egy hivatlan gyerekkori emlék. Ekkor már ismét járt a keze, a szája pedig azt felelte: – Sok szarvast láttam már, de fehérret soha.

– Szerintem olyan nincs is. Vagy maga szerint létezik fehér szarvas?

– Létezik bizony – mondta Jasper. – Azért fehér, mert albínó, azaz hiányoznak a pigmentjei, amelyekből a többi szarvasnak színes a szőrzete meg az orra. De nagyon ritka a fehér szarvas, és a legtöbb fiatalon elpusztul.

– Miért? Betegen születnek?

– Nem. Csak nem tudnak úgy beolvadni a környezetükbe, mint a többi szarvas. Azaz nem tudnak elrejtőzni, így könnyű prédát jelentenek.

– A medvéknek?

A vadászoknak – gondolta magában Jasper. *Legalábbis azoknak, akik lepuffantanak egy állatot pusztán azért, mert ritka és szép.*

– Talán a medvéknek is – hagyta rá a kisfiúra, aki hirtelen témát váltott, ahogy szokott.

– Tyű! – hüledezett Mitch. – Arlo úgy néz ki, mintha aludna!

A faszobrocskára gondolt, de akár az igazi kutyára is gondolhatott volna, aki épp hortyogni kezdett, és szép lassan ránógott a két hátsó lába. Nyilván azt álmodta, hogy szaladgál a mezőn, vagy bemenekül valahova a vihar elől.

– De ha fehér szarvas nincs, akkor is van az erdőnek egy féltve őrzött titka – árulta el bizalmasan Jasper. Tudta, hogy a gyerekek imádják a titkokat, hiszen így volt ez az ő idejében is.

– Miféle titka? – kérdezte a kisfiú.

– A kucsmagomba – felelte Jasper. – Mostanában nem kedvezett neki az időjárás, de holnap már lehet majd szedni.

A kisfiú elhúzta a száját, és úgy nézett az öregemberre, mintha kukaccal kínálta volna.

– Gomba? – fanyalgott.

– De nem akármilyen gomba, hanem kucsmagomba – mondta Jasper. – Ezért fontos, hogy titokban tartsuk.

– Miért kell titokban tartani?

– Mert különleges, akárcsak a fehér szarvas. A világ legjobb ízű gombája. Ha híre menne, messze földről is idetódulna boldog-boldogtalan, hogy szedjen belőle.

– Maga honnan tudja, hol nő?

– Ez is titok, de anyukádnak mindenképpen szedek. Sőt, le is pucolom róla a földet meg a nyüveket.

– Nyüveket? – szörnyülködött a kisfiú, és még gyanakvóbban nézett Jasperre.

– Mint már mondtam, le kell pucolni. Utána vajon megpárolod, egy kicsit megsózod, és már eheted is a világ legfinomabb csemegéjét.

A kisfiú ezen eltűnődött egy kicsit, majd kijelentette:

– Szerintem azért biztos nem olyan jó, mint a pizza.

– Hm.

Jasper, miután végzett, odaadta a kisfiúnak a fából faragott kutyát. Mitch összevetette az igazi Arlót a képmásával, majd így kiáltott:

– De szép! Betszem otthon a többi közé!

Jasper bólintott. Megdöbbsentette, hogy mennyire hiányoznak a gyerekei. Az járt a fejében, hogy bárcsak újrakezdehetné, és jóvátehetne mindent...

– Na, akkor összeszedjük a forgácsot, aztán hazakísérlek, rendben? – szólalt meg végül, és odaadta a kisfiúnak a dzsekijét.

– Anyukád már biztos csinálja a vacsorát.

III

Jasper kézbe vette az esernyőjét, majd előhúzta a farzsebéből a kendőt. Eltakarta vele az arcát, majd hátul megkötötte, és már kész is volt a maszkja, amelyet másokra, főként a kisgyerekekre

való tekintettel hordott. Amikor őrületbe kergette a világot a Covidtól való rettegés, a bevásárlás közben már-már normálisnak érezte magát, és most, bár ezt nem vallotta be senkinek, néha visszasírta azokat az időket.

Arlo kíséretében indultak el Mitchék háza felé. Jasper annak idején próbálta útját állni a lakóparkot építő ingatlanfejlesztő cégnek, mert a dél felé terjeszkedő város egyre közelebb jött a házikójához. Még egy lakossági fórumra is elment, hogy panaszt tegyen a megyei építésügyi hatóság igazgatójának a földterületek átminősítése miatt. De a zsíros üzleteket addigra megkötötték, a megfelelő zsebeket szépen kibélelték, és hamarosan kinőttek a földből az egyforma házak ott, ahol addig csak érintetlen erdő és szántóföld volt.

Jasper ifjúkorában, ha átlépte a városhatárt, kilométereken át csak az anyatermészetet látta, bármerre indult el. Kedvére mászhatott fára, fedezhetett fel barlangokat, építhetett erődöt, pecázhatott a patakban. Örült, hogy legalább a Uwharrie Nemzeti Park érintetlen maradt, de az is sokat változott az évek során. Jasper tudta, hogy ma már „szervezett” a terület látogatása, azaz vannak kijelölt parkolók meg kijelölt kempingezőhelyek meg kijelölt gyalogösvények, sőt még dzsipeknek kijelölt utak is, ahol zötyöghetnek a köveken. Mintha már nem néznének ki az emberekből annyit, hogy önállóan is el tudják dönteni, hol túrázzanak, hol verjék fel a sátrukat, satöbbi. Íme egy újabb példa arra, hogy mennyire nem halad ő a korrallal! Manapság a számítógépek körül forog a világ, meg a telefonok körül, amelyek fényképezni is tudnak, és a képernyőjük szinte megbabonáz felnőttest, gyereket egyaránt. Jasper a múlt héten benézett egy étterem ablakán, és azt látta, hogy az egyik asztalnál négyen ebédelnek szóltanul, a telefonjukba mélyedve.

A doktornőt aggasztotta a megerőltető séta, amit ilyenkor tesz, de másféle testmozgást nemigen tudott végezni. Télen már a tűzifát sem tudta felaprítani, hogy befűtsön a konyhában a kidudorodó falú, régi vaskályhába, így előre felvágva kellett

megrendelnie, és ez roppant kiábrándító volt. A kisfiú viszont már megszokta, hogy „Mr. Jasper” nem gyorsvonat.

A verandán már égett a lámpa. Miután a kisfiú bement, Jasper összecsuksa az ernyőjét, és az ajtó előtt várakozott. A maszkját ilyenkor levette, mert a doktornő ehhez ragaszkodott, de miután távozott, mindig gyorsan felkötötte újra.

– Anyu! Megjöttem! Nézd, mit faragtam! – kiáltotta bent, az előszobában Mitch, majd pillanatokon belül kijött a doktornő, kezében egy konyharuhával, amelybe a kezét törölgette.

– Szép jó napot, Jasper!

– Szép jó napot, dr. Cooper!

A nő arcára kiült az a bizonyos, lassan szétterjedő mosoly.

– Hányszor mondjam még, hogy szólítson Kaitlynnek? Nem jön be? Főzök kávét, ha kér.

– Nem kérek, de köszönöm, hogy felajánlotta – felelte Jasper.

– Arra sem tudom rábeszélni, hogy maradjon itt vacsorára? Nagyon szívesen látjuk.

– Ezt a csábító ajánlatot is köszönöm, de kénytelen vagyok elhárítani.

Kaitlyn már többször is megpróbálta marasztalni Jaspert, de az öregember nem állt kötélnek. Biztosra vette, hogy most már a doktornő sem gondolja ezt komolyan, csak lefutják a szokásos köröket. Esténként egyébként is alig evett, mert bármikor jöhetett a gyomorgörcs.

– Viszont lenne egy kérdésem, ha nincs ellene kifogása – tette hozzá most.

Kaitlyn komoly, doktoros arcot vágott, mert azt hitte, hogy egészségügyi jellegű kérdés következik.

– Igen?

– Mitch említette, hogy szó volt a híradóban egy fehér szarvasról. Azt mondta, még fotót is mutattak róla.

Kaitlyn zavartan pislogott, majd eszébe jutott, hogy miről van szó.

– Ja igen! Pár napja láttuk a tévében, és tegnap az egyik pá-

ciensem is említette. Ha jól értettem, időtlen idők óta nem láttak errefelé fehér szarvast.

Tehát igaz! – gondolta magában az öregember. *Elképesztő!*

– Emlékszik esetleg, hogy pontosan merrefelé látták? Már-mint hogy valahol itt készült-e a fotó, vagy Candor közelében, vagy Mount Gileadnál...

Jogos volt a kérdés, hiszen a Uwharrie Nemzeti Park területe több mint húszezer hektár.

– Itt látták, a Scenic Road mellett – mutatott nagyjából arafelé Kaitlyn. – A kocsijából fotózta le egy nő, ezért lett olyan homályos a kép.

– Hát nem semmi – morogta Jasper, miután kiderült, hogy nincs is olyan messze a faházától a hely, ahol felbukkant a szarvas. Sőt, onnan sincs messze, ahol holnap gombászni fog...

IV

Jasper már napkelte előtt a kis konyhájában üldögélt a faasztalnál, és épp végzett a második csésze kávéval. Éjfél után elállt az eső, ahogy remélte, és kitisztult az ég. A hőmérséklet pedig máris feljebb kúszott, és Jasper tudta, hogy a reggeli napsütés csodát fog művelni.

Épp betette az üres csészét a mosogatóba, amikor lövés dördült. Messziről jött a zaj, de tisztán hallatszott. Jasper kilépett a verandára, hátha lát valamit, de még sötét volt. Tudta, hogy a nemzeti park vadállománya igen gazdag, és októbertől december végéig előzőnlik az erdőt a szarvasvadászok, majd április elején visszajönnek vadpulykát lőni. Azt is tudta, hogy a kiskorúak szülői felügyelet mellett már a hivatalos szezonnyitás előtt egy héttel jöhetnek, de a naptárában bejelölt dátumig még hátravolt hat nap.

Nem is beszélve arról, vajon miért nem sörétes puska, hanem vadászpuska hangját hallotta. Ezt, fülzúgás ide vagy oda,

meg tudta állapítani, hiszen a kétféle dörrenés nagyon elüt egymástól, akárcsak a tél a tavasztól. Márpedig a vadászpuska nem illett a képbe, hiszen annak, aki pulykát akar löni idénykezdet előtt, azaz illegálisan, tökéletesen megfelel a sörétes puska.

A komolyabb vadászpuska annak kell, aki szarvasra utazik!

A verandán álló Jasper gyomra görcsbe rándult, mert megint eszébe jutott a fehér szarvas. Egykor alighanem imádkozott volna az állatért, hogy ússa meg épségben, de azóta más ember lett. Azt viszont át kellett gondolnia, hogy nekivágjon-e az erdőnek, ahogy tervezte. Nem szívesen botlott volna orrvadászokba.

Végül úgy döntött, hogy fő a biztonság. Beült a verandán álló hintaszékébe, és onnan figyelte az erdőt, hátha meglátja egy elemlámpa fénycsóvját (a vadászok sokszor a szarvas szemébe világítottak, hogy kővé dermedjen), és fülelt is, hátha újabb lövés dördül. De nem hallott semmit, az ég pedig lassanként kezdett világosodni, és az udvar egyre inkább előbújt a homályból. Az egyik fán kék csőrű küllő kopácsolt, a sufni sarkánál egy üregi nyúl gubbasztott. A talajra ereszkedő köd itt-ott már szikrát szórt, mert rávetült a fák közt átszüremlő napfény.

Jasper tudta, hogy az orrvadászok nem szeretik a fényt, de nem látta okát, hogy esztelen rizikót vállaljon. Visszament hát a házba, vigyázva, nehogy becsapódjon mögötte a szúnyoghálós ajtó, majd átvágott a deszkafalú nappalin, ahol kopott kanapé állt az ősrégi tévé előtt, és kilépett a hátsó verandára, ahol a felszerelését tárolta. Magára vett egy rikító, narancssárga színű lát-hatósági mellényt, majd odahívta az öregedő, hordómellkasú Arlót, és rá is csatolt egyet.

Ezután visszament a konyhába, és bepakolta a hátizsákba a kávé termosz, két üveg vizet, egy mogyoróvajas-mézes szendvicset, valamint a kutya tálkáját. Az arcát takaró kendőről sem feledkezett meg, és zsebre dugott pár darab kutyacsemegét, mert az volt Arló kedvence. Már csak a nitroglicerin-tablettáit kellett magához vennie, hátha rakoncátlakodni kezd útközben a szíve, meg az ötgallonos műanyag vödört, és már indulhattak is.

A kucsmagomba-keresés élvezetébe Audrey avatta be, amikor először kihozta a faházhoz. De az akkor tizenhét éves Jaspernek nem a „kincsvadászat” (Audrey nevezte így) miatt maradt örökké emlékezetes az a nap, hanem azért, mert akkor változott meg egyszer s mindenkorra az élete. Mivel pár napja temették el az apját, mély gyászában még nemigen tudott tiszta fejjel gondolkodni, amikor pirosat kapott Asheboro központjában, Audrey anyjának ruhábólja előtt. A lány, aki épp a kiárusítást hirdető táblát tette ki a járdára, és nyilván hallotta Jasper apjának halálhírét, ahogy szinte mindenki, meglátta őt a volán mögött, és váratlanul beszökkent mellé a pickupba. Nehéz lett volna eldönteni, hogy Audrey anyja rökönyödött-e meg jobban, vagy Jasper, akinek szemét vezetés közben el-elfutotta a könny.

Audrey, aki ösztönösen érezte, hogy még túl fájdalmas lenne, ha az apja haláláról kellene beszélgetnie, szó nélkül megfogta a kezét, és cirógatni kezdte a hüvelykujjával. A lány váratlan, gyengéd érintése gyógyírként hatott Jasper sebzett lelkére.

Megmutatta Audrey-nak a faházat, amit az apjával építettek, majd szép lassan körbejárták a birtokot. A lány az északi telekhatár közelében, a nemzeti parktól néhány lépésnyire fedezte fel a kis kucsmagomba foltot, majd harminc méterrel arébb egy másikat. A ruhája felhajtott szegélyébe gyűjtötte a gombát, majd bent, a házban, miután gondosan lepucolta, vajon megpárolta a kályha tetején, és szórt rá egy-két csipetnyi sót. Az volt az első közös étkezésük, és utána Jasper már tudott beszélni a férfiról, aki felnevelte.

A kucsmagomba pedig nem volt fogható semmihez, amit addig megkóstolt. Eltelt egy kis idő, mire értékelni tudta a kissé földes, sőt már-már diós ízű csemegét, Audrey viszont imádkozta, és Jasper, miután egybekeltek, megígérte neki, hogy gondja lesz az utánpótlásra. Kiderült azonban, hogy ezt csak mondani volt könnyű, ugyanis a ház melletti lelőhelyről eltűnt a kucsmagomba. Jasper ezért beleásta magát a témába, olyannyira, hogy még Raleigh-be is elautózott, hogy konzultáljon az Észak-karolinai

Állami Egyetem professzorával. A tudós mutatott is neki egy módszert, amely elősegítheti a spórák termelődését. Desztillált vízből, melaszból és sóból álló, pamutkartonon átszűrt oldatban kellett áztatni pár napig a porrá tört kucsmagombát, majd szét kellett locsolni a folyadékot az eredeti lelőhelyen, valamint a környező, korhatag fák tövében, ahol a bomlás miatt tápanyagban gazdag a talaj. A módszer bevált, ugyanis pár év múlva ismét előbukkant, sőt bő termést hozott a kucsmagomba. Jasper attól kezdve minden tavasszal meglocsolta az oldattal a földjét, és csak tíz éve hagyott fel ezzel.

Eleinte még a telkén is volt elég korhatag fa, de aztán kénytelen volt bemelegkedni a nemzeti park területére, ahol bárki leszedhette volna a kucsmagombáját, ha rábukkan. De Isten kegyelméből, meg talán azért is, mert az erdőség eme eldugott zugába nem sokan jutottak el, a titok titok maradt, és tavaszoként rendre belakmároztak a csemegéből. Jasper Audrey halála után is sokáig őrizte ezt a hagyományt az első közös vacsorájuk meg az azt követő sok-sok vacsora emlékére. A kucsmagomba évről évre felidézte a régi szép időket, amelyek után jöttek a cudar idők.

De Jasper már nem volt a régi. Nem volt fiatal, életerős férfi, nem tekintgetett aggodalmasan a tükörbe, hogy rendesen meg van-e fésülködve, és csak a faháza maradt, a rendes otthona meg a sikeres vállalkozása odalett. Továbbá sem szomszédja, sem barátja, sem apja, sem férje nem volt már senkinek, és ha elindult valahova, folyton rettegett, hogy orra bukik. Annak idején minden reggel és este forgatta a bibliát, vasárnaponként pedig templomba járt, és volt, hogy egy órát is imádkozott egyhuzamban.

Mostanra, azaz vénségére viszont minden más lett, és az imái, ha imádkozott egyáltalán, egyetlen szóra csupaszkodtak le.

Miért?

V

Nekivágtak hát a Uwharrie Nemzeti Parknak, de a kincsvadászat csak Jaspert érdekelte. Arlo el-elcammogott mellőle, majd miután megjelölte a területét, visszajött, és bámulta a gazdája nadrágzsebét. Jasper fel nem foghatta, hogy miként szűri ki az erdei illatárból, no meg a hátizsákból áradó szagok közül a jutalomfalatot.

A zsebébe nyúlt, majd letört egy darabot a kutyacsemegéből, és odadobta Arlónak, aki azonban meg sem próbálta elkapni. Inkább megette a földről, majd úgy nézett Jasperre, mintha az mondaná: „Ennyi? Tudom ám, hogy van nálad több is!”

– Majd később – ígérte meg Jasper.

Ekkor már órák óta járták az erdőt, de az eredmény elmaradt a várakozástól, bár Jasper azért levágott a késével néhány szép kucsmagombát. Pár éve megpróbálta kiképezni Arlót a kincsvadászatra, mert tudta, hogy Olaszországban is kutyák kutatják fel a szarvasgombát, és gyerekkorában azt hallotta az apjától, hogy egy kutya bármit megtalál, aminek szaga van, csak be kell tanítani. Buzgón szagoltatta tehát Arlóval a kucsmagombát egészben, majd porrá törve, tiszta zsebkendőre szórva is, és ha utána megtalálta az eldugott zsebkendőt, kapott egy jutalomfalatot. Egész jól ment a dolog, így Jasper bizakodva indult el gombászni, de a kutya kint, az erdőben egy pillanat alatt elfelejtette a tanultakat, és csak a gazdája zsebét bámulta. Most pedig már öreg volt ahhoz, hogy bármi újat tanuljon, és ezt Jasper is jól tudta.

Így aztán nagy szüksége volt a szemére, amely a többi testrészéhez képest egész jól bírta a strapát, hiszen csak olvasószemüvegre szorult. A korhatag szilfák, tölgyek, jegenyék tövében, a gyökereknél keresett napsütötte foltokat, és néha le is hajolt, hogy eltúrja az avart meg a törmeléket. Lassan haladt, és igencsak megerőltette a derekát, mert a kucsmagomba úgy el tud bújni, mintha a föld nyelte volna el. Ráadásul nagyon kell

vigyázni, nehogy a hozzá hasonló, ám mérgező óriás papsapka-gombát gyűjtsük be.

Jasper gondolatai Audrey-ra terelődtek, akinek hirtelen támadt érdeklődése zavarba ejtette annak idején. Az ő érzései viszont már akkor szárba szökkenetek, amikor Audrey, ez a vörösszöke hajjú, kék szemű, kissé szeplős angyalka beszökdécselt az oviba a tanév első napján. Jasper álmélkodva nézte, majd amikor a kislány leült a szomszédos asztalkához, és ráköszönt, csak egy biccentésre futotta tőle. Ezzel, úgy tűnik, megadta az alaphangot, hiszen az óvodában, majd az iskolaévek alatt is végig ez jellemezte kettejük viszonyát. Hiába voltak osztálytársak, a szégyellős Jasper soha nem mert szóba elegyedni Audrey-val. Beírta azzal, hogy lopva, messziről csodálja a kecses csuklóját és a szép, hosszú ujjait, amelyek olyan finoman fogták a ceruzát, hogy Jasper nem is értette, miért nem csúszik ki közülük. Amikor pedig lapozott a könyvben, Audrey mindig megnyalta a mutatóujját, és Jasper ezt a mozdulatot őrijítően csábosnak találta. Audrey-ba szinte az összes fiú szerelmes volt az évek során, ő viszont amennyire tudta, véka alá rejtette az érzéseit.

Ugyanis nem volt bennük semmi közös. Audrey, Jasperrel ellentétben, kitűnő tanuló volt, valamint roppant népszerű lány, akinek csilingelő kacaja a büvkörébe vonta a többieket. Ráadásul a családja gazdagnak számított, különösen Jasperékhez képest, mivel az apja a bankban dolgozott, az anyjának pedig jól menő ruházati üzlete volt. A kétszintes házuk verandáját fehér oszlopok ékesítették. Audrey-t több fiúval is látták kézen fogva andalogni az évek során, de a végén mindenki biztosra vette, hogy Spencer lesz a férje, akinek az apja a bank tulajdonosa és a helyi exkluzív klub alapító tagja volt. Aztán a lány, pár nappal Jasper apjának temetése után, váratlanul beszállt az árván maradt fiú pirosnál várakozó kocsijába, és ezzel fenekestül forgatta fel mindkettőjük életét.

Miután összeházasodtak, Jaspernek az volt a kizárólagos életcélja, hogy boldoggá tegye ifjú aráját. Mivel Audrey szeretett

olvasni, csinált neki egy faltól falig érő könyvespolcot, és segítette otthonosabbá varázsolni a faházat: addig tologatta a bútorokat, addig hordta haza a tarkabarka szőnyeget és kispárnákat, míg Audrey elégedett nem volt. Esténként pedig, amikor Audrey odaült mellé a kanapéra a könyvével, többször is megkérdezte tőle, hogy miért őt választotta. Hiszen lehetne a férje valami Spencer-féle is, és akkor teniszszethetne szombatnként ahelyett, hogy kuksol a rozzant, városszéli faházban.

– Ne butáskodj! – felelte ilyenkor a szemét forgatva Audrey. – Pontosan tudtam, milyen férfi kell nekem.

Jasper nem értette, hogy jelentheti ki ezt ilyen magabiztosan Audrey, hiszen ő vajmi kevésbé volt biztos magában. A gyerekkoráról nem sok emléke maradt, és mivel még kicsi volt, amikor az anyja meghalt, róla sem. Ha kérdezték, azt felelte, hogy mindig is átlagos volt, azaz nem tanult sem különösebben jól, sem különösebben rosszul, ahogy nem volt sem túl jó, sem túl rossz a sportban sem, meg semmi másban sem. A kis asheborói ház, ahol éltek, annyira hasonlított az utca többi házára, hogy a férfiak sokszor szó szerint eltévesztették a házszámot, ha sokáig időztek a kocsmában. Barátai persze akadtak, de akkor, a negyvenes-ötvenes évek fordulóján bevett szokás volt, hogy a gyerekek besegítenek otthon, így amikor nagyobb lett, tőle is elvárták ezt. Iskola után, valamint nyaranta a gyümölcsösben kellett dolgoznia, ahol az apja munkavezető volt.

Jasper úgy tapasztalta, hogy az apja őt dolgot szeretett az életben: a hazáját, az őszibarackot, az egyetlen fiát, a fafaragást, valamint Jézus Krisztust, a mi Urunkat és Megváltónkat. A verandán díszelgő amerikai zászlót reggelente felvonta, este pedig leengedte, és Jasper még iskolába sem járt, amikor már nap-hosszat rótták együtt a fasorokat, és ő szívta magába a tudást. Az őszibarackról ugyanis talán senki más nem tudott annyit a déli államokban, mint az ő apja, így hamar megtanulta, hogy egy barackfának nagyjából négyszer hét méternyi terület kell, így egy angol holdra – alig fél hektárra – úgy százötvenet lehet ül-

tetni. Az apja azt is elmondta, hogy a barack akkor érik a legjobban, ha jó a talaj vízáteresztő képessége. Jasper megtanulta, hogy nagyon fontos az öntözés, valamint a rendszeres permetezés, és azt is, hogy milyen hatással van a terméshozamra a hőmérséklet. Csupa fül volt, amikor az apja előadást tartott mindezekről meg a különböző fertőzések, betegségek kezeléséről, és tízéves korában már komoly munkát végzett a gyümölcsösben: gyomlált, metszett, és szedte a barackot kosárszám, hogy aztán a teherautó elvigye a konzervgyárba.

Otthon az apja sokat olvasott neki a bibliából, és télen eljártak vadászni, hogy telepakolhassák a fagyasztót szarvashússal. Néha horgásztak is, és az apja megtanította faragni. Egy idő után a városi házukban is, meg a faházban is tele volt a műveikkel minden szabad felület.

Az apja soha nem káromkodott, soha nem volt részeg, és Jasper arra sem emlékezett, hogy valaha is dühbe jött volna, viszont előszeretettel körmölt magyarázó széljegyzeteket a bibliai idézetek mellé, a margóra. Ha Jaspernek kérdése volt, vagy mesélt valamit az élete folyásáról, az apja sokszor ránézett a szemüvege fölé, és mondott valami olyasmit, hogy: „Talán érdemes lenne megnézned a Lukács 16,10-et.” Jasper ilyenkor felütötte a *Bibliát*, és az említett helyen például ezt olvasta: „Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű. Aki a kicsiben hűtlen, az hűtlen a nagyban is.” De sokszor még akkor sem értette, miként kapcsolódik a szóban forgó szöveghely az ő kérdéséhez, amikor elolvasta a margón az apja által átírt verziót.

Egy idő után már könnyebben kihámozta az idézetek értelmét. A *Szentírás* a családi örökségük részét képezte, hiszen Jasper nagyapja Észak-Karolina egyik legjelentősebb prédikátora volt, aki állítólag Billy Grahamet is mentorálta egy rövid ideig. Jasper gyanította, hogy az apja nemcsak azt szeretné, hogy ő találja meg az élete értelmét, hanem azt is, hogy ne tévessze szem elől az örökkévalót. Ha például megemlítette, hogy nem sikerült túl jól a dolgozata, az apja csak ennyit mondott: „Korintu-

siaknak írt II. levél 4,18.” („Csak ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra fordítsuk figyelmünket. Mert a látható mulandó, a láthatatlan azonban örök.”) Amikor pedig eldicselkedett, hogy az ő hazafutásával nyerték meg a baseballmeccset, ez volt a válasz: „Rómaiaknak írt levél 11,36.” („Minden belőle, általa és érte van. Dicsőség neki mindörökké!”)

Vasárnaponként a Jasper nagyapja által épített templomba jártak, és együtt imádkoztak reggel, az étkezések előtt, majd lefekvés előtt is. Imáikba foglalták a nehézségekkel küzdő szomszédokat, barátokat, és ha vadásztak, az apja mindig mondott egy fohászt az elejtett szarvasért vagy pulykáért is. („Imádkozzatok szüntelenül.” Tesszalonikaiaknak írt I. levél 5,17.) Az apja sokszor vitt húst és barackot a náluk rosszabb helyzetben lévőkhöz („Aki megszánja a szegényt, az Úrnak ad kölcsön.” Példabeszédek könyve 19,17.), és kedves volt mindenkihez, aki az útjába akadt. („Inkább legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesekek, és bocsássatok meg egymásnak.” Efezusiaknak írt levél 4,32.)

Az apja korántsem volt gazdag, de sugárzott róla a hite, és Jasper is érzékelte, hogy tisztelet övezi a városban. Szerette őt, méghozzá nemcsak a bölcsességéért, hanem az emberi tartásáért és a türelméért is. Sok fiú ment időnként iskolába kék-zöld foltokkal vagy hurkákkal kidekorálva, ha az apja este italozott, de ő soha nem járt így.

Jasper apja egyetlen nagy álmot dédelgetett azon kívül, hogy gondját viseli a fiának: építeni akart egy kis faházat, hogy hétvégeként kiszabadulhassanak a városból, és a természet lágy ölén időzhessenek. Amikor Jasper betöltötte a tizennégyet, az apja böngészni kezdte az újságban az ingatlanhirdetéseket. Épp barackos ládákat pakoltak fel egy pickup platójára, amikor beszélgettek a dolgról.

– De hát soha nem lesz annyi pénzed! – aggodalmaskodott Jasper, mire az apja:

– Máté 19,26.

„Istennek azonban minden lehetséges.”

– De hát...

– Márk 9,23.

„Minden lehetséges annak, aki hisz.”

– Én nem hiszek abban, hogy a magunkfajtákkal is történhet csoda – bökte ki végül Jasper, a dacos tinédzser. – Legalább is igazi csoda – tette hozzá.

Az apja letette a kezében lévő ládát, és intett Jaspernek, hogy kövesse a példáját, majd azt kérdezte:

– Meséltem már neked, hogyan lett a nagyapád lelkipásztor? Jasper megrázta a fejét.

– Tudnod kell, hogy apám nem volt mindig istenfélő, éretnyes férfiú. Sőt, ifjúkorában rendes embernek sem mondhatta magát, hiszen mielőtt megismerkedett a nagyanyáddal, szerencsejátékos volt. Egyszer még börtönben is ült. – Jasper apja itt felnézett, és úgy pásztázta az égboltot, mintha ott keresné a megfelelő szavakat. – Azt hiszem, elmondhatjuk, hogy sokáig nem tanult a hibáiból – folytatta végül. – Sőt, még rátett egy lapáttal, és bár nagyon jól pókerezett, egyszer adósságba verte magát. Ráadásul olyanoknak tartozott, akiknek nem kellett volna. Ez odalent, Texasban történt. – Az apja itt levette a kalapját, és megtörölte a homlokát, majd roppant komolyan nézett Jasperre, és hozzátette: – Leszúrták, és abban a hiszemben hagyták ott, hogy meghalt.

Jasper néma csöndben várta a folytatást.

– De életben maradt – mondta nagy sokára az apja. – És megismert a kórházban egy nővért, aki felolvasta neki az Újszövetségből Jézus csodatételeit. Apámat nem érdekelték a bibliai történetek, a nővérke viszont annál jobban érdekelte, olyannyira, hogy beleszeretett. Csakhogy a lány tisztában volt a gyarlóságaival, és apám, miután elbocsátották a kórházból, életében először elgondolkodott a viselt dolgain. Elkezdett imádkozni, pedig nem volt hívő ember, és azt kérte az Úrtól, hogy lehessen szem-

tanúja egy csodának. Égi jelet kért tehát, és megfogadta, hogy ha Isten tényleg küld egy jelet, akkor megváltozik.

Újabb szünet következett, de Jasper tudta, hogy még nincs vége.

– Nem sokkal ezután történt, hogy egy reggel egészségügyi sétát tett. Esküszik rá, hogy csoda szép volt az idő, és kristálytisztan kéklett az ég, ameddig a szem ellátott. Miután felért a dombtetőre, ahonnan lenézhetett a városra, leült egy kőre pihenni. Ekkor úszott be kelet felől egy hatalmas, fekete viharfelhő, de akkora, hogy olyat apám életében nem látott. Egy pillanat alatt elsötétült az azúrkék égbolt, mintha legördült volna a függöny, és eleredt az eső. De nem vízcseppek potyogtak abból a nagy, sötét fellegből, hanem halak.

Jasper nem tudta, jól hallotta-e.

– Halak? – hüledezett.

– Halak – ismételte nyomatékkal az apja. – A többségük még élt, és a farkukkal csapkodva vergődtek, miután földet értek. Százával, vagy talán ezrével hullottak az égből, és apámnak eszébe jutott az egyik bibliai történet, amit a nővérke felolvasott neki a kórházban. Szerintem tudod is, melyik: az, amikor Jézus megeteti az öt hallgató tömeget, pedig csak pár kenyeret meg halat tudtak az elején összeadni. És akkor apám hálát adott az Úrnak, amiért szemtanúja lehetett ennek a csodának, és esküvel fogadta, hogy megjavul. Vándorprédikátor lett, majd lekipásztor, és idővel rá tudta beszélni azt a bizonyos nővért, hogy legyen a felesége. Végül ideköltöztek Asheboróba, és apám felépítette a templomot, ahova most is járunk.

– Szerinted ez igaz? – kérdezte hunyorogva a kételkedő Jasper. – Mármint a haleső.

Az apja bólintott, ő pedig nem faggatta többet a csodákról. Nem sokkal ezután jelent meg az újságban egy hirdetés. Az állt benne, hogy a bank lefoglalt a Uwharrie Nemzeti Park mellett egy földterületet, és meghirdette a nyilvános helyszíni árverést. A sors pedig úgy hozta, hogy az ominózus nap hajnalán rengen-

teg eső esett, és a terület szinte megközelíthetetlené vált. Végül csak Jasper apja jutott el az árverésre, és potom áron megkapta a telket, a maradék pénz pedig elég volt az építkezésre. Ez persze nem volt akkora csoda, mint amikor halak potyogtak az égből, de Jasper apja így is szentül hitte, hogy az Úr meghallgatta imáit. És hamarosan felépítették az immár tizenöt esztendősi fiával a faházat, amelyet Jasper most az otthonának nevezhetett.

VI

Arlo bukkant rá a kimúlt szarvasra.

Jasper épp a bozótban kutakodott, amikor meghallotta, hogy a kutyája ugat. Ez, legalábbis az utóbbi években, ritkaságszámba ment, alighanem azért, mert kicsit több erőfeszítést igényel, mint az evés vagy az alvás. Jasper kíváncsian nézett hátra, a feléje ügető Arlo pedig egyszer csak visszafordult arra, amerőről jött.

Jasper elindult a kutyája után. Arlo hamarosan megállt, majd fel-alá járkált valami előtt. Jaspert a rosszullet környékezte a gondolatra, hogy egy fehér szarvas tetemére bukkant. De nem: a földön heverő állat normális színű volt, és úgy egyévesnek, azaz még majdnem borjúnak tűnt. Elég csenevész volt, aligha nyomott többet húsra kilónál, és Jasper egyből látta, hogy rosszul célzott, aki rálőtt. Ugyanis nem közvetlenül a váll mögött találta el, ahogy kell, hanem tizenöt-hús centivel hátrébb, a hasa közelében. Jasper felszisszent, amikor észrevette, hogy a szarvas vércsíkot húzott maga után. Azaz sebzetten, fájdalmak közepette elszaladt a tetthelyről, majd vánszorgott, ameddig bír, és végül itt rogyott össze.

Már hűvös volt a teste, azaz nem pár perce, hanem pár órája lehelhette ki a lelkét. *A reggeli lövés!* – döbönt rá Jasper, majd eszébe jutott, hogy a szarvast alighanem elvakították egy nagy fényerejű elemlámpával, hogy földbe gyökerezzen a lába.

Jasper teste megfeszült, és forrt benne a düh. A vadászatnak ugyanis, bárhogy viszonyul hozzá az ember, vannak *szabályai*. Az állat szemébe világítani tilos, sötétben vadászni tilos, a Uwharrie Nemzeti Parkban szezonon kívül vadászni tilos. És ha már minderre fittyet hányt az orvvadász, legalább meg kellett volna keresnie a szarvast, hogy véget vessen a szenvedéseinek! Hiszen az alutáplált, vérző állat legfeljebb pár száz métert tehetett meg, miután meglőtték, úgyhogy igazán nem lett volna nehéz becserkészni. A gyilkosa tehát nem is orvvadász volt, hanem egyszerűen lőgyakorlatot tartott: ölni akart, és semmi más! Jasper évek óta nem nyitotta ki a bibliát, de most eszébe villant egy passzus: „Gondját viseli az igaz a jószágnak, a gonosznak kegyetlen a szíve” (Példabeszédek 12,10).

A „gonosz” és a „kegyetlen” szavak nehezen mentek ki a fejéből, a dühét viszont felváltotta a végtelen fáradtság. Már rég felhagyott azzal, hogy megpróbálja kifürkészni Isten útjait, azaz megértse, miért nem szab gátat a világot sújtó szenvedésnek, ha szereti az embereket. Az ő szenvedéseinek sem szabott gátat annak idején...

Jasper visszaparancsolta a szarvast szaglászó Arlót. Feltett szándéka volt, hogy bejelenti az esetet. Hogy könnyen megtalálja a helyszínt, levette az arcát takaró kendőt, és felkötötte egy ágra. Ennél többet nem tehetett.

A kincsvadászathoz már nem sok kedve volt, de megígérte Mitchnek, hogy visz az anyjának kucsmagombát, így muszáj volt folytatnia, amit elkezdett.

VII

Két óra múlva, egy kidőlt szilfánál mosolygott rá a szerencse. A nap addigra bevilágította az erdőt, és Jasper összeszedett egy negyed vödör gombát, ami bőven elég volt. Pihenni akart egy ki-

csit, mielőtt elindulna visszafelé a dimbes-dombos terepen. Ki is nézett a következő gerinc közelében egy méretes követ.

Feszült, már-már görcsölt hátul a dereka, és szörnyen fáj a csípője meg a térd. Hogy feledje kínjait, próbált a magasban köröző héjára koncentrálni. Arlo odaballagott a kövön üldögélő gazdájához, és zihálva lehuppant a lába elé. Jasper elővette a hátizsákból a kutya tálkáját, és beleöntött egy kis vizet. Aztán magának is töltött kávé a termoszból, és előkereste a szendvicset. A celofánt, amibe csomagolta, visszadugta a hátizsákba.

Amikor beleharapott a szendvicsbe, a lefetyelő Arlo felkapta a fejét, és a gazdája zsebére szegeződött a tekintete. Jasper odadobott neki egy jutalomfalatot, majd folytatta az ebédjét, pedig szokás szerint egy csöppet sem volt éhes.

Azon merengett, hogy hova tűnhetett az étvágya. Hiszen ifjúkorában folyton éhes volt, és sokszor két tányérral is befalt Audrey főztjéből. Most viszont csak a szendvics felét ette meg, és máris úgy érezte, hogy egy falat sem megy már le a torkán. Végül odadobta a maradékot Arlónak.

Fura, oda nem illő, fémes vegyszerszagot hozott a lány szelőlő. Eltelt pár másodperc, mire Jasper rájött, hogy mi az: fegyverolaj! Addigra már hangokat is hallott, meg egy horkantásszerű kacajt, majd előbukkant a gerinc mögül három alak.

Ránézésre még tinédzserek voltak a terepszínű dzsekit és nadrágot viselő fiúk. A lábukon viszont nem bakancs volt, hanem edzőcipő, és nem vacakoltak holmi láthatósági mellénnyel. A legalacsonyabb, aki fiatalabb lehetett a társainál, pattanásos volt, és Jasper egy gödröcskét is látott az állán. A mellette haladó fiú ASHEBORÓI KÖZÉPISKOLA BIRKÓZÁS feliratú pólót viselt a kicipzározott dzsekije alatt. A legmagasabb, aki előttük haladt, egyértelműen a vezér, avagy a főkolompos volt. A vállára vetett puská oda-odakocant a méretes hátizsákjához.

Amelyben akár egy nagy fényerejű elemlámpa is elférhet...

Arlo felkapta a fejét, Jasper pedig megállapította, hogy jó kinézetű kölykök ezek hárman: gondosan nyírt sérő, hibátlan,

fehér fogsor. Szép summát költhettek a szüleik fogszabályozásra, és a menő edzőcipőjükre is elmehetett pár száz dollár... Amikor végül meglátták, Jasper azt olvasta le az arcukról, hogy nem számítottak társaságra az erdő eldugott zugában. De csak egy pillanatra torpantak meg, aztán peckesen lépkedtek tovább, mintha felmérték volna, hogy ő bizony gyengébb náluk.

Jasper összerezsent, amikor Arlo halkan felmordult. Évek óta nem hallotta morogni a kutyáját: úgy tűnt, feltétel nélkül szeret mindenkit, aki az útjába akad. Amikor Jasper lehajolt hozzá és megsimogatta, érezte, hogy feszülnek az izmai, és ki-tartóan morgott is tovább.

A három tinédzser tőlük néhány lépésnyire megállt.

– Basszus! – kiáltott fel váratlanul a legfiatalabb. – Jól van? Mi a franc történt magával?

Jasper rögtön tudta, hogy a fiúból az arca váltott ki ilyen hatást.

– Várjatok csak! Én ismerem! – szólalt meg a birkózó. – Vagyis hallottam a fickóról.

– Igen, megégett az arca – mondta a legmagasabb. – Nőjete-k már fel!

És rávillantott Jasperre egy bocsánatkérő mosolyt, de Jasper érezte, hogy az udvariasnak szánt gesztus belső ürességet takar. Így érezhette Arlo is, mert a morgást abbahagyta ugyan, de az izmai még mindig feszültek, és égnek állt a nyakán a szőr.

– Mit csinál maga itt? – kérdezte a magas fiú. – Eltévedt?

– Tudom, hol vagyok – mondta Jasper.

– Csak úgy sétálgat? Vagy kijött madárlesre?

Jasper erre már nem válaszolt. A magas fiú tekintete a társaira villant, majd ismét Jasper felé fordult.

– A vödörben mi van?

– Gomba.

– Az erdőből? Azzal vigyázzon! A gomba halálos is lehet, ha nem ért hozzá.

– Értek hozzá.

- Megnézhetném?
- Csak nyugodtan – bólintott rá Jasper.

Amikor a langaléta közelebb lépett, Arlo ismét morogni kezdett, méghozzá az iméntinél hangosabban. És vicsorított is hozzá, mire a fiú kővé dermedt.

- Mi baja a kutyájának? – kérdezte.
- Nincs annak semmi baja.

A fiú inkább nem jött közelebb. Csak előrehajolt, és úgy próbált bekukucskálni a vödörbe.

- Jó sok gomba – állapította meg. – Mikor jött ki?
- Pár órája.

– Nem látta véletlenül a fehér szarvast, amelyikről annyit beszélnek?

Csak azt a szarvast láttam, amelyiket lelőtted.

- Nem – mondta Jasper. – És pulykát sem láttam.

– Majd előjönnek, ha kezdődik a szezon – mondta a langaléta, és megint villant az üres mosoly. Kissé vérfagyasztó volt, és csöppet sem meggyőző.

- Remélem, nem ezzel fogsz lőni rájuk – mondta Jasper.
- Mi ez, 30/30-as?

- Nem, 30/06-os – felelte a fiú. – Most kaptam.

- A csövét érdemes kitisztítani – jegyezte meg Jasper.

– Nem jó, ha benne marad valami oldószer vagy tartósítószer. Érzem a fegyverolaj szagát.

– Tudom, hogyan kell ápolni a puskát – méltatlankodott összeszűkülött szemmel a fiú. – Kölyökkorom óta van fegyverem.

Az lehet, de lőni még mindig nem tudsz.

- Nem azt a fehér szarvast kerestétek véletlenül, ugye, azaz a puskával? – kérdezte Jasper, és a fegyverre bökött az állával.

– Ugyan, dehogy! Hiszen azt tiltja a törvény. Viszont bár-mikor összefuthatunk egy felbőszült medvével, úgyhogy nem árt az óvatosság.

A Uwharrie Nemzeti Parkban nemigen él medve, és a fiú hanghordozása arról árulkodott, hogy ezt ő is jól tudja. Azaz

pofátlanul, kihívóan Jasper szemébe hazudott... Mintha elcsöndesedett volna körülöttük az erdő.

– Na, húzzunk innen! – mondta a legfiatalabb fiú, hogy oldja a feszültséget. Jaspernek feltűnt, hogy kissé nyafka orrhangon szólalt meg. – Kezdek éhes lenni.

– Én is – csatlakozott a birkózó. – Sőt, kopog a szemem.

El is indultak, de Jasper megköszörülte a torkát, és utánuk szólt:

– Kora reggel hallottam egy lövést. Úgy hat óra körül. És mintha ilyen puskát sütöttek volna el, amilyen neked van.

A fiúk lába földbe gyökerezett. A birkózó a nyafkára pillantott, a langaléta pedig megfordult, és farkasszemet nézett Jasperrel.

– Nem mi voltunk – mondta. – Mi csak most jöttünk.

Jasper állta a tekintetét.

– És most találtam kicsivel odébb egy hasba lőtt szarvast – folytatta. – Fiatal volt még, majdnem borjú.

A fiúk mintha megkukultak volna. Végül a langaléta közelebb lépett, mire Arlo rávicsorgott, és remegett a teste, mint a gitárhúr.

– Most vádol minket valamivel, öreg?

– A barátaidat nem – mondta reszelős hangon Jasper. – Csak téged.

A fiú szeme dühösen villant, és tett még egy öles lépést Jasper felé, aki ifjabb éveiben talán vissza tudta volna fogni a kutyáját, de az az idő elmúlt. Mire észbe kapott, a vicsorgó Arlo, aki évek óta nem tett ilyen gyors mozdulatot, rárontott a fiúra. Épp akkor kapta el a nadrágját, amikor hátralépett volna, így a fiú megtántorodott, majd hanyatt vágódott. Miután nagyot puffant a földön, vadul rúgkapált, és sikerült leráznia a válláról a fegyvert. Megmarkolta a csövét, majd hadonászni kezdett a puska-tussal, és párszor fejbe is vágta Arlót. A kutya nyüszítve elhátrált, majd eliszkolt a közeli bozótba.

Még szerencse – gondolta Jasper, mert nem tudta, mit csinált

volna a kölyök, ha Arlo visszaszalad hozzá. Hiszen a fékevesztett indulat és a löfegyver, ugyebár, gyúlékony elegyet alkot... A langaléta végül feltápáskodott, és Jasper nem kis rémületére célba vette a kutyát. Jasper felpattant, és még épp félre tudta ütni a fegyver csövét, így a golyó elszállt a semmibe.

A dörrenéstől csengeni kezdett az amúgy is zúgó füle, majd a fiú hirtelen rászegezte a puskát. Jasper gyomra összeszorult.

Kár volt kinyitnom a számat! – suhant át az agyán, majd fel-emelte a két kezét, és hátralépett.

– A kutyája rám támadt! – ordította magából kikelve a fiú, és Jasper arcára fröccsent a nyála.

Jasper szép lassan hátrált még egy lépést. Tudta, hogy ha mond valamit, még nagyobb bajba kerülhet.

– Mi a franc baja van ennek a dögnek? – kiáltott rá ismét a fiú.

Jasper nem szólt semmit. Szívből remélte, hogy a hirtelen jött adrenalinfröccs ugyanilyen gyorsan el is múlik – csak kérdés, hogy akkor nem lesz-e már késő...

– Mi az, nem szól semmit?

Jasper továbbra is hallgatott, a fiú pedig továbbra is szúrósan nézett rá. Nem sérült meg az eséstől, talán még egy kék foltja sem lett, mégis villámokat szórt a szeme. Csorba esett az önérzetén, ráadásul a haverjai előtt, így muszáj volt megmutatnia, hogy ki az úr a háznál.

Jasper még magasabbra emelte a két kezét. A puska csöve még mindig rászegződött, és így nehéz volt máshova nézni.

– Azt a kutyát el kell altatni – mondta a fiú, de Jasper erre sem válaszolt, csak araszolt tovább hátrafelé.

– Hagyd már ezt abba! Ne fogd rá a puskát!

Ez a kicsi volt. Érződött a hangján, hogy pánikol, és a langaléta talán ezért engedte le végre a fegyvert. Jasper tekintete a kicsire villant, és csak most vette észre, hogy hasonlít a főkolomposra. *Talán testvérek?*

– Menjünk már! – könyörgött kétségbeesetten a birkózó is,

de a langaléta még mindig merőn nézte Jaspert, majd gyors mozdulattal felrúgta a vödröt. Aztán beletaposta a gombákat a földbe, és miután végzett, rá is köpött a maradványaikra.

– Legközelebb majd megtartja magának a gyanúsítgatását. És pórázra köti azt az elmebeteg kutyáját. – A fiú furcsa, tompa hangon beszélt, de Jasper érzékelte a felszín alatt lappangó indulatot. – Ha még egyszer meglátom azt a dögöt, nem kizárt, hogy bepánikolok, ő meg ottmarad – tette hozzá a fiú.

– Na, légy szíves! – nyavalygott a kicsi, aki talán az öccse volt. – Húzzunk már innen!

– Van magánál pénz? – kérdezte Jaspertől a langaléta. – Mert a kutyája kiszakította a nadrágomat.

– Nincs nálam pénz.

– Akkor hogy téríti meg a kárt?

– Basszus, ne szórakozz már! – kiáltotta a birkózó. – Hagyd békén, oké? Kit érdekel a gatyád, de most komolyan! Gyere már!

A langaléta kivárt még egy kicsit, majd somolyogva nyugtázta, hogy Jasper fél tőle. Aztán hátralépett, majd megfordult, és intett a többieknek, hogy indulás.

Jasper szíve összevissza vert. Nézte egy darabig a távolodó triót, majd visszatámolygott a kőhöz. Előkereste a nitroglicerin-tablettákat, és elszopogatott egyet a nyelve alatt. Közben remeggett keze-lába, és hegyezte a fülét, de nem hallott újabb lövést. Pedig tudta, hogy a kölyök lepuffantaná a kutyáját, ha megtalálná: igen, ehhez kétség sem férhetett.

Jasper csak akkor állt fel a kőről, amikor a szívritmusa úgyahogy normalizálódott, és megkönnyebbülve nyugtázta, hogy a fiúk már nincsenek a közelben. Gyengének, törekenynek érezte magát, és mintha üresen kongott volna. *Akár dobolhatnának is rajtam* – suhant át az agyán, majd a szájába dugta a két ujját. Arlo csak a második fütytyentésre dugta ki a fejét a bozótból, és cammogott oda Jasperhez. Kimerültnek látszott, akárcsak a gazdája, és a pofáján is, meg a feje búbján is szivárgott belőle a vér. Már kezdett alvadni, úgyhogy nem lehettek mélyek a sebek, de Jasper azért elhatározta, hogy otthon kimossa őket.

Elővett a zsebéből két jutalomfalatot, majd miután Arlo befalta őket, fogta az üres vödröt, és szomorúan nézte a széttagozott kucsmagombát. Tudta, hogy Audrey-nak megszakadna a szíve, ha látná.

Negyedik fejezet

I

Reggel, nem sokkal azután, hogy rebbent, majd kinyílt a szeme, Kaitlyn ezt gondolta magában: *Nem felejtettem el, hogy kell boldognak lenni! Casey nem tudja, mit beszél!*

Igen, sűrű az élete, és igen, egy tinilány nevelése olykor fárasztó, de ő szereti a gyerekeit és a munkáját! Valamint önkénteskedik – ez mindig is fontos volt a számára –, és orvosként, ha kell, házhoz megy. Továbbá van elég félretett pénze, jó egészségnek örvend, szoros kapcsolatot ápol a szüleivel és a testvéreivel... Mindent összevetve nincs oka panaszra. Casey csak próbált az érzékeny pontjára tapintani, igaz?

Igaz...

Kaitlyn az órára pillantott, és meglepetten látta, hogy tovább aludt a szokottnál. Magára kapta a köntösét, majd lábujjhegyen kitipegett a folyosóra, és bekukkantott Mitchhez, majd Casey-hez. Mindketten az igazak álmát aludták.

Kaitlyn lement a földszintre. Épp végzett a kávéval meg a gyümölcssel, amikor felbukkant a nappaliban Mitch, és úgy, ahogy volt, pizsamában, leült a legóból épített remekműve elé.

– Jó reggelt, kicsim! Kérsz zabpelyhet?

– Majd kicsit később eszem – felelte Mitch.

Kaitlyn odalépett hozzá, és nyomott egy puszit a kócos hajára.

– Szólnál nekem, ha Casey felkelt? És negyed tizenkettő körül indulunk.

Azzal Kaitlyn visszament az emeletre. Kicsit bizsergette a gyomrát a tudat, hogy hamarosan vizionlítja Tannert.

II

Zuhanyzás után a tükör előtt álló Kaitlyn arról próbálta meggyőzni magát, hogy szigorúan véve nem randira megy, hiszen ha ez *igazi* randi lenne, akkor Mitch otthon maradna. Ez az átlatkert-látogatás tehát nem randi, csak amolyan... amolyan *kiruccanás*. Pláne, mivel Tanner sem randiként fogja fel. Hogy is mondta? „Jobb, mint a hotelben dekkolni egész nap.”

Bizonyítást nyert tehát, hogy nem randira készül – de akkor miért agyal már húsz perce azon, hogy mit vegyen fel? Végül egy viszonylag új farmerre esett a választása, meg a topa, amelyet a hűgától kapott karácsonyra, és még egyszer sem vett fel.

– Anyu!

Kaitlyn némi spéttel fordult a hang irányába. Mitch kócosan, gyűrött pólóban álldogált a fürdőszoba ajtajában.

– Igen, szívem?

– Mikor is indulunk?

Kaitlyn az órájára nézett.

– Még van félóránk – mondta. – Gyere, megigazítom a hajadat, hogy ne légy ilyen torzonborz.

Megnyitotta a csapot, bevizezte a kislány haját, majd hozzátette:

– És pólót is kéne cserélned.

– Nekem tetszik ez a póló.

– Tudom, de tegnap is ez volt rajtad. Fel kéne vened egy tisztát.

– Miért?

– A kedvemért – mondta Kaitlyn, majd lehajolt, és homlokra csókolta a kislányát. – Amúgy Casey felébredt?

– Aha. De már el is ment. Camille érte jött.

– És miért nem szóltál? Mintha megkértelek volna, hogy szólj, ha a nővéred felkel.

– Igen, azért jöttem fel.

Hát igen, Casey szeret egy lépéssel az anyja előtt járni... És ügyesen csinálja.

Kaitlyn, miután kézzel megfésülte Mitchet, megmutatta neki az eredményt a tükörben.

– Így már jobb, nem gondolod?

Mitch vállat vont, és azt felelte:

– Lehet.

– Figyelj csak! – kezdte Kaitlyn, és leguggolt, hogy a kislány szemébe nézhessen. – Tudom, hogy már este is kérdeztem, de biztos nem baj, ha Mr. Hughes is velünk jön az állatkertbe?

– Ki az a Mr. Hughes?

– Ő hozta haza tegnap este Casey-t, miután a nővéred belement a kocsijába.

– Nem azt mondtad, hogy egy barátod jön?

– Ő egy új barátom – felelte Kaitlyn. Bízott benne, hogy Mitch még elég kicsi ahhoz, hogy beérje ennyivel. – Na, akkor most tennél nekem egy szívességet, és felvinnél egy másik felsőt?

– Oké – mondta a kislány, majd hunyorogva végigmérte az anyját, és azt kérdezte: – Miért vagy így kiöltözve?

– Nem vagyok kiöltözve. Mindig így öltözöm.

– De hétvégén nem.

– De nem is megyünk minden hétvégén állatkertbe, igaz? Úgyhogy ez egy különleges alkalom, adjuk meg a módját!

III

Félóra múlva Kaitlyn, miközben a mögötte ülő Mitch a Nintendo Switchén játszott, megállt a kocsival Hampton Inn előtt. Már látta is a bejáratnál Tannert, aki odaintett neki, majd ráérős,

könnyed, ruganyos léptekkel elindult az autó felé. Kaitlynnek már az este is feltűnt, hogy süt róla a magabiztosság, most pedig eszébe villant, hogy mennyire kilóg a sorból itt, Asheboróban, ahol a férfitestek zöme arról tanúskodik, hogy a gazdájuk jó sokszor repetázik.

– Szép jó napot! – köszöntötte Tanner, és beült mellé.

– Szia! Szerintem most már igazán tegeződhetnénk – felelte Kaitlyn. A férfi egy pillanatra a szemébe nézett, majd hátrafordult.

– Bizonyára te vagy Mitch – mondta. – Én pedig Tanner. Köszönöm, hogy engem is magatokkal cipeltek.

Kaitlyn figyelte a tükörben Mitch reakcióját.

– Nagyon szívesen – mondta a kisfiú, majd Tannert méregetve azt kérdezte: – Voltál már az állatkertben?

– Itt nem – felelte a férfi. – Máshol viszont már igen. Melyik állatok a kedvenceid?

– Az oroszlán meg a zsiráf.

– A zsiráfokat én is szeretem.

– Tudtad, hogy ugyanannyi nyakcsigolyájuk van, mint az embernek?

– Nem tudtam – mondta Tanner, és a hangjából ítélve érdekesnek találta az infót. – Mit játszol? – váltott témát.

– Mario Kart Tourt.

– A Mario-játékokat imádom – mondta Tanner.

– Kipróbálsz?

– Később talán igen – bólintott Tanner, majd bekötötte magát. Kaitlyn mosolyogva nyugtázta, hogy milyen lazán eltársalgott Mitchcsel, majd kiengedte a kéziféket, és elindult.

– Nekem valahogy nem tűntél gémer típusnak – jegyezte meg.

– Hónapokig voltam Afganisztánban is, meg Irakban is – magyarázta Tanner –, és gyúrni, ugye, nem lehet a végtelenségig, meg filmet nézni sem. Úgyhogy ott mindenki rákap a videójátékokra.

– És jól ment?
– Melyik hogy – felelte a férfi. – A Mario-játékokban jó voltam, a Maddenben és a FIFA-ban átlagon felüli, a Call of Dutyről pedig kérdezhetsz bármit, mert avatott szakértője vagyok.

– Ezt jó tudni.

Tanner most lehalkította a hangját.

– Casey hogy van? – kérdezte, majd lopva hátrapillantott Mitchre, mielőtt hozzátette: – Azért kérdezem, mert...

– Az este veszekedtek Casey szobájában! – kotyogott közbe Mitch, mire Kaitlyn a tükörbe pillantott, és rávágta:

– Nem veszekedtünk, kicsim! Csak megbeszéltünk valamit.

– Én úgy hallottam, hogy veszekedtetek. És reggel Casey ellógott otthonról.

Kaitlyn vetett Tannerre egy elgyötört pillantást.

– Még nem is tudtam, hogy ébren van, amikor érte jött Camille, és elvitte – vallotta be. – Biztosra veszem, hogy előlem szökött meg.

– Okos lány – mondta derűsen Tanner. – Én is a barátomnál töltöttem a napot, ha a nagyszüleim haragudtak rám.

– Ha válthatunk témát, hogy telt a délelőttöd?

– Remekül. Elmentem futni, aztán bóklásztam egy kicsit a városban, és most megyek az állatkertbe.

– Be kell vallanom, lenyűgöz, hogy ilyen energikus és ilyen lelkes vagy.

– Miért? Szeretem az állatokat.

– Hát nem is tudom... Mivel annyi egzotikus helyen megfordultál már, nem hittem volna, hogy felcsigáz a mi kis állatkertünk.

– Ne feledd, hogy nem az Államokban nőttem fel, úgy-hogy számomra itt szinte minden új – mondta Tanner. – És egyébként is terveztem, hogy elmegyek az állatkertbe, így kapóra jött ez az alkalom.

– Komolyan? – nézett rá kételkedve Kaitlyn.

– A Tripadvisor szerint ez Asheboro első számú látnivalója.
És az utóbbi években nagy Tripadvisor-rajongó lettem.
Kaitlyn nevetve csóválta a fejét.

IV

Az állatkertnél Mitch rögtön kiugrott az autóból, és már szök-
déselt is a bejárat felé.

– Látom, ismeri a járást – intett a kisleány felé a fejével Tanner.

– Ez a kedvenc helye – mondta Kaitlyn. – Meg a szuper-
market legórészlege. Meg az a csirkés gyorsétterem, a Chick-
fil-A. Meg a pergola, ahol a szomszédunk, Jasper faragni tanítja.

Kaitlyn észrevette, hogy Tanner követi a tekintetével Mitchet,
és átsuhan az arcán egy röpke mosoly.

– Hadd hívjalak meg titeket a jegyekre és az ebédre – szó-
lalt meg.

– Köszönjük, de belépőt csak magadnak vegyél – mondta
Kaitlyn. – Családi tagsági kártyánk van, úgyhogy ingyen me-
gyünk be.

Tanner a pénztárhoz lépett, Kaitlyn pedig utolérte Mitchet,
és megborzosította a haját.

– Éhes vagy már? – kérdezte.

– Még nem – mondta a kisleány, majd feljebb tolt a szem-
üvegét, és hozzátette: – Előbb megnézem az állatokat.

Miután bementek, rögtön elindult balra, az állatkert Cipru-
sos Mocsár nevű része felé. Tanner és Kaitlyn kényelmes tem-
póban ballagott utána: csak arra vigyáztak, hogy ne maradjanak
le túlzottan, és ne tévesszék szem elől. A férfi mellett lépkedő
Kaitlyn nem győzött csodálkozni, hogy milyen magától értetődő,
hétköznapi dolognak hat ez a kiruccanás.

– Mesélj valamit Kamerunról! – szólalt meg. – Tudom,
hogy Afrikában van, de nagyjából ennyi.

– Döbbenetesen szép ország – mondta Tanner. – Afrika

nyugati partján kerül el, az Egyenlítő közelében, úgyhogy egész évben meleg van, viszont a táj nagyon változatos. Van sivatag, esőerdő és hegyvidék is.

– Hol állomásoztál?

– Yaoundéban.

– Az falu vagy város?

– A főváros. Majdnem hárommillióan élnek ott.

– Ó! – nyögte ki Kaitlyn. Bántotta, hogy hülyeséget kérdezett.

– Igazán nincs miért szégyenkezned – mondta Tanner, mintha olvasna a gondolataiban. – Én sem hallottam Yaoundéről, amíg meg nem tudtam, hogy oda megyek.

– És mi a legmaradandóbb emléked?

– Az emberek hagyták bennem a legmélyebb nyomot – vallotta be a férfi. – Kamerun szegény ország, legalábbis Amerikához és Európához képest, de sokat nevetnek, és örömeiket lelik az egyszerű, hétköznapi dolgokban. Pedig nehézség van bőven, még menekültválsággal is küzdenek a szomszéd országokban dúló háborúk miatt. Engem mindig is lenyűgözött, hogy mennyivel szívósabbak, ellenállóbbak ott az emberek, mint Amerikában. Ja, és rengeteget fociztam – tette hozzá széles mosollyal.

– Tényleg?

– Az első nap megismerkedtem egy Vince Thomas nevű fickóval, aki már évek óta dolgozott a USAID-nél. Ő segített beilleszkedni, és egész jó barátok lettünk. Szóval Vince beszélt rá, hogy menjünk el munka után focizni. Mindig talált valami társaságot, akikhez beállhattunk, mert csálhatatlan érzéke volt ehhez. Ott fociztunk, ahol lehetett: üres telkeken, vagy akár az utcán. A legszebb emlékeim közé tartozik, hogy kergettem a labdát, izzadok, mint a ló, és fantasztikusan érzem magam.

– Jó játékos voltál?

– Hát azt hiszem, inkább... szóval kicsivel átlag alattinak mondanám magam. De hadd hozzam fel a mentségemre, hogy ott megszállottan imádják a focit. Az övük az egyik legjobb afri-

kai válogatott, és gyerekkorában szó szerint *mindenki* megtanul focizni.

– Jó kifogás sose rossz – évődött Kaitlyn.

– Te kérdezted! – vágta rá nevetve Tanner.

– És egyébként mit csináltál ott? Úgy értem, mi volt pontosan a munkád? Azt mondtad, biztonsági szakemberként dolgoztál, ugye?

A férfi bólintott.

– A USAID sokféle projektet koordinál, és az ország minden táján vannak munkatársai. Az ő biztonságukért feleltem, meg a velük dolgozó helyiek biztonságáért. Meg kellett szerveznem, hogy konvojban utazzunk, és vigyük a vészhelyzet esetén szükséges dolgokat, és én feleltem a táboraink őrzéséért is. Az ország északi és délnyugati része veszélyes a lázadások és a politikai helyzet miatt. Ez részben a Boko Haram terrorszervezet átszüremlő hatásából adódik, és főként a lányok vannak kitéve az erőszaknak. A fegyveres kíséret ezért létfontosságú, még akkor is, ha csak oltani megyünk.

Kaitlyn a férfit pillantott.

– Úgy veszem ki a szavaidból, hogy sok ember életét segítettél jobbra tenni.

– Remélem, hogy így van – bólintott Tanner. – És egyre jobban beleszerettem Kamerunba. Már alig várom, hogy megnézzek pár olyan helyet, amelyekre akkor nem került sor.

– Például?

– Például a Nki Nemzeti Parkot. Afrikában sem sok helyen lát az ember elefántcsordát meg csimpánzfalkát a természetes élőhelyén, de ott igen.

– És megint focizhatsz majd.

– Ahogy Vince-t ismerem, abban nem lesz hiány.

Közben odaértek a Ciprusos Mocsárhoz. Mitch már a pumát leste a kerítésnél.

– Ha ilyen jól érezted magad Kamerunban, miért jöttél el? – kérdezte Kaitlyn.

– Vince volt a hibás. Ugyanis felajánlotta nekem a saját pozícióját, csak Elefántcsontparton.

Kaitlyn elmosolyodott.

– És ott is ugyanazt csináltad, mint Kamerunban?

– Nagyjából. Csak ott már beosztottaim is voltak, és többet voltam az irodában, mint terepen. Elefántcsontparton eleve más jellegű munkát végez a USAID, mert gyorsan fejlődik a gazdaság, nem úgy, mint Kamerunban. Ott szüretelik le a világ kakaótermésének jelentős részét, úgyhogy inkább koordinációs feladatok vannak, meg a más profilú cégeket kell segíteni. Például... például befektetőt keresni, aki feltökésíti a kesudió-termesztők szövetkezetét, meg ilyesmi.

Odaértek a kerítésnél álló Mitchhez. Kaitlyn a kislány vállára tette a kezét, majd a füléhez hajolt, és suttogva azt kérdezte:

– Látod a pumát?

– Ott fekszik a köveken – mutatta Mitch. – Az árnyékban – tette hozzá. – Csak a fejéből látszik egy kicsi, és szerintem alszik, mert meg sem mozdul.

– Nem az náluk a természetes, hogy nappal alszanak? – kérdezte Tanner.

– De – felelte roppant komoly hangon Mitch. – Na, menjünk, nézzük meg az aligátorokat!

Azzal otthagyták őket.

– Így szokott telni a nap – mondta Kaitlyn. – Előreszalad, és amikor utolérem, már megy is tovább. Általában másfél óra alatt végzünk az állatkerttel.

Miután ők is elindultak a következő elkerített rész felé, Kaitlyn azt kérdezte:

– És Haiti volt a következő állomás, ugye?

Tanner felvonta a szemöldökét.

– Lenyűgöz, hogy erre is emlékszel. Igen, az volt a következő állomás, egyben az eddigi utolsó munkahelyem.

– És milyen volt?

– Megint csak azt tudom mondani, hogy az ottani emberek

fantasztikusak. Viszont Haitin nagyon nagy a USAID-iroda, úgyhogy sokkal bürokratikusabb az egész, az érdemi munka pedig... Szóval Haitire úgy két évente lesújt egy-egy hurrikán vagy földrengés, úgyhogy mire elérnénk valamit az infrastruktúra fejlesztése, a kolera visszaszorítása vagy mondjuk a szavazóhelyiségek kiépítése terén, jön az újabb természeti katasztrófa, és kezdhettük előlről az egészet. Egyfolytában azt éreztük, hogy ez túl nagy falat, és sem elég időnk, sem elég pénzünk nincs arra, hogy tartósan javítsunk a helyzeten.

– Gondolom, épp ezért volt még fontosabb a tevékenység, ugye?

– Azt hiszem, igen – felelte Tanner. – Emiatt is mentem oda. De a végére kicsit kiégttem.

– Ezért tartottál szünetet?

– Részben igen. De a Covid miatt úgysem mehettem volna vissza Haitire.

– Anyu!

Mitch egy fotókat készítő nő és egy vadidegen család között állt.

– Jövünk! – kiáltott oda neki Kaitlyn.

– Nézd! Tátva van a szája!

Míg odasiettek Mitchhez, Kaitlynnek az járt a fejében, hogy hosszú évek óta, vagy talán még soha nem folytatott ilyen érdekes beszélgetést. Az ő környezetében senki sem társalgott kameruni focimeccsekről meg az elefántcsontparti kesudió-szövetkezet feltőkésítéséről...

Az egyik aligátor valóban tátott szájjal hevert a napon.

– Így szabályozza a testhőmérsékletét – mondta Mitch. – Vajon le tudna nyelni egészben?

– Hm... Nem is tudom – felelte Kaitlyn. – Elég nagy a szája. Te viszont nőttél egy kicsit, amióta legutóbb itt jártunk.

– Ha elkapják az embert, leviszik a víz alá, és körbe-körbe forognak vele, míg meg nem fullad. Ez az ő gyilkos forgásuk.

– Jó tudni – mondta Kaitlyn.

- Na, akkor lássuk a jegesmedvéket!
Azzal Mitch elindult arra, amerről jöttek, majd pár másodperc múlva ők is követték.
- Bocsánat – mondta Kaitlyn. – Én szóltam.
- Ugyan már, ne szabadkozz, remekül érzem magam. Viszont mintha eddig csak én meséltem volna.
- Az én életem nem túl érdekes.
- Azt erősen kétlem. Egy orvos, aki házhoz is kijár, és két nagyszerű gyereket nevel... Már hogyan lenne érdekes!
- Kaitlyn kétkedve hunyorgott a férjira.
- Azért nem ugyanaz a kategória, mint gyerekeket oltani egy háborús zónában – mondta.
- Tanner felvett a földről egy papírpoharat, és bedobta a közele kukába, majd visszament Kaitlynhez, és azt felelte:
- Én nem oltottam be senkit. És a programot sem én találtam ki, sőt nem is én finanszíroztam.
- Akkor is szép, hogy ezt a fajta szolgálatot választottad – mondta Kaitlyn. – Én is próbálom hasznossá tenni magam, de sokkal kisebb léptékben. – Tanner biztatóan nézett rá, ezért folytatta: – Azon túl, hogy kijárok házhoz, egy ingyenkonyhán is önkénteskedem.
- Ez nagyszerű – mondta Tanner. – A templomban?
- Nem, egy nonprofit szervezetnél. Az a neve, hogy Mindennapi Kenyerünk. Csak ebédidőben nyitnak ki, és én minden hétfőn ott vagyok, amióta Asheboróba költöztem. Már régóta működik a szervezet, és ha jól tudom, úgy húszezer adag ételt osztanak ki évente.
- És mi indított arra, hogy önkéntes munkát vállalj? – kérdezte a férfi.
- Az apám – felelte Kaitlyn. – Még a hétfői nap is az ő fixa ideája volt. Gyerekkorunkban sokszor mondott olyanokat a reggelinél, hogy: „Szerintem a hétfő az ideális nap arra, hogy felülkerekedjen a jobbik énünk. Hiszen az még csak a hét eleje, úgyhogy utána hat napig gyakorolhatunk!” Vagy: „Minden he-

tet egy nagylelkű cselekedettel kéne kezdeni, nem gondoljátok? Úgy talán jobb hely lenne a világ.” Ilyenkor összenézttünk a bátyámmal meg a húgommal, és forgattuk a szemünket, de egy idő után, úgy tűnik, beült az agyunkba, amit apánk mondott, legalábbis az enyémbé. És nem beszélt a levegőbe, mert fogorvosként mindig azokat látta el hétfő délelőtt, akik nem tudtak fizetni az ellátásért. Úgyhogy ő a hibás.

– De nagyon jó, hogy elkövette ezt a hibát.

– Tudom, és hálás is vagyok érte – mondta Kaitlyn. – És azt hiszem, logikusnak mondható, hogy apám segített másokon, mert nagyon jól tudta, milyen az, ha az ember rászoruló. Ugyanis Kentucky szegény, hegyvidéki részén nőtt fel, és egyedül nevelte a hat osztályt végzett anyja, aki tizenévesen szülte. Egy roskatag mobil házban nőtt fel, és azt ették, amit az anyja lőtt, vagy csapdával fogott, meg a templomban gyűjtött könyöradományokat. Ja, és télen előfordult, hogy egyáltalán nem tudtak fűteni. De hadd tegyem hozzá sietve, hogy apám soha nem beszél így az ifjúkoráról. Ő az a fajta ember, aki csak a jó dolgokról mesél, például arról, hogy milyen jó volt gyököt fogni és fürödni a tóban, meg ilyenek. Amit most elmondtam, azt anyámtól tudom. Ő objektívebben viszonyul apám régmúltjához.

– És édesapád vajon miért csak a szépre emlékszik?

– Azért, mert született optimista – felelte Kaitlyn. – Meg azért is, mert fontosnak tartotta, hogy a gyerekei ugyanúgy szeressék és tiszteljék a nagyanyjukat, mint ő. És így is volt, pedig a nagy, hogy is mondjam, megérte a pénzét, annyi szent. Dohányt rágott, szappanopera-függő volt, és ha elmentünk hozzá, mintha egy másik bolygóra csöppentünk volna. Még elég kicsi voltam, amikor egyszer arra értünk oda, hogy mókusokra lövöldöz a ház mögött a sörétes puskájával. El is sírtuk magunkat a húgommal, amikor megláttuk a piknikasztalon a kis tetemetket, a nagy meg lelkesen taglalta, hogy milyen finom mókuspörköltet főz majd nekünk. Azt hiszem, ott helyben elhánytuk magunkat.

– És tényleg finom volt a pöri? – kérdezte vigyorogva Tanner.

– Hála az égnek, anyám közbelépett, úgyhogy kihagytuk. De amúgy bármilyen holdkórosnak tűnt a nagy, tele volt a szíve szeretettel. Őt dicséri az is, hogy apám fogorvos lett, mert ezt nemcsak a szorgalmának és a tanárainak köszönheti, hanem az otthoni háttérnek is. Amely, úgy tűnik, elég szilárd volt ahhoz, hogy ne kallódjon el, és elnyerje a Kelet-kentuckyi Egyetem teljes költségterítéses ösztöndíját. Hálás is volt az anyjának, olyannyira, hogy vett neki egy kis házat Lexington külvárosában, amint megethette. A nagy akkor lakott először olyan helyen, ahol csapból folyt a meleg víz, és nem neki kellett felforraltatnia.

– Azt hiszem, elmondhatjuk, hogy édesapád elég mélyről indult – jegyezte meg Tanner.

– El bizony. Amúgy még ma is praktizál, de az idén végre belátta, hogy jobb, ha kevesebbet rendel. Imádja a munkáját, de ezzel együtt mindig érezte velünk, hogy mi vagyunk az igazi szenvedélye. Eljött minden egyes meccsünkre, táncbemutatónkra, és a szülői értekezleteket sem hagyta ki.

– És az édesanyád?

– Ő, azt hiszem, apámnál is okosabb.

– Tényleg?

– Elit magániskolákba járt, a családja meg a helyi exkluzív klubba. Évfolyamelső volt a középiskolában, majd a Kentuckyi Egyetemen is, ahol matematikát és filozófiát hallgatott. Utána elkezdett tanítani, de miután családot alapítottak, úgy döntött, hogy inkább főállású anya lesz. Mindig számíthattunk rá, még akkor is, amikor már elköltöztünk otthonról. Amikor Mitchet vártam, és pihennem kellett, otthagytott csapot-papot, és hozánk költözött. Több hónapig ott volt, és rengeteget segített.

– Úgy veszem ki, hogy nagyszerű emberek a szüleid – mondta Tanner.

– Igen, azok – felelte Kaitlyn.

Odaértek a jegesmedvékhez. Mivel az egyik épp a vízben pancsolt, Mitch a szokottnál tovább időzött a kerítésnél, amely-

nek a túloldalán fókát, oroszlánfókát meg sarki rókát is láthatott. Amikor Kaitlyn megkérdezte, hogy nem éhes-e, megint csak rázta a fejét, majd közölte, hogy ideje megnézni az afrikai állatokat, és már indult is.

– És mit szoktál csinálni, amikor házhoz mész? – kérdezte Kaitlyntől Tanner.

– Ugyanazt, mint a rendelőben. Pulzust, vérnyomást, lázat mérek, vért veszek, receptet írok, és a gyerekeket be is oltom. Továbbá összevarrom vagy éppen kitisztítom a sebeiket, ha kell, meg amire még szükségük van. Hivatalosan is hozzám tartoznak, csak a rendelőbe nem teszik be a lábukat soha.

– És akit röntgenezni kell, vagy ilyesmi?

– Azt megpróbálom rávenni, hogy menjen be a kórházba.

– Akkor jó hosszú munkaheteid lehetnek – jegyezte meg Tanner. – Mert, gondolom, a kórházban is tartasz ügyeletet.

– Nem igazán. Ma már mást jelent az ügyelet, mint amikor praktizálni kezdtem. A kórházunknak megvan a saját orvosgárdája, úgyhogy nem kell bejárnom. Szólnak, ha kiderül, hogy a páciensem nem váltotta ki a receptjét, vagy újat kell írni neki. Ilyenkor behívom másnapra a rendelőbe, vagy elküldöm a baleseti ügyeletre. Nem kell kimozdulnom otthonról, elég a telefon.

Amikor átértek az állatkert elefántok, zsiráfok, oroszlánok, rinocéroszok, csimpánzok lakta részére, ismét Tanner afrikai élményeire terelődött a szó. A férfi elmondta, hogy a piacon mindig evett *puff-puffot*, azaz olajban sült gombócot főtt babbal, és szerette az *ndolé* nevű ízletes spenótfőzeléket is, amellyel Vince ismertette meg az első kameruni estéjén. Elmesélte azt is, hogy 2016-ban egy zsúfolt bárban nézte az Afrikai Nemzetek Kupájáért vívott focimeccset, amelyen Kamerun 3-1-re legyőzte a Kongói Demokratikus Köztársaságot. Sokaknak már csak kint, az utcán jutott hely, és utána hajnalig tartott az ünneplés. Tanner mesélt a Mefou Nemzeti Park majmairól is, Kaitlynben pedig egy ponton megfogalmazódott, hogy jó lenne egyszer eljutni Kamerunba.

Visszafelé menet másodszor is megnézték az egzotikus állatokat, majd Mitch megkérdezte Tannertől, hogy hallott-e az erdőben látott fehér szarvasról.

– Nem – felelte a férfi. – Sőt, azt sem tudtam, hogy létezik fehér szarvas.

– Létezik bizony – mondta roppant komolyan Mitch. – Benne volt a híradóban.

Tanner Kaitlynre pillantott, aki bólintott, és megnyugtatta, hogy ez igaz.

– Lehet, hogy befogják, és elhozzák az állatkertbe – vetette fel Mitch.

– Remélem, nem – mondta Kaitlyn. – Jobban örülnék, ha vadon élhetne.

– Én látni akarom – jelentette ki a fia, majd ismét előreszökdécselt.

Miközben ebédeltek az állatkerti kávézóban, Tanner Kameron vadvilágáról mesélt. Mitch megbűvölten hallgatta, majd ő is mondott könyvből tanult érdekességeket, például azt, hogy az elefánt ormányában negyvenezer izom van, az oroszlán pedig növényevéssel hidratál. Kaitlyn hol a férfit, hol a kisfiát nézte. Nagy megkönnyebbülésére szolgált, hogy Mitch így feloldódott. Már indulni készültek, amikor valahogy szóba került a frizbi, és Mitch rábeszélte Kaitlynt, hogy álljanak meg a közeli szupermarketnél. Csak Tanner szállt ki, és pár perc múlva visszaja is jött egy frizbivel.

Elmentek a Bicentennial Parkba, és félórán keresztül dobálták egymásnak a műanyag korongot. Az elején közel álltak egymáshoz, de aztán fokozatosan szétszéledtek, és az lett a vége, hogy hol Tanner, hol Kaitlyn loholt a célt tévesztett frizbi után, Mitch pedig vihorászva ismételte, hogy: „Bocsííí!” Egy idő után már gyöngyözött a felnőttek homloka.

Kaitlyn megpróbálta felidézni, hogy mikor játszott így utoljára a gyerekekkel George, de nem jutott eszébe. Melegség töltötte el a szívét, de már nagyon elszaladt az idő.

Tanner még egyszer utoljára elszaladt a vaktában elhajított korongért, majd közelebb lépett Kaitlynhez, és rámosolygott.

– Tudom, hogy mész dolgozni – kezdte kissé zihálva –, de túl erős volt a kísértés, amikor Mitch mondta, hogy kipróbálná a frizbit.

– Mennünk kell? – kérdezte Mitch, aki szintén odaszaladt hozzájuk.

– Igen, itt az idő – mondta Kaitlyn. – De jó volt, ugye?

– Igen, tök jó volt! – lelkesedett két kézzel kalimpálva a kisfiú, majd homlokráncolva azt kérdezte: – Casey otthon lesz este?

– Biztosan. Tudja a rendet.

– Oké. Ehetünk vacsorára hot dogot?

– Én rakott tonhalra gondoltam.

– Sült krumplival?

– Hát persze – mondta Kaitlyn, Mitch pedig elégedetten elindult a Suburban felé. Miután a nyomába szegődtek, Kaitlyn Tannerre pillantott. – Gondolom, nem bánod, ha visszaviszlek a hotelbe.

– Megköszönném, ha nem gond – mondta a férfi. – Ennyi rohangálás után rám fér egy zuhany, meg egy kis vízszintes helyzet vacsora előtt.

Pár perc múlva ott is voltak. Tanner kiszállt, majd az ajtót fogva téblábolt a kocs mellett.

– Ez jó móka volt, Mitch – mondta végül, és játékosan szalutált is. – És kösz, hogy annyi mindent meséltél az állatokról.

– Szívesen – felelte a kisfiú, de érződött a hangján, hogy nem igazán figyel oda. A hátsó ülésről a Mario Kart Tour motorzaja hallatszott.

– Még egyszer köszönöm a mai napot – fordult Kaitlynhez Tanner. – És észben fogom tartani, amit édesapád a hétfőről mondott. Azt hiszem, én is kitűzhetem ezt célul.

– Köszönöm, hogy velünk tartottál – felelte Kaitlyn.

A férfi elindult a hotel bejárata felé. Kaitlyn félig-meddig

arra számított, hogy még visszanéz, de nem tette. Belépett az üvegajtón, és eltűnt a szeme elől.

Kaitlyn kiengedte a keziféket. Próbált nem lelombozódni, amiért Tanner nem vetette fel, hogy találkozzanak újra. *Alighanem így a legjobb – győzködte magát. Jól éreztük magunkat, és ez legyen elég!*

Elég is, döntötte el magában. Hiszen ki tudja, mikor érezhette magát utoljára nőnek, azaz nem anyának, nem orvosnak, hanem csak úgy szimplán nőnek! És most, hála Tannernek, rádöbbsent, hogy mennyire hiányzott neki ez az érzés.

V

– Merre jártatok? – kérdezte Casey, amikor Kaitlyn belépett a házba. Mitch már előrerobogott, és egyenesen a konyha felé vette az irányt.

– Az állatkertben voltunk – felelte Kaitlyn. – Amint azt jól tudod. Mitch! – kiáltott a kekszesdobozban kotorászó kisfia után. – Mégis mit csinálsz?

– Kiveszek pár kekszet.

– Párat azért ne, egy elég...

– Anyu! – vágott a szavába Casey. – Beszélni próbálok hozzád. Miért nem válaszoltál az üzeneteimre?

– Ne haragudj! Nem néztem meg a telefonomat.

– Mr. Tannerrel beszélgetett – magyarázta Mitch. – Aki tök jó fej!

– Ki az a Mr. Tanner? – érdeklődött Casey.

– Tanner Hughes – felelte Kaitlyn. – Tudod, akinek belementél a kocsijába.

– És miért volt ott veletek az állatkertben?

– Megtudta, hogy megyünk, és megkérdezte, hogy csatlakozhat-e – mondta Kaitlyn, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne, majd gyorsan másra terelte a szót. – Egyébként mit írtál?

Casey szúrósan nézett rá, de végül, lass csodát, nem forszírozta tovább a Tanner-témát.

– Érdeklődtem, hogy mikor értek haza, mert kéne a kocsis. Vennem kell pár dolgot, mert mi díszítjük az öltözőt az esti baseballmeccs előtt, emlékszel? Pár napja mondtam.

Kaitlynnek halványan rémlett, hogy Casey ezt említette, de nem tudatosult benne, hogy vasárnap lesz az öltöződíszítés.

– Ma nem mehetsz be az iskolába – mondta. – Tudod, hogy dolgozom, és vigyáznod kell Mitchre.

– Csak egy-két óráról van szó, ellesz addig egyedül is. Vagy áthívhatjuk Mrs. Simpsonsont.

– Casey!

– Jó, jó – állította le az anyját Casey. – Mi lenne, ha magammal vinném?

– Az iskolába? A barátnőiddel?

– Miért ne? Szerintem jól érezném magát.

– És ha nem akar menni?

Casey a konyha felé fordult, és elkiáltotta magát:

– Figyu, Mitch! Megyünk este a barátnőimmal a suliba, és kidekoráljuk az öltözőt szerpentinnel meg ilyesmikkel. Akarsz jönni?

– Igeen! – lelkesedett a kislány. – Tök jó lesz! Segíthetek én is?

– Persze – mondta Casey, és vetett Kaitlynre egy diadalmas pillantást. – Látod? Nincs itt semmi gond.

Kaitlyn belátta, hogy sarokba szorították.

– Rendben – mondta. – De legkésőbb nyolcra legyetek itthon.

– A suliba majd bevisz minket Camille, de most elmehetnék megvenni a cuccot?

– Nem biztos, hogy jó ötlet – felelte Kaitlyn.

– A koccanás miatt?

– Ezt úgy mondd, mintha valami bagatell dolog lenne.

– Tudom, hogy nem bagatell dolog! De azért megjegyezz-

ném, hogy részben a te hibád, ami történt. Mert tegnap eleve nem a Suburbannel kellett volna mennem.

Kaitlyn nem kapcsolt azonnal, de aztán beugrott, hogy mire gondol Casey.

– Mert lehetne már saját kocsid is, ugye? Szerintem megbeszéltük, hogy majd, ha elvégezted a középiskolát...

– Nem, nem beszéltük meg! Hanem egyszerűen *eldöntötted!* Ha apunál laknék, már lenne kocsim.

– Biztos vagy ebben?

– Most beszéltem vele, anyu, mielőtt hazaértetek! – Casey dacosan hátradobta a haját, majd folytatta: – És apu azt mondta, hooogy... – nyújtotta el jó hosszan a szót –, hogy ha hozzáköltözöm, örömmel vesz nekem kocsit.

Kaitlyn hátán végigfutott a hideg. *Jellemző, hogy ilyeneket mond neki!* – gondolta, majd így válaszolt:

– Miért költöznél el most, a gimi utolsó éve előtt? Miért hagynád itt a barátnőidet?

– Jövőre úgyis itt hagynám őket, úgyhogy nem olyan nagy ügy ez. És addig is lenne kocsim.

Kaitlyn döbbenten meredt a lányára. Aztán meglátta a szeme sarkából a konyhában álldogáló Mitchet, és egyből tudta, hogy a kislánya is hallott minden szót.

– Szóval fontolgatod a költözést? – kérdezte, mire Casey csípőre tette a kezét, és pimaszul villant a szeme.

– Miért ne fontolgtatnám? – kérdezett vissza.

VI

Casey elment a beszerzendő kellékekért, Kaitlyn pedig nekilátott a vacsorakészítésnek. Sehogy sem akart kimenni a fejéből Casey fenyegetőzése, pedig próbált nem gondolni rá. A lánya hanghordozása ugyanis azt sejtette, hogy akár komolyan is gondolhatja, amit mond.

A rosszullét környékezte a gondolatra, hogy Casey az apjához költözhet. El sem tudta képzelni, hogy ne legyen ott velük, és tudta, hogy igazából nagyon rendes lány. Hiszen nem sok tinédzser viszi magával a kilencéves kisöccsét, ha mennek valahova a barátnőivel, és Casey máskor is szakított időt Mitchre a sűrű programja közepette. Tavaly nyáron például elvitte a tengerpartra, meg rendszeresen néznek együtt filmet, és Mitch novemberben, amikor beteg volt, alhatott Casey szobájában. Kaitlyn tudta, hogy a kislány szíve megszakadna, ha a nővére elköltözne, de próbált úrrá lenni az aggodalmán.

Miután a konyhában végzett, bement a dolgozószobájába, és felnyitotta a laptopját. Betöltötte a telefonjáról a koccanás helyszínén készült fotókat, és némi magyarázat kíséretében átküldte őket Dan Hendrixnek, a biztosítási ügynökének, akit már régóta ismert.

Ezután összepakolta az orvosi táskáját, majd ellenőrizte, hogy van-e elem a pulzoximéterben, és működik-e a vérnyomásmérő, a lázmérő meg a hordozható EKG. Átnézte az aznap felkeresendő páciensek névsorát és beteglapját, majd összeírta, hogy mi mindent kell magához vennie a rendelőben. Láta, hogy fel kell majd szívnia egy fecskendőbe lidokaint meg triamcinolont, hogy injekcióval kezelhessen egy fertőzés okozta ízületi gyulladást, egy másik családnál pedig óvodás gyerekek vannak, akiknek kombinált DTPa-, MMR- és IPV-oltás kell. Egy nőnek lehet, hogy kortizoninjekciót kell majd adnia a térdébe, és vinnie kell a receptre felírt gyógyszereket is, amelyeket már áthoztak a patikából. Egy részüket saját zsebből fizette ki, mert tudta, hogy a betegeinek nincs rá pénzük.

Mire kijött a dolgozószobából, hazaért Casey, és egy *Transformers*-filmet néztek az öccsével.

– Indulok – jelentette be Kaitlyn. – A rakott tonhalat csak be kell majd tenni a sütőbe. Szükségetek van még valamire, mielőtt elmegyek?

– Mondjuk egymillió dollár meg egy tűzpiros Ferrari nem jönne rosszul – mondta fel sem nézve Casey.

– Nekem meg egy Űrdongó – tette hozzá Mitch.
Kaitlyn büszke volt magára, amiért egyből tudta, hogy a *Transformers*-filmek egyik karakteréről van szó.
– És nyolcra itthon lesztek, ugye?
– Igen, anyuuu! – trillázta Casey, mint egy kis dedós.
– Valószínűleg én sem jövök sokkal később – mondta Kaitlyn. – Ha valami mégis közbejön, majd szólok. Akkor sziasztok! Hamarosan találkozunk.
A képernyőre tapadó gyerekei nem reagáltak.

VII

Kaitlyn összeszedte a rendelőjében, amit kellett, és már épp indult volna, amikor megcsörrent a telefonja. Meglepetten látta, hogy Dan, a biztosítási ügynök hívja.

– Nem hittem volna, hogy máris jelentkezel – mondta.
– Hogyhogy dolgozol vasárnap?

– Lori elutazott a hétvégére az anyjához, és vitte a gyerekeket is – felelte Dan. – Úgyhogy gondoltam, előre hozom a hétfőt. Elmondanád, hogy pontosan mi történt?

Kaitlyn elmondta, amit tudott, hangsúlyozva, hogy a Suburban ránézésre szinte sértetlen, és nem sérült meg senki.

– Oké – nyugtázta a hallottakat Dan, majd elmondta, hogy másnap délelőtt keresni fogja Tannert egy kárbecslő. Aztán diszkuráltak még egy kicsit a családjaikról.

Miután elköszöntek, Kaitlyn már majdnem visszatette a telefon a táskájába, de eszébe jutott, hogy megírhatná a hírt Tannernek. Így is tett:

Beszéltem a biztosítási ügynökömmel. Ő is azt mondta, hogy ne aggódj, szebb lesz a kocsid, mint új korában. Holnap délelőtt keresni fog a kárbecslőjűk.

A billentyűk fölött imbolygott az ujja, amíg vívódott magában. Végül vett egy nagy levegőt, és hozzátette:

Remekül éreztem ma magam. Jó éjt!

Egy kicsit még várt, hátha megjelenik a három pont, jelezve, hogy Tanner már írja a választ. De nem jelent meg semmi, úgyhogy Kaitlyn eltette a telefont, majd kocsiba ült. Az első állomás az Asheborótól tíz kilométerre lévő lakókocsitelep volt.

Másfél órába telt, mire végiglátogatta az itt élő pácienseit. Az egyik a könyökébe kapott injekciót, egy másik a térdébe, és Kaitlyn megmérte vagy tíz beteg vérnyomását, illetve lázát. Továbbá vizsgált fület, orrot, gégét, hallgatott szív- és tüdőzörejt, egy ötéves gyereket pedig beoltott. Lett két új betege is: mindketten megvágták magukat, és elfertőződött a sebük. Kaitlyn kitisztította, majd adott nekik antibiotikumot, és bár tudta, hogy ettől félnek, nyilvántartásba vette őket. Három helyre pedig csak beadta a gyógyszert, amit hozott.

Miután a telepen végzett, felkereste még három idős betegét. Az EKG és más rutinvizsgálatok után vért is vett tőlük, hogy bevizsgáltsa a laborban. Ezután már csak gyógyszert kellett beadnia két helyre, és fél kilencre haza is ért.

Mitch és Casey újfent a kanapén ült, immár egy tálka popcorn társaságában.

– Na, milyen volt a suliban? – kérdezte Mitchtől Kaitlyn.

– Szuper! – lelkesedett a kisfiú. – Lufikat kötöztünk fel, meg minden!

– Örülök, hogy jól érezted magad. De most már ideje lenne lefeküdni, nem igaz?

A kisfiú vonakodva feltápászkodott a kanapéról.

– Jó éjt, te ágyi poloska! – mondta Casey, és megdobta az öccsét egy pattogatott kukoricával.

– Jó éjt, te ZűrDongó! – vágott vissza Mitch, mire Casey vihagott egy jót.

Kaitlynben felmerült, hogy megpróbál beszélni a lányával, de végül úgy döntött, hogy jobb, ha hagyja egy kicsit ülepedni a dolgot.

Belátta, hogy egy újabb veszekedés hiányzik a legkevésbé. Hiszen könnyen lehet, hogy az csak megacélozná Casey elszántságát...

VIII

Később, amikor Mitch már megfürdött, és átöltözött pizsamába, Kaitlyn olvasott neki egy fejezetet R. J. Palacio *Az igazi csoda* című regényéből. Mitch persze már egyedül is megbirkózott volna a könyvvel, de Kaitlyn még nem akart felhagyni ezzel a régi szokással. Tudta, hogy úgyis hamar eljön a nap, amikor a kislfia fogja kérni, hogy ne olvasson neki többet, ahogy Casey tette annak idején.

Már jóéjpuszit adott Mitchnek, és épp leoltotta volna a vilanyt, amikor a kislfia utána szól:

– Anyu!

– Igen, kicsim?

– Ugye Casey igazából nem költözik apuhoz?

– Jaj, dehogy! Csak a szája jár – felelte Kaitlyn, és szívből remélte, hogy így is van. – Tudod, milyen.

– Nem akarom, hogy elköltözzön – mondta Mitch, és érződött a hangján, hogy fél.

– Tudom, kis szívem.

Kaitlyn adott a kislfiának még egy puszit, majd villanyt oltott. Az ajtóból, amelyet csak félig csukott be maga mögött, átkukucskált Casey-hez, aki épp tanult az ágyban. Úgy döntött, hogy most inkább nem zavarja a lányát, hiszen hosszú volt a nap, sőt az egész hétvége hosszú volt, és fárasztó.

Viszont...

Kaitlyn átkarolta magát, és megint csak az járt a fejében,

hogya ha Casey fenyegetőzése mellbe is vágta egy kicsit, nem sűrűn volt mostanában ilyen jó napja.

IX

Rendbe rakta a nappalit és a konyhát, majd feltrappolt a lépcsőn, és lezuhanyozott. A fürdőszobát pillanatok alatt betöltötte a gőz, Kaitlyn gondolatai pedig az állatkerti kiruccanásra terelődtek.

Fura volt, sőt már-már nyugtalanító, hogy olyan jól érezte magát Tannerrel, és olyan fesztelenül tudott vele viselkedni, mintha régi barátok lennének. A könnyed, gördülékeny társalgásuk felszínre hozta, hogy mennyire hiányzik neki a társas élet, a felnőttekkel folytatott eszmecsere – valamint arra is emlékeztette, hogy ő nem csupán anya és orvos...

Már megszárította a haját, és törölközőbe burkolózott, amikor rádöbbsent, hogy a telefonját lent hagyta a dolgozószobában. A törölközőt magára szorítva letípett a földszintre, és kivette a készüléket az orvosi táskából. Miután megnyomta az oldalán a gombot, nagyot dobbant a szíve, mert egyből látta, hogy Tanner válaszolt az üzenetére.

Köszönöm, hogy máris kapcsolatba léptél a biztosítóval. És köszönöm azt is, hogy veletek tarthattam. Örülök, hogy kicsit jobban megismerhettelek, és találkozhattam Mitchsel is. Lehet, hogy még összefutunk?

Kaitlyn elmosolyodott, és azt fontolgatta, hogy most rögtön válaszol. Mondjuk így: „Az jó lenne!” De nem, az túl lelkesen, sőt már-már kétségbeesetten hangzana, a „Majd meglátjuk” pedig túl szemérmesen... Végül úgy döntött, hogy inkább alszik rá egyet.

Lehet, hogy még összefutunk?

Tetszem neki! – gondolta Kaitlyn, és rádöbbsent, hogy kissé szaporán szedi a levegőt. És ő is nekem! De rögtön figyelmeztet

tette magát, hogy nem ez itt a lényeg. Hanem az, hogy Tanner hamarosan elmegy.

Hirtelen ötlettől vezérelve, évek óta először, meztelenül bújt be az ágyba. Élvezte, ahogy cirógatja a csupasz bőrét az ágy-nemű, és várta, hogy lelassuljon a lázasan dolgozó agya. De nem lassult le, sőt egyre-másra megjelent lelki szemei előtt az oldalán lépkedő Tanner...

Tetszem neki! – gondolta újfent, és csak nagy sokára tudott elaludni.

X

A hétfő a szokásos hétköznapi reggeli rohanással vette kezdetét. Kaitlyn elvitte a gyerekeket az iskolába, majd bement a rendelő-jébe, és tizenegyig megállás nélkül dolgozott. Aztán összepakolta az orvosi táskáját, és elindult a Mindennapi Kenyerünkbe.

Miután belépett a jellegtelen, szürke épületbe, leakasztott a kempóról egy kötenyt, majd üdvözölte a konyhában sürgő-for-gó társait, akik szintén régi bútordarabnak számítottak. Aztán nagyot nézett, amikor meglátta a salátástál mellett álló, paradicsomot szeletelő férfit.

– Tanner?

– Helló, Kaitlyn! – mondta a férfi, és barátságosan odaintett neki. – Boldog hétfőt!

Az önkéntesek közül páran összenéztek, de nem szóltak semmit.

– Te mit keresel itt?

– Önkénteskedem. Érdeklődtem telefonon, hogy elfér-e itt ma még egy ember, és kiderült, hogy Evelyn nem tud jönni. Úgyhogy itt vagyok.

– De miért?

– Mert van egy kis szabadidőm, és önkénteskedni jó dolog – közölte tárgyilagosan a férfi. – És azért is, mert látni akartalak.

Az önkéntesek tágra nyílt szeme mintha derűsen csillant volna. Kaitlyn viszont, bár nem kifejezetten zavarta Tanner felbukkanása, nem tudta, mit gondoljon. Csak abban volt biztos, hogy nem szeretné közönség előtt kitalálni, hogy miként viszonyuljon a dologhoz.

– Ó, hát... Örülök, hogy eljöttél – felelte végül, majd nyelt egyet, és hozzátette: – Én most megyek felszolgálni, mert mindjárt nyitunk.

– Tedd, amit tenned kell – mondta Tanner, és lazán odaintett Kaitlynnek, majd karikázta tovább a paradicsomot.

Kaitlyn kivonult, és próbált nem tudomást venni a többiek izgatottságáról.

– Minden oké? – kérdezte Linda, a barátnője, aki még nála is régebbi motoros volt a Mindennapi Kenyerünknel.

– Igen, megvagyok – felelte Kaitlyn.

– Ennek szívből örülök – mondta Linda. – Képzeld, Margaret már el is nevezte a fickót Jóképű Idegennek!

Kaitlyn szóhoz sem jutott. Lehunyta a szemét, és csak magában mondta: *El sem hiszem, hogy itt van!*

XI

A következő másfél órában kiosztottak vagy hetven adag ételt. A vége felé egy idős férfi, aki csúnyán köhögött, megkérdezte Kaitlyntól, hogy rá tud-e szólni pár percet. A kis irodában vizsgálta meg a beteget, akinél bronchitist állapított meg. Adott neki antibiotikumot, amely eredetileg termékminta volt: az ismerős orvoslátogató hagyta ott egy csomó fánkkal együtt.

Mire Kaitlyn visszament a konyhába, teljes gőzzel zajlott a takarítás. A többség kint törölgette az asztalokat, ő pedig odalépett Tannerhez, aki a vágódeszkát sikálta a mosogatóban.

– Hogy van a páciens? – kérdezte a férfi.

Kaitlyn sejtette, hogy a konyhában tüsténkedő önkéntesek lesik őket a szemük sarkából, de sikerült megőriznie a hidegvérét.

– Rendbe fog jönni.
– Nem is említetted, hogy itt is kezelsz betegeket.
– Nem sűrűn fordul elő – magyarázta Kaitlyn, és megköszöri a torkát. – Azt viszont... azt viszont be kell vallanom, hogy a felbukkanásod kissé váratlanul ért.

– Mondtam, hogy észben fogom tartani, amit édesapádról meséltél – felelte a férfi. – És ma, ugyebár, pont hétfő van – tette hozzá mosolyogva. Kaitlynt rabul ejtette a hol zöld, hol aranyszínű szeme. – Valamint örülök, hogy újra látlak.

Kaitlynnek már megint úgy tűnt, hogy kezd vörösödni a nyaka.

– Én is örülök – mondta. – De most vissza kell mennem a rendelőbe.

– Ettél egyáltalán valamit?

– Nem, de az ebédet többnyire úgylis kihagyom.

– Ugye tudod, hogy az egészségtelen? Szólok is az orvosoknak.

Kaitlyn próbálta visszafojtani a kikívánczoló nevetést, de hiába.

– Kikísérhetlek? – kérdezte Tanner. – Én még alighanem itt leszek egy-két órát.

– Persze – mondta Kaitlyn, majd miután elindultak, hozzátette: – Aprópó, majd elfelejtettem: hívott már a kárbecslő?

Tanner bólintott.

– Reggel beszélünk, és már intézkedett is, hogy vontassák el az autót. Háromra megyek egy bizonyos Bill karosszéria-javító műhelyébe, és ott majd átbeszélünk mindent. A fickó még bérautót is intézett nekem.

Ezután szótlánul ballagtak el Kaitlyn kocsijáig, majd Tanner törte meg a csendet:

– Nem bántam meg, hogy eljöttem.

– Ha tudom, hogy ide készülsz, figyelmeztettelek volna, hogy nem lesz időnk beszélgetni – felelte Kaitlyn.

– Semmi gond – mondta Tanner, és lezserül vállat vont.

– Viszont arra gondoltam, hogy holnap elmehetnénk vacsorázni, ha van kedved.

Kaitlyn szíve egy csapásra szaporábban vert. A roppant racionális belső hang viszont már recsegte is, hogy: *Nem jó ötlet!*

– Attól függ, mi a gyerekek programja – felelte némi habozás után. – Majd írok, ha beszéltem velük, rendben?

– Persze – mondta a férfi. – És ha a holnap nem jön össze, akkor esetleg máskor?

Kaitlynból kiszakadt egy sóhaj, majd így felelt:

– Jól hangzik.

Ötödik fejezet

I

Jasper vasárnap este, miután kitisztította Arlo sebeit, sötétedésig faragott a verandán, majd bement a házba. Felbontott vacsorára egy chilisbab-konzervet, és elfelezte a kutyával, de egy falat sem ment le a torkán, mert túlpörgött az agya, és elszorult a gyomra. Nem tudta kiverni a fejéből a pillanatot, amikor farkaszemet nézett a puskacsővel, és kísértette a fiú vérfagyasztó, belső ürességet sejtető mosolya. Végül azért leküzdött pár kanál ételt, a többit pedig Arlónak adta, aki így repetázott.

Miután kiöblítette a kutya tálkáját, Jasper gondolatai az elpusztult szarvasra terelődtek. Azon tűnődött, hogy mennyi esélye lehet egy fehér szarvasnak egy ilyen világban, ahol az emberek díjazzák, ha valaki meggyilkolja azt, ami szép.

Eszébe jutott a réges-régi eset, amikor utoljára láttak fehér szarvast a Uwharrie Nemzeti Parkban. Ő akkor tizenhét éves volt, és az embereket ugyanúgy izgatta a dolog, mint most. Ők is nekivágtak az apjával az erdőnek, hátha meglátják a különös

állatot. Az volt az utolsó hétvége, amit együtt töltöttek a faházban, mielőtt az apja szíve felmondta a szolgálatot.

Órákig keresték a fehér szarvast az apja irányításával, aki kitűnő vadász volt. Első ránézésre megmondta, mennyire friss a nyom, az elpotyogtatott ürülekéből pedig következtetni tudott az állat egészségi állapotára, és arra is ösztönösen ráérezett, hogy hol éjszakázhattak a szarvasok. Csak késő délután álltak meg falatozni, és Jasper apja akkor beszélni kezdett. Furcsa volt, hogy egy szót sem ejt az őszibarackról, és bibliai idézetek sem hangzanak el, viszont hosszan sorolja a fehér szarvashoz kapcsolódó mítoszokat, mondákat. Elmesélte például, hogy Artúr király hiába próbálta csapdába ejteni, és hogy hasztalan üldözték Narnia királyai és királynői is, mielőtt kibucskáztak a ruhásszekrényből. Megemlítette azt is, hogy a Nagy-tavak környékén élő odzsibvé törzs hitvilága szerint a fehér szarvas a saját spiritualitásunkra emlékeztet, majd elmesélt egy csikaszó mondát.

A történet szerint egy Kék Szajkó nevű ifjú harcos beleszeret a törzsfőnök lányába, Ragyogó Holdba. A törzsfőnök azonban nem tartja méltónak a lánya kezére, ezért úgy rendelkezik, hogy csak akkor lehetnek egymáséi, ha Kék Szajkó elhozza neki egy fehér szarvas bundáját. Kék Szajkó hetekig barangol magányosan az erdőben, mire meglát egy ilyen szarvast. El is találja a nyílával, de az állat furcsamód nem rogy össze, hanem elmenekül. Becsalja Kék Szajkót a sűrűbe, és az ifjú harcos nem talál ki többé az erdőből. Az összetört szívű Ragyogó Hold pedig nem szeret bele senki másba, és esténként, a tábortűz füstjében sokszor látja a menekülő fehér szarvast, nyomában az ő Kék Szajkójával. A monda szerint haláláig azért imádkozott, hogy a szarvas elpusztuljon, és Kék Szajkó végre visszatérhessen hozzá.

Jaspernek valamiért volt egy olyan érzése, hogy az apja saját magáról beszél: így próbálja érzékeltetni, hogy mennyire hiányzik neki a nő, akit a fia már nem ismerhetett. Mintha azt akarta volna, hogy Jasper megértse, mi az oka annak, hogy nem nősült újra, sőt nem is találkozgatott más nővel soha. Jaspernek az is

eszébe jutott, hogy az apja talán önmagát látja Ragyogó Holdban is, meg Kék Szajkóban is.

A nagy felismerés után megilletődötten hallgatta tovább az apját, aki egy európai mítosszal folytatta, majd keresték tovább a fehér szarvast.

Ám nem találtak rá, és az apja nagyon csalódott volt emiatt. Jaspernek néhány hét múlva, a sírnál jutott eszébe, hogy talán megérezte, hogy a földi élete a végéhez közeledik, és a fehér szarvasban látta az utolsó esélyt arra, hogy megpillantsa a nőt, akit szeretett, de elveszített.

Hiszen a fehér szarvas, legalábbis a kelta mitológiában, a túlvilág hírnöke.

II

Másnap Jasper megreggelizett, majd fogta a pickup kulcsát meg egy másik kendőt, és Arlóval a sarkában elindult az ajtó felé. Óvatosan lement a lépcsőn, majd a kavicsal felszórt ösvényen folytatta útját.

A több mint ötvenéves pickupról már sok helyen lepattogzott a kifakult festék, és a szakadozott üléshezát sem tagadhatta volna le a korát. A motor pedig, ha hideg volt, csak másodsorra vagy harmadszorra indult be krahácsolva, és Jasperben sokszor felmerült a kérdés, vajon melyikük dobja be előbb a törölközőt: ő, vagy az öreg csotrogány?

Keservesen nyikorgott a plató hátlapja, amikor leengedte. Arlo csak a farkát csóválta, de egyébként nem mozdult. Meg sem próbált felszökkeni a raktérbe, ezért Jasper odatette a műanyag lépcsőt, és a kutya azon sétált fel, mint valami királyi fenség.

– Szívesen – mondta Jasper, majd visszacsukta a hátlapot, és bemászott a volán mögé.

A seriff hivatalának parkolójában felkötötte az arcára a ken-

dőjét, majd ismét leengedte a hátlapot, és odatámasztotta a lépcsőt, amelyen Arlo méltóságteljesen levonult.

A pultnál ülő seriffhelyettes nőt szemmel láthatóan sokkolta Jasper külseje: szép, kerek O betűt formált a szája, majd gyorsan elfordította a fejét. Jasper tisztában volt vele, hogy a kendő sem sokat segít.

– Jó reggelt! – szólalt meg végül a nő, és félretolt néhány papírt. – Segíthetek?

– Charlie bent van? – kérdezte Jasper, mert Donley seriff neki csak Charlie volt.

– Épp telefonál – mondta a nő, és úgy tett, mintha elmélyülten tanulmányozná az előtte heverő paksamétát. – Megkérdezhetem, hogy milyen ügyben keresi?

– Orvvadászat – felelte Jasper. – Meg még ez-az.

– Ó! – mondta a nő, majd Arlóra vándorolt a tekintete.

– Ugye tudja, hogy a kutyáját pórázon kellene tartania?

– Nincs nálam póráz. De a kutyám szót fogad nekem.

– Értem – bólintott a nő, majd méregette egy kicsit Arlo összes pófáját meg az előtte álló, deformált arcú öregembert.

– Rendben – mondta végül. – Óhajt feljelentést tenni?

– Inkább négyszemközt beszélnék Charlie-val, ha nem nagy gond.

– A nevét szabad?

– A nevem Jasper. Charlie régi ismerősöm.

Pár perc múlva bevezették őket a seriff irodájába. Charlie kilépett az íróasztala mögül, és kezét nyújtott, Jasper pedig levette a kendőjét.

– Jasper, öreg barátom! – üdvözölte Charlie, aki politikus lévén (hiszen a seriffet, ugyebár, választják) könnyebben tudott szemkontaktust létesíteni Jasperrel, mint az emberek többsége. És mivel valóban több mint harminc éve ismerték egymást, nem sokkolta az öreg barátja külseje, de így is kissé erőltetettnek hatott a mosolya, mintha túlkompenzálna. – Nemigen látalak mostanában. Még mindig a faházban bujdoskolsz?

– Az az otthonom – vonta meg a vállát Jasper.

Charlie az íróasztal előtti székre mutatott, majd megjegyezte:

– Egyébként tényleg pórázra kéne kötnöd a kutyádat.

– Ezt mondta kint a hölgy is – felelte Jasper, majd leült.

Arlo pedig, miután elnyúlt a padlón, egyből lehunyta a szemét.

– Mit tehetek érted? – kérdezte Charlie.

Jasper beszámolt az előző nap történeteiről, Charlie pedig írogatott a sárga jegyzetömbjébe. Végül felnézett, és azt kérdezte:

– Szóval azt mondd, tegnap találtad meg az elpusztult szarvast? Azaz vasárnap?

– Igen.

– Az orvvadászatot az Észak-karolinai Természetvédelmi Hatóságnak kell jelenteni. Szóltál már nekik?

– Inkább ide jöttem.

– Akkor majd szólok nekik én.

– Hát ennyi – jelentette ki Jasper, miután egyeztették a pontos helyszínt. – És mondd meg az embereidnek, hogy keressék a fára kötözött piros kendőt.

– Rendben – felelte Charlie, majd megkocogtatta a ceruzájával a jegyzetömböt. – Szóval nem tudod, kik voltak azok a fiúk?

– Nem.

– És abban sem vagy biztos, hogy ők lőtték le a szarvast?

– Nem, de ugyan ki más tehetett?

Charlie hátradőlt a székén.

– Nem arról van szó, hogy ne hinnék neked – kezdte –, de mivel nem voltál szemtanúja a bűncselekménynek, kicsit nehéz ügy ez. Biztosra veszem, hogy a természetvédelmiek is ezt fogják mondani. És mivel nem tudod, hogy kik a szóban forgó tinnézerek, úgysem tehetnek semmit.

– Hallottad, hogy állítólag van az erdőben egy fehér szarvas?

– Arról már mindenki hallott. Másról sem beszélnek a kajaaldában napok óta.

– Szerintem azok a fiúk a fehér szarvast keresték.

– És könnyen lehet, hogy nincsenek ezzel egyedül – mondta Charlie. – Hiszen híre ment, hogy látták, és most már nyilván az internet is ezzel van tele. Ami nem meglepő, hiszen amint hallom, csak minden harmincezredik szarvas albínó.

– Nem tudnál tenni valamit?

– Nem az én kompetenciám – hárított Charlie. – A Uwharrie, ugyebár, nemzeti park, azaz szövetségi hatáskör, és a természetvédelmi hatóság, amint azt jól tudjuk, nincs elég emberre. Nem tudnak lefűlelni minden orvadászt, és ez mindig is problémát jelentett, nem csak most.

– Azért beszélhetnél azokkal a fiúkkal – mondta Jasper. – Az egyik fiú ASHEBORÓI KÖZÉPISKOLA BIRKÓZÁS feliratú pólóban volt. Ezen a nyomon elindulhatsz.

Az állát dörszölgető Charlie le sem tagadhatta volna, hogy politikus.

– A középiskola pedig nem megyei, hanem városi hatáskör – mondta végül. – Úgyhogy az asheborói rendőrséghez tartozik az ügy.

– Az a fiú rálőtt a kutyámra!

– Tudom, hogy ez ijesztő és felháborító – mondta Charlie –, jogilag viszont csak lőfegyver illegális elsütése, azaz szabálysértés. És hogy őszinte legyek, a dolognak ez a része kicsit szürkezőna. Hiszen úgy kezdődött, hogy a kutya megátadta a srácot.

– És hogy rám fogta a fegyvert, az smafu?

– Az is csak szabálysértés. Ráadásul a kutya miatt enyhítő körülmény is felmerülhet, úgyhogy aligha sülné ki a dologból bármi is. Maradjunk tehát annyiban, hogy örülök, hogy nem esett bajod. Mindketten tudjuk, hogy ez rosszabbul is végződhetett volna.

A szarvasborjú számára rosszabbul is végződött, gondolta magában Jasper. És ilyen sorsra juthat a fehér szarvas is.

– Akkor hogyan védhetjük meg azt a szarvast?

– Nézd, Jasper... Vadászol még?

– Már régóta nem.

– Ezzel együtt nyilván magadtól is rájöttél, hogy a fehér szarvas nem környékbeli. Több mint valószínű, hogy máshonnan vándorolt ide jobb táplálék vagy tisztább ivóvíz reményében, vagy ki tudja, miért. És alighanem elég okos állat, hiszen megérte a felnőttkort, azaz átvészelt már jó néhány vadászidényt. Szóval arra akarok kilyukadni, hogy a hétvégén kezdődik a pulykaszezon, úgyhogy lesz nagy jövés-menés meg durrogás. A mi fehér szarvasunk pedig felveszi a nyúlcipőt, és elpucol oda, ahonnan jött.

Jasper az ablakra pillantott. Tudta, hogy Charlie-nak igaza van, de nem hagyta nyugodni, hogy mi lesz a szarvassal a hétvégéig.

– A helyedben próbálnám ezt kiverni a fejből – tette hozzá Charlie. – És óvatosan mászkálnék a Uwharrie-ban. Soha nem tudhatod, mibe futsz bele.

A beszélgetés ezzel véget ért. A hazafelé autózó Jasper hosszasán emésztgette Charlie szavait, és rájött, hogy képtelen kiverni a fejből ezt a dolgot, pedig talán tényleg jobban tenné. De az nem lehet, hogy a fiúk, akikkel összefutott, ne feleljenek a tetteikért! Hiszen orvvadászok, és nyilván folytatják, amit elkezdtek, ha alkalmuk nyílik rá. Arról nem is beszélve, hogy a főkolompos egy kutyára is rálőtt, majd a gazdájára fogta a puskát, és ezt sem úszhatja meg szárazon!

Jasper nem tudott szabadulni a benne motoszkáló érzéstől, hogy a sorsa valahogy összefonódik a fehér szarvaséval. Nem tudta, hogy ómennek tekintse-e az állat felbukkanását, vagy valamiféle üzenetnek, de egyre inkább gyanította, hogy a fehér szarvas kifejezetten őmiatta tévedt erre.

Mert Jasper mindig is csodát akart látni, akárcsak az apja és a nagyapja.

III

Volt idő, amikor Jasper nem tudta, élhet-e még valaha normális emberként. Az apja, akinek a halála derült égből lesújtó villámcsapásként hatott, olyan úrt hagyott maga után, amit még Audrey sem tudott egészen kitölteni. A kis asheborói házban, ahol mindig is éltek, Jaspert az apjához fűződő emlékek vették körül. A kandallópárkányon a kettejükről készült fotók sorakoztak, az ablakpárkányokon meg minden más szabad felületen a faragványaik. A horgászbót felidézte a ráérősen csordogáló délutánokat, az apja bibliája pedig, amely a párnázott hintaszék melletti kisasztalon hevert a nappaliban, a közös imáikat.

Jasper az első hetekben porig sújtva bolyongott az elnémult házban. Az apja által előszeretettel idézett és sokszor széljegyzettel is ellátott bibliai passzusokból merített vigaszt, például a Zsoltárok könyve 34,19-ből („A megtört szívűekhez közel van az Úr, a bánatos lelkűt meggyógyítja”) meg Máté 5,4-ből („Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.”). Térdepelve fohászzkodott, és nemcsak az apja lelki üdvéért, hanem a sajátjáért is. Audrey olykor felbukkant tanítás után valami egytálétellel vagy frissen sült pitével, és olyankor halkan elbeszélgettek evés közben. Audrey minden szava, minden gesztusa mély együttérzésről tanúskodott, és ahogy teltek a szörnyű hetek, hónapok, Jasper egyre jobban beleszeretett a lányba. Addig el sem tudta képzelni, hogy ilyen odaadóan fog szeretni valakit. „A szeretet türelmes, a szeretet jóságos” (Korintusiaknak írt első levél 13,4), és Audrey valóban megértette, hogy hagynia kell gyászolni a szerelmét, aki majd akkor zökken vissza a nélküle is zajló életbe, amikor eljön az ideje.

Jasper, mivel így apátlanul magára volt utalva, kimaradt a középiskolából, és teljes állást vállalt a gyümölcsösben. Így persze nem találkozhattak Audrey-val az iskolában, de nem volt más választása, ha fizetni akarta a ház rezsijét. Már kora hajnalban bepakolta az ebédjét az apja ételhordójába, és szürkületig

dolgozott. A megüresedett munkavezetői posztot egy bizonyos Richard Stope, a tulajdonos veje töltötte be, aki már régóta irigykedett Jasper apjára, amiért élvezte az apósa bizalmát. Stope kemény ember volt, és mindig mást okolt, ha valami balul sült el. Jasper többször is a saját szemével látta, hogy megüti valamelyik idénymunkást, és már évekkkel azelőtt megkérdezte az apjától, hogy miért viselkedik így ez az ember. Az apja csak annyit felelt, hogy „Példabeszédek könyve 24,2”, és Jasper este ezt olvasta a *Bibliában*: „Az ilyenek szíve erőszakot tervez, az ajkuk meg csalárdságot beszél.”

Tudta, hogy Stope többször is megpróbálta kirúgatni az apját valami apróság miatt, ezért tartotta a három lépés távolságot, és a munkájára koncentrált. Csakhogy az újdonsült munkavezető nem nyughatott: most Jasper lett a céltáblája, és mindig kitalált valamit, amivel keresztbe tehet neki. Ha ötven órát dolgozott, valami mondvaszínált okkal csak negyvenet fizetett ki, és ha valamelyik teherautó nem indult, mindig Jasper volt a hibás. A társai idővel eltávolodtak tőle, mert féltek, hogy Stope az ő életüket is megkeseríti, ha barátkoznak vele. Jasper így nap mint nap egyedül ebédelt, és ha elromlott egy teherautó vagy öntözőszivattyú motorja, egyedül kellett megjavítania, mert nem segített senki. Utána pedig az volt a baj, hogy miért pepecselt olyan sokáig.

Kicsivel több mint egy éve dolgozott teljes munkaidőben, amikor a monília nevű növénybetegség megtámadott két barackfát, amelyeken így rothadásnak indult a gyümölcs. A szomszédos barackligetben sokkal több fa termése ment tönkre, és nyilvánvaló volt, hogy a penészgomba onnan terjedt át a gyümölcsös végében lévő két fára. Stope mégis Jaspert vette elő, és ott helyben ki is rúgta. A többi munkás csak a szeme sarkából mert odasandítani, Jasper pedig, akit nem ért váratlanul a dolog, szóltalanul bólintott.

1958-at írtunk. Jaspernek, aki addigra betöltötte a tizen-

nyolcat, volt némi megtakarítása, ezért úgy vélte, hogy nagy baj nem lehet. Már el is indult, amikor Stope utánakiáltott:

– Ugyanolyan semmirekellő, suttyó paraszt vagy, mint az apád!

Jasper megtorpant. Megfeszült a válla, de már hallotta is az apja suttogását: „Példabeszédek könyve 29,11”.

„A bolond egész mérgét azonnal kiönti, de a bölcs végül is lecsillapítja.”

Máris elernyedte a válla, és ment tovább a raktár felé, hogy elhozza az apjától örökölt ételhordót. Stope azonban utánarohant, és elkapta a karját.

– Most rögtön elhagyod a területet! – parancsolt rá.

Jasper érezte, hogy mindenki őket nézi. Határozott mozdulattal lerázta magáról Stope kezét, és folytatta útját, de Stope megint utolérte. Rákvörös volt az arca, és villámokat szórt a szeme.

– Ne vegyél semmibe engem, kölyök!

Azzal megpördítette Jaspert, és már lendült is az ökle. Jasper csillagokat látott az ütéstől, és a porba rogyott, de rögtön fel is állt. Tudta, mit várna tőle az apja. Egy pillanatig farkasszemet nézett Stope-pal, majd lassan elfordította a fejét, és a másik arcára mutatott, ahogy Jézus mondta.

Stope arca ekkor már sötétlila színben játszott. Másodszor is ökölbe szorult a keze. A többi munkás azonban ámulva, sőt már-már áhítatos tisztelettel, lélegzet-visszafojtva nézett Jasperre. Ezt nyilván Stope is érzékelte, mert ahelyett, hogy lesújtott volna a fiú másik arcára, lesütötte a szemét.

Jasper magához vette a raktárban hagyott ételhordót, majd úgy ült be az apja pickupjába, hogy tudta: ide soha többé nem tér vissza.

IV

Jasper a seriff hivatalától a középiskolához hajtott. Miután leparkolt, megsimogatta az ezúttal mellette ülő Arlo fejét.

– Itt kell maradnod, öreg cimbora – mondta. – Az iskolába nem vihetlek be.

A bejárathoz közeledve azon álmélkodott, hogy mennyivel nagyobb lett az épület, és milyen sok autó áll előtte. Ifjúkorában nem is ismert olyat, akinek saját kocsija lett volna, most viszont nagyon úgy tűnt, hogy szinte minden gyerek autóval jár be.

Rá kellett döbennie, hogy az ajtó be van zárva. Miután másodszer is lenyomta a kilincset, a kaputelefonban megszólalt egy recsegő női hang:

– Segíthetek?

Jasper nem tudta, kivel beszél, mert nem látott át a napfényt visszaverő üvegen.

– Az évkönyvekkel kapcsolatban érdeklődnék – mondta.

– Az évkönyv csak májusban készül el – felelte a nő. – Rendelni óhajt belőle? Jár gyereke az iskolába?

– Nem. A tavalyi évkönyvet szeretném átnézni.

– Elnézést, mit is mondott, kihez van szerencsém?

Jasper megmondta a nevét.

– És ide jár a gyereke, vagy esetleg az unokája?

– Nem. Csak bele akarok nézni egy évkönyvbe. Gondolom, van példányuk az évkönyveikből.

– Nem tudom, meg kell néznom – felelte a nő. – Viszont ha ön nem egy diákunk szülője vagy gyámja, és más hivatalos intéznivalója sincs nálunk, akkor sajnos nem engedhetem be.

– De hát ez egy iskola! – értetlenkedett Jasper.

– Ahogy mondja! – vágta rá a nő. – Ezért vannak biztonsági előírások, amint azt bizonyára megérti.

– De hát csak egy tavalyi évkönyvbe néznék bele...

– Uram! – szakította félbe a nő. – Nem engedhetem be, ha nem szülő, és nincs megbeszélte időpontja.

Jasper fejcsóválva távozott.

V

Miután hazaért, egy darabig a verandán farigcsált, és közben lázasan járt az agya. Délután pedig ismét beült a pickupba, és átment a doktornőhöz. Eltelt egy kis idő, mire Mitch odaért a kulccsal, és ajtót nyitott.

– Jó napot, Mr. Jasper! – üdvözölte a kisfiú, és máris felderült az arca. – Hogyhogy eljött hozzánk?

– Pont téged kereslek – felelte Jasper.

Mitch zavartan toporgott egy kicsit, majd kibökte:

– Anyukám azt mondta, hogy ne engedjek be a házba senkit, ha ő nincs itthon.

– Nem szeretném felbosszantani anyukádat, úgyhogy maradok itt kint, a verandán. Csak azt akartam megkérdezni, hogy Casey-nek megvan-e a tavalyi középiskolai évkönyv.

– Szerintem igen – mondta a kisfiú. – De most nincs itthon. Miért kell az évkönyv?

– Keresek valakit, aki ebbe az itteni gimibe járhat.

– Miért?

– Ebbe inkább nem mennék bele, ha nem baj.

– Azért, mert titok?

– Így is mondhatjuk – hagyta rá a kisfiúra Jasper. – És nem akarom elvinni az évkönyvet, elég lesz, ha belekukkantok.

Mitch bement a nappaliba, és kézbe vette a kisasztalon heverő mobiltelefont.

– Nem szabad csak úgy bemennem Casey szobájába, de írok neki, jó?

Jasper bólintott, a kisfiú pedig pár perc múlva ismét a képernyőre nézett, majd rámosolygott.

– Egy pillanat! – harsogta, majd felszaladt a lépcsőn, és hamarosan egy könyvvel a hóna alatt bukkant elő ismét.

– Mondtam Casey-nek, hogy hiper-szuper fontos – mondta, amikor átadta az évkönyvet Jaspernek. – És ha megnézte,

amit akart, vissza kell tennem oda, ahol volt. És nem olvashatja el, amit Casey barátnői beleírtak.

– Úgy lesz – mondta Jasper, és leült a verandán álló hintaágyba, a kíváncsi Mitch pedig odatelepedett mellé.

Jasper kinyitotta a bőrkötéses évkönyvet. A tárgymutatóval kezdte, majd a birkózókról készült csoportképhez lapozott. Egyből kiderült, hogy a birkózópólós fiút Carl Meltonnak hívják, majd Jasper kiszúrta a hátsó sorban a langalétát is, akinél a puska volt.

Josh Littleton.

Jasper felnézett az égre, majd pislogott párat, és vett egy nagy levegőt.

Té jószágos ég! – suhant át az agyán.

A Littleton família...

Jasper az ösztönére hallgatva kikereste a névmutatóban Josht, és talált is a neve fölött egy másik Littleton. Miután a jelzett oldalra lapozott, kiderült, hogy jól sejtette: a trió harmadik tagja Josh öccse, Eric volt.

Jasper becsukta az évkönyvet, majd felállt, és visszaadta Mitchnek.

– Kész is? – kérdezte a kisfiú.

– Igen, megtaláltam, amit kerestem. Köszönöm. És feltétlenül mondd meg a nővérednek is, hogy hálás vagyok neki.

– Úgy lesz.

Jasper ezután szótlanul álldogált egy darabig. A Littleton család körül forogtak a gondolatai, de amikor észrevette, hogy Mitch félszegen toporog előtte, újra felvette a beszélgetés fonalát.

– Amúgy hogy van a nővéred? – érdeklődött.

Mitch elfordította a fejét, majd egyik lábáról a másikra állt.

– Azt mondta, az apukánknál akar lakni – bökte ki végül.

– Már most nyártól.

– Apátok nem Greensboróban él?

– De. És nagyon rossz lenne, ha Casey odaköltözne.

Jasper tudta, milyen sokat jelent Mitchnek a nővére, és a kisfiú vállára tette a kezét.

- Szerintem csak azért beszélt, hogy húljön a hasa – mondta.
- Ez mit jelent?
- Azt, hogy reméljük, végül mégis marad – felelte Jasper. Mitch bólintott.

VI

Jasper, talán a Mitchsel folytatott beszélgetés hatására, meglátogatta a szeretteit, miután hazaért.

Az öreg, de még élő tölgyfa vaskos, mélyen csüngő, fátyolmoha lepte ágai alatt nyugodtak. Arra a fára nagyszerűen lehetett mászni, és Jasper előtt sokszor megjelentek a gyerekei, amint egyensúlyérzéküket és bátorságukat próbára téve haladnak ágról ágra. Pár évig hinta is lógott az öreg tölgyön. Jasper mindmáig jól emlékezett a napra, amikor felkötötte, és arra is, hogy a gyerekek sikongatva kérték, hogy lökje őket még erősebben, még magasabbra.

De a hinta már nem volt sehol, és a fára sem mászott fel évtizedek óta senki. Viszont itt, az alacsony téglafallal körülvett kis parcellában temette el Jasper a feleségét és négy gyermeküket. Az árvácska, amit novemberben ültetett, még virult, azt pedig a jövő hónapra várta, hogy előbújjanak a talajtakaró réteg alól a tavaszi virágok: a hármasszirom, a tarackos lángvirág, a nőszirm, a vérzömák, a kakasmandikó. Audrey mindig is imádta a virágot...

A sírkövek félkört formáltak, és Audrey-é volt középen. Jasper tudta, hogy a felesége így akarta volna, hiszen mindig is ő állt az életük középpontjában: ő volt a Nap, a gyerekek pedig a körülötte keringő bolygók. Jasper maga véste rá a sírkövekre a neveket és az évszámokat, meg egy-egy idézetet a Szentírásból.

Most óvatosan térdre ereszkedett, és kihuzigálta az árvács-

kák közé ékelődött gazokat. Közben időutazást tett 1958-ba, azaz a gyümölcsösből való kiűzetését követő időszakba. Felidézte, hogy Audrey már több mint egy éve járt ki hozzá a faházba, de még nem csókolta meg, pedig tudta, hogy vele akarja leélni az életét. Ha a lány beszélt hozzá, mindig úgy érezte, hogy ezt a hangot holta napjáig elhallgatná. Áhítattal figyelt akkor is, amikor Audrey elmondta, hogy nem Asheboróban, hanem valami eldugott faluban akar majd tanítani, és legalább négy saját gyerekre vágyik, és kétszintes házban akar élni, ahol a veranda is meg a konyha is elég nagy ahhoz, hogy összegyűlhesen ott az egész család. Nászútra pedig a Charlestonhoz közeli Sullivan-szigetre akar menni, ahol nézhetnek a hullámokon lovagló delfineket. Jaspert elképesztette, hogy Audrey-nak ilyen konkrét elképzelései vannak az életéről. Ő nem volt ábrándozó típus, ahogy az apja sem, de megfogadta magában, hogy valóra váltja Audrey összes álmát. Igaz, arról, hogy miként fogjon hozzá, fogalma sem volt.

De nem is Audrey álmai bővültek el a legjobban, hanem a szeme. Ha belenézett abba a szempárba, képtelen volt elfordítani a fejét, mintha a lány szó szerint elvarázsolta, avagy a bűvkörébe vonta volna. Jasper a tanév vége előtt pár héttel szedett a kedvesének egy nagy csokor százszorszépet. Audrey anyja savanyú képet vágott, amikor meglátta a verandán a virággal, mert nem tartotta megfelelő „partinak”. Audrey viszont leszaladt a lépcsőn, és elhessegette az anyját, aki vonakodva becsukta az ajtót. Audrey pedig rögtön a csokorba fúrta az arcát, miután leültek Jasperrel a verandán.

– Ez csodálatos! – lelkenedett, és beszívta a százszorszép illatát. Jasper pedig végre elsuttogta azt, ami már akkor kikíváncozott belőle, amikor a lány váratlanul beült mellé a pickupba:

– Te is csodálatos vagy.

Egy órát ücsörögtek ott. Megfelezték egy szelet pitét, amit Audrey kihozott, és hallgatták a tücsökciripelést, majd Jasper fülét távoli bagolyhuhogás ütötte meg. Aztán látta, hogy a csilla-

gok is kigyúlnak a sötétülő égbolton, és tudta, hogy ideje hazamennie. Már majdnem elindult lefelé a veranda lépcsőjén, amikor összeszedte a bátorságát, szembefordult Audrey-val, és gyengéden a derekára tette a kezét. Aztán közelebb araszolt, és összeért az ajkuk. A lány lehelete enyhe alma- és fahéjillatot árasztott.

A hazafelé autózó Jaspernek úgy remegett a lába, hogy kis híján nekiment egy fának.

A nyár folyamán gyorsan kivirult a szerelmük, mint a vadvirág a mezőn. Esténként, a hőség elmúltával hosszú sétákat tettek, és néha megálltak a városközpontban egy üdítőitalra. Eljártak piknikezni is, és néha megnézték egy-egy filmet, főként azért, mert Audrey imádkozta a mozit. A könyvesboltban pedig megmutatta Jaspernek a regényeket, amelyek nagy hatással voltak rá, többek között Tolsztoj és Dosztojevszkij műveit. Szeretete az orosz írókat, dacára a gyanakvó légkörnek, amely a Szovjetuniót övezte. És a függetlenség napján, miközben tűzijáték festette tarkára az esti égboltot, Jasper végre-valahára Audrey fülébe súgta: „

– Szeretlek!

– Ó, Jasper! – mondta széles mosollyal a lány. – Én is szeretlek.

Audrey augusztusban elment főiskolára. Jasper aznap meglátogatta, és a szülők rosszálló pillantásainak keresztüztében együtt töltötték az utolsó délelőttöt. Amikor pedig már közelgett az indulás ideje, Jasper odaállt Audrey apja elé, és közölte, hogy beszélni szeretne vele négy szemközt. A zsebében ott lapult az édesanyja jegygyűrűje.

Audrey apja, miután Jasper annak rendje-módja szerint megkérte a lánya kezét, kimérten, visszafogottan azt felelte, hogy szó sem lehet esküvőről, mert még túl fiatalok. Az, hogy Jasper a középiskolát sem fejezte be, valamint munkanélküli, és kilátása sincs bárminemű karrierre, kimondatlanul lebegett közöttük. A gyűrű pedig zsebben maradt.

Jasper később, amikor Audrey beszállt a Cadillacbe, mosolyt erőltetett magára, majd vitézül integetett a kocsi után, amely útnak indult az elit virginiai lányfőiskola, a Sweet Briar Főiskola felé. Pedig émelygett a gyomra, és miután hazament, az járt a fejében, hogy Audrey biztos hamar elfelejti őt. De nem így történt, sőt a távolság mintha még közelebb hozta volna őket egymáshoz. Jasper hetente kétszer írt a kedvesének, és időnként apró ajándékokat is küldött neki, többnyire valamilyen faragványát. De kapott tőle Audrey egy sálat is meg egy kis medált, a hálaadás napi és a karácsonyi szünetben pedig együtt töltötték minden szabad percüket. És Jasper, ha együtt voltak, ha nem, továbbra is buzgón törte a fejét azon, miként válthatná valóra a lány álmait.

Most, egy emberöltővel később a gránitot dörzsölgette, majd végighúzta az ujját Audrey kőbe vésett nevének a betűin. Ugyanígy tett a gyerekek sírkövénél is, és bármennyire sajnált a szíve, elmesélte nekik, hogy mi minden történt az utóbbi napokban. A vége felé ismét megfordult a fejében, hogy a fehér szarvas talán azért bukkant fel, mert a Mennyei Atya tudja, hogy ő csodát akar látni. Persze rögtön megszólalt a fejében a józan ész hangja, és közölte, hogy ez nevetséges képzelgés, de Jasper már eleget élt ahhoz, hogy tudja: a remény és a kétely jól megfér egymás mellett. Felemelte hát a fejét, és hosszasan pásztázta az erdőt, meg a fülét is hegyezte, de csak madárdalt hallott. A fehér szarvas nem bukkant elő, és Jasper fejcsóválva megdorgálta magát, amiért ilyen ostoba volt.

Aztán feltápászkodott. Éles fájdalom nyilallt a térdébe, a csípőjébe, a derekába, és amikor vetett egy utolsó pillantást a félkörben sorakozó sírkövekre, érezte, hogy mázsás súllyal nehezedik rá a nyomasztó, fojtogató magány.

– Szeretlek titeket, és nagyon hiányoztok – mondta hangosan, majd visszacammogott a házba.

VII

Jasper tudta, hogy Charlie ilyenkor még bent van az irodájában, ezért felhívta, és közölte vele, hogy már tudja, kikkel futott össze az erdőben.

– Nem kérdezem meg, hogyan derítetted ki – mondta Charlie –, de biztos vagy a dolgodban?

– Igen, biztos vagyok – felelte Jasper, és elsorolta a három nevet.

Hallotta, hogy Charlie vesz egy nagy levegőt, majd kis szünet következett.

– Gyere be nyugodtan, és tegyél feljelentést – mondta végül a seriff –, de tudnod kell, hogy a jogi gubancoktól függetlenül sem süлhet ki ebből semmi jó.

– Miért?

Süket csönd, majd:

– Te is ugyanolyan jól tudod, hogy miért, mint én.

Jasper valóban tudta. Miután letette a telefont, vacsora közben átgondolta a helyzetet. Mivel Arlo nem rajongott a paradicsomlevesért, kanalazott a tálkájába némi kutyaeledelt, majd fogta a kulcsosomóját. A csörrenésre Arlo felkapta a fejét, és megnyalta a száját, mintha azt kérdezné, hova mennek.

– Most csak én megyek – mondta Jasper. – Te maradsz.

Azzal megpaskolta a kutya fejét, majd beautózott a városba.

Az utcában, ahova végül befordult, nemzedékek óta itt élő, vagyonos családok impozáns rezidenciái sorakoztak. A kocsibehajtókon Mercedesek és BMW-k álltak, sőt egy-egy Bentley is előfordult. A koloniális stílusú téglaházak, amely előtt az öreg pickup megállt, szépen gondozott, buja növényzet takarta. Jasper tudta, hogy itt lakik a két Littleton fiú, Josh és Eric, no meg az apjuk, Clyde, aki szintén itt született és nevelkedett fivérei-vel, Rogerrel és Vernonnal együtt.

Azaz Roger Littleton *bíró úrral* és Vernon Littleton *kerületi főügyész úrral* együtt.

A Littleton família, amely mindmáig az egyik leggazdagabb észak-karolinai családnak számított, még a polgárháború előtt gazdagodott meg vasútépítésből és földspekulációból, utána pedig célba vették a jogi pályát. Sok ezer hektárnyi földjüket művelték haszonbérben a helyi farmerek, és mióta Jasper az eszét tudta, mindig volt Asheboróban egy Littleton nevű bíró, sőt alighanem már jóval a születése előtt is. Bíróként működött Roger, Vernon és Clyde nagyapja, majd az apjuk is, akit Roger követett, Vernon pedig több mint harminc éve volt kerületi főügyész. A család befolyását a bőkezű kampányadományok és a magas pozícióban lévő barátok is növelték, így nem volt túlzás azt állítani, hogy a megyében Littletonék jelentik a törvényt.

Rogert és Vernont tisztelte is a helyi közösség – bár lehet, hogy inkább csak félték tőlük –, Clyde-ot viszont épphogy megtűrték maguk között. Még tinédzser volt, amikor egy haverja túladagolta magát a Littleton-házban valami droggal, amit a szóbeszéd szerint ő szerzett be, majd később, huszonéves korában azt rebesgették, hogy veri a barátnőjét. Eljárás egyik esetben sem indult, de az össznépi pusmogás is elég volt ahhoz, hogy Clyde elhagyja a várost, legalábbis egy időre. Raleigh-be költözött, ahol állítólag jó útra tért: ingatlanfejlesztő lett, és megismerkedett egy Anne nevű lánnyal, akit feleségül is vett, majd született két fiuk. Aztán tizennégy éve, amikor a viselt dolgai már nem éltek olyan élénken a nép emlékezetében, Clyde visszaköltözött a családjával a Littleton-házba. Az egyik legelső asheborói projektje a lakópark volt, amelynek építését Jasper hasztalan próbálta megakadályozni.

Clyde vadászni is szeretett, legalábbis a maga sajátos módján. Ugyanis egzotikus állatokra utazott, és Jasper úgy hallotta, hogy a trófeái ott sorakoznak a rezidencia falain. Clyde lőtt már oroszlánt, jaguárt, párducot, valamint Namíbiában orrszarvút, a Himalájában pedig bharalt, avagy kék juhott. Nem mindegyik zsákmánya tartozott veszélyeztetett fajhoz, de egy részük igen, és arról is elhíresült vadászberkekben, hogy szeret kérkedni

a „hóstetteivel” a közösségi médiában. Mindig azzal érvelt, hogy legálisan, a hatóságok jóváhagyásával tette, amit tett, de sokan, köztük Jasper is, éltek a gyanúperrel, hogy Clyde Littleton rugalmasan értelmezi a szabályokat, és vesztegetéssel éri el, hogy az illetékesek szemet hunyjanak a viselt dolgai fölött.

Az egyik posztjára pár éve a helyi hírcsatorna is felfigyelt, és bemutatták a két fotót, amelyeken a Dél-Afrikában lőtt zsiráf fejét, illetve szívét emeli magasba vigyorogva. Clyde azzal védekezett, hogy nem csinált semmi törvényelleneset, és csak egy öreg zsiráf bikát lőtt ki, amelynek húsát a helybelieknek adományozta. Az állatvédőket azonban ez nem hatotta meg: még Floridából is jöttek transzparenszel, megafonnal felszerelkezett aktivisták, hogy tüntessenek az ingatlanfejlesztő cég irodája előtt, de a rendőrség hamar feloszlatta a megmozdulást.

Most pedig Clyde fiai portyáznak a nemzeti park erdejében. A fehér szarvast hajkurásszák, amely bizvást nevezhető egzotikus állatnak, és mondhatni, házhoz jött.

Lehet, hogy az apjuknak akarnak imponálni?

Jasper számára ez nem is volt kérdés.

Miután megnyomta a gombot a díszes, kovácsoltvas kapu melletti panelen, egy női hang válaszolt:

– Littleton-rezidencia.

– Anne vagy Clyde Littletonnal szeretnék beszélni.

– Van időpontja?

– Nincs. De fontos ügyben jöttem. A fiaikról, Ericről és Joshról van szó.

– Az ön neve pedig...?

Jasper bement a nevét, mire a kaputelefon elcsöndesedett. Arra számított, hogy a nő mindjárt közli vele, hogy sem Anne, sem Clyde nincs itthon, de tévedett. Ugyanis nem mondtak neki semmit, a kapu viszont kitérült.

Jasper, miután végiggurult a hosszú kocsibehajtón, egy fekete pickup mögött parkolt le. Már kiszállt, és a ház felé tartott, amikor eszébe jutott, hogy a kendőről megfeledkezett. Gyorsan

előhúzta a zsebéből, és felkötötte, majd bekopogott. Anne nyitott ajtót.

Jasper egyből felismerte a kicsi, törékeny alkatú nőt, aki feleszes kontyban fogta össze a haját. Láta már az újságban közölt fotókon nemegyszer, hiszen Littletonék karitatív akcióiról mindig hírt adtak. Legutóbb például arról, hogy a család lett a kórház új szárnyának névadó szponzora.

– Jó estét, Mrs. Littleton! Köszönöm, hogy fogad.

Anne gyorsan elfordította a fejét, hogy ne a Jasper arcát takaró kendőt bámulja.

– Hallom, a fiaim miatt keres – mondta.

– Igen, asszonyom.

Jasper már látta is Anne válla fölött Clyde-ot, aki épp levonult a grandiózus lépcsőn a márványpadlós előcsarnokba.

– Emlékszem magára – mondta a férfi. – Remélem, nem a lakópark miatt jött panaszkodni.

– Nem, uram. A fiairól van szó.

Jaspert bevezették az előcsarnokból nyíló könyvtárszobába, ahol a plafonig ért a mahagóni polcrendszer. Az egyik falat feketepárduc-fej díszítette, a szemköztit bharalfej, a kandalló mellett pedig majd három méter magas, kitömött grizzly medve tornyosult. Clyde az egyik, ránézésre antik szék felé intett, és miután Jasper helyet foglalt, Anne is leült a kanapé szélére. Clyde állva maradt.

– Halljam, mit akar mondani a fiaimról! – szólalt meg.

Jasper beszámolt az előző napi eseményekről. Amikor a mondokája végére ért, észrevette, hogy Anne a kezét tördeli a kanapén. Clyde viszont csípőre tett kézzel állt előtte, és egy kicsit sem vágott barátságos arcot.

– Tehát ha jól értem, orvadászattal vádolja Josht és Ericet – mondta. – Valamint azt is állítja, hogy Josh rálőtt a kutyájára, és utána magára fogta a puskát?

– Igen, uram. Továbbá pénzt követelt tőlem, és a kucsma-gombáimat is szétposta. Ez történt.

– Az én fiaim ilyet soha nem tennének – mondta Clyde.
– Mindig is volt a házban lőfegyver, így jól tudják, hogy nem fogunk puskát senkire, és nem lövöldözünk kutyákra. És ugyan miért ölnének meg egy értéktelen, fiatal szarvast?

– Úgy gondolom, hogy a fehér szarvasra vadásztak.

– Ez nem magyarázat arra, hogy miért lőttek le egy másik szarvast.

– Arra gyanakszom, hogy a fia próbálgatta az új puskáját – felelte Jasper. Azt, hogy szerinte Josh egyszerűen gyilkolni akart, mert úgy gondolta, hogy megteheti, inkább nem mondta.

– Hát akkor talán kérdezzük meg a dologról őket is – mondta Clyde, majd kiment a könyvtárszobából, és felkiabált a fiúknak az emeletre. Josh és Eric hamarosan fel is bukkant. Miután beléptek, idegesen összenéztek, majd az apjuk felé fordultak.

– Ez az úriember roppant érdekes sztorit adott elő – kezdte Clyde. – Jártatok tegnap reggel a Uwharrie-ban, fiúk?

– Igen, apa – mondta Josh.

– Megkérdezhetem, hogy miért?

– Terepszemlét tartottunk – vágta rá kapásból Josh. – Mindjárt kezdődik a szezon, úgyhogy megnéztük, hol tanyáznak a pulykák.

– Találkoztatok az úrral?

– Igen, apa – felelte Josh. – Már épp indulni akartunk haza, amikor összefutottunk vele. Szóba elegyedtünk, és amikor meg akartam nézni a gombát, amit szedett, a kutyája megtámadott.

– Az úr – intett Jasper felé Clyde – azt is állítja, hogy lelőtetek egy fiatal szarvast.

– Ez nem igaz, apa – rázta meg a fejét Josh. – Ott is megvádolt minket ezzel, de megmondtuk neki, hogy nem is láttuk azt a szarvast.

– És azt mondod, hogy a kutyája megtámadott?

– Igen, apa. Csak úgy, minden ok nélkül. És megbotlottam, miközben rugdostam, és akkor sült el véletlenül a puska.

– És az igaz, hogy utána rászégezted az úrra, és pénzt követeltél tőle, meg a kucsmagombáit is széttapostad?

– Nem, apa. Vagy legalábbis nem hiszem. Mert, ugye, el-estem, és akkor borulhatott fel a vödör. És mivel a földön fekve, hátrálva próbáltam lerugdosni magamról a kutyát, biztos alám kerültek a gombák. Aztán sikerült felállnom, és lehet, hogy arafelé lendült a puska csöve, ahol ő volt, de csak véletlenül. Tudod, eléggé fel voltam dűlva. Az pedig nem igaz, hogy rálöttem a kutyájára, és pénzt sem követeltem.

Jaspert elképesztette, milyen flottul megy a fiúnak a hazudozás. Clyde most Ericre szegezte a szúrós tekintetét.

– Igaz ez, fiam? Tényleg így történt?

A riadt arcú Eric egyik lábáról a másikra állt.

– Igen, apa – nyögte ki végül.

Clyde bólintott, majd ismét Jasperhez fordult.

– Van valami hozzáfűznivalója?

Jasper mélyen Clyde szemébe nézett, és eszébe jutott az apja egyik kedvenc bibliai idézete: „A becsületes tanú nem vall hamisságot, a hamis tanú csupa hazugságot lehel” (Példabeszédek könyve 14,5).

– A fiaim nem húék az igazsághoz – felelte.

Anne arcizma fájdalomosan megrándult, Clyde arcvonásai viszont megkeményedtek, és szinte köpte a szavakat:

– Az én fiaim nem hazudnak! Egyébként hadd kérdezzem meg, mit akar tőlünk valójában? Talán pénzt?

– Azért jöttem el önökhöz, mert úgy gondoltam, hogy szülőként tudni akarják, mit műveltek a fiaik. És felelősségre is vonják őket érte.

Csönd telepedett rájuk. Clyde az állát dörzsölgette, mintha kutatna az emlékezetében.

– Az azért vicces, hogy maga osztogat nevelési tanácsokat – szólalt meg végül. – Nekem ugyanis úgy rémlik, hogy a fia... Jól emlékszem, hogy börtönbe került? Még hozzá valami tüzeset következtében, ugye?

Jasper nem szólt semmit, de Clyde így is látta, hogy érzékeny pontra tapintott.

– Legközelebb nézzen tükörbe, mielőtt arról okoskodna, hogy én jó apa vagyok-e – folytatta. – Ami pedig a vádjait illeti, biztosra veszem, hogy a fiaim nem tettek semmi rosszat. Az viszont érdekelne, hogy bocsánatot kér-e tőlük azért, amit a kutyája csinált.

Jasper továbbra is hallgatott. Clyde várt egy kicsit, majd hátrébb lépett, és az előcsarnok felé intett.

– Akkor talán az lesz a legjobb, ha távozik – mondta. – A türelmem elfogyott, és maga mostantól nemkívánatos vendég a házamban.

Jaspernek tehát ajtót mutattak.

VIII

Még csak pár perce ért haza a faházba, amikor megszörrent a telefonja.

Charlie hangján rögtön érződött, hogy nem boldog. Elmondta, hogy Littletonékat feldúlta Jasper viselkedése, sőt fenyegetve érzik magukat.

– Pedig nem fenyegetőztem. Csak elmondtam nekik, hogy mit csináltak a fiaik.

– És lehazugoztad őket? – kérdezte Charlie.

– Csak annyit mondtam, hogy nem hűek az igazsághoz.

A seriff frusztráltan belesóhajtott a telefonba.

– Nézd, Jasper! – kezdte. – Jobb, ha ezt a dolgot elengeded. Mindketten jól tudjuk, hogy azzal a családdal nem ajánlatos ujjat húzni, úgyhogy tartsd magad távol tőlük, rendben? Ne tegyél több látogatást a Littleton-házban.

Miután elköszöntek egymástól, a sötét konyhaablak előtt álldogáló Jasper azon tűnődött, hogy merre járhat a fehér szarvas. Vajon még mindig a környéken bóklászik? Aztán eszébe

jutott, hogy talán most, este is járják az erdőt a vadászok, és lehet, hogy előbb-utóbb a Littleton fiúk is újra szerencsét próbálnak. Azaz nem kizárt, hogy a fehér szarvas is kitömött trófeaként végzi, mert Josh és Eric ki akarja vívni Clyde elismerését...

A sötét erdő nem adott választ a Jaspert kínzó kérdésekre. Csak annyit tudott biztosan, hogy a fehér szarvast neki kell megmentenie.

Hatodik fejezet

I

Tanner, miután végzett a Mindennapi Kenyerünknel, elindult Bill karosszéria-javító műhelyébe. Úgy döntött, hogy gyalog teszi meg a két kilométeres utat, pedig a Trudy nevű önkéntes hölgy felajánlotta, hogy elviszi. De Tanner friss levegőre vágyott, ráadásul ez a friss levegő jócskán felmelegedett, míg ő a konyhán dolgozott. Szép emlékeket idézett a kellemes idő, hiszen annak idején, amikor Fort Braggben állomásozott, ez tetszett neki a legjobban: a tavasztól ősziig szinte egyfolytában kéklő égbolt meg az ideális hőmérséklet.

Visszadugta a telefonját a zsebébe, és nem sietős, de nem is lassú léptekkel útnak indult. Reggel félórát beszélt telefonon a Revology Cars egyik munkatársával, akitől azt hallotta, amire számított: ne szereltesen be utángyártott alkatrészt, hanem csakis olyat, amit a cég küld. Amikor rákérdezett, hogy ez mikorra várható, a nő azt felelte, hogy nem tud ígérni semmit, mert valószínűleg lesz olyan alkatrész, amit meg kell rendelniük. Tannert nem dobta fel túlzottan, hogy hetekig várhat a koscsijára, de emlékeztette magát arra, hogy az idejét, legalábbis egyelőre, ő maga osztja be.

Meg aztán Asheboro érdekesebb helynek bizonyult, mint amilyennek ígérkezett – vagy inkább Kaitlyn Cooper váltott ki Tannerből olyan fokú érdeklődést, mint addig talán senki. Az este majdnem egy órán át forgolódott az ágyban, mert nem tudta kiverni a fejéből a nőt, majd reggel is Kaitlyn jutott eszébe, miután felébredt. Akkor vált egyértelművé a számára, hogy ő ezzel a nővel még találkozni akar.

Ezzel együtt nehéz döntés volt, hogy elmenjen-e önkénteskedni, hiszen nem tudhatta, miként fog reagálni Kaitlyn, ha ő váratlanul felbukkan. Nem tartja-e majd pofátlan alaknak, aki túl sokat képzel magáról, vagy ami még rosszabb, ijesztően furcsa szerzetnek? De Tanner végül úgy döntött, hogy vállalja a rizikót, már csak azért is, mert nem hazudott, amikor azt mondta, hogy megihlette Kaitlyn apjának az életfilozófiája. Megfogadta, hogy ha a legkisebb jelét is észleli annak, hogy a nőt zavarja a jelenléte, visszavonulót fúj, azaz távolságtartóan viselkedik, majd a munka végeztével lelép a színről.

Ám hamar kiderült, hogy ez nem lesz olyan egyszerű, ugyanis a Mindennapi Kenyerünk törzsgárdája – azaz Trudy, Lisa, Margaret, Linda és mások – rögtön kérdezgetni kezdte az új fiút. Eleinte a szokásos bájcsvejj szintjén mozogtak, de amikor megtudták, hogy Tanner Kaitlyntól hallott a karitatív szervezetről, mintha kis villanykörték gyúltak volna ki a fejük fölé. Sokatmondóan néztek össze, majd ezt még többször megismételték, és Tanner biztosra vette, hogy Kaitlyn ezt rögtön kiszúrja, ha megérkezik. Hiába, nem számolt azzal, milyen pletykás tud lenni egy kisváros...

Kaitlyn nem tűnt sem dühösnek, sem zaklatottnak, amikor megpillantotta őt a konyhában, de az arcára volt írva, hogy egy kicsit meghökkent. Tanner fellélegzett, majd eszébe villant, hogy egy üzenetet azért írhatott volna a nőnek. Aztán felmerült benne a kérdés, hogy ez miért csak most villant eszébe.

Nem írtam, nehogy megtiltsa, hogy idejöjjenek – adta meg magának a választ, majd fejcsóválva azon merengett, vajon mi ütött belé?

Most pedig, miközben Asheboro csöndes utcáit róttá, az járt a fejében, hogy Kaitlyn nem mondott ugyan nemet a vacsorameghívásra, de ígent sem. Megértette a húzódozását, de nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy milyen szép nő, és micsoda kedvesség, micsoda szívjóság sugárzik belőle! Ha felidézte az őszinte, derűs, sőt napsugaras mosolyát, nehezen tudta elképzelni, hogy Kaitlyn Cooper valaha is hullatott könnyeket. Egyértelmű volt továbbá, hogy nagyszerű anya – elég volt látni, ahogy Mitchsel bánik –, és bevillant egy szombat esti kép. Tanner a házból kilépő, majd a verandán megálló Kaitlynt látta maga előtt, és megint átsuhant az agyán, éppúgy, mint akkor: *Ennek a nőnek története van.* És nem tagadhatta, hogy azóta még jobban ég a vágytól, hogy meghallgathassa ezt a történetet.

II

Mire odaért a karosszéria-javító műhelybe, a kárbecslő már fotózgatta a kocsit, a tulaj és kollégái pedig körbeállták, és olyasmiket morogtak a bajszuk alatt, hogy „Hát nagy kár érte, anynyi szent!”.

Tanner bemutatkozott, majd a következő húsz perc azzal telt, hogy Bill, a tulaj átnézte a papírokat a kárbecslővel, és megbeszélték a teendőket. Tanner megadta a Revology Cars elérhetőségeit, Bill pedig megígérte, hogy egy-két napon belül közli, mely alkatrészeket kell pótolni. Hozzátette, hogy a vázszerkezet nem hajlott meg, és ez nagyban megkönnyíti a javítást.

A végén a kárbecslő fogta az írómappájára erősített kulcsosomót, és a műhely előtt álló, viszonylag új, ezüstszínű Chevrolet Impala felé intett.

– Tudom, hogy nem ilyenhez szokott – mondta Tannernek –, de ez legalább megy.

Tanner, miután beírta az adatait és aláírta a bérleti szerződést a szaggatott vonalon, beült az Impalába. Némi csalódást

okozott neki, hogy a motor nem bóg fel, mint a Shelbyé, de úgy tűnt, hogy elég jó, könnyen kezelhető kocsit kapott. Próbálgatta pár percig, majd úgy döntött, hogy ideje bekapni valamit, és megállt egy büfénél.

Az utcafronti ablak mellé ült le a szendvicsével meg a vizével. Megnézte a telefonját, de Kaitlyn még nem írt. Sebaj... Még csak egyet-kettőt harapott a szendvicsből, amikor kivágódott az étkezde ajtaja, és bevonult három lány. Hangosan cseverésztek a pult felé menet, és eltelt egy-két másodperc, mire Tannernek leesett, hogy az egyikük Casey.

Kicsivel idősebbnek tűnt, mint szombat este, amikor fagydogált az arcán az elkenődött szemfesték, és így feltűnőbb volt az is, hogy hasonlít Kaitlynre. Őt idézte a barna haja meg az ugyanolyan színű szeme, és Tanner fogadni mert volna, hogy minden fiú szerint ő az iskola szépe.

Casey súgott valamit az egyik barátnőjének, aki Tanner irányába fordult, és tágra nyílt a szeme. Tanner is ráismert: ő volt a szőke lány, aki szombat este, a parkolóban megfeddte, amiért ráijesztett Joshra...

Tanner azt olvasta le Casey szájáról, hogy „Pár perc!”, majd a lány elindult felé. Tanner kíváncsian figyelte, ahogy kihúzza a szemközi széket, majd leül, és az asztalra könyököl. Végül lassú, ráérős mozdulattal letette a szendvicsét, és mosolyogva üdvözölte a lányt:

– Hát helló!

– Szóval járnál akarsz az anyámmal?

Tannert mulattatta ez a vagány, pimasz belépő.

– Elmentünk együtt az állatkertbe, ha erre vonatkozott a kérdés – mondta, majd hátradőlt, és a szalvétájába törölte a kezét.

– És mire megy ki a játék?

Tanner értetlenül nézett a lányra.

– Még mindig nem tudom pontosan, mire vonatkozik a kérdés.

– Arra, hogy miért randiztál az anyámmal.

Tanner lecsavarta az ásványvizes flakon kupakját, majd így felelt:

– Szigorúan véve nem randi volt. Hiszen nem én mentem el anyukáért, ahogy illik, hanem ő vett fel a szállodában. Ami pedig a miértet illeti, gondoltam, el lehet ütni ezzel pár órát vasárnap délután.

– Tehát kizárólag az állatkertről szólt a dolog? Ezt akarod elhíttetni velem?

Tanner felvonta a szemöldökét. Már értette, miért boldogul sokszor nehezen Kaitlyn ezzel a lánnyal.

– Az állatkertbe amúgy is el akartam menni – mondta. – Már előre kinéztem magamnak mint programot. Aztán megtudtam, hogy anyukád oda készül Mitchcsel, és megkérdeztem, hogy velük tarthatok-e.

Casey továbbra is összeszűkülött szemmel figyelte Tannert.

– Fogsz még találkozni vele? – szegezte neki a kérdést.

Tannernek tetszett, hogy a lánya így védelmezi Kaitlynt.

– Nem tudom – mondta. – Felvettem, hogy menjünk el vacsorázni, de még nem válaszolt.

– *Tudtam!* – vágta rá Casey, és fújg egyet. – Láttam, hogy néztél rá, miután hazavittél engem! Egyértelmű volt, hogy bejön neked.

Tanner kortyolt egy nagyot a vizéből.

– Feltehetek én is egy kérdést?

– Felőlem.

– Téged ez zavar? Mert az az érzésem, hogy igen.

– Nem ismerlek még eléggé, így nem tudom eldönteni, hogy zavar vagy nem zavar – mondta Casey. – Kezdjük inkább azzal, hogy mi a sztorid?

Tanner ismét felvonta a szemöldökét, és rádöbbsent, hogy szimpatikus neki ez a lány. Miután dióhéjban összefoglalta mindazt, amit Kaitlynnek elmesélt, Casey azt kérdezte:

– Te is egy *olyan* fickó vagy, igaz?

– Milyen?

– Olyan, aki nem nősült meg. De kapcsolataid azért, gondolom, voltak.

– Igen, voltak.

– És meddig tartott a leghosszabb?

Té jó ég! – gondolta magában Tanner, de méltányolta, hogy a lánynak volt mersze erre rákérdezni, ezért őszinte választ adott:

– Úgy egy évig.

– Kábé ennyire tippeltem én is – felelte Casey.

– Ezt úgy mondd, mintha baj lenne.

– Miért, nem az? Képzeld el, ha te lennél az én helyemben, és a te anyádról beszélnék! Meg az idevetődött idegenről, aki nek soha nem volt hosszú távú kapcsolata, és nem tervezi, hogy a városban marad.

Tanner most először nem igazán tudta, mit mondjon. Végül ezzel rukkolt elő:

– Nem áll szándékomban, hogy bármilyen módon fájdalmat okozzak anyukádnak. És nagyon örülök, hogy egy kicsit jobban megismerhettem.

Casey bólintott, majd kinézett az ablakon. Aztán ismét Tannerhez fordult.

– Tudom, hogy ehhez nem igazán van közöm. Csak hát az anyámról van szó, és nem mondhatnám, hogy hű, de sokat randizik. A válás óta három fickóval ment el valahova, de egyikkel sem lett folytatás.

– Értem. És szerintem szép tőled, hogy így vigyázol rá.

Casey egy pillanatig hallgatott, majd azt kérdezte:

– Amikor a hadseregben szolgáltál, külföldön is voltál? Például Irakban?

– Igen.

– Nem ismertél egy bizonyos Marshall Cullent?

Tanner gondolkodott egy kicsit, majd azt felelte:

– Nem rémlik.

– Az egyik barátnőm apja – magyarázta Casey. – Ő is katona volt, és járt Irakban.

– Sokan jártak ott – mondta Tanner.
– Szóval a barátnőm mesélte, hogy az apjának nagyon durva rémálmai vannak.

– Ez sok veteránnal előfordul.

Nagyon úgy tűnt, hogy Casey mindjárt megkérdezi, mi a helyzet e téren Tannerrel, de a lány végül témát váltott.

– Mitch mondta, hogy megtanítottad frizbizni. Meg azt is mondta, hogy jó fej vagy.

– Én is megkedveltem az öcsédet – felelte Tanner. – Remek srác.

– Az én kis cimbim – jegyezte meg Casey. – Bolondulásig szeretem.

Tanner elmosolyodott, de nem szólt semmit. Casey egy kicsit kivárt, majd azt kérdezte:

– És ha megtalálod, akit keresel, akkor... Akkor mi lesz?

– Gondolom, attól függ, hogy alakulnak a dolgok.

– De így is, úgy is elmész, nem? Már mint Afrikába.

Miután Tanner nem felelt, Casey a barátnőire pillantott, majd felállt, és hozzátette:

– Azt hiszem, mennem kéne. Várnak a lányok.

– Persze – mondta Tanner. – De még nem válaszoltál a kérdésekre.

– Milyen kérdésekre?

– Arra, hogy zavarna-e, ha elmennénk anyukáddal vacsorázni.

Casey végigmérte Tannert, majd azt felelte:

– Még nem döntöttem el.

III

Tanner, miután megezte a szendvicset, visszaautózott a hotelbe.

Kaitlyn még mindig nem válaszolt, ő pedig kissé meghökken, amikor tudatosult benne, hogy mi jár a fejében: az, vajon

mit mond Casey az anyjának? Úgy gondolta, hogy a lány válasza őszinte volt, azaz tényleg nem döntött még vele kapcsolatban. Magának sem szívesen vallotta be, hogy ez ennyire foglalkoztatja, ugyanakkor nem hazudott, amikor azt mondta, hogy nem akar fájdalmat okozni Kaitlynnek. *Akkor most hányadán is állunk...?*

Tanner ezt nem igazán tudta, azt viszont igen, hogy most Kaitlyn lép. Azaz nincs több váratlan felbukkanás a Mindennapi Kenyerünkben, vagy bárhol máshol, és írogatás, telefonálgatás sincs. Kaitlyn hamarosan úgymint válaszol, ő pedig nyugodtan összpontosíthat arra, amiért eredetileg jött.

Elővette a várostérképet, amelyen szombaton, a könyvtárban bejelölte az 1992 óta Asheboróban élő Johnsonokat. Átmásolta a telefonszámukat a jegyzetfüzetébe, majd átgondolta, hogy milyen sorrendben hívja őket, és mit mondjon. Aztán tárcsázta az első számot, majd miután nem vették fel, a másodikat, és így tovább.

Az első tíz hívásból kilencszer csak kicsöngött a telefon, de nem vette fel senki. Tanner csak egyvalakivel tudott beszélni, aki közölte, hogy nem rémlik neki a Johnson név. Ezt a számot gyorsan ki is húzta a listáról.

Igazából nem lepte meg, hogy így járt. Tudta, hogy ma már szinte mindenkinek van mobilja, így a vezetékes számokat többnyire telemarketingesek vagy közvélemény-kutatók hívogatják.

Nem is vesztegette tovább az időt. Töltőre tette a telefonját, majd leheveredett az ágyra, összekulcsolta a tarkóján a két kezét, és összeállította a másnapi akcióttervet. Azt találta ki, hogy miután kigyűjtötte a könyvtárban az összes Johnson, házról házra fog járni. Számított rá, hogy sok helyen hiába kopogtat majd, hiszen az emberek dolgoznak. Úgy gondolta, hogy az ilyen címekre majd visszamegy estefelé, vállalva a rizikót, hogy vacsora közben zavarja meg a háziakat.

Tanner ezután kézbe vette az iPadjét, és olvasta egy darabig a második világháborús könyvét, majd késő estig az ESPN

sportcsatorna előtt kotlott. Miután villanyt oltott, ismét a Casey-vel folytatott beszélgetésre terelődtek a gondolatai. Lenyűgözte a lány magabiztossága, és szinte hihetetlennek tűnt, hogy még csak tizenhét éves. Tannernek rá kellett döbbsennie, hogy ő sokkal éretlenebb volt tinédzser korában, hiszen nemigen rágódott a nagyszülei sorsán. Az pedig pláne nem fordult meg a fejében, hogy vigyáznia kéne rájuk.

Mitch pedig...

Tanner megállapította magában, hogy ő is nagyszerű gyerek, és a lelkesedése ragályos. Állatkert? *Tök jó!* Rakoncátlankodik a jegesmedve? *Nagyszerű!* Kipróbárod a frizbit? *Igeen! Most rögtön!* Képtelenség volt mosolytalan arccal hallgatni, ahogy Mitchből ebéd közben dől a szó, és Tannernek megint csak az jutott eszébe, hogy ő korántsem volt ilyen elbűvölő gyerek. Hiszen bázisról bázisra költöztek, így mindig hátra kellett hagynia a barátait, majd mindig más és más környezetbe kellett nem kis küzdelmek árán beilleszkednie. Ez pedig azzal járt, hogy nehezen bízott meg bárkiben is, még nehezebben nyílt meg mások előtt, és számtalanszor keveredett bunyóba. Mitch viszont boldog gyereknek és nyitott könyvnek tűnt az ember előtt. El sem tudta képzelni, hogy az a kisfiú bárkivel is összeverekedjen.

Casey és Mitch bizonyos fokig a barátja, Glen Edwards gyerekeire emlékeztette Tannert. Ott is az volt a leosztás, hogy a nagyobbik okos és eleven, sőt elég rámenős, a kisebbik pedig mindennel meg van elégedve, és bármit szívesen csinál, ha hívják. Aztán Tanner rádöbbsent, hogy Kaitlyn is emlékezteti egy kicsit Glen hitvesére, Mollyra, aki, bár ezt mások előtt gondosan titkolja, a kedvenc katonafelesége a baráti körben. Minden szempontból első osztályúnak ítélte azt a nőt.

Akárcsak Kaitlynt.

IV

Tanner másnap reggel elment futni. Visszafelé jövet megreggeli-zett a szálloda földszintjén, majd lezuhanyozott a szobájában, és nyitás után pár perccel már meg is kapta a könyvtárban a régi telefonkönyvet. Miután befejezte, amit szombaton elkezdett, azaz kigyűjtötte az összes olyan Johnstont, aki a telefonján behívott, viszonylag friss jegyzékben is szerepelt, eszébe jutott valami. Rádöbbsent, hogy az ember akár vissza is költözhet a korábbi lakhelyére, azaz esetünkben Asheboróba, vagy tudhat olyan családtagjáról, rokonáról, aki így tett. Ezért végül felvette a listára az összes Johnstont, akit az újabb telefonkönyvben talált, és a felkeresendő címek száma így majdnem százra duzzadt.

Miután tizenkettő előtt pár perccel kilépett a könyvtár ajtaján, Tanner úgy döntött, hogy a város nyugati felében kezd, ahol jó sok Johnson él. Az első házban, ahova bekopogott, nem volt otthon senki, viszont előjött a szomszédban lakó, kertészkedéshez öltözött, idősebb hölgy. Tanner megmondta neki, hogy kit keres, de a néni megcsóválta a fejét.

– Henrynek és Ethelnek lányai vannak, nem fiai – mondta.
– Fayetteville-ből költöztek ide 1990-ben.

Azaz több mint tíz évet késtek – gondolta Tanner, de azért megkérdezte a nőtől, hogy biztos-e az évszámban.

– Igen – hangzott a válasz –, mert mi is csak egy hónappal előbb jöttünk. Emlékszem, vittem nekik a messze földön híres barackos pitéből. Harmadik díjat nyertem vele az Észak-karolinai Fesztivál sütiversenyén.

Tanner nagyon szeretett volna továbbállni, de a néni egyre csak mondta a magáét. A barackos pite után, amelynek titka, amint azt bizalmasan elárulta, egy csipetnyi őrölt tökmag, Tanner került terítékre. A nő kikérdezte, hogy ki fia-borja, és megígérte, hogy majd tudatja a szomszédaival, hogy itt járt. Aztán, mivel Tanner azt a fedősztorit adta elő, hogy egy régi bajtársát keresi, következett a hadsereggel kapcsolatos kérdésözön. Mint

kiderült, egykor Henry is katona volt, és ő is állomásozott Fort Braggben...

Majdnem húsz percbe telt, mire Tanner megszabadult a nénitől, viszont a második háznál szerencsével járt – vagy inkább még nagyobb peche volt. Az ott lakó Johnsonok ugyanis három hónapja elköltöztek, és az új tulaj nem tudott róluk semmit.

Tanner, miután a következő három címen nem talált ott-hon senkit, beugrott a Kickback Jack's gyorsétterembe egy uzsonnára. Épp a salátáját piszkálta, amikor meghallotta a bejövő üzenetet jelző rezgést. *Kaitlyn!* A képernyőn csak a szöveg eleje látszott:

Beszéltem a gyerekekkel. Kiderült, hogy Casey a héten témazárókat ír, ezért nem akartam megkérni, hogy...

Akkor ennyi – gondolta Tanner, de némi habozás után azért lejjebb görgetett.

...hogy vigyázzon Mitchre. Viszont felvetette, hogy vacsorázhatnál holnap, azaz szerdán nálunk. Azt mondta, szeretné megköszönni, hogy szombaton hazahoztad. Fél hét körül megfelel?

Tanner felvonta a szemöldökét. Tudta, hogy Casey nem hállkodni akar, hanem a gardedám szerepét akarja eljátszani. Méghozzá nyilván azért, hogy véleményt formálhasson az anyja és a jöttment idegen kilátásairól...

A holnap fél hét tökéletes. Viszlát akkor – pötyögte be a gyors választ Tanner, majd félretette a telefont, és elmosolyodott. Örömmel viszontlátta volna Kaitlynt hamarabb is, de azzal vigasztalta magát, hogy úgylis rengeteg dolga van.

V

A délután hátralévő része talpalással és nevek kihuzigálásával telt. Tanner úgy tervezte, hogy azoknál, akik nincsenek otthon, később újra próbálkozik.

Miután a nyugati városrészrel egyelőre végzett, északon folytatta, ahol hét helyre kopogott be eredménytelenül. Pedig az egyik háznál azt hitte, rámosolyog a szerencse, mert a keresztnev is egyezett, de egyből látta, hogy az ajtót nyitó Dave Johnson nem lehet a biológiai apja. A férfi ugyanis csak pár évvel volt idősebb nála.

Később, amikor a tavaszi nap csoda szép színeit már erősen tompította a szürkület, Tanner visszafordult, és sorra vette azokat a címeket, ahol korábban nem járt sikerrel. Most már az ott lakók több mint felét otthon találta. Az egyik háznál hevesen kalapált a szíve, mert egy olyan Dave Johnson nyitott ajtót, akinek az életkora is stimmelt. De a férfi közölte, hogy csak 2001-ben költözött Asheboróba Pennsylvaniából, így ő is kiesett.

Már besötétedett, mire Tanner visszaért a hotelbe. Úgy érezte, hogy viszonylag produktívan telt a nap, hiszen kihúzta az összeírt nevek több mint negyedrészt. Úgy kalkulált, hogy ha így halad, már a jövő hét első felében végezhet – vagy akár előbb is, ha szerencséje van.

A közeli olasz étteremben vacsorázott, amelyet már korábban kinézett magának. Evés közben végig azon tűnődött, hogy milyen lehet a biológiai apja. Pedig már megbékélt a gondolatral, hogy jó eséllyel csak az idejét vesztegeti, hiszen negyven év az negyven év. Valószínűtlennek tűnt, hogy valaki ennyi ideig egy helyben maradjon, pláne egy ilyen kisvárosban – de mivel az autója ki tudja, meddig lesz szervizben, úgyszincs jobb dolga, mint talpalni és kopogtatni. És egyébként is muszáj kiderítenie, hogy közelebb juthat-e az apjához itt, Asheboróban, mert a bizonytalanság előbb-utóbb az agyára menne.

Este nyolckor ismét telefonálgatni kezdett. Három embert ért el, így kihúzhatott a listáról még három nevet.

VI

Tanner szerda reggel ugyanezt folytatta, és négyen fel is vették a telefont. Az utolsónál felcsillant a remény, de egy-két további kérdés után világossá vált, hogy készülhet a további talpalásra.

Szokás szerint elment futni, majd két csésze kávé után ott folytatta a körútját, ahol az este abbahagyta. Lakókocsikba, sorházakba, farmházakba kopogtatott be, meg egy ősrégi faházba. Nagyon is valósnak tűnt a veszély, hogy a roskatag tákolmányt összedönti egy komolyabb vihar.

Tanner jobban haladt, mint gondolta volna, de az apját nem találta meg. Késő délutánig járt házról házra, és közben folyton Kaitlynre terelődtek a gondolatai. Alig várta a közös vacsorát.

VII

A szállodába menet beugrott Billhez, aki tudatta vele, hogy megrendelte a szükséges alkatrészeket, de két-három hét, mire megérkeznek. Tanner elgondolkodott, hogy mit csinálhatna ennyi ideig, ha nem sikerül felkutatnia az apját.

Eszébe jutott, hogy akár fel is keresheti egy elhunyt bajtársa özvegyét Virginiában, a másikat pedig Pennsylvániában. Egyik sincs túl messze, így simán elugorhat a két családhoz a bérelt Impalával. A harmadik özvegy pedig, akire még nem kerített sort, a Nagy-tavak környékén él... De ezen még ráér gondolkodni, egyelőre van fontosabb dolga is.

Lezuhanyozott a szállodában, majd beugrott egy élelmiszerboltba borért, a szupermarketba pedig valami másért, és fél hét előtt pár perccel ott volt Kaitlyn háza előtt. Még fel sem ment a verandára, amikor nyílt az ajtó.

– Szia! – üdvözölte Mitch, aki egy kis plédet terített a vállára, a kezében pedig a félig elfogyasztott almát szorongatta. – Anyukám mondta, hogy figyeljek, és engedjelek be, ha megjöttél. És tudod, mi újság van?

– Mi?

– Az, hogy bevittem a suliba a frizbit, és játszottunk vele a szünetben.

– Nagyszerű – mondta Tanner. – És jó volt?

– Még mindig elkanyarodik, miután eldobom. Egyszer majdnem felment a tetőre.

– Gyakorlat teszi a mestert, de bele fogsz jönni.

A belépő Tanner gyorsan körülnézett. Az ízlésesen berendezett, családbarát nappaliban állt egy puha bőrhuzatú, állítható háttámlájú fotel meg egy szürke plüsshuzatú sarokkanapé, amelyen elnyúlhatott az egész família. A falra szerelt lapostévén valamelyik Jurassic Park-film ment, és volt két nyitott polcos szekrény is. Az egyiket könyvek és a gyerekekről készült fotók töltötték meg, a másikat művészi kivitelű üvegtárgyak. A kandalló fölött megkapóan szép, hólepte bükkfacsoportot ábrázoló fénykép lógott. A zord, fekete-fehér táj nyugodt, békés hangulatot csempészett a szobába. A folyosóról baloldalt lépcső vezetett az emeletre, jobbra pedig vélhetően a konyha és az ebédlő nyílhatott. Tannernek az is feltűnt, hogy Casey-t nem látja sehol.

– Anyukám ott van a konyhában – mutatta Mitch. – Én filmet nézek.

– Méghozzá nem is rosszat – mondta Tanner.

– Már láttam. Tök jók benne a raptorok. Te is láttad?

– Azt hiszem, igen – felelte Tanner. – És nekem is tetszenek a raptorok. Vagány, ahogy falkában vadásznak, és együttműködnek.

– Úgy bizony! – mondta Mitch. – Nézheted velem, ha akarod.

Tanner elmosolyodott.

– Hadd üdvözljem előbb anyukádat – mondta, majd letette a szatyrát az ajtó melletti kisasztalra, és elindult a borosüvegekkel a konyha felé.

A reggelizőpult mellett elhaladva észrevette, hogy az ebédlőben már meg van terítve, és két tányér mellett borospohár is

áll. Csak a konyhasziget választotta el a neki háttal álló Kaitlyntől, akinek a vállára omlott a kibontott haja. Épp zsírral locsolta a sárgarépa- és hagymaágyon sülő csirkét, és csodás illatok szálltak a levegőben.

– Szia! – üdvözölte Tannert a hátrapillantó Kaitlyn. – Szóval idetaláltál. Pedig féltem, hogy már nem emlékszel, hol lakom. Épp meg akartam írni neked a címet.

– Nem felejtettem el az útvonalat – mondta Tanner, és megállapította magában, hogy Kaitlyn hétfő óta még szebb lett.

– Hogy telt a napod? – érdeklődött, miután letette a borosüvegeket a pultra.

– A szokásos – felelte a nő, majd locsolgatta tovább a csirkét. – És nálad mi újság? Megkezdted a nyomozást?

– Igen.

– És van valami eredmény?

– Még nincs. Hacsak az nem, hogy egyre jobban kiismerem magam Asheboróban, és már értem, miért laksz itt. Nagyon szép hely, viszont felmerült bennem a kérdés, hogy miből élnek itt az emberek.

– Vannak, ugyebár, iskolák meg kormányhivatalok meg a kórház, de egyébként aki nem orvos, ügyvéd vagy vállalkozó, az többnyire Greensboróban dolgozik. Ingázni kell tehát, de megéri. Itt ugyanis lassabban csordogál az élet, és ez ritka kincs a mai hektikus világban.

– Tudom, mire gondolsz – mondta Tanner. – Én is szeretem a kisvárosokat.

– Tényleg? Egy ilyen kozmopolita világutazó, mint te, aki Európában nőtt fel?

– Nem vagyok én olyan kozmopolita, mint gondolnád. És hidd el, hogy annak, aki úgy élt, mint én, békét és nyugalmat ír fel az orvos.

– Mármit én? Ilyesmit írtam volna fel?

Tanner elnevette magát.

– Ha még nem írtad fel, akkor sürgősen tedd meg – mondta.

– Képzeld, ha hazajöttem külföldről, mindig eltöltöttem pár napot a nagyszüleimnél, aztán béreltem valahol egy tengerparti házikót. Órákig sétáltam a parton, és hallgattam a hullámok zúgását, aztán estefelé grilleztem valamit a hátsó verandán, és napnyugtakor többnyire takarodót fűjtam. Így teltek a napok, míg vissza nem mentem Fort Braggbe. Szóval Asheboro erre emlékeztet.

– Ugye tudod, hogy itt nincs tenger?

– Az nincs, erdő viszont van. Ha itt élnék, mindennap futnék egy nagyot az ösvényeken. Sokat csináltam már ezt különféle nemzeti parkokban, és meggyőződtem róla, hogy a természetben töltött idő a mentális egészség talpköve.

– Mégis visszamész egy hárommillió nagyvárosba – jegyezte meg Kaitlyn, de rögtön meg is rázta a fejét, és hozzátette: – Ne haragudj! Megértem, hogy az ember nem mindig válogathat. Sokszor ott kell lakni, ahova szólít a munka.

Azzal ismét a serpenyő felé fordult, és locsolgatta még egy kicsit a csirkét.

– Remélem, megfelel – mondta. – A neten találtam a receptet, méghozzá nem tegnap, de még sosem próbáltam ki.

– Az illata fantasztikus.

– Még kell neki egy kis idő, úgyhogy remélem, nem kopog a szemed. Kicsit későn értem haza.

– Nem rohanok sehova – mondta Tanner, majd kézbe vette a pulton álló borosüvegeket. – Nem tudtam, mit főzöl, úgyhogy hoztam egy sauvignon blanc-t meg egy pinot noirt. Már ha borozós hangulatban vagy, persze.

– Én mindig borozós hangulatban vagyok – felelte huncut mosollyal Kaitlyn. – Kezdjük a fehérrel?

– Jól hangzik. Van dugóhúzó?

– A mosogató alatti fiókban kell lennie. Ott, ni.

Tanner áthozta az ebédlőasztalról a két poharat, majd felbontotta a fehérbort, és töltött. Az egyik poharat Kaitlyn kezébe adta, miután a nő visszatette a csirkét a sütőbe.

– Sajnos nincs behűtve – szabadkozott Tanner.

– Nem gond, ha dobok bele jégkockát? – kérdezte Kaitlyn.
– Miért lenne baj?
– Nem is tudom. Talán attól félttem, hogy titokban sommelier vagy, és felháborodsz.

Tanner elnevette magát, és azt felelte:

– Én sem utasítanék vissza pár jégkockát.

Kaitlyn kivett egy marékkal a fagyasztóból, majd miután elfelezte a jégkockákat a két pohár között, ivott egy kortyot.

– Ó, ez nagyon jó! – mondta, és felderült az arca.

– Megbízom benned – felelte Tanner. – Én ugyanis nem nagyon iszom bort.

– Mert te ilyen menő kézműves sörös fickó vagy, mi? – kacscintott rá Kaitlyn. – Amúgy mintha még nem mesélted volna el, hogy miért keresed azt az illetőt itt Asheboróban...

Tanner hagyta, hadd lógjon egy kicsit a levegőben ez a mondat, majd megrázta a fejét.

– Tényleg nem meséltem el – felelte. – Elég komplikált az ügy.

– Ha inkább nem beszélnél róla, az is teljesen rendben van. Semmi közöm hozzá.

– Szívesen elmondom – felelte Tanner, és eszébe jutott a nagymamája. – Azt talán már említettem, hogy anyám belehalt a szülésbe – kezdte, majd elmesélt mindent.

Kaitlyn csöndben végighallgatta, majd felvonta a szemöldökét, és azt kérdezte:

– Szerinted miért várt ilyen sokáig a nagymamád? És a halála előtt miért mondta el mégis?

Tanner vállat vont.

– Nap mint nap ezen töröm a fejem, mióta meghalt – válaszolta. – Az tűnik a legészszerűbb magyarázatnak, hogy a nagyszüleim nem sokat tudtak apámról, vagy fájdalmas lett volna beszélni róla. A másik, rájuk nézve kevésbé hízelgő opció pedig az, hogy ők akartak felnevelni, és ezért intézték úgy, hogy senki

se tudja, ki a vér szerinti apám. Ezt meg is érteném, hiszen a lányuk, ugye, meghalt, így csak én maradtam nekik.

Tanner a hajába túrt, majd folytatta:

– Ami pedig az időzítést illeti, biztos vagyok benne, hogy a közelő halál volt ilyen hatással a nagyira. Szerintem zavarta, hogy nem eresztettem gyökeret, és nem leltem otthonra sehol. Talán úgy gondolta, hogy ha megtalálom apámat, kialakul valami családi kötelék, vagy legalább tudatosul bennem, hogy jöttem valahonnan.

Tanner érezte magán Kaitlyn fürkész tekintetét.

– És te mi gondolsz erről? – kérdezte a nő. – Így lesz?

Tanner szembefordult vele, és a konyhaszigetre tenyerelt.

– Nem tudom – mondta. – Nehéz elképzelni, hogy megváltozik az életvitelem pusztán azért, mert találkozom egy emberrel, akit eddig nem is láttam. Persze ki tudja?

Kaitlyn fordította el előbb a fejét.

– Gondolom, elég idegen tőled a gondolat, hogy bárhol is gyökeret eresz.

– Tényleg nem éreztem még késztetést arra, hogy örökre ott maradjak valahol – vallotta be Tanner. – De talán csak azért, mert nem volt rá elég nyomós okom.

Kaitlyn ezt mintha emésztgette volna egy kicsit.

– Nem hinném, hogy itt és most meg tudod válaszolni ezt a kérdést – mondta végül –, de átgondoltad, hogy mi lesz, ha megtalálod az apádat, de nem úgy sül el a dolog, ahogy elképzelted?

– Hogy érted ezt?

Kaitlyn forgatta egy kicsit a borospoharát, majd azt felelte:

– Elég régóta élek ezen a földön, így tudom, hogy az emberek nem mindig igénylik az igazságot, pláne, ha váratlanul éri őket. És egy ilyen esetben...

Kaitlyn itt elhallgatott, Tanner pedig összeráncolta a homlokát.

– Azt mondod, hogy inkább ne keressem apámat?

– Nem mondok én az égvilágon semmit – vágta rá Kaitlyn.
– Csak érdekel, hogy átgondoltad-e a lehetséges forgatókönyveket.

– Például?

– Például azt, hogy mi van, ha nem is emlékszik az anyádra, és nem akar találkozni veled? Vagy ha mondjuk családja van?

Miután Tanner nem szólt semmit, Kaitlyn folytatta:

– És fennáll az az eshetőség is, hogy apád nem olyan ember, akit ismerni akarsz. Például... például mi van, ha anyád és a nagyszüleid megszakították veled a kapcsolatot, mert börtönbe került?

Tanner meredten bámulta Kaitlynt. Ugyan felmerültek már benne efféle aggályok, de ahhoz, hogy komolyan vegye őket, kellett egy kis kezdőlökés. Például az, hogy valaki szavakba öntse a dolgot.

– Nézd! – tette hozzá végül Kaitlyn. – Nem akarok belecsúszni, hogy mit csinálj, vagy ne csinálj, de ezen azért érdemes gondolkodni, nem?

– De igen, igazad van – ismerte be Tanner.

– Sajnálom. Lehet, hogy csak túl pesszimista vagyok – mondta Kaitlyn.

– Nincs miért szabadkoznod – felelte mosolyogva Tanner, aki hálás volt a nő bölcs meglátásáért és az őszinteségéért is.

– Tudtam, hogy érdemes idejönnöm – tette hozzá.

– Akkor is, ha munkára foglak? – kérdezte Kaitlyn, és játékosan oldalba bökte. – Hogy előbb kész legyen a vacsora.

– Ezer örömmel kuktáskodom – mondta Tanner, majd teát-rálisan felgyúrta az ingujját, és megmutatta a két tenyerét.

– Hétfőn láttam, hogy egész ügyesen vagdosod a paradicsomot, úgyhogy összerakhatnád a salátát. A konyhaszigeten, a tál szőlő mellett, találsz uborkát meg parit. Már leöblítettem, és ott van a kés meg a vágódeszka is.

Tanner kezét mosott, majd átvitte a vágódeszkát a pultra, a tűzhely mellé. Kaitlyn épp vaját olvasztott a serpenyőben,

és amikor Tanner odaállt mellé, megérezte a nő levendulaillatú parfümjét.

– Mesélj nekem erről a receptről, amit már régóta ki akarsz próbálni – kérte.

– Igazából elég egyszerű – mondta Kaitlyn. – Vaj, édeskömény, só, bors, és fél citromokat dugdosol a csirkébe.

– Ez azért nem hangzik olyan pofonegyszerűnek.

– Pedig az, mert nem igényel túl sok előkészületet. És olyan hű, de extra ínyencfalat nem is lehetne, mert Mitch nem enne meg. Elég válogatós.

– A legtöbb gyerek az – jegyezte meg Tanner.

– Aproó, félkész piláf van – mutatott egy dobozra Kaitlyn.

– Nem kezdek hozzá a nulláról.

– Nem is tudtam, hogy a nulláról is lehet kezdeni – mondta Tanner, és örömmel látta, hogy Kaitlyn mosolyog a viccén.

– Még egyszer köszönöm a meghívást – tette hozzá.

– Casey ötlete volt, de örülök, hogy el tudtál jönni.

– Casey-t még nem is láttam.

– Fönt van a szobájában – mondta Kaitlyn. – Dolgozatokat írtak a héten, úgyhogy most alighanem lazít, azaz zenét hallgat meg TikTok-videókat néz. És mintha említette volna, hogy holnap a tengerpartra megy.

– Nem iskolába?

– Nevelés nélküli munkanap lesz. Beírják a jegyeket.

– És emiatt elmaradnak az órák? – csodálkozott Tanner.

– Manapság már sok mindent kitalálnak, hogy ne kelljen tanítani – mondta Kaitlyn.

– Ezt imádtam volna annak idején.

– Annak idején én is, de a dolgozó szülőknek főhet a feje, hogy kire bízzák a gyerekeiket.

– Te hogy oldod meg?

– Mrs. Simpson, a szomszédunk szokott vigyázni Mitchre. Ő egy nagyon kedves, nyugdíjas tanárnő, és van egy rakás unokája.

– Akkor, gondolom, nyugodtan rábízhatod Mitchet.
– Rá bizony. Akkor is meg szoktam kérni, hogy nézzen rá iskola után, ha dolgozom, és Casey nincs itthon. Nem akarom, hogy Mitch ilyen klasszikus kulcsos gyerek legyen.

– Ha ettől jobban érzed magad, elmondom, hogy a nagyszüleim annak idején azt sem tudták, hol vagyok, amíg haza nem értek. Hétvégén pedig sokszor egész nap csavarogtunk a barátaimmal, és akkor sem tudták, merre kódorgok.

– Változnak az idők – mondta Kaitlyn, Tanner pedig kárkázni kezdte az uborkát. – És milyen volt gyerekként Olaszországban meg Németországban? – kérdezte kis szünet után a nő.
– Meg kellett tanulnod a két nyelvet?

Tanner megrázta a fejét.

– A védelmi minisztérium által fenntartott amerikai iskolába jártam mindenütt – mondta. – Úgyhogy angolul folyt az oktatás, de azért ragadt rám annyi, hogy ne adjanak el.

– Tudsz még olaszul meg németül? – kérdezte Kaitlyn.

– Nagyon keveset. A nyelvet iszonyú gyorsan elfelejti az ember, ha nem használja.

Tanner meglátta a szeme sarkából a nappaliba belépő Casey-t. A lány Mitch mellett elhaladva lehajolt, és megcsikizte az öccsét, aki visongva-kacagva hempergőzött egy sort a kanapén. A konyha felé tartó Casey ezután nyomatékosan felvonta a szemöldökét, mintegy jelezve Tannernek, hogy figyeljen. Aztán kivett a gyümölcsöstáliból egy szem szőlőt, majd bekapta, és a férfi mellett a pultnak dőlt.

– Hahó! – csivitelte ártatlan képpel. – Remélem, nem zavarok.

– Csöppet sem – mondta Kaitlyn, majd tett egy másik serpenyőbe vajat, és ráöntötte a rizs-tészta keveréket.

– Látom, bor is van – mondta Casey.

– Tanner hozta.

– Ihatok egy pohárral?

– Nem hinném.

Casey szája széles vigyorra húzódott.

– Micsoda illatok! Mi a vacsi?

– Sült csirke zöldséggel, piláf és saláta – felelte Kaitlyn.

– Tyúha! Igazi flancos kaja.

– Hagyjál már! Folyton csirkét eszünk.

– Mármin bolti grillcsirkét – jegyezte meg Casey.

– Megegyeztünk, hogy amíg nem veszed át tőlem a konyhafőnökséget, nem kritizálok a főztömet, emlékszel?

– Segítsek valamit? – váltott témát Casey.

– Szerintem boldogulunk – mondta Kaitlyn. – Kábé félóra múlva kész lesz a vacsora.

Casey most Tanner felé fordult.

– Örülök, hogy el tudott jönni – mondta. – És hadd köszönjem meg még egyszer a szombat esti segítségét.

– Ugyan, szót sem érdemel – ment bele a játékba Tanner.

– Mi a helyzet a kocsijával?

– Szébb lesz, mint új korában, csak egy kis idő kell hozzá.

– Ezt örömmel hallom – mondta a lány. – Pláne, mivel nagyon tetszik az a verda. Kurva jó.

– Vigyázz a szádra! – mondta a rizst kavargató Kaitlyn, mire Casey a szemét forgatta, majd helyesbített:

– Bocsánat, azt akartam mondani, hogy igazán stílusos gépjármű.

– Én is szeretem – mondta Tanner.

– Majd vezethetem egy kicsit, ha elkészül?

– Casey! – szólt rá a lányára szigorúan Kaitlyn. – Miféle kérdés ez?

– Úgy, ahogy mondod: egy *kérdés*, semmi több – évődött az anyjával Casey. – Tanner nyugodtan mondhat nemet, mint te a borra.

Tanner érezte, hogy a lány nagy élvezettel próbálja kínos helyzetbe hozni őt.

– Majd gondolkodom rajta – felelte végül, mire Kaitlyn kijelentette:

– Gondolkodhatsz, amennyit akarsz, de én úgysem engedem.
Ezután rátette a serpenyőre a fedőt, majd Casey-hez fordult.
– Megint össze akarod törni azt a kocsi?
– Nem fogom összetörni! – vágta rá Casey. – Még egyszer nem leszek ilyen béna. De most hadd váltsak témát: miről társalogtatok?

– Hát rólad, mi másról? – viccelődött az anyja.

– De most komolyan.

Kaitlyn vállat vont.

– Semmi különösről – mondta. – Az iskoláról, a dolgozó anyák nehézségeiről... Szóval ilyen felnőttes dolgokról. Még mindig az a terv, hogy a tengerpartra mentek holnap?

– Nem, azt lefújtuk – felelte Casey. – Állítólag hideg, szeles idő lesz. Úgyhogy valószínűleg csak Camille-lal fogunk lógni.

– Itt tudsz lenni egy kicsit Mitchcel, miután hazajött az iskolából?

– Minek? Majd Mrs. Simpson ránéz.

– Tudom, de az öcséd nagyon örülne.

– Hát jó – mondta Casey, majd vett egy nagy levegőt, és hozzátette: – Majd elfelejtettem: pénteken Camille-nál alszom.

– A szülei otthon lesznek?

– Persze.

– És nem mentek valami buliba?

– Nem. Horrorfilmeket fogunk nézni.

– Tudod, hogy úgyis rákérdezek Camille szüleinél, ugye?
Biztos, ami biztos.

Casey sóhajtott egy nagyot.

– Oké – mondta. – Először Markhoz megyünk bulizni, és utána nézünk horrorfilmet Camille-nál.

– Az ő szülei otthon lesznek?

– Igen, anyu. Tényleg, nem kamu.

– Rendben. De ne maradjatok túl sokáig a bulin.

– Én aztán sohaa! – trillázta Casey. – Na jó, majd szólj, ha kész a vacsi, én addig szívatom Mitchet. Hogy nyugodtan du-

málhassatok felnőttes dolgokról – tette hozzá, majd ellökte magát a pultról, és távozott.

Kaitlyn vetett egy elgyötört pillantást Tannerre, aki időközben végzett az uborkával meg a paradicsommal.

– Üdv az én kis mikrokozmoszomban! – mondta a nő.

– Nagyon jól kezeled a lányodat – dicsérte meg Tanner.

– Már tudom, hogy érdemes megválogatnom, melyik csatát vívok meg, és melyiket nem.

VIII

Amikor már az asztalon volt az étel, Kaitlyn szólt a gyerekeinek, hogy hogy kapcsolják ki a tévét, és jöjjenek vacsorázni. Míg az ebédlő felé ballagtak, Mitch megbökte a nővérét a bordái között, majd elszaladt. Casey sikkantott egyet, és kergetőztek egy kicsit az asztal körül, mielőtt zihálva-vihorászva helyet foglaltak.

Kaitlyn állva maradt, hogy könnyebben tudja darabolni a csirkét. Ő és Mitch a lábát meg a combját favorizálta, Casey és Tanner pedig a fehér hússal szavazott. Míg körbeadták a piláfot és a salátát, Mitch Tannert nyaggatta, mert kíváncsi volt, hogy mi lehet a szatyorban, amit hozott.

– Hoztam egy Jengát – adta be végül a derekát Tanner.

– Gondoltam, hátha lesz kedvetek játszani vacsora után.

Casey szkeptikusan nézett rá.

– Jengát? – ismételte lekicsinylően.

– Ismered? – kérdezte Tanner.

– Persze. De kábé harmadikban játszottam ilyet utoljára.

– Pedig nem csak gyerekeknek való. Amikor a tengerentúlon szolgáltam, sokszor ütöttük el így az időt.

– Az tök jó! – lelkesedett Mitch, Casey viszont csak fintorgott.

– Akkor is dedós játék – jelentette ki.

– Akkor, gondolom, simán megversz – mondta Tanner, mire Casey szeme felcsillant.

Aztán nekiláttak a vacsorának, és beindult az élénk terefere. Kaitlyn az iskoláról érdeklődött, mire Casey közölte, hogy olyan könnyű volt az összes doga, hogy az már vicc, Mitch pedig arról számolt be, hogy a csendes pihenő alatt belekezdett az *Ahol a vörös páfrány nő* című regénybe. A kisfiú ezután felvetette Tannernek, hogy frizbizhetnének evés után, majd hozzátette, hogy a faragványait is megmutatná. Casey pedig mesélt egy mókás sztorit Camille-ről, aki eszelősen kereste a hátizsákjában a telefonját, de hiába, és már hisztérikusan zokogott, amikor a készülék megcsörrent a zsebében. Tanner ezután megkérdezte, hogy mi volt a legszurdabb betegség, amit Kaitlyn diagnosztizált a pályája során. Kaitlyn némi fejtörés után elmesélte, hogy egy nő egyszer arra panaszkodott, hogy kissé véraláfutásos a hasa, és hallucinációk gyötrik: azt képzei, hogy pókok másznak a bőrén. Aztán kiderült, hogy sűrűn utazik Mexikóba, és Kaitlynnek feltűnt, hogy húsz évet is letagadhatna a korából, hála a szépen fénylő, ráncatlan bőrének.

– Akkor még csak rezidens voltam – folytatta Kaitlyn. – Először azt hittem, hogy B₁₂-hiány okozza a tüneteket, de aztán a nőnek vérezni kezdett az orra meg a füle. Elvégeztünk egy csomó vizsgálatot, mert gyanakodtunk a Huntington-kórtól a sclerosis multiplexig mindenre, de végül kiderült, hogy leprás.

Tanner csak pislogott.

– Leprás? – hüledezett. – Mint a bibliában?

– Majdnem. Lepromatosus lepra, vagy a ritkábban használt nevén a csinos lepra.

– Hogy lehet a lepra csinos? – kérdezte fintorogva Casey.

– Nem az van, hogy lepotyognak az ember testrészei?

– Hogy? – vágott közbe Mitch. – Lepotyognak az ember testrészei?

– Csak a súlyos esetekben, ha nem kezdik meg időben a kezelést – mondta Kaitlyn. – Viszont a csinos lepra kezdeti stádiumában kisimul a bőr, és eltűnnek a ráncok.

– Akkor botox nem is kell – ironizált Casey.
– Haha – mondta faarccal Kaitlyn. – Szóval nagy port kavart az eset, mert egy amerikai orvos, ügyebár, nem sűrűn lát leprás embert. De végül meggyógyítottuk a beteget.

– És megmaradt mindene? – kérdezte Mitch.

– Igen, megmaradt mindene – nyugtatta meg Kaitlyn. – Viszont elkezdett ráncosodni, és ennek már nem örült annyira.

Vacsora után Tanner dobálta egy kicsit a frizbit Mitchcsel, míg Kaitlyn rendet rakott a konyhában. Egy idő után Casey is kiment, és csatlakozott a frizbizókhöz, majd Kaitlyn is felbukkant a verandán, de elhárította a szíves invitálást, hogy játsszon ő is.

– Inkább borozgatok itt, és örömmel nézem, hogy jól szórakoztok – mondta.

Végül, miután Tanner esdeklő hangon közölte, hogy neki elég volt, visszementek a házba. Casey felkapta a bevásárlószatyrot, és mire helyet foglalt a konyhaasztalnál, már ki is nyitotta a Jenga dobozát. Biztos, ami biztos, átfutotta a játékszabályt, majd felépítette a tornyot.

– Egy kézzel kivesszel valahonnan egy kockát, és felteszed legfelülre – instruálta aztán Mitchet. – Ha összedől a torony, vesztettél.

Tanner látta, hogy Casey mindenáron győzni akar. A lány ugyanis, ha rákerült a sor, több kockát is megbökdösött egy picit, mielőtt kiválasztott egyet. Mitch nem volt ilyen válogatós, és le is döntötte a tornyot az első partiban, majd a másodikban Kaitlyn járt így. A harmadik játszmában megint Mitch lett a vesztes, a negyedikben pedig, nem kis bosszúságára, Tanner. Ezt persze foghatta volna a borra, hiszen már a második pohárral is majdnem végzett, de látta, hogy Kaitlyn, aki ugyanennyit ivott, egyre biztosabb kézzel rakosgatja a kockákat. *Nyilván azért, mert orvos* – gondolta magában, vagy inkább beszélte be magának Tanner.

Játék közben vígan ugratták egymást, és jókat kacagtak a poénokon. Amikor Tanner végül visszapakolta az építőkockákat

a dobozba, Kaitlyn az órára pillantott, majd szólt Mitchnek, hogy ideje fürödni és lefeküdni.

– És a faragványaim? Még nem is mutattam meg őket Tannernek!

– Akkor hozz le gyorsan párat, rendben? Későre jár.

Mitch elszaladt, majd alig egy perc múlva vissza is jött, és kikapolta az asztalra az ölében hozott szobrocskákat: a pumát, a kutyát, a szamarat, a kacsát, az elefántot, a zsiráfot és a többieket.

– Ejha! – álmélikodott Tanner. – Kész állatkert!

– Ugye? – mondta büszkén a kisfiú.

– Ez te vagy? – kérdezte az egyik szobrocskára mutatva Casey.

– Nem! – tiltakozott Mitch. – Ez egy kutya!

– De azért eléggé hasonlít rád.

– Anyuuu...

– Casey! – szólt rá a lányára Kaitlyn.

– Azért mondtam, hogy hasonlít rá, mert cuki – magyarázta Casey. – Illetve Mitch nem igazán cuki, de még akár lehet is.

– Te sem vagy cuki – mondta a kisfiú. – És szerintem ez meg te vagy – mutatta fel az egyik állatfigurát.

– Hm. Nem is hülyeség. Mondták már, hogy kicsit olyan vagyok, mint egy unikornis.

– Ez nem unikornis, hanem szamár! – kiáltotta Mitch. – Látnod? Nincs szarva, és pont olyan nagy füle van, mint neked!

– Azt hiszem, ennyi mára elég lesz – szólt közbe Kaitlyn. – Menj fürdeni, Mitch!

A kisfiú bólintott, majd felnyalábolta a faragványait.

– Jó éjt, ZűrDongó! – búcsúzott éneklő hangon a nővérétől, majd nekivágott a lépcsőnek.

– En is felmegyek – mondta Casey. – Pedig szívesen képzelem magam az ötvenes évekbe, mint bármelyik mai tinilány, de sajnos gyűlnek az üzenetek.

– Nagyon jól éreztem magam – törte meg a hirtelen beállt csöndet Tanner, miután kettesben maradtak.

– Én is – mondta Kaitlyn. – Ha Casey jól viselkedik, akkor azért sokkal könnyebb.

– Nem ülünk ki a verandára? – vetette fel Tanner. – Csoda szép esténk van.

– Maradt még abban az üvegben bor?

Tanner teletöltötte a poharukat, majd kimentek, és leültek a két hintaszékbe. A szomszéd házak ablakain villanyfény szűrődött ki, az udvaruk ezüstös holdfényben fürdött. Valahonnan halk zeneszó is hallatszott.

– Sokat üldögélsz itt? – kérdezte Tanner.

– Szinte soha – vallotta be Kaitlyn. – Ez inkább a szüleim műfaja. Ők mindig a verandán ücsörögtek munka után meg hétvégén, és mi is tőlük kaptuk a két hintaszéket nászajándékként. De George sem szeretett itt időzni a ritka pillanatokban, amikor itthon volt.

– Pedig nem tagadhatod, hogy nagyon kellemes.

– Nem is tagadom – mondta Kaitlyn, majd a háttámlának döntötte a fejét, és a félárbórcra eresztett szemhéja alól nézte Tannert. – Örülök, hogy eljöttél – tette hozzá halkán.

– Én is.

– A gyerekek nagyon megkedveltek téged. Még Casey is, pedig ez nagy szó.

– Miért?

– Még senki sem tetszett neki azok közül, akikkel a válás óta randiztam – felelte Kaitlyn. – Nem mintha olyan sokan lettek volna.

– De ez normális dolog, nem? Sok gyerek fantáziál arról, hogy az elvált szüleik újra összejönnek. Ezért nyilván nem örülnek, ha feltűnik a láthatáron valaki más.

– Hát igen – mondta Kaitlyn, majd ivott egy kortyot. – Kérdeznék tőled valamit – folytatta aztán –, de teljesen megértem, ha nem akarsz erről beszélni.

– Kérdezz nyugodtan bármit.

– A hadseregről lenne szó – kezdte Kaitlyn.

Tanner bólintott.

– Mire vagy kíváncsi?

– Nem is tudom. Hogy miért lettél katona, meg hogy milyen volt. Meg hogy miért szereltél le.

– És hogy megzakkantam-e, ugye?

– Én nem gondolom, hogy megzakkantál! – vágta rá sietve Kaitlyn, majd kis szünet után hozzátette: – Szóval igen, vagy nem?

Tanner szája fanyar mosolyra húzódott.

– Azt hiszem, nem – felelte. – Bár, amint azt már te is tudod, az életben hozott döntéseim nem nevezhetők tipikusnak. – Tanner felnézett az égre, és összeszedte a gondolatait, majd folytatta: – Már tizenhárom-tizennégy évesen tudtam, hogy az egyetem nem nekem való, és a nagyapám miatt természetesnek tűnt, hogy a hadsereget választom. Meg aztán egy pökhendi kis pöcs voltam, aki golyóállónak képzelet magát, úgyhogy jelentkeztem. És hamar rájöttem, hogy sok szempontból a sereg is olyan, mint bármely más bürokratikus intézmény: vannak jó fej feletteseid is, meg idióták is, de végső soron egy fogaskerék vagy a gépezetben. Aztán jött szeptember tizenegyedike, és nem tudom, mennyire emlékszel rá, de utána reneszánszát élte a hazafiasság, különösen a fegyveres erőknél. Akkor úgy éreztem, hogy megtaláltam az életcélokat, ezért is mentem át a Ranger ezredtől a Delta Force-hoz. Amerikát támadás érte, és nekem az volt a dolgom, hogy megsemmisítsem az ehhez szükséges infrastruktúrát és emberanyagot. Úgyhogy ezt csináltam az éj leple alatt éveken át, és úgy éreztem, hogy ennél fontosabb munka nincs a világon.

Tanner itt elhallgatott, Kaitlyn pedig megállt a hintaszékkel, és szembefordult vele.

– De?

– Aztán, úgymond, kibővült a feladatkörünk – mondta Tanner, és megvonta a vállát. – Már nem a tálibok voltak a célpontjaink, meg az al-Káida meg Oszáma bin Láden, hanem Irak. Tömegpusztító fegyvereket kerestünk, de hiába, mert nem

voltak, aztán rá kellett volna állítanunk Irakot a demokrácia útjára, de az sem sült el jól. Utána meg abban kellett segítenünk, hogy felálljon Afganisztánban egy stabil kormány, és ennek érdekében olyan törzsi vezetőkkel haverkodtunk, akik aznap reggel még talán lövették a táborunkat... Szóval nagy volt a zűrzavar. Mintha nemcsak a kapufákat tolták volna arrébb, ahogy mondani szokás, hanem egy másik stadionba csöppentünk volna. A vezérkar újabb és újabb ötletekkel rukkolt elő, és a küldetésünk fénye valahogy megkopott. Sok barátom hagyta ott akkor a sereget, és egy idő után én is ezt tettem.

– Nem bántad meg?

Tanner hátradöntötte a fejét, és átgondolta, hogy miként magyarázhatná ezt el.

– Akkor tudtam, hogy helyesen döntöttem, és részemről ennyi volt – mondta végül. – De a múltó idő, mint tudjuk, megszépít mindent. Ma már sokszor úgy érzem, hogy azok voltak a legszebb éveim, amelyeket nem cserélnék el semmi másra.

– Komolyan? – kérdezte Kaitlyn, és kétkedő arcot vágott.

– Aki nem volt ott, aligha értheti ezt meg – mondta Tanner –, de az az igazság, hogy ha küldetést teljesítesz a bajtársaiddal, akikben megbízol, akkor úgy érzed, hogy élsz. Érzed, hogy egy ütemre dobban a szívetek, egy célért küzdötök, és hatalmas a tét, hiszen emberéletek forognak kockán. Szóval kapsz egy iszonyatos adrenalinfröccsöt, és... és szinte függőséget okoz a háború, mint valami drog. Tudom, hogy nem én vagyok az első, aki így magyarázza ezt a dolgot, de igaz, még akkor is, ha magadnak sem szívesen vallod be. Szerintem ez az egyik oka annak, hogy sok veterán nem nagyon tud beilleszkedni a civil életbe. Ott ugyanis nincs semmi, ami ehhez fogható.

Tanner tartott egy kis szünetet. Ivott egy korty bort, és közben érezte, hogy Kaitlyn őt nézi.

– Nem próbálom romantikus színben feltüntetni a dolgot, mert nem az – folytatta végül. – Mocskos, stresszes és sokszor unalmas munka, és ha benne vagy a sűrűjében, az az egyetlen

vágyad, hogy kijuss onnan. Akkor arról ábrándozol, hogy időzől egy kicsit a nagyszüleidnél, vagy mit tudom én, szóval élvezed az élet egyszerű örömeit. Onnan nézve már-már spirituális élménynek tűnik az, hogy füvet nyírsz, vagy meccset nézel a barátáiddal, de miután hazajössz, rádöbbsz, hogy az ilyesmi nem tölti ki a benned tátongó űrt. Akkor már várod, hogy újra puskaport szagolhass.

– Azt hiszem, értem – mondta kis szünet után Kaitlyn. – Igazából nem meglepő, hogy hiányérzeted van, és gondolom, ezért dolgoztál utána a USAID-nél. A csöndes kertvárosi életet nem neked találták ki, igaz?

– Igen, de szerepet játszott a döntésben a büntudat is. Hiszen sok barátom veszett oda, amint azt már említettem, és a végén rádöbbsz, hogy amit Afganisztánban csináltunk, az hosszú távon nem igazán számított. Az ottani klánok és törzsek szemében megszállók és hitetlenek maradtunk, hiába próbáltunk segíteni rajtuk. Mi voltunk a gonoszok, és szerintem jóvá akartam ezt tenni, ezért próbáltam csinálni valami hasznosat.

– És most? – kérdezte Kaitlyn.

– Hogy érted ezt?

– Most milyennek tűnik egy csöndes amerikai kertváros?

– Ezt nehéz megmondani. Amikor kitört a Covid, Lahainában nyaraltam, úgyhogy pár hónapra ott ragadtam, de nem éreztem magam otthon. Amikor pedig a nagyit ápoltam Pensacolában, az egy szomorú helyzet volt, és megint csak nem éreztem úgy, hogy otthon vagyok.

– Mindenesetre jó, hogy nem kísért Irak meg Afganisztán úgy, mint néhány barátodat – mondta Kaitlyn.

– Az lehet – felelte Tanner –, de azért nem biztos, hogy normálisnak mondanám magam... És veled mi a helyzet? Van valami harci sebesülésed, amiről mesélni akarsz?

– Például a válásomról?

– Elmondod, mi történt?

Kaitlyn hallgatott egy sort, mielőtt belevágott.

– Olyan házasság volt a miénk, amelyik egy darabig működött, aztán meg már nem – szólalt meg végül. – Ezt szoktam mondani az embereknek, és sok igazság van benne, hiszen a végén már tényleg inkább voltunk üzleti partnerek, mint házastársak. De *ahogy* végül megtörtént... az hosszú időre betett az önbecsülésemnek. – Kaitlyn lehunyta a szemét, és sóhajtott egyet, majd Tannerre pillantott. – George pár nappal a negyvenedik születésnapom előtt hagyott el. Egy pilatesoktató lány miatt.

– Most viccelsz.

– Nem, nem. Emlékszem, amikor közölte, hogy elhagy, kicsit úgy éreztem, mintha ez nem is velem történe. Olyan szokványos, közhelyes volt az egész! Még a lány neve is... Képzeld, Ambernek hívták! Szóval George még aznap este elköltözött.

– És az a lány lett az új felesége?

– Igen – mondta Kaitlyn. – Maximum tíz évet adok a házasságuknak. De persze én csak a bosszúszomjas ex vagyok.

Tanner elmosolyodott, Kaitlyn pedig folytatta:

– De ez még csak a kezdet. A válási procedúra ugyanis szörnyű volt. George ragaszkodott a közös felügyeleti joghoz, vagyis ahhoz, hogy a gyerekek minden második hétre hozzáköltözenek, de szerintem csak azért, hogy kiharcolja a kedvezőbb vagyonmegosztást. Nem akartam én eltüntetni a gyerekektől, de tény, hogy reggel fél hétkor elmegy dolgozni, és este fél nyolc előtt nemigen ér haza. Ráadásul a kórházban is ügyel, és havonta kétszer-háromszor szombaton is dolgozik. Így aztán a dadus volt a gyerekekkel, nem ő, és elég nehezen viselték a helyzetet, úgyhogy végül beadtam a derekamat. Azaz George-é lett majd nem minden, én pedig megkaptam az elsődleges felügyeleti jogot. Talán az volt az egyetlen pozitívum, hogy már tisztelni sem tudtam George-ot, és így könnyebb volt továbblépni.

– Ez elég durván hangzik – jelentette ki Tanner. – Máris rühellem a fickót.

– Kösz – mondta Kaitlyn, majd kis szünet után hozzátette: – Ezenkívül pedig olyan sebeim vannak, mint minden dolgozó

anyának: folyton azt érzem, hogy bármit csinálok, kudarcot vallok. Ha dolgozom, miért nem vagyok többet a gyerekekkel, ha a gyerekekkel vagyok, minek tanultam annyit... Ráadásul a munkám kielégít egy bizonyos belső igényt, amely tökéletesen független az anyaságtól, és néha emiatt is büntudatom van.

– Szóval nehéz az életed – mondta Tanner, mire Kaitlyn elnevette magát, és azt felelte:

– De legalább nem motelekben lakom.

– Már bocs, de a Hampton Innben szálltam meg – helyesbített Tanner.

– Akkor súlyosan tévedtem – évődött Kaitlyn.

– És a gyerekek hogy viselik az apjuk hiányát?

– Azt hiszem, már megszokták. És azt azért meg kell adni, hogy George tartja velük a kapcsolatot. Rendszeresen felhívja őket, küld ajándékot meg pénzt, és nála töltenek minden második ünnepet meg nyaranta egy hónapot. Viszont...

Tanner felvonta a szemöldökét, Kaitlyn pedig kis szünet után folytatta:

– Casey azzal fenyegetőzik, hogy a következő tanévre az apjához költözik. George ugyanis megígérte neki, hogy akkor kap egy autót.

– Szerinted komolyan gondolja ezt Casey?

– Nem tudom. De elég idős már ahhoz, hogy meghozza ezt a döntést, úgyhogy nem állok az útjába, ha tényleg menni akar.

– Maradni fog – próbálta nyugtatni Kaitlynt Tanner, de érzékelte, hogy a nő tanácstalan. Nem is válaszolt azonnal, és pár másodperc múlva is csak ennyit mondott fejcsóválva:

– Szóval ez az én sztorim.

– Köszönöm, hogy elmondtad – felelte mélyen a szemébe nézve Tanner.

Kaitlyn fordította el előbb a fejét.

– Meg kéne néznom, hogy ágyban van-e már Mitch – mondta, mire Tanner bólintott, és felálltak a hintaszékekből. Kaitlyn

felment az emeletre, Tanner pedig elmosta a borospoharakat. Mire megtörölte őket, Kaitlyn már jött is le a lépcsőn.

– Minden oké – mondta, amikor belépett a konyhába. – Kérsz egy kávét, mielőtt indulsz?

– Egy koffeinmentes jólesne, de csak ha te is iszol.

Kaitlyn elővette a kávéfőzőt, majd két bögrét is az egyik faliszekrényből.

– Holnap este mit csinálsz? – kérdezte Tanner, miután elkészült a kávé, és Kaitlyn letette a bögréket az asztalra.

– Fogalmam sincs – felelte a bögréjét két kézzel szorongató Kaitlyn. – Miért?

– Gondoltam, vacsorázhatnánk megint együtt. A pénteket akartam javasolni, de kiderült, ugyebár, hogy Casey akkor bulizik.

Kaitlyn kivárt egy kicsit, majd a férfit emelte a tekintetét, és halkán azt felelte:

– Nem biztos, hogy ez jó ötlet.

Tannernek volt egy olyan érzése, hogy már előre tudja, mi következik.

– Nagyon megkedveltelek – folytatta a nő. – Most, hogy hosszasan beszélgettünk, rádöbentem, milyen jó veled lenni, és ha csinálnánk még egy közös programot, biztos, hogy még közelebb kerülnék hozzád. Ez persze jó dolog, de meg is ijeszt, mert hamarosan úgyis elmész Asheboróból, majd az országból is. Szóval nem biztos, hogy most ez hiányzik az életemből.

Tanner kénytelen volt belátni, hogy a nőnek igaza van, még akkor is, ha ő mást szeretett volna hallani.

– Megértelek – bólintott.

– De tudnod kell, hogy más körülmények között nagyon szívesen találkoznék még veled – tette hozzá Kaitlyn.

– Nem mondhatnám, hogy ettől jobban érzem magam – felelte Tanner.

– Tudom. És sajnálom.

A férfi a bögréjébe révedt, majd fenékgig ürítette.

– Elég későre jár, és te holnap dolgozol – mondta. – Úgy-hogy jobb lesz, ha megyek.

Látszott, hogy Kaitlyn megkönnyebbült, bár Tanner azt is kiolvasta a szeméből, hogy elszomorítja a távozása.

– Kikísérlek – ajánlkozott a nő.

Tanner előblítette a bögréjét a mosogatóban, Kaitlyn pedig letette a magáét a pultra. Már majdnem a bejárati ajtónál jártak, amikor Kaitlyn megtorpant.

– A Jengát itt ne felejtsd.

– Ugyan már – mondta Tanner. – Legyen a gyerekeké.

– Köszönjük.

Lementek a veranda lépcsőjén, és elindultak a bérelt Impala felé. Tanner rádöbrent, hogy talán most van együtt utoljára a mellette lépkedő nővel, és ez nyomasztóan hatott rá. Amikor odaérték a kocsihoz, szinte önkéntelenül fordult szembe Kaitlynnel, majd amikor látta, hogy a nő állja az átható tekintetét, kicsivel közelebb lépett, és a keze szinte önkéntelenül elindult Kaitlyn dereka felé.

Arra számított, hogy a nő leállítja vagy elhárít, de egyiket sem tette, sőt a fejét sem fordította el. Viszont továbbra is mélyen Tanner szemébe nézett, a férfi pedig, ezen felbátorodva, még közelebb lépett. Gyengéden magához vona Kaitlynt, aki szép lassan hozzásimult.

Előbb a puha, meleg ajka ért Tanner szájához, majd a nyelvük is találkozott egy pillanatra. A férfit mintha apró áramütés érte volna, majd átadta magát a mámorító érzésnek. Egymáshoz préselődött a testük, és a keze egyre mohóbban szorította Kaitlyn derekát. Sokáig csókolóztak így, és Tannert valósággal megbűvölte a nő csodás illata meg a csodásan sima bőre meg a kulcsfontja melletti mélyedés meg a szagzott szuszogása.

Amikor végül szétváltak, Tanner érzékelte, hogy Kaitlynt égeti a vágy, ugyanakkor porig sújtja a bánat.

– Tanner... – suttogta a nevét a nő, és ő tudta, hogy ezt búcsúsónak szánja, de nem hagyhatta, hogy így legyen vége.

Ő is elsuttogta hát a három szót, amelyek már akkor kikívánkoztak belőle, amikor először pillantotta meg Kaitlyn Coopert:

– Gyönyörű vagy, Kaitlyn.

A nő lehunyta a szemét, és mintha felragyogott volna az arca a hold gyér, tejszínű fényében. Aztán lassan kinyílt a szeme, és Tannert rabul ejtették a már-már hipnotikusan kitágult pupillái.

– Hát jó – szólalt meg Kaitlyn, és a férfinak a fátyolos, ábrándos hangja hallatán az a furcsa érzése támadt, hogy álmában beszél hozzá. – Menjünk el holnap vacsorázni!

Hetedik fejezet

I

Jasper látta a fehér szarvast, ha nem is úgy, ahogy szerette volna.

A reggeli híradóban pillantotta meg, pedig nagyon ritkán nézte, ahogy a többi műsort is. Réges-rég ráunt a tévére, de kedd reggel, ki tudja, miért, leküzdhetetlen késztetést érzett arra, hogy bekapcsolja a készüléket.

A képernyőn előbb a homályos fotó jelent meg, amelyről már hallott, majd bejátszottak egy tíz másodperces videót, amelyet állítólag egy túrázó készített az előző nap. A fehér szarvas emelt fővel állt egy sziklacsoport közelében, és mintha egyenesen a kamerába nézett volna. Mivel félig takarták a lombok, és elég reszketeg volt a kép, azt sem volt könnyű kivenni, hogy van-e aganca, és mekkora egyáltalán. Aztán megfordult, és eltűnt a fák között, a stúdióban ülő műsorvezetők pedig szinte remegtek az izgalomtól, és közölték, hogy a videó máris *virális* lett.

Jasper nem igazán tudta, mit jelent ez a szó, de élt a gyanú-

perrel, hogy nem sok jót. Úgy okoskodott, hogy a „virális” videó nyilván még több emberhez juttatja el a fehér szarvas híret, és még több orvvadász rajzik oda.

Jasper kikapcsolta a tévét, majd meghányta-vetette magában, hogy mitévő legyen. Tudta, hogy ha meg akarja menteni a fehér szarvast, meg kell találnia. Szerencsére már két felvétel is készült róla, és Jasper ismerte a videóban látott sziklaképződményt. A gyerekei ugyanis annak idején, évtizedekkel ezelőtt mindig megmászták a nagy, gömbölyded köveket a hétvégi túrák során, és párszor piknikeztek is a közelben.

Jasper most átment a konyhába, és kihúzta a fiókot, amelyben a nagyrészt viseltes és elavult térképeit tárolta. De a kupac alján ott volt az is, amit keresett: a megye térképe, amelyen látszik egész Asheboro, valamint a Uwharrie Nemzeti Park egy része.

Leült az asztalhoz, és megjelölte a Scenic Roadnak azt a pontját, ahol lencsevégre kapták a fehér szarvast, majd a videóban látott sziklákhöz is tett egy ikszet. A két pont köré, amelyek távolságát pár kilométerre becsülte, rajzolt egy ellipszist, amely nagyjából körülhatárolta a szarvas mozgáskörzetét. Jasper tudta, hogy az állat a körberajzolt területen könnyen talál élelmet és vizet, valamint azt is tudta, hogy Charlie-nak igaza volt: a fehér szarvas addig marad a környéken, amíg van mit ennie, és nem érez veszélyt.

Gyanította, hogy idáig a dörzsöltebb orvvadászok is eljutnak, hiszen ikszelni és ellipszist rajzolni mindenki tud, a szarvasok mozgáskörzete pedig akkora, amekkora. Bárki rajzolhat tehát egy ellipszist a Scenic Roadnak arról a bizonyos pontjáról kiindulva, akkor is, ha nem ismeri az ominózus sziklacsoportot. Ugyanakkor az, hogy valaki becserkészi a szarvast, még csak az első lépés. Ha le is lövi, az azzal jár, hogy el kell szállítania a tetemet, azaz be kell jutnia oda valami alkalmas járművel. Ehhez pedig ismerni kell az erdőbe vezető, illetve onnan kiveető utakat, és nem árt tudni, hogy melyik mennyire forgalmas a különböző napszakokban. Ráadásul ahhoz, hogy valaki a fehér

szarvas közelébe férközzön, gyalogösvényeken is kell autóznia, vagy utat kell törnie a járművének az erdőben. Ehhez pedig tudni kell, hol vannak táborhelyek, merre járnak a vadőrök, és érdemes kerülni a túrázókat meg a dzsippel a terepen vagánykodókat is. Jasper már évek óta nem járt autóval a nemzeti parkban, és gyanította, hogy több út és ösvény hálózza be az erdőt, mint korábban. Első lépésként tehát azt kellett kiderítenie, miként közelítheti meg az orvvadász a szarvas mozgáskörzetét, és hogyan szívódhat fel észrevétlenül.

Mielőtt ehhez hozzáfogott volna, főzött egy kancsó kávé, és készített egy rántottás szendvicset. A rántotta széle kicsit megégett, de hát Jasper sosem volt valami nagy konyhaművész. Audrey viszont már középiskolás korában is imádott főzni, és hogy tudott is, azt a Jaspernek vitt ételek ékesen igazolták.

Mire Audrey elment a Sweet Briar Főiskolába, Jasper félretett pénzéből szinte semmi sem maradt. Végül egy Ned Taylor nevű építési vállalkozónál kapott munkát, aki minden szempontból szöges ellentéte volt Richard Stope-nak. Az idősödő, túlsúlyos, borzas, ősz sörényű férfi, akinek a szájából szinte ki sem esett a kukoricapipa, kezdettől fogva csak dicsérte a munkáját.

Csakhogy a tizennyolc éves Jasper élete hamarosan újra fenekestül felfordult. Történt, hogy szeptemberben, amikor Audrey még csak egy hónapja ment el, a Helene nevű hurrikánt követő esőzések miatt felduzzadt egy közeli folyócska vízszintje. Jasper szerencséjére – vagy talán inkább pechére – épp a városi házukban volt, amikor azt elöntötte az ár. Derékig érő vízben gázolva kapkodta össze a kandallópárkányon sorakozó fényképeket meg az apja bibliáját és annyi faragványt, amennyit ölben ki tudott vinni. Bepakolt mindent a pickupba, amely biztos, ami biztos, pár napja a töltesen parkolt. Aztán a tomboló vihar kidöntötte az udvaron álló keleti sárgafenyőt, amely szétzúzta a tetőt, majd pár nap múlva, amikor a folyó már visszahúzódott a medrébe, és visszatért a hőség, penészedni kez-

dett a fal meg a padló. Amit az árvíz megkímélt, azt a penész tette tönkre.

Jasper bejelentette a kárt a biztosítónál, ahogy mindenki más. Nem aggódott, hiszen az apja halála óta rendszerben fizette a havi díjat, de kiderült, hogy árvízkárra nincs biztosítva a ház. A kárbecslő megmutatta a kötvény eldugott záradékát, majd hangosan fel is olvasta, de hozzátette, hogy a tető javítását azért állni fogja a biztosító.

Az összeg, amelyet a kárbecslő a Jasper elé csúsztatott csekkre írt, édeskevény volt a ház rendbehozatalához. A síri csön-det csak Jasper fejében törte meg az apja hangja: „Jakab levele 1,12.”

„Boldog az az ember, aki a kísértésben helytáll.”

Jasper beváltotta a csekket, majd kiköltözött a faházba, és szorgalmasan dolgozott tovább Ned Taylornál. Esténként és a hétvégeken pedig kicipelte a városi házból az elázott, penészes bútorokat, majd elhordta a tönkrement tető darabjait, felszedte a padlót, leverte a vakolatot, és kiszedte a falból a villanyvezeték-et. Amikor már csak a vázszerkezet és a csövek maradtak meg, elfuvarozta a törmeléket a szeméttelre, majd eladta az ingatlan-t egy építési vállalkozónak, aki Ned régi ismerőse volt. A há-zért kapott pénz, a biztosítási összeggel együtt, a takarékszám-láját hízta.

Novemberben Ned megkérte, hogy hozzon el Charlotte-ból egy későn leszállított fürdőkádat, és akkor tűnt fel neki a város szélén a két új lakópark, amelyek közvetlenül egymás mellett épültek. A többtucatnyi ház egy része már elkészült, a többin még dolgoztak. A Ned Taylor-féle független vállalkozók akkoriban már kezdtek kiszorulni a piacról, és átvették a helyü-ket az ingatlanfejlesztők, akik egyszerre több száz új otthont húztak fel. Jasper hirtelen ötlettől vezérelve tett egy körutat az egyik lakóparkban, és csak ámult-bámult a terület rendezettsége láttán, de biztos volt benne, hogy nem tudna ilyen környezetben élni. Hiszen még azok az utcák is sivár, kihalt benyomást

keltettek, ahol már felépültek a steril, egyforma házak. Mintha mind ugyanabból a sütőformából kerültek volna ki, és a lehangoló kép láttán Jaspernek beugrott, hogy mi hiányzik innen, mitől lehetne barátságosabb a környezet: a fáktól! De nem a satnya, csontvázszerű csemetéktől, amelyeket az újdonsült háztulajdonosok ötletszerűen elültettek, hanem rendes, azaz gyorsan növő, szép, dús lombú fáktól.

Jasper, akit nem hagyott nyugodni ez a gondolat, a következő évben épült lakóparkokat is mind szemügyre vette, és egyre biztosabb volt a dolgában. Végül az 1960-as év elején elment a könyvtárba, hátha megtudja, milyen fa lenne ideális erre a célra, de nem járt sikerrel. Sőt, a raleigh-i könyvtárban sem talált ilyen tárgyú könyvet, de legalább kapott egy hasznos tanácsot: az olvasószolgálatos nő azt javasolta, hogy érdeklődjön az Észak-karolinai Állami Egyetem mezőgazdasági karán. Időbe telt, mire Jasper szívós munkával elérte, hogy fogadják, de végre eredménnyel járt. A professzor ugyanis, aki később a kucsmagomba szaporítására is megtanította, elárulta neki, hogy van egy fa, amelynek Amerikába hozatalát épp tervezi a mezőgazdasági minisztérium.

A professzor fényképeket mutatott a Koreában és Kínában őshonos fáról, és sok mindent elmondott róla, Jasper pedig csupa fül volt. Megtudta, hogy a bájos, piramis formájú fa gyorsan nő, és tavasszal fehér virágot hajt, ősszel pedig szemképráztató a színpompás lombja. Kiderült az is, hogy a latin neve *Pyrus calleryana*, és az agrárminisztériumban a „Bradford-körtefa” nevet akarják adni neki, holott nem terem ehető gyümölcsöt. A professzor hozzátette, hogy egyelőre úgy tűnik, csak az egyetemi kutatóintézetek és a minisztérium munkatársait érdekli a fa, de azt jósolta, hogy idővel jelentős piaca lesz.

Jasper az asheborói Garner Faiskola segítségével szerzett magvakat Koreából, ugyanis Mack Garner harcolt a koreai háborúban, és a felesége Szöulból származott. A biztosítótól kapott összegből, valamint az árvíz sújtotta ház árából haszonbér-

be vett egy Asheborótól harminc kilométerre lévő, olcsó földterületet, és vásárolt kellő mennyiségű műtrágyát. Ezután kivett egy hét szabadságot, majd a szántás és a műtrágyázás után elvetett annyi magot, amennyiből kisarjadhatott ötezer fa. Estétként és a hétvégeken öntözőkannával locsolta a magokat, és ő lepődött meg a legjobban, amikor azok szinte azonnal szárba szökkenek, és előbújnak a földből.

Jasper a nyáron megmutatta az ültetvényét Audrey-nak, akit évről évre egyre szebbnek látott. Amikor a lány hazajött a szünetekre, hosszú sétákat tettek, és mindig megosztották egymással a csokiturmixos kelyhet, és Audrey soha nem fogyott ki az órákról, tanárokról, barátnőkről szóló sztorikból. Ha pedig Jasper hangosan is morfondírozni kezdett azon, hogy nem akarja-e hátrahagyni a korábbi életét, és ezáltal őt is, a lány csak nevetett, és azt felelte, hogy ne beszéljen számárságokat. Jasper sűrűn mondogatta, hogy szereti Audrey-t, aki erre mindig ugyanezt felelte, és amikor a lány szülei már harmadszor nézték végig komor arccal az augusztusi búcsújukat, Jasper ügyet sem vetett rájuk, mert megszokta, hogy így viselkednek.

Közben továbbra is Ned Taylornál dolgozott, és újabb földdarabokat vett haszonbérbe. Ültetett még tízezer fát, és Audrey szüleinek is megmutatta, hogy mivel foglalkozik. A róla alkotott véleményük ettől sem változott meg gyökeresen, hiszen még egyetlen fát sem adott el, sőt az sem látszott, hogy lesz-e ennek piaca. De Jaspernek úgy tűnt, hogy Audrey anyja már nem vág *annyira* savanyú képet, mint korábban...

Audrey 1962 májusában diplomázott, de nem akart rögtön elkezdni tanítani. Úgy érezte, épp eleget járt már iskolába, és jót fog tenni egy kis szünet, úgyhogy beállt dolgozni az anyja ruhaüzletébe. Jaspert felvillanyozta, hogy a kedvese visszatért Asheboróba, és ott folytatták, ahol abbahagyták. Az agrárminisztérium pedig 1963 tavaszán hivatalosan is behozta az országba a Bradford-körtefát. Addigra Jasper fái virágba borultak, és eladható méretűre nőttek. Fel is mondott Ned Taylornál, és attól

kezdve csak az ültetvényével foglalkozott. Kiásott néhány mintapéldányt, zsákvászonba burkolta a gyökerüket meg a földet, majd felpakolta a szállítmányt a pickupjára, és elvitte Charlotteba, Greensboróba meg Winston-Salembe, hogy megmutassa az ottani ingatlanfejlesztőknek. Az ismertetője rövid volt, és egyszerű. Felsorolta a minisztérium által közölt információkat, majd mondott egy észszerű, megfizethető árat, és felajánlotta, hogy elülteti a fáit a házak udvarán, hadd lássák saját szemükkel az ingatlanfejlesztők, hogy növelik-e a lakópark esztétikai értékét. Ezenkívül faiskolákat is felkeresett, és mivel gyakorlatilag monopolhelyzetben volt, özönleni kezdtek a rendelések. Végül nemcsak az első évi termés kelt el, hanem a következő évjárat nagy része is.

Jasper tehát életében először bővében volt a pénznek. Ezen felbátorodva újra elment Audrey-ékhoz, hogy beszéljen a lány apjával, és ezúttal is nála volt az édesanyja jegygyűrűje. A leendő apósának ekkor már nem volt ellenvetése, és Jasper két napra rá megkérte Audrey-t, hogy legyen a felesége.

1963 októberében házasodtak össze, majd a Sullivan-szigetre mentek nászútra, ahogy Audrey mindig is tervezte. Utána kiköltözött Jasperhez, és dacára annak, hogy egy hónap múlva már várandós volt, keményen dolgozott azon, hogy a faház ne csak Jasper otthona legyen, hanem mindnyájuké. Új bútorokat vett, függönyt varrt, szőnyeget terített le a nappaliban meg a hálósobákban, valamint összeillő edényeket és konyhai eszközöket szerzett be. A gyerekszobát Jasper korábbi szobájában rendezték be, és ha Audrey főzött, felséges illatok terjengtek a házban. Majdnem minden este szeretkeztek, és Jasper karácsonyi ajándékként megcsinálta a könyvespolcot, mert tudta, hogy ezzel boldoggá teszi a feleségét. Megmutatta Audrey-nak a tervrajzait is, miután felskiccelte, hogy milyennek képzei a szép, kétszintes, fehérre meszelt falú házat, ahol a veranda is meg a konyha is elég nagy ahhoz, hogy összegyűlhessen ott az egész család. És mivel tudta, hogy Audrey legalább négy gyereket

akar, az emeletre több hálósobát és fürdőszobát is tervezett. A rajzok fölé hajoló Audrey szemében örömkönny csillant.

Jasper a rá következő évben, miután Audrey életet adott első gyermeküknek, ő pedig újfent rengeteg Bradford-körtefát adott el, bele is fogott az építkezésbe.

II

Jasper, miután előlított a kávésbögrét meg a tányért, kent néhány mogyoróvajás-mézes szendvicset magának is meg Arlónak is, a kancsóban maradt kávé pedig beleöntötte a termoszba. A kutyának a szokottnál kicsivel többet adott enni, és zsebre dugott pár marék jutalomfalatot, mert tudta, hogy hosszú nap elé néznek.

Kifelé menet magához vette a távcsövet is, és mivel úgy érezte, hogy igényelni fogja a társaságot, megengedte Arlónak, hogy a vezetőfülkében utazzon. Az ablakot mindkét oldalon letekerte, majd mosolyogva nézte, ahogy a kutya szimatolja a szellet. A közeli benzinkút boltjában hosszú hajú, fülbevalós fiatalember állt a pult mögött, és Jaspernek az is feltűnt, hogy a nyakára pókot tetováltatott. Amikor megkérdezte, hogy van-e újabb kiadású térkép a nemzeti parkról, a fiú megrázta a fejét.

– Térképet nem tartunk.

– Hogyhogy nem tartanak térképet?

Látszott, hogy Pókembert meghökkenti a kérdés.

– Hát, ööö... az emberek általában a telefonjukon nézik, hogy merre kell menni.

Jasper a következő kútnál sem járt több szerencsével, majd a harmadiknál sem. Újfent bebizonyosodott, hogy a modern világ nagyon le hagyta őt... Sebaj, akkor majd elboldogul térkép nélkül, önerőből. A nemzeti park főbejáratánál volt egy térkép, amelyen jelölték a főbb erdei utakat. Jasper megállt a pickup-pal, és előkotort a kesztyűtartóból egy ceruzacsonkot meg egy

borítékot. Az utóbbiban egy autószervez által kiállított, ősrégi számla lapult, és ennek hátuljára másolta le úgy-ahogy a térképet Jasper.

A pickupja öreg volt ugyan, de négykerék-meghajtású, és ez sokat segített. Elindult az erdei úton, majd az egyik elágazásnál a táborhely felé fordult. Ott elidőzött egy kicsit, hátha kiszúr valami gyanús járművet vagy gyanús alakokat, de aztán rádöbent, hogy nem tudja pontosan, mitől tűnhet valaki vagy valami gyanúsnak. A táborhelytől az erdőtűz esetére kiépített menekülőúton haladt tovább, majd ráfordult az azt keresztező másikra, amelyen végre visszajutott az erdő egyik főútvonalára. Útközben egyszer-kétszer megállt, hogy berajzolja hevenyészett térképére az új utakat, és pásztázza egy kicsit a távcsővével az erdőt. Pedig még messze járt a fehér szarvas mozgáskörzetétől, de úgy gondolta, hogy az éberség sosem árt.

Délutánra nagyjából felderítette a terepet. Bejárta az összes fő- és menekülőutat, sőt néhány ösvényt is, és nagyjából feltérképezte, miként juthat be egy orvvadász a szarvas mozgáskörzetébe – illetve, ami még fontosabb, hogyan juthat ki onnan észrevétlenül.

Aztán megálltak ebédelni, és Jasper úgy látta, hogy Arlónak legalább annyira ízlik a mogyoróvajás-mézes szendvics, mint neki. Ivott két csésze kávé, majd visszaültette a kutyát a vezetőfülkébe, és mentek tovább. A nap legfontosabb felderítő művelete állt előttük.

Nagyjából déli irányban haladtak egy menekülőúton, majd amikor az véget ért, a kicsit másfelé, de alapvetően még délebbre tartó ösvényen zötyögtek tovább. Jasper tudta, hogy aki járművel el akar jutni ebbe az erdő részbe, az *csakis* erre jöhet, ugyanis az ebéd előtti furikázás során kiderült, hogy az ösvény két oldalán áthatolhatatlan a terep. A pickup nyikorogva zötykölődött az enyhe emelkedőn, és Jasper egyre sűrűbben állt meg, hogy körülnézzen a távcsővel, de csak madarakat és fákat látott. Aztán az ösvénynek is vége szakadt, de a fehér szarvas

mozgáskörzete még mindig túl messze volt ahhoz, hogy valaki elvonszolja odáig a tetemet.

Jasper visszatolatott ötven métert, és körülnézett ott is, de nem látott arra utaló nyomot, hogy egy jármű letért volna az ösvényről, és behatolt volna a sűrűbe. Visszatolatott még egy kicsit, majd ezt még néhányszor megismételte, és végül ki is szúrt egy kis facsetetét, amelyet nemrég törhettek ki, méghozzá közvetlenül a föld fölött. Aztán meglátta a csonk két oldalán a keréknyomokat is.

Megvagy!

Jasper fákat, köveket kerülgetve követte a nyomvonalat a hepehupás terepen. Lassan, óvatosan araszolt a pickuppal a csapáson, amely továbbra is nagyjából déli irányban, azaz a faháza felé haladt. Aztán sűrű aljnövényzet állta útját, és megpillantott jobboldalt egy elég magas földpadot. Miután kiszállt a pickupból, érezte, hogy kezd lehűlni a levegő, de tudta, hogy még van pár órája szürkületig.

Azt is pontosan tudta, hogy hol van: a Scenic Road és a sziklacsoport, azaz a fehér szarvasról készült fénykép, illetve videó helyszíne között. Úgy becsülte, hogy talán egy kilométer sem választja el a szarvas mozgáskörzetének középpontjától, de egy orvvadász nyilván még közelebb akar jutni ahhoz, és az újabb típusú pickupok már megbirkóznak az efféle sűrű aljnövényzettel. Azaz egyértelmű, hogy megvan az útvonal, amelyen egy jármű továbbmehet dél felé! És ez a jármű alighanem egy széles abroncsú pickup volt, olyasféle, amelyet a Littleton-ház előtt látott...

Jasper kénytelen volt elismerni, hogy a fiúk vasárnap ügyesen betájolták a fehér szarvas mozgáskörzetét, pedig akkor még csak a fénykép állt rendelkezésükre. Kíváncsi volt, hogy meddig jutottak a pickuppal, de azt csak gyalog tudta volna megnézni, és ahhoz már késő volt. Ezért inkább visszamászott a vezetőfülkébe, és szép lassan bearaszolt a földpad mögé, majd leállította a motort.

Ezután a fájós derekával nem törődve visszagyalogolt oda, ahol az előbb megállt, majd elégedetten bólintott. Úgy tűnt, hogy jó rejtkehelyet választott, hiszen a pickup nem látszott.

Jasper, miután ismét beült a vezetőfülkébe, a kutyájára pillantott.

– Hunyhatnánk egyet, nem gondolod?

Arlo ásítása felért egy messze hangzó igennel. Jasper lejjebb csusszant az ülésen, majd miután úgy-ahogy kényelembe helyezte magát, lehunyta a szemét. Úgy okoskodott, hogy rengeteg ideje van még, hiszen az orvvadászok leginkább a napnyugta utáni és a napkelte előtti órákat kedvelik.

III

Jasper nem aludt, csak bóbiskolt. Az ablakokat nem tekerte fel, hogy meghallja, ha jármű közeleg.

Lassanként bealkonyult, majd besötétedett. Jasper szeme az évek során sokat romlott, így sötétben már elég rosszul látott, de nem hitte, hogy ez most számítana. Hiszen itt, az erdő mélyén nem lehet nem észrevenni egy reflektor vagy egy elemlámpa fénycsóvját.

Kitöltötte magának a termosz alján lötyögő kávét, majd adott Arlónak még egy szendvicset. Utána többször is kiszállt, és átballagott a földpad túloldalára, de néptelen volt az erdő, csak egy-egy bagoly huhogott néha.

Jasper fél tizenegykor hagyta el őrhelyét, hiszen a fehér szarvas addigra minden biztonnyal nyugovóra tért, ahogy a többi szarvas is. Miután a motor, ha nem is elsőre, de beindult, szép lassan visszatolatott az ösvényig, majd ráfordult a menekülőútra, és hamarosan elhagyta a nemzeti parkot. Miután hazaért, nagyon korai időpontra állította be a vekkert.

A keddből hamarosan szerda lett, de ő, talán a sok kávé miatt, álmatlanul bámulta a plafont. A gondolatai megint a házasságuk

első éveire terelődtek. Felidézte első gyermekük, David születését, aki a bibliai Dávid király, a Zsoltárok könyve egyik szerzője után kapta a nevét. Láta maga előtt Audrey-t, amint elcsigázottan, de roppant büszkén tartja a karjában a fiukat, és jól emlékezett arra is, hogy amikor ő odahajolt hozzá, és megcsókolta, a felesége azt suttogta:

– Látod, mi sarjadt ki a szerelmünkből?

Jasper szeme akkor megtelt könnyel.

Közben már dolgoztak Ned Taylорral az új házban, és Audrey minden délután kilátogatott az építkezésre, mert látni akarta, hogy haladnak. Aztán egyik este az oldalára hengeredett az ágyban, és mintegy melleleg közölte, hogy megint kisbabát vár. Mary, aki Megváltónk édesanyjáról kapta a nevét, 1965 júniusában látta meg a napvilágot, három nappal azután, hogy beköltöztek az új házba. Audrey-n azonban nem látszott a kimerültség: egyből fejest ugrott a lakberendezésbe, és a ház minden pontján látszott a keze nyoma, pedig immár két pelenkás gyerekre viselt gondot.

Jasper pedig egyre bővítette a vállalkozását. Már távolabbi államokba, így Tennesseebe is adott el Bradford-körtefákat, valamint újabb földeket vett haszonbérbe, és alkalmazottakat is felfogadott. A csúcson tizenvalahány embere volt, és nem kellett hitelt felvennie az új házra, sőt még megtakarítása is volt a bankban. De mivel aggasztotta a közismert bibliai passzus, mely szerint könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába (Máté 19,24), adományt tett a templom felújítására, és a helyi élelmiszerbankot is támogatta. Általában csak annyi pénzt tartott meg, amennyiből el tudta tartani a családját. Ha Audrey aggodalmaskodott emiatt, ő mindig megnyugtatta, hogy nem fognak hiányt szenvedni semmiben, ami igazán számít.

Ezután fájó szívvel azon merengett, hogy sok mindenre már csak homályosan emlékszik abból az időszakból. Azt fel tudta idézni, hogy néha rendetlenség volt a házban, és emléke-

zett Audrey búbajos mosolyára is, meg a két kisebb gyermekük születésére. Deborah az ószövetségi bíróról és prófétaőről kapta a nevét, Paul pedig Pál apostolról és vértanúról. 1969-ben tehát már hattagú volt a család, és Jasper mindmáig jól emlékezett rá, hogy milyen büszke volt, ha bevonultak a templomba, vagy körülülték a vacsoraasztalt.

Audrey számára pedig olyan természetes volt az anyaság, mint a levegővétel. Ösztönösen ráérezett, hogy azért sír-e a baba, mert éhes, vagy azért, mert tele van a pelusa, vagy azért, hogy vegyék fel. Mosolygós volt akkor is, ha alig aludt, és nem jött ki a sodrából, ha mind a négy gyereket magával kellett vonszolnia a boltba, vagy gyorsan kellett felöltöztetnie őket, nehogy elkésse-nek a templomból. A gyerekorvoshoz is rendszeresen elvitte a kicsiket, de nem aggódott rögeszmésen, hogy biztos valami bajuk van. Sőt, még arra is szakított időt, hogy mind a négyükről külön naplót vezessen. Nemcsak a fejlődésüket követte nyomon, hanem megörökítette a kedves kis egyéni furcsaságaikat is, meg az aranyköpéseiket. Többször elmondta, hogy nagyon szeretné leadni a terhességei alatt felszedett tíz kilót, de Jasper így még vonzóbbnak találta, mint annak idején, amikor váratlanul bepattant mellé a pickupba.

Most pedig csapongni kezdtek a gondolatai, és úgy követték egymást a bevillanó képek, mintha ringliszpíl pörögne a fejében.

Milyen csodálatos, felemelő pillanat volt, amikor a karjába vehette elsőszülöttjét...

A járni tanuló Mary kacarászása...

A fűben ugrándozó varangy mellett guggoló Deborah...

A biciklizni tanuló Paul féktelen öröme...

Audrey az első munkanapján a falusi iskolában, ahol tanítani kezdett, amikor már Paul is óvodás lett...

Jaspernek úgy tűnt, hogy ha eléggé koncentrálna, fel tudja idézni a közös életük nagy részét. Élénken élt az emlékezetében az is, hogy a gyerekei mindig köré gyűltek a verandán, amikor faragta a kedvenc képeskönyvekben szereplő kalózo-

kat, balerinákat, állatokat, és előtte volt az iskolai fotókon látott foghíjas mosolyuk is, meg a szerda és vasárnap esti családi bibliaolvasások. Azok voltak a kedvenc estéi... Eszébe jutott a gyerekek tinédzserkora is, ez a felnőttkor küszöbét jelentő, viharos időszak. Azokban az években néha megszegtek egy-egy szabályt, a szobájukban pedig sokszor volt – ahogy manapság mondják – „kupi”, és a fiúk annyit ettek, hogy Jasper néha szinte üresen találta a hűtőt. Emlékezett a gyerekek első szerelmére is. David a pinehursti táborban zúgott bele egy Monica nevű lányba, aki azonban összetörte a szívét, Deborah pedig a középiskola második évében esküdözött, hogy egy bizonyos Allen lesz a férje. Jasper szeretettel gondolt vissza arra is, amikor vezetni tanította Maryt, és igencsak rángatózott az autó, mert a lányának nehezen ment a kuplungolás. Felidézte azt az estét is, amikor rajtakapta Deborah-t, hogy csókolózik Allennel a verandán, majd Audrey szelíden felhívta a figyelmét arra, hogy a kislányuk is kezd felnőni, akárcsak az idősebb testvérei. Ezután eszébe jutott, hogy mennyire izgult Paul, amikor az állami vitaversenyen képviselte az iskolájukat. Előtte óráig gyakorolt a tükör előtt...

A legélénkebben mégis az maradt meg Jasper emlékezetében, hogy milyen szeretetteljes légkörű család voltak. Pedig ők is küzdöttek nehézségekkel, és csalódások is érték őket, mint bárki mást, de törődtek egymással, és sok örömteli pillanatot éltek át. Annak idején Jasper sokáig azt hitte, hogy amolyan kiválasztottak ők, akiket az Úr áldásában részesít.

De ebben, mint kiderült, tévedett.

IV

Jasper végül mégis elbólintott pár órára, de már napkelte előtt riasztotta a vekker. Mivel rövid volt az éjszaka, itt is, ott is sajgott a kimerült teste, a pikkelysömörtől pedig úgy viszkedett

az arca és a nyaka, mintha egyfolytában csipkednék a darazsak. Mégis kiharcolta magát az ágyból, és merev derék ide, fájós ízületek oda, kibicegett a konyhába.

Betett nekem ez a zötykölődés! – gondolta magában, majd azon tűnődött, hogy mit tartogat számára a mai nap. Vajon ellógják a tanítást a Littleton fivérek meg Carl Melton, és eljönnek, hogy befejezzék, amit elkezdtek? Ki tudja? És ha igen, akkor ő hogyan fogja megállítani őket?

Jasper erre sem tudta a választ. Mindenesetre sötét ruhát vett fel, és evett valamit, bár nem volt éhes. Aztán magához vett egy régi hátizsákot, majd kilépett az ajtón. Lenge köd borította a talajt, a hold pedig csak félhold volt ugyan, de így is ezüstszínnűre festette a fák csúcsát.

Jasper segített Arlónak, hogy be tudjon mászni a vezetőfülkébe, majd hirtelen ötlettől vezérelve, amelyet az ösztöne súgott, hozott a sufnyiból egy gereblyét meg pár nejlonszákot. Feldobta őket a platóra, majd elhajtott a csillagos ég alatt az erdő azon pontjára, ahol az este strázsált. Megint várt egy darabig, hátha meglátja egy kocsi reflektorfényét, de hiába.

Miután felkelt a nap, és felszárította a talaj fölött lebegő párákat, Jasper úgy döntött, hogy ideje távozni. A gerincén jó néhány alkalommal végigfutott a nyilálló fájdalom, míg ki nem ért a viszonylag sima menekülőútra, majd az aszfaltra. A nemzeti parkból az asheborói műszaki boltba vezetett az útja, ahol vett egy nagy üveg vadriasztó folyadékot, valamint hat, hasonló célt szolgáló ultrahangos készüléket is, biztos, ami biztos. Aztán visszaautózott a Uwharrie déli részére, és ismét leparkolta a pickupt az ominózus földpad takarásában.

Magához vette a távcsövet, majd kiszállt, és elindultak Arlóval a Scenic Road felé. Jasper visszafogott tempót diktált, nehogy megint rakoncátlakodjon a szíve, a dereka viszont így is folyton beállt a nehéz, dimbes-dombos terepen. Ifjúkorában könnyen átszökkent volna mindenben, most viszont sokszor meg kellett állnia, hogy kifújja magát. Ilyenkor, miközben csí-

pőre tett kézzel zihált, homorított is, hogy nyújtsa a hátizmait, és fel-felnyögött. Arlo pedig úgy bámulta, mintha azt kérdezné: „Most mi van?”

Végül meglátták a Scenic Roadot, ahol a tévében is bemutatott fotó készült. Jasper betájolta, merre lehet az ominózus sziklacsoport, és arrafelé ment tovább. Úgy sejtette, hogy útba fog esni a szarvas mozgáskörzetének a középpontja.

A terep nem lett könnyebb: a kisebb-nagyobb buckák, dombok, kövek mellett egy kis patak is nehezítette a haladást. Jasper bokáját a cserjék ágai csapkodták lépten-nyomon, és már a csípője meg a térde is fájt, nem csak a dereka. Ráadásul a bőre is viszketett, így, bár buzgón mondogatta magában, hogy ez egy igazi kaland, kénytelen volt hozzátenni, hogy sajnos elég gyötrelmes, és mintha lassított felvételen zajlana.

A vasárnap látott szarvastetem járt a fejében. Biztosra vette, hogy a természetvédelmiek már elvitték, majd eszébe jutott, vajon mi lett a fára kötözött kendőjével. Nem mintha szüksége lett volna rá, hiszen volt kendője épp elég, és a legkevésbé sem hiányzott, hogy emiatt kitérőt tegyen. Amikor felért az újabb dombgerincre, amely már egy kicsivel túl volt a szarvas mozgáskörzetének vélt középpontján, egy kis tisztást pillantott meg. A tisztás közepén pedig mintha lett volna valami szokatlan dolog, ezért Jasper a szeméhez emelte a távcsövet, és ráfókuszált. Már látta is, mi az: a földön szétszóródott, száraz kukoricaszemek! Csalódottan és viszolyogva nyugtázta, hogy azt kapta, amit várt, azaz a gyanúja beigazolódott.

Szarvascsali!

Minden vadász tudja, hogy a szarvas nagyon szereti a kukoricát, és a közelebb lépő Jasper már látta is a patanyomokat. Méghozzá különböző méretűeket, azaz nemcsak egy szarvas járt arra, hanem több. Ebből viszont az is következik, hogy nem olyan rég szórhatták oda a kukoricát, hiszen még nem fogyott el... Jaspernek eszébe jutott, hogy szombaton, amikor faragtak

a kisfiúval, esett az eső. Tehát azóta került ide a kukorica, de vajon pontosan mikor?

Vásárnap, amikor itt jártak a Littleton fiúk és Carl Melton?

Alighanem igen.

Kirakták a csalit, és nyilván úgy kalkuláltak, hogy eltart egy-két napig, mire a szarvasok felfedezik. Aztán nyilván megint eljönnek, és kiszórnak még egy kis kukoricát, majd...

Jasper körülnézett. Tudta, hogy ahol csali van, ott alkalmas búvóhelynek is kell lennie. A tisztás déli oldalán elég ritkásan sorakoztak a fák, szemben és kissé keleti irányban pedig egy kis dombgerincet látott, amely előtt volt néhány jókora kő, vagy inkább szikla. Eltartott egy percre, mire az északi, azaz nagyjából a pickupja felé néző oldalon meglátta, amit keresett. Ott volt a legsűrűbb az erdő, és Jasper észrevett egy kidőlt fát, amelyre rádobáltak egy halom ágat. Látszott, hogy sebtében tákolták össze a rejtekhelyet, de az ágak közt egyértelműen látszott a lőrés. A kidőlt fa mögött, a porban pedig nyomokat pillantott meg az odalépő Jasper, méghozzá nem patanyomokat, és nem is bakancsnyomokat.

Hanem edzőcipők nyomát.

Persze ez is csak közvetett bizonyíték, de akkor is...

Visszafelé Jasper igyekezett légvonalban haladni, de így is gyötrelmesen hosszú volt az út. Magához vette a pickup platójáról a gereblyét meg egy kukazsákot, majd bepakolta a hátizsákba a vadriasztó folyadékot meg az ultrahangos készülékeket, és újra nekivágott az erdőnek. Mire visszaért a tisztásra, remegett a lába, és úgy kimerült, mintha Kanadáig gyalogolt volna, de még sok dolga volt.

Összegereblyézte a maradék kukoricát, majd két marokkal felszedegette a földről, és beszórta a kukazsákba. Aztán kinyitotta az üveget, és szétlocsolta a vadriasztót, amely bűdös záptojásszagot árasztott. Az ultrahangos készülékeket olyan helyre tette, ahol sok nap éri őket, mert napelemmel működtek. Tisztában volt vele, hogy ha megint esni fog, akkor az orrfacsaró

folyadékot elmossa a víz, és az ultrahangos vadriasztó sem kap majd elég napfényt, de ennél jobbat nem tudott kitalálni.

Miután elgereblyézte a saját lábnyomait, fáradtan, de elégedetten sántikált vissza ismét a pickuphoz. Mivel már dél is elmúlt, hazaautózott, majd a jól megérdemelt konzerv-paradicsomleves után ledőlt szundítani. Ezúttal hamar elaludt, de a vekker pár óra múlva ismét ébresztette, és még jóval szürkület előtt útra keltek Arlóval. Miután betolatott a pickuppal a földpad mögé, felkészült az újabb virrasztásra. Tudta, hogy érkeznie kell arra a tisztásra egy újabb adag kukoricának...

Letekerte a pickup ablakait, hogy jobban hallja, ha jön valaki, majd nézte, ahogy a nap lebukik a fák csúcsa mögé. Arlo már aludt az anyósülésen. Nyilván őt is kimerítette az erdei túra, és amikor Jasper finoman megpaskolta a fejét, épp csak a füle rándult meg egy kicsit. Pedig ifjabb éveiben még ő is tele volt energiával, és izgatottan körülugrálta a gazdáját, ha megneszelte, hogy mennek valahova a pickuppal.

– Te sem vagy már a régi – morogta Jasper.

A szürkület helyét átvette a sötétség. Szép lassan, fokozatosan, sőt szinte észrevétlenül zajlott le az átmenet, csakúgy, mint annak idején az ő életében... Ismét a vállalkozására terelődtek a gondolatai: a több száz hektárnyi területre, ahol évről évre rengeteg Bradford-körtefa nőtt ki a földből, majd talált gazdára. Csakhogy egy idő után megszűnt a monopolhelyzete az üzletágban, és egyre több konkurense akadt. Egyre nehezebben talált új vevőket, új piacokat, és az eladott fák száma előbb stagnált egy ideig, majd fokozatosan csökkent, holott ő keményebben dolgozott, mint valaha. Egyre több lett az olyan földterület, amelynek haszonbérleti szerződését nem hosszabbította meg, majd a hetvenes évek végén beütött az infláció, és mivel a jelzáloghitelek kamata az égbe szökött, jóval kevesebb ház épült, mint korábban. Nagyon felment a műtrágya és a dízelolaj ára is, ráadásul a faiskolák sokkal kevesebb csemetét rendeltek, mint azelőtt. Jasper, másokhoz hasonlóan, bízott benne, hogy majd

helyreáll a világ rendje, de addig is egyre-másra kellett leépítenie a munkásait, és emiatt, végkielégítés ide vagy oda, szörnyű bűntudat gyötörte. Ha az elbocsátottak szemébe nézett, a feleségüket, a fiukat, a lányukat, az idős szüleiket látta, azaz Isten gyermekeit. Sokat fohászkodott bűnbocsánatért, pedig tudta, hogy nincs más választása.

A nyolcvanas évek közepén már csak egyetlenegy ligetben nőttek a Bradford-körtefái, és egyedül gondozta őket, akárcsak húsz éve, a kezdet kezdetén. Egyre kérgesebb lett a tenyere, és most először adott hálát a sorsnak, amiért Audrey is keres pénzt.

1986 áprilisában ő negyvenhat éves volt, az elsőszülött fia pedig huszonegy. David épp diplomázni készült teológiából a Wake Forest Egyetemen, és úgy tervezte, hogy utána elvégzi a mesterképzést is, mert lekipásztor akart lenni. A két lány az Észak-karolinai Egyetemen tanult, és az egyikük állatorvosnak készült, a másik tanítónőnek, Paulnak pedig még egy éve volt hátra a középiskolából.

Az időjárás roppant szeszélyes volt azon a tavaszon. Volt egy kéthetes időszak, amikor mindennap esett, majd a felázott talaj fölé a Mexikói-öböl irányából meleg, párás, északról pedig hideg, száraz légtömegek érkeztek. A kettő találkozása folytán előbb Georgiában és Dél-Karolinában, majd Észak-Karolinában is szupercellák képződtek, és ezek egyike Asheboro közelében, szerencsére lakatlan területen, tornádót okozott – vagy legalábbis erre gyanakodtak. Mivel szemtanú nem volt, csak az okozott károkból tudtak erre következtetni, vagyis abból, hogy a vihar két kis gazdasági épületet a földdel tett egyenlővé, és több ezer fát csupaszított le, majd tépett ki a földből és fűjt arébb, mint egy szalmaszálát.

Mindez annyira furcsának, sőt szinte hihetetlennek tűnt, hogy egy újság fotóriportere a helyszínre utazott, és dokumentálta a pusztítást. A fényképeken az látszott, hogy a közeli farmokon lévő istállóknak és más épületeknek nem esett baja, a földiken pedig sértetlenül nyújtózott a nap felé a kukorica, a gyapot

és a dohány. Csak egy viszonylag kicsi, jól körülhatárolható területen tombolt a vihar, de ott nem kímélt meg semmit.

Jasper jól emlékezett a napra, amikor a fotós mellett állva nézte a romhalmazt. A Bradford-körtefák be voltak biztosítva, de a megkötött szerződések értelmében a nyáron szállítania kellett. Tudta, hogy ez csak úgy oldható meg, ha más természetöktől szerzi be a szükséges mennyiséget, még hozzá jó eséllyel drágábban, mint amennyiért megrendelték tőle. Veszteséges lesz tehát az üzlet, és utána szinte semmije sem marad.

A fájdalmas felismeréstől fejbe kólintott Jasper kábán bámulta a gyökerestül kitépett fáit. Hívatlanul ötlött eszébe Jób könyve negyedik fejezetének kilencedik verse: „Isten lehelete tönkretette őket, haragjának szele elsodorta őket.”

Átsuhant az agyán, vajon mivel érdemelte ki Isten haragját, de rögtön meg is rázta a fejét. Emlékeztette magát arra, hogy addig áldásban bővelkedő életet élhetett, és a hurrikánra gondolt, amely elpusztította az apjától örökölt házat, ugyanakkor lehetővé tette, hogy belefogjon a vállalkozásába. Eszébe jutott az is, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek, majd beugrottak a Szentírás biztató szavai: „Hűséges az Isten, erőtökön felül nem hagy megkísérteni” (Korintusiaknak írt első levél 10,13).

Ám hiába merített erőt a hitéből, így sem sokat aludt a következő hónapokban. Félt, hogy nem tudja majd finanszírozni a gyerekei tanulmányait vagy támogatni az élelmiszerbankot, azaz a még súlyosabb gondokkal küzdő családokat. Azt sajnos jól sejtette, hogy a biztosítótól kapott kártérítés kevés lesz ahhoz, hogy teljesítse a szerződésben vállalt kötelezettségeit. Persze kihátrálhatott volna a veszteséges üzletből, ha csődöt jelent, de eszébe jutott egy másik bibliai idézet: „Az istentelen kölcsönkér s nem adja meg” (Zsoltárok könyve 37,23). Így aztán életükben először elmentek Audrey-val a bankba, hogy jelzáloghitelt vegyenek fel a házukra.

Miután aláírták a papírokat, a komor arcú Jasper azon rágódott, hogy miként fogja újra felépíteni az életét. De aztán ki-

léptek az ajtón, Audrey megfogta a kezét, és ő ekkor már szentül hitte, hogy majd szépen kialakul minden.

V

Kilenc után pár perccel már szuroksötét volt a világ. Ekkor pillantotta meg Jasper a szentjánosbogárként felvillanó, majd kihunyó, reszketeg fénypontokat. Észak felől közeledtek.

– Úgy tűnik, jön valaki – morogta halkán Jasper, mire Arlo ásított egy nagyot, majd felült, és körülnézett. Egy perc múlva pedig már hegyezte a fülét, és oldalra billentette a fejét. Jasper feltekerte az ablakot, majd Arlo fölött átnyúlva a másikat is, hogy az orvvadászok ne hallják, ha a kutya esetleg ugatni kezd.

Eltelt még néhány perc, majd fényárba borult előttük a világ, és tisztán hallatszott a motorzaj is. Nem lehetett kétséges, hogy orvvadászok jöttek elemlámpával, puskával és egy zsák kukoricával.

A Littleton fiúk és Carl Melton?

Vágy csak a két Littleton fivér?

Vágy valaki más?

Jasper épp azért strázsált ott a pickuppal, hogy ezt teljes bizonyossággal kiderítse.

Újból elsötétült a világ, és a motorzaj is elhalt. Jasper várt tíz percet, majd elfordította a gyújtásban a kulcsot.

A motor krahácsolt egy sort, de nem indult be. Jasper vett egy nagy levegőt, és a gázpedált nyomogatva újra próbálkozott, de sikertelenül.

Lehunyta a szemét, mert kezdett szorítani a mellkasa. Egy kicsit hagyta a motort pihenni, majd ismét elfordította a kulcsot, és még sűrűbben taposta a lábával a gázpedált. A motor végül nagy nehezen, a laza ékszíjat jelző, éktelen visítás közepette beindult.

Te jószágos ég! Ettől a holtak is feltámadnak! – szörnyülködött

magában Jasper. Csak remélni tudta, hogy a másik kocsi már hallótávolságon kívül van.

Egyesbe kapcsolt, de a világítást nem kapcsolta fel. Alig látta a keréknyomot, amit idefelé jövet húzott, és hiába haladt lépésben, így is félre kellett rántania párszor a kormányt, hogy ne ütközzön fának, vagy ne hajtson bele egy vízmosásba. Egyszer-kétszer pedig reflexszerűen a tükörbe pillantott, hátha meglát valami fénypontot. Végül kijutott az ösvényre, de még mindig ideges volt, mert tudta, hogy a törvényre fittyet hányó, ráadásul felfegyverzett ember veszélyes lehet. Mégis leküzdötte a késztetést, hogy felgyorsítson, a mellette ülő Arlo pedig mintha megérezte volna, hogy feszült, mert kétszer is felnyüsített. Jaspernek az járt a fejében, vajon mennyi idő alatt jutnak el az orvvadászok a tisztásra, majd vissza a kocsijukhoz.

Ezt persze nem tudhatta biztosan, de amikor végre ráfordult az ösvényről a menekülőútra, kifújta a ki tudja, mióta bent tartott levegőt. Itt már többé-kevésbé biztonságban érezte magát, úgyhogy felkapcsolta a lámpáját, és adott egy kis gázt. Tudta, hogy a menekülőút már az erdő főútvonalához vezet, ott pedig hamarosan a kereszteződéshez ér, ahol az orvvadászoknak el kell fordulniuk jobbra vagy balra. Hiszen csak így juthatnak ki a nemzeti parkból úgy, hogy ne essen útba sem a táborhely, sem a vadőrök házikója.

Jasper csak a kereszteződésnél döbönt rá, hogy valamit kihagyott a számításból. Nem jutott eszébe, hogy itt sem ártana valami rejtekhely, ahonnan észrevétlenül meglesheti, hogy merre fordulnak az orvvadászok.

Végül ment pár száz métert az egyik irányba, majd visszafordult, és a másik irányban is felderítette a terepet. Árgus szemmel figyelte az út két oldalát, hátha lát valami nagyobb tereptárgyat, amely mögé beállhat a pickuppal, de nem talált semmit.

Ez pedig azt jelentette, hogy döntenie kell.

Az út az egyik irányban Asheboróba vezetett, a másik irányban pedig, más alsóbbrendű utak érintésével, ki az autópályára.

Jasper az ösztönére hallgatott, és Asheboro felé vette az irányt. Tíz perc múlva kijutott az erdőből, majd pár száz méterrel odébb bekanyarodott egy mellékútra. Itt megfordult a pickuppal, leállította a motort, majd ült a kocsiban, és várt. Szív-ből remélte, hogy jól döntött.

Így telt el félóra, majd egy óra, majd még több. A kimerültség érezte a hatását, mert Jasper gondolatai összevissza csapongtak. Arlo pedig már javában hortyogott.

Másfél óra után, amikor már majd leragadt a szeme, észrevette, hogy kezdenek világosodni az erdőszéli fák, mintha egy kocsí reflektorfénye vetülne rájuk. Kihúzta magát ültében, és meresztette a szemét. Hamarosan fel is bukkant egy fekete pickkup, majd nagy gázzal elporzott mellette.

A motor ezúttal, Jasper nem kis megkönnyebbülésére, rögtön beindult. Tisztos távolból követte a fekete pickupot, amelynek úti célja, úgy sejtette, csakis Asheboro egy bizonyos utcája lehetett. Tudta, hogy ha nem tévedett, akkor az orvvadászoknak balra kell fordulniuk a stoptáblánál.

És balra is fordultak.

Jasper csak akkor kapcsolta fel a lámpát, amikor már ő is odaért a táblához, és elkanyarodott balra. Mivel a fekete pickkup már alig látszott, egy kicsit beletaposott, hogy csökkenjen a két kocsí közti távolság. Túl közel azért nem merészkedett, nehogy feltűnő legyen, ugyanis nem járt más az úton ezen a kései órán, csak ők.

A fekete pickkup Asheboro központjában ismét elfordult balra. Jasper most már biztos volt a dolgában. Miután ő is bekanyarodott, rögtön látta, hogy a másik autó abba az utcába fordul be, ahol tegnapelőtt este ő is járt.

A fekete pickkup a Littleton-ház kocsibehajtójára fordult be. Jasper is megállt kicsivel arrébb, az út szélén, majd várt néhány percet, mielőtt kiszállt. Arlót ezúttal a kocsiban hagyta. Furán

érezte magát, miközben a ház felé lopakodott, mint valami kém vagy rabló. Tudta, hogy ha valamelyik szomszéd kinéz az ablakon, rögtön észreveszi, hiszen olyan feltűnő jelenség ezen a kihalt környéken, mint egy villódzó neonreklám. De úgy tűnt, hogy nem leskelődik senki.

Lebukott a szomszédok bokrai mögé, amelyektől nem sokat látott, de azt azért meg tudta állapítani, hogy állattetemet nem vonszolnak le a platóról. És hangokat sem hallott, azaz a fiúk már bementek a házba.

Jasperből kiszakadt egy megkönnyebbült sóhaj. A szarvas tehát egyelőre biztonságban van, viszont a gyanúja beigazolódott.

A Littleton fiúknak tényleg feltett szándéka, hogy begyűjtik ezt a trófeát.

VI

Otthon Jasper levetkőzött, majd lefeküdt. Tudta, hogy ez az éjszaka is rövid lesz. Hamar elaludt, majd immár csütörtökön a vekker éktelen berregése riasztotta fel. Miután enni adott Arlónak, ő is bekapott a kávéja mellé egy tojásos szendvicset. Most nagyon öregnek érezte magát: hullafáradt volt, és sajgott szinte minden porcikája, különösen a dereka, a térde és a csípője. Így moccanni is alig bírta, ráadásul a pikkelysömörös bőrét mintha ezernyi apró tűszúrás érte volna, és iszonyúan viszketett. De tudta, hogy még van dolga bőven, hiszen a Littleton fiúk újabb adag csalit szórtak ki. Ugyan mi másért mentek volna ki este az erdőbe?

Jasper ismét kiautózott Arlóval a Uwharrie Nemzeti Parkba. Most reflektorral zötyögött el az ismerős földpadig, és a gerblye meg a kukaszákok mellett elemlámpát is hozott. Lassan, óvatosan lépkedett a fák között, mert nagyon nem hiányzott, hogy kificamítsa a bokáját. Kis idő múlva az órájára pillantott, mert érezte, hogy szorít az idő. Most sajnálta csak igazán, hogy

nem tud fürgébben mozogni, és megfordult a fejében, hogy talán még korábban kellett volna elindulnia. Persze akkor egy hunyásnyit sem aludt volna...

Úgy tűnt, hogy Arlo is csak vonszolja magát, hiszen egyszer sem köszält el, hogy megszaglásszon valamit.

A tisztáson Jasper több kupac, frissen kihelyezett kukoricát látott. A tőle telhető leggyorsabban gereblyézte össze, majd pakolta két kézzel a kukazsákba a csalit. Tudta, hogy Josh és Eric Littleton vagy aznap, vagy másnap reggel jön vissza, hiszen utána már kezdődik a pulykaszezon, és tele lesz az erdő vadászokkal. Az tűnt a legvalószínűbbnek, hogy máris úton vannak, hiszen nyilván ők is tudják, hogy a szarvasok hamarosan felébrednek, és táplálék után néznek.

Jasper, miután összeszedte a kukoricát, nagyot nyögve vállra vetette a zsákot, és elindult visszafelé. A hold már lebukott a horizont alá, és halványultak a csillagok. Jasper az órájára világtított az elemlámpával, de aztán gyorsan le is kapcsolta, nehogy meglássák a Littleton fiúk. Így viszont még lassabban tudott haladni.

A tisztás északi szélén, rögtön a kidőlt fa után, ahol a fiúk kiépítették a lőállásukat, megbotlott. Próbált talpon maradni, de úgy begörcsölt a dereka, hogy szabályosan lebénult. Ahogy öszszerogyott, bevágta a térdét egy kőbe, és a nyilálló fájdalom a combját is átjárta. A földön fekvé lehunyta a szemét, és levegő után kapkodott, miközben úgy rángatta a görcs, hogy kis híján elájult. A térdét pedig mintha kalapáccsal verték volna szét...

Csak most ne! – suhant át az agyán. Muszáj kijutnom innen!

A szuroksötét égbolt lassanként indigókék árnyalatot öltött, a görcsben rángó Jasper pedig levegőt venni is alig tudott, nemhogy megmozdulni. A térdétől már egészen a csípőjéig hatolt a nyilálló fájdalom, és amikor Arlo szaglászni kezdte az arcát, anynyi ereje sem volt, hogy ellökösse magától.

Erősen koncentrált, nehogy eszébe jusson valami más, de hiába: a mostani kínjai hatására felidéződtek a régi, még gyöt-

relmesebb idők. Már pergett is előtte az ominózus július negyedik hétvége filmje. 1983-at írtunk. Bő két év telt el, amióta a Bradford-körtefákat elpusztította a tornádó. Jasper megint az építőiparban dolgozott, a gyerekei pedig, bár hivatalosan fiatal felnőttek voltak már mind a négyen, otthon töltötték a hosszú hétvégét. Vasárnap elmentek együtt a templomba, majd Audrey kipakolta a hátsó udvaron felállított piknikasztalra a sült csirkét, a káposztasalátát és a krumplisalátát. Jasper mindmáig kristálytisztán emlékezett arra az ebédre, hiszen az volt az utolsó alkalom, amikor együtt étkezett az egész család.

Másnap, hétfőn, a függetlenség napján a gyerekek külön-külön múltatták az időt. Mary és Deborah a tengerpartra ment, de ki-ki a maga társaságával, Davidet kerti hússütögetésre hívta egy barátja, Paul pedig evezett a cimboráival. Az esti tűzijátékot már az egész család Asheboróban nézte, csak Deborah maradt a Wrightsville Beachen. Ő azt mondta, hogy éjfél után fog hazajárni. Paul úgy tervezte, hogy a tűzijáték után vendégül látja a barátait, és tábornözet raknak a ház mögött, ahogy a korábbi években is. Jasper csak később tudta meg, hogy egy-két fiú szeszest italt is hozott, amelyből Paul is jócskán fogyasztott.

Jasper és Audrey sokáig fenn maradtak, a gyerekeket várták haza. Amikor végül Deborah is befutott, a tűz még javában lobogott. Jasper ki is akart szólni Paulnak a hátsó ablakból, hogy vigyázzanak, mert kezd feltámadni a szél, de mielőtt megtehetné volna, Audrey odalépett a háta mögé, és átkarolta a derekát, majd arcon csókolta.

– Hagyd őket békén! – mondta, mintha olvasna a gondolataiban. – Tudod, hogy vigyázni fognak, hadd érezzék jól magukat. Gyere inkább lefeküdni!

Felmentek a hálószobába. Audrey belebújt a hálóingébe, Jasper pedig felvette a pizsamáját, majd amikor elalvás előtt szembefordultak egymással az ágyban, ahogy minden este, Audrey szája szegletében mosoly bujkált. Mindig nagyon örült, ha hazalátogattak a gyerekek.

Jasper következő emléke az volt, hogy felriad, és úgy köhög, mintha csavargatnák a beleit. Egy pillanat alatt felfogta, mi történik, miután meglátta a hátsó falat és a plafont nyaldosó lángokat meg a gomolygó, fekete füstöt: *ég a szoba, ég a ház!* Kipattant az ágyból, és megpróbálta felrázni Audrey-t, de a felesége nem mozdult. A pánikba esett Jasper rákiáltott, és még jobban megrázta, de hiába, ezért felnyalábolta Audrey ernyedtestét, és elindult kifelé. De amikor kinyitotta a hálószoba ajtaját, szó szerint mellbe vágta a fényözön meg a forróság, és hosszú percekig feküdt öntudatlanul, míg fel nem ébresztette a pokoli fájdalmom.

Fel-felcaptak a lángok, mint megannyi ökölbe szoruló, majd elernyedő kéz, és kunkori, narancsszínű szőlőkacsokként táncoltak-tekergöztek Jasper körül. Aztán rádöbent, hogy ő maga is ég: mintha tüzes ujjak marcangolták volna a karját, a lábát, a felsőtestét, és bár nem látott tisztán, érezte, hogy a fejét, az arcát, a nyakát is emészti a tűz. Felüvöltött, és ösztönösen csapkodni kezdte a lángokat, miközben eszelősen hempergőzött a padlón. A füst sűrű, fekete ködében alig látott valamit, és mintha odaégett sült hús szaga csapta volna meg az orrát. Miután a testét nyaldosó lángok kihunytak, rögtön megjelent lelki szemei előtt a felesége, majd a gyerekek, mintha valaki megnyomott volna egy kapcsolót. *Audrey! David, Mary, Deborah, Paul...*

Meg kell mentenem a családomat!

Úgy tűnt, hogy most már az egész szoba ég: a négy fal, a padló, a mennyezet, a bútorok... Jasper az ablak alatt találta meg az összezsugorodott, égő Audrey-t, akinek már az arca is, a lába is koromfekete volt. Jasper addig csapkodta a lángokat, míg ki nem aludtak, és közben tehetetlenül, bénultan nézte, ahogy a saját bőre is lepattogzik róla. De valahogy letámolygott Audrey-val a lépcsőn, majd kijutott a házból, és lefektette a feleségét a földre.

Égett a két szomszédos ház is, és kint, az utcán már megállt egy tűzoltóautó, a távolból pedig szirénavijjogás hallatszott. Jasper látta a szeme sarkából a gyepen heverő, hisztérikusan ordí-

tozó Pault is, akit egy rendőr fogott le. A járdán összecsdült sokaságban pedig ott voltak a szomszédok is, a másik három gyereket viszont Jasper nem látta sehol.

Jaj, istenem, neee!

Két tűzoltó már tekerte le a tömlőt, a harmadik pedig futólépésben elindult Jasper felé, aki azonban sarkon fordult, és berohant a házba.

A forróság mintha valami élő, mozgó, lélegző lény lett volna, a tűz zúgása pedig szuperszonikus repülőgépet idézett. Jasper érezte, hogy az arcbőre máris felhólyagzik, és a lángok mintha egészben akarták volna elnyelni a házat, de ő mindezzel nem törődve a lépcső felé botorkált, amely mintha a földi pokol kapuja lett volna. Nem gondolt másra, csak a gyerekeire – de aztán erős kezek ragadták meg, és rántották hátra. Bőszén hadonászott, és a szerettei nevét kiáltozta, ám hiába: a két tűzoltó fiatalabb és erősebb volt nála. Pillanatok alatt kirángatták a verandára, majd lefektették őt is a fűre.

Attól kezdve mintha lassított felvételen zajlottak volna az események. Úgy bukkantak elő, majd váltak köddé az egymást követő képek, mintha álmodna.

Égre törő lángok... Fázósan összebújó szomszédok az utcán... A tömlőkből kilövellő vízszugár... Újabb rendőrautók állnak meg a szomszéd ház előtt, a gyepen... Audrey megfeketedett testét mentősök állják körbe...

De a legélénkebben az üvöltés maradt meg Jasper emlékezetében, mert torkaszakadtából üvöltött ő is, meg Paul is. A tűz okozta fájdalmat csak akkor kezdte érezni, amikor már végképp berekedt, és egy hang sem jött ki a torkán. Akkor viszont vilámgyorsan kis ponttá zsugorodott előtte a világ, és hála az égnek, elvesztette az eszméletét.

VII

Arlo lenyalogatta a gazdája arcán csordogáló könnyeket.

Jasper előtt azóta ezerszer is lejátszódtak a végzetes éjszaka történései, és ilyenkor mindig elsírta magát. Hiába teltek el évtizedek, a szívszaggató bánat és a szégyenérzet nem halványult el: ma is ugyanolyan hevesen gyűlölte magát, amiért nem tudta megmenteni a családját, mint akkor.

Most felnyögött, mert a dereka ismét görcsbe rándult, majd visszazökkent a jelenbe, és tudatosult benne, hogy a Littleton fiúk alighanem ma reggel jönnek vissza, úgyhogy fogytán az idő. Régen fohászodott volna az Úrhoz, hogy adjon neki erőt, és csillapítsa a fájdalmait, most viszont csak lehunyta a szemét, és átadta magát a feltoluló emlékeknek. Már jó ideje megtanulta, hogy ha jönnek, akkor csöstül jönnek, és útjukat állni szinte lehetetlen.

Akkor, 1983-ban csak később tudta meg, hogy mi történt vele, ugyanis az Észak-karolinai Egyetem Chapel Hill-i kórházában, ahova a mentő bevitte, tisztatéri kórteremben helyezték el, és két hónapig feküdt mesterséges kómában. A testfelülete több mint hatvan százalékan szenvedett másod- és harmadfokú égési sérüléseket. A sebeit módszeresen megtisztították, és eltávolították az elhalt bőrszövetet. Ez hetekig tartott, és Jasper utólag megtudta, hogy az orvosok még kukacokat is helyeztek egyes testtájaira, hogy egyék az összeégett bőrét. Intravénásan beadott antibiotikumokkal kezelték, és a sérült részekre a saját épen maradt bőrfelületeiről, illetve donoroktól származó bőrszövetet ültettek be. Több mint egy hónap telt el úgy, hogy senki sem tudta, életben marad-e Jasper, akinek állapotát szívritmuszavar, kiszáradás és ödéma súlyosbította, ráadásul kétszer is tüdőgyulladást kapott. Továbbá voltak napok, amikor nagyon úgy nézett ki, hogy elfertőződnek az égési sebei, és mindkét lábát amputálni kell, de ezt végül megúsza.

Miután kinyitotta a szemét, kezdődtek a szinte elmondha-

tatlan lelki gyötrelmek: ha ébren volt, szinte szünet nélkül csordogált a könnye. Tükröt a nővérek nem adtak a kezébe, de csak rá kellett néznie a karjára, a lábára, a felsőtestére ahhoz, hogy tudja, miként festhet az arca. Idővel átkerült a tisztatérből az intenzív osztályra, majd végül egy normál kórterembe, és ekkortájt kezdte látogatni egy pszichiáter. Aztán átszállították az Észak-karolinai Egyetem égési sérülésekre szakosodott klinikájára, a Jaycee Égési Centrumba, ahol még hosszabb időt töltött el.

A tűz ugyanis idegeket is károsított, ezért Jaspernek újra meg kellett tanulnia állni, járni és evőeszközzel enni. Úgy érezte magát, mint egy középkorú csecsemő, és még akkor sem ért véget a kezelés, amikor végre-valahára, a tüzeset után több mint egy évvel, elbocsátották a Jaycee Égési Centrumból. Ezután még öt éven át kapott időről időre bőrbeültetést.

Hogy mi lett a családjával, azt két héttel azután tudta meg, hogy felébredt a kómából. Akkor jött be hozzá a seriff, egy Charlie nevű fiatal seriffhelyettes (igen, az a Charlie, aki később követte a főnökét a posztján), valamint egy pszichiáter, egy szociális munkás és a lelkész, akihez istentiszteletre járt. Félkört alkottak az ágyánál, és halkán, komor arccal közölték, amit közölniük kellett. Jasper megtudta, hogy Audrey az égési sérüléseibe halt bele, David, Mary és Deborah halálát pedig füstmérgezés okozta. Hogy ez igaz-e, abban Jasper nem volt biztos, de végül inkább elhitte, hogy a három idősebb gyermeke legalább nem szenvedett a lángok között. Elmondták neki azt is, hogy már állítottak az elhunytaknak egy kis emlékművet, és az asheborói temetőben nyugszanak.

Paul életben maradt, viszont mivel négy családtagja is meghalt a tűzben, és leégett három ház, gyűjtogatással, segítségnyújtás elmulasztásával, valamint gondatlanságból elkövetett emberöléssel vádolták. A fogdán, az öt letartóztató rendőrök és feletteseik jelenlétében lemondott arról a jogáról, hogy ügyvédet fogadjon, és talán még azt is beismerte, amit el sem követett. Elmondta, hogy életében először fogyasztott alkoholt,

még hozzá a kelletténél jóval többet, és még akkor is táplálta a tüzet, amikor már fújt a szél. Ráadásul még akkor sem hívta azonnal a tűzoltókat, amikor már lángolt a tető, hanem ő próbálta eloltani a tüzet a kerti slaggal, és mivel pánikba esett, nem jutott eszébe berohanni a házba, hogy felébressze a családot. A vallomását videóra vették, és papírra is le kellett írnia, hogy mi történt. Közben szinte egyfolytában sírt, és azt kérdezgette, hogy mi van az apjával. Végül elmondták neki, hogy Jasper kórházba került, és kritikus az állapota, majd a megyei börtönben Paul fokozott felügyeletet kapott, nehogy öngyilkos legyen.

A bíróság által kirendelt ügyvédje azt akarta elérni, hogy a gondatlan emberölést minősítsék át halált okozó gondatlan veszélyeztetéssé, a másik két vádpontot pedig ejtsék. Paul azonban erről hallani sem akart, és azt követelte, hogy a lehető leghamarabb, esküdtszék nélkül tárgyalják az ügyét. Mivel Jasper élet és halál közt lebegett, teljesítették a fia kérését, és a jogi procedúra, amely hónapokig vagy akár évekig is elhúzódhatott volna, pár hét alatt lezajlott. Paul könnyei felszáradtak, mire a bíró elé kellett állnia, és nyugodtan viselkedett. Bűnösnek vallotta magát, majd elzavarta a kirendelt ügyvédet, amikor az arra kérte a bírót, hogy legyen vele elnéző. A maximálisan kiszabható büntetést követelte, de a bíró, aki nem volt más, mint a nagytiszteletű Roger Littleton, megsajnálta. Ha teljesíti Paul kérését, a fiú vádpontonként húsz évet ült volna, ő viszont csak hat évre ítélte azzal, hogy három év múlva feltételesen szabadlábra helyezhető.

De Paul már az első éjszaka felakasztotta magát a lepedőjéből font kötéllel.

Jasper, miután megtudta, hogy mi történt a szeretteivel, a fal felé fordult, és megkérte a jelenlévőket, hogy hagyják magára.

Utána hetekig nem szólalt meg. Még a pszichiáterrel sem állt szóba, mert nem volt mit mondania.

A megélhetése odalett, a teste egy roncs, a szerettei egytől egyig meghaltak... Miután napokig rágódott az élete alakulásán,

olyan érzése támadt, hogy a balsorsa ismerős valahonnan. Hamarosan arra is rájött, hogy honnan: a *Bibliából!* Hiszen olvasta ő ezt a történetet ki tudja, hányszor.

És most valamiért ő lett Jób.

VIII

Arlo nyüszögése zökkenett vissza a jelenbe. Vett néhány mély lélegzetet, és miután erőt gyűjtött, az oldalára hengeredett. A dereka szerencsére csak feszült, de nem görcsölt be, a térdébe nyilalló fájdalomtól viszont felszisszent. Nem tudta, mennyi idő telt el, és azt sem, mennyi ideje van még, de biztosra vette, hogy nem sok. Hiszen közeleg a virradat, és a Littleton fiúk, Carl Meltonnal vagy nélküle, hamarosan itt lesznek.

Jasper abban sem volt biztos, hogy fel tud-e állni, azt pedig végképp nehéz volt elképzelni, hogy visszajuthat a pickuphoz. De a kidőlt fa közelében sem akart maradni, ezért gondolkodni kezdett, hova bújhatna. Eszébe jutott az a pár szikla, amit a tisztás keleti oldalán, a kis dombgerinc előtt látott, és úgy döntött, hogy jobb híján az is megteszi.

Állj fel! – parancsolt rá magára.

Ám képtelen volt felállni. Az erőlködéstől egyre jobban be-feszült a dereka, és rádöbbsent, hogy ez csak úgy fog menni, ha belesimpaszkodik valamibe.

Vagy három-négy markos legény hordágyra fektet, és elcipel – suhant át az agyán, és jót mosolygott a saját viccén, míg ismét nyilallni nem kezdett a térde. Ekkor fájdalmasan felszisszent, majd fürkészni kezdte a környezetét, és végül egy kis fán állapodott meg a tekintete. A rossz lábát maga után vonszolva odamászott, Arlo pedig fejét oldalra billentve nézte, hogy miféle játék lehet ez.

Jasper fogcsikorgatva araszolt előre. Emlékezetébe idézte, hogy gázolt ő már derékig érő vízben is az apja elárasztott házá-

ban, és megjárta a tüzes földi poklot. Vett egy nagy levegőt, és araszolt még fél métert, majd miután pihentette egy kicsit a fájós derekát, lökdöste magát tovább.

Végül odaért a kis fához, és szép lassan felhúzta magát. A dereka meg a térde sikított volna, ha tud, de sikerült megállnia a lábán. És ekkor pillantotta meg a távolban a gombostűfejnyi fénypontot, majd motorzúgást is hallott.

Mindjárt itt lesznek!

És vajon mi lesz, ha megtalálják őt? Hiszen tudják, hogy feljelentené őket orvvadászat miatt, és nyilván azt is tudják, hogy ő tüntette el a kukoricát, meg az ultrahangos vadriasztókat is ő helyezte ki...

Bevillant a kép, amikor a feldühödött Josh rálő Arlóra, majd ő, Jasper néz szembe a puska csövével. Jól emlékezett rá, hogy milyen könnyen jött a fiúnak ez a mozdulat, és előtte volt az a belső ürességét leplező, szenttelen mosolya is.

De azért csak nem öli meg őt, *ugye?*

Jasper csak most döbbsent rá, hogy fél. Belátta, hogy ostobaság volt, amit csinált, és ostobaság volt azt hinnie, hogy neki kell megvédenie a fehér szarvast. Nem akarta megtudni, mire képes Josh, ha felbőszül.

Fogcsikorgatva visszasántikált oda, ahol a gereblyét, az elemlámpát és a kukazsákot hagyta. Kín szenvedés volt minden lépés, és abban sem lehetett biztos, hogy le tud majd hajolni a holmijáért.

Amikor visszanézett észak felé, megint látott egy világító gombostűfejet. Nyilván egy elemlámpa pásztázta a sűrű, sötét erdőt.

Téhát közelednek...

Jasper tudta, hogy Josh Littleton hamarosan nagyon, nagyon dühös lesz.

Nyolcadik fejezet

I

– Ejha! – szólta ki a szobájából Casey, amikor Kaitlyn elhaladt a nyitott ajtó előtt. – Ez aztán csók volt! Engem még nemigen csókoltak meg így.

Kaitlyn kővé dermedt.

– Te leskelődtél?

– Persze. Az ablakomból.

Kaitlyn nyaka már megint kezdett forrósodni.

– Másokat meglesni nem szép dolog – mondta. – Ahhoz pedig, amit láttál, alighanem fűznöm kéne némi magyaráza...

De Casey csak legyintett, és közbevágott:

– Ugyan, anyu, ne görcsölj ezen! Szimpi a fickó.

Kaitlyn szája szólásra nyílt, de nem jutott eszébe semmi.

– Csak egyvalamit árulj el – tette hozzá a lánya.

– Mit?

– Hogy mikor kell bébicsőszködnöm – felelte Casey olyasféle hanghordozással, mintha ő lenne Kaitlyn anyja, és nem fordítva. – Simán megoldom, csak a péntek nem játszik.

II

Kaitlyn, miután lezuhanyozott, meztelenül nézegette magát a tükörben. A homlokát barázdálta egy-két halovány ránc, és a szemé sarkában is voltak szarkalábak, meg pár ősz hajszálát is felfedezett ott, ahol már kifakult a festék, amióta utoljára fodrásznál járt.

Lentebb pedig...

Hagyott rajta némi nyomot a terhesség és a szoptatás, meg egyébként sem volt kegyes hozzá a múltó idő – valamint, hogy

őszinték legyünk, a gravitáció sem. Az egykor feszes melle ugyanis megereszkedett, legalábbis ő így látta, és szembeötlő volt az is, hogy deréktájon felment rá néhány kiló. Szélesebb lett a csípője is, és bár szeretett azzal hízelegni magának, hogy a lába most sem mutat rosszul, tisztában volt a realitással. Tudta, hogy ő már nem az a fiatal lány, aki egykor volt.

És Tanner mégis azt mondta, hogy gyönyörű...

Kaitlyn beburkolózott egy törölközőbe, majd megszáritotta a haját, és kent magára egy kis arckrémot. Utána pedig leoltotta a villanyt, és újra átélte a csókot. Izgató volt a gondolat, hogy másnap újra találkoznak Tannerrel, és eszébe jutott, hogy ha úgy számoljuk, ez akár a harmadik randijuknak is tekinthető. A harmadik randi pedig, amint azt mindenki tudja, akár... akár *jelentős* eseménynek is bizonyulhat. Mármint olyan értelemben, hogy benne van a pakliban a fizikai intimitás...

Kaitlyn nem volt naiv, és prűd sem, de több mint öt éve hált együtt utoljára férfival, és az a férfi George volt, csakúgy, mint az azt megelőző tizennégy évben mindig. Azaz majdnem két évtizede hált utoljára olyannal, akivel addig nem, és emiatt furcsamód izgult egy kicsit. Ráadásul tudta, hogy aligha van közös jövőjük Tannerrel, ezért aggasztotta, hogy nem lesznek-e rossz érzései esemény után.

A várakozás kellemes izgalmába tehát bizonytalanság vegyült. Mindenesetre Kaitlyn, bár ez csak utólag tudatosult benne, megint meztelenül bújt be az ágyba.

III

Kaitlyn másnap reggel mondta meg Casey-nek, hogy este vacsorázni megy Tannerrel. Még szinte be sem fejezte a mondatot, amikor Casey rávágta a laza „Persze, semmi gond”-ot, mint ha mindig örömmel várná, hogy az anyja megkérje egy kis bébicsőszködésre. Kaitlynnek megkönnyebbülésére szolgált, hogy

a lánya, faggatózás helyett csak annyit tesz hozzá a „Persze, semmi gond”-hoz szinte egy szuszra, hogy amúgy tízkor indul Camille-hoz, mert mennek a greensborói plázába.

– De hazaérek, mire Mitchet meghozza az iskolabusz – nyugtatta meg Kaitlynt.

A rendelőben a szokásos rutin szerint zajlott minden. Folyamatosan jöttek a páciensek, és Kaitlyn ennek örült, mert amíg lefoglalták a diagnózisok és a lehetséges gyógymódok, nem Tanneren járt az esze. Csak fél tizenegykor futott be egy üzenet, amelyben a férfi arról érdeklődött, hogy érte mehet-e hatra. Kaitlyn félt, hogy nem maradna elég ideje a készülődésre, ezért a fél hetet javasolta, majd a választ várva azon tűnődött, vajon Tanner is agyal-e a harmadik randi kérdésén, vagy csak a nők szoktak? Amikor pedig megjött a szmájlival kísért *Akkor hát fél hét!*, újra a torkában dobogott a szíve.

A délutáni rendelés kissé elhúzódott, és mire Kaitlyn kilépett a rendelőből, eleredt az eső. Az autót út így kicsivel tovább tartott, és mire hazaért, alig egy órája maradt, hogy elkészüljön.

Casey és Mitch megint egy Jurassic Park-filmet nézett a kanapén.

– Kaphatunk vacsorára pizzát? – kérdezte fel sem nézve Mitch.

– Semmi „Szia, anyu, hogy telt a napod?”?

– Szia, anyu, hogy telt a napod? Kaphatunk vacsorára pizzát?

– Rendben – bólintott Kaitlyn, és kilépett a vizes cipőjéből.

– Szerintem van is nálam némi kápé.

Casey furcsálkodva pillantott rá.

– Miért nem rendeled meg online?

Mert mindig a régimódi megoldás jut eszembe először – gondolta Kaitlyn, majd azt felelte:

– Igen, úgy is lehet. Csak szóljatok, mielőtt indulok.

Casey most felállt a kanapéról, majd közelebb lépett, és jelentőségteljesen felvonta a szemöldökét.

– Szó-ó-ó-val – nyújtotta el jó hosszan a szót –, hogy érzed magad a nagy randi előtt, anyu?

– Csak vacsorázunk – felelte Kaitlyn, szándéka szerint lezser, nemtörődöm hangon.

– Nem izgulsz?

Dehogynem.

– Miért izgulnék?

– Megkérdezhetem, hogy mikorra tervezel hazaérni?

– Nem tudom pontosan, de biztos nem jövök túl későn.

– Okvetlenül szólj, ha valami változás van – mondta Casey.

Én ezt nem bírom! – suhant át Kaitlyn agyán, majd vett egy mély lélegzetet.

IV

Mit vegyek fel?

Mindig ez a nagy kérdés randi előtt, igaz? Pláne, ha az ember nem tudja, hova viszik... Kaitlyn nem akart túlságosan kiöltözni, hogy aztán feszengjen, ha Tanner valami lazább helyet választott, de alulöltözni sem akarta a jeles alkalmat. Mivel az állatkertbe farmerben ment, és az volt rajta előző este is, logikus választásnak tűnt valami szép női ruha. Csakhogy az ő ruhái vagy túl ünnepiek, vagy túl nyáriak... Végül egy térdig érő, pávakék darabra esett a választása, amelynek ujjá épp csak fedte a vállát. Nem volt kétsége afelől, hogy Casey „anyukásnak” bélyegezné a toalettjét, de hát ő végső soron egy anyuka, és egyébként sincs túl sok opciója. A pávakék ruhát nyolc éve vette egy esküvőre, ahova hivatalosak voltak, és többen is megdicsérték, hogy milyen jól áll neki, pedig Mitch még baba volt.

Már csak az a kérdés, hogy feljön-e még rám – gondolta Kaitlyn, majd levetkőzött, és belelépett a ruhába. Becipzározni azonban nem tudta, ezért kilépett a szobájából, és lekiáltott a földszintre Casey-nek.

- Segítsek valamit? – kérdezte a lánya, miután feljött.
- Becipzározád?
- Ezt veszed fel?

Kaitlyn érezte, hogy a mögötte álló Casey tetőtől talpig végigméri.

– Ha még beleférek – mondta, és csak azért sem fordult hátra, nehogy meglássa a lánya lekicsinylő fintorát. Aztán a cipzár elindult felfelé, ő pedig reflexszerűen behúzta a hasát, amennyire tudta.

- Lehet, hogy kicsit szoros – motyogta.
- Ne izegj-mozogj! – szólt rá Casey.

Kaitlyn úgy érezte magát, mintha szép lassan beleszuszkolnák a tokjába, de a cipzár végül csodával határos módon felért a csúcsra.

Hoppá! Sikerült! – suhant át Kaitlyn agyán, majd a hálószoba ajtaja mögötti, egész alakos tükör elé lépett. Derékban mintha kicsit szűk lett volna a ruha, de...

De alapvetően meg volt elégedve a látottakkal. Épp annyi látszott a lábából, amennyi kellett, és megkönnyebbülve látta, hogy a ruha előnyös színben tünteti fel a homokóraalakját.

– Nem emlékszem, hogy láttam volna rajtad ezt a ruhát – jegyezte meg Casey. – Új?

– Nem, szívem. Megvan egy ideje.

– Csinos – dicsérte meg Casey. – Viszont ha már itt vagyok, lenne egy javaslatom.

– Éspedig?

– Mi lenne, ha megcsinálnám a hajadat, és segítenék sminkelni?

– Ahogy én szoktam, azzal mi a baj? – kérdezte Kaitlyn, és homlokráncolva nézett a lányára a tükörben.

Casey csípőre tette a jobb kezét, és azt felelte:

– Az, hogy kicsit *Melrose Place*-es, nem gondolod?

– Arra az ősrégi sorozatra gondolsz? Úgy harminc éve ment a tévében.

- Igen.
- Meglep, hogy egyáltalán hallottál róla.
- Rágugliztam a régi sorozatokra – mondta Casey. – Kedvesen akartam felvetni, hogy modernizáld a külsődöt, és gondoltam, talán segíthet egy olyan popkulturális utalás, amit te is értesz.
- Te még nem is éltél, amikor én már fodrászoltam és sminkeltem magamat – kontrázott Kaitlyn.
- Pont erről beszéle-ek! – trillázta Casey.
- Nem égek a vágytól, hogy úgy nézzek ki, mint egy tinédzser – ellenkezett tovább Kaitlyn.
- Nem fogsz úgy kinézni, mint egy tinédzser – nyugtatta meg Casey. – Néztem egy rakás oktatóvideót a YouTube-on. Bízz bennem!
- Kaitlyn nehezen tudta eldönteni, hogy megsértődjön-e vagy sem, de úgy tűnt, hogy Casey segítőkészsége ez egyszer őszinte, és mentes a hátsó szándéktól.
- Oké – mondta. – Lássuk, mire jutsz velem. De előbb hadd válasszak ki egy szép cipőt!

V

A tükörrel farkasszemet néző Kaitlyn élt a gyanúperrel, hogy Casey több sminkes videót nézett meg, mint amennyit bevalótt. A végeredmény ugyanis olyan diszkrét volt, hogy alig lát-szott, és a szemhéjárnyékolás már-már művészire sikeredett.

- Látom, tetszik – szólalt meg somolyogva Casey. – És na-gyon szívesen.
- Tényleg tetszik – mondta Kaitlyn. – Csak olyan... várat-lanul ért. Köszönöm.
- És még valami – tette hozzá Casey.
- Halljam!
- Nem szabad izgulnod.

– Nem izgulok – füllentette Kaitlyn.

– Jaj, ne már! Ordított rólad már akkor is, amikor hazajöttél. Szóval fontos, hogy ne értékeld le magad, hiszen nem kevés, amit fel tudsz mutatni. Okos vagy, sikeres, segítesz a betegeknek, enni adsz a szegényeknek, és legalábbis a csodálatos lányodból ítélve nyilván hiper-szuper anyuka is vagy. Aki még csinos is! Szóval ha itt valakinek izgulnia kell, az Tanner.

Kaitlyn nem tudott egyből válaszolni, mert csomó ült a torakában.

– Köszönöm – mondta végül.

– Szívesen – felelte Casey, majd összepakolta a sminktaszkáját. – Ja, és ha kibúvó kell, örömmel rád csörgök mondjuk egy óra múlva – tette hozzá közben.

– Miért kéne kibúvó? – értetlenkedett Kaitlyn.

– Hogy lefújhasd a randit, ha nem alakul jól. Mondhatnám például, hogy Mitch belázasodott, vagy mit tudom én, és már meg is pattanhatnál.

– Ez így megy manapság? – csodálkozott Kaitlyn.

– Miért, hogy menne?

– Jó, rendben. Akkor rám csörögsz egy óra múlva?

– Meglesz – mondta Casey. – De hadd kérjek én is egy szívességet.

– Bármit – felelte Kaitlyn.

– Reméltem, hogy ezt mondd – csicseregte Casey. – Ugyanis most már tényleg beszélünk kéne arról, hogy inkább előbb, mint utóbb kapok egy saját autót. Pláne, ha ezentúl többet kell bébicsőszködnöm... Azt hiszem, igazán ez a legkevesebb, amit megtehetsz.

Kaitlyn önkéntelenül elmosolyodott. Tulajdonképpen megnyugtató volt a tudat, hogy a lánya a régi, bármilyen búbájós egy-két napja.

– Majd meggondolom – felelte.

VI

Mire a fülbealóját is feltette, már majdnem fél hét volt. Amikor lement a lépcsőn, a kanapén gubbasztó Mitch, akinek a vállát átkarolta a mellette ülő Casey, felnézett. Az ablakot kitartóan verte az eső.

– Megrendelhetjük most a pizzát? Éhes vagyok.

Casey adott a kisöccsének egy kokit, mire Mitch behúzta a nyakát, és arrébb hengeredett.

– Azt kellett volna mondanod anyunak, hogy nagyon csinos, nem azt, hogy éhes vagy! – dorgálta meg a nővére.

– De ha egyszer éhes vagyok! És ő mindig nagyon csinos. A legcsinosabb anyuka a világon.

Kaitlyn elmosolyodott. Meghatotta, hogy a kislánya ezt ilyen mély meggyőződéssel jelenti ki.

– Máris rendelék – mondta, és elővette a telefonját. – Sima sajtosat, igaz?

Mitch bólintott, Kaitlyn pedig megrendelte a pizzát. Miután végzett, kinézett a nappali ablakán, és meglátta az érkező kocsifények reflektorjának fénycsóvját.

Tanner! Percre pontosan...

Kaitlyn emlékezetébe idézte Casey szavait, majd magára vette a kabátját, és előkapott a gardróból egy esernyőt. Amikor ajtót nyitott, nagyon megörült, hogy a szép ruhát választotta, ugyanis Tanner fekete szövetnadrágban és sportzakóban érkezett.

A férfi földbe gyökerezett lábbal szemrevételezte őt, majd végül kinyögte, hogy:

– Hát te... hihetetlenül jól nézel ki.

– Köszönöm – motyogta Kaitlyn, aki nagyon is érzékelte a Tanner szeméből sütő vágyat. Aztán megszólalt valaki más, és a hangja mintha messziről jött volna, pedig Mitch volt az.

– Az ott egy limuzin?

– Tényleg? – kiáltott fel Casey. – De szuper!

Kaitlyn a nyakát nyújtogatva próbált kinézni Tanner válla fölött, Casey és Mitch pedig már mászott is le a kanapéról.

– Meglepetés! – mondta széles mosollyal Tanner.

VII

Mitch és Casey hangosan követelte, hogy hadd nézzék meg a limuzint. Miután Tanner erre áldását adta, Mitch elrohant a dzsekijéért meg a csizmájáért, majd követte a példáját a nővére is. Kaitlyn pedig felvonta a szemöldökét, és azt kérdezte:

– Látod, mit csináltál?

– Őszintén sajnálom – szabadkozott vigyorogva Tanner.

– Igazán nem kellett volna – mondta megjátszott rosszalással Kaitlyn.

– Az autóm még szervizben van – felelte a férfi.

– És a bérelt kocsid?

– *Láttad* már te azt a bérelt kocsit?

Kaitlyn elnevette magát, majd miután Casey és Mitch visszajött, kivonultak a limuzinhoz. Kaitlyn kinyitotta az ernyőjét, a gyerekei viszont csak a kapucnit húzták fel. A sofőr, szintén ernyővel a kezében, kipattant a limuzinból, és kinyitotta a hátsó ajtót. Mitch bekukucskált, majd Kaitlynhez fordult.

– Beülhetek, anyu? – kérdezte esdeklő hangon.

Kaitlyn Tannerre pillantott, aki megvonta a vállát.

– Felőlem nyugodtan – mondta, majd mosolyogva nézték, ahogy Casey is bemászik Mitch után.

– Ebben olyan lámpák vannak, mint egy úrhajóban! – jelentette be Mitch, amikor végül előbukkant.

– Meg jégbe hűtött pezsgő – tette hozzá a nyomában érkező Casey. Lezser, nemtörődöm hangon beszélt, de Kaitlyn így is tudta, hogy el van ragadtatva.

– Akkor most, hogy már láttátok, elindulhatnánk?

– Persze – bólintott Casey, majd az öccséhez fordult. – Na gyere, te ágyi poloska!

– Jól van, ZúrDongó – vágott vissza Mitch, és a nyelvét is kiöltötte. – Akkor majd várunk, anyu. Szeretlek – tette hozzá.

– Én is szeretlek titeket – mondta Kaitlyn, és ezt nagyon komolyan gondolta. Megvárta, míg a gyerekek elmennek, majd Tannerhez fordult, aki teátrális mozdulattal a limuzin felé intett.

– Indulhatunk?

VIII

Kaitlyn végzős középiskolás volt, amikor életében először és utoljára limuzinban ült. Az apja bérelte ki az iskolabálra, és ő most rádöbbsent, hogy nem emlékszik a fiú nevére, aki elkísérte. Azt fel tudta idézni, hogy hullámos barna haja volt, meg gödröcskék az arcán, amikor nevetett, és jó nagyra nőtt, meg kosarazott, de a neve nem ugrott be.

– Mi jár a fejedben?

A férfi arca titokzatosnak hatott az utastér sejtelmes félhomályában.

– Semmi különös – felelte Kaitlyn.

Tanner kiemelte a jeges vödörből a pezsgősüveget.

– Iszol egy pohárral?

– Nagyon szívesen.

Tanner leszedte az üvegről a fémfóliát, majd meglazította a kis drótkeretet, és csavargatni kezdte a dugót. A pukkanás után töltött, és amikor Kaitlyn elvette a kezéből a poharat, megcsapta az orrát a férfi kölnijének illata. Közben az eső ferde csíkokat húzott az ablaküvegen, és így még szürreálisabbnak hatott a pillanat.

– Megkérdezhetem, hova megyünk vacsorázni?

– Az is meglepetés – mondta Tanner. – A városon kívülre, de nem messzire.

– Itt is vannak jó éttermek.
– Tudom, de azok után, amit a Mindennapi Kenyerünkben tapasztaltam, nem tűnt jó ötletnek egy asheborói vacsora. Már amennyiben azt szeretnéd, hogy magánügy maradjon a magánéleted.
– Köszönöm – mondta Kaitlyn, és tényleg hálás volt a férfi diszkréciójáért.

Tanner most az ülésre helyezett bádogdobozért nyúlt.

– Valami édességet a pezsgő mellé?
– Mi ez, csokis eper?
– Még annál is jobb – mondta a férfi, és leemelte a doboz fedelét. Eltelt egy másodperc, mire Kaitlyn felfogta, hogy mit lát.
– M&M’s? – csodálkozott.
– *Földimogyorós M&M’s* – helyesbített a férfi.
– Hoppá! – mondta derűsen Kaitlyn. – Szerintem te vagy az első, aki ilyen halloweenre való cukorkát hoz nekem a randira.
– Ez a kedvencem.

– És gondoltad, jól csúszik majd rá a pezsgő?
– Miért ne csúszna? Csupa csoki és földimogyoró.
Azzal Tanner bekapott egy drazsét, hogy bizonyítsa az igazát, és Kaitlyn ezt, valami rejtélyes okból, elbűvölőnek találta. Mosolyogva nézte egy kicsit a férfit, majd azt kérdezte:
– És hogy ment ma a nyomozás?

– Sehogy. Azok után, amit mondtál, jobbnak láttam, ha tartok egy kis szünetet, és átgondolom, hogy mi minden süllhet ki ebből. Hát a te napod hogy telt? Ma is volt leprás beteged?
– Nem – felelte Kaitlyn. – Csak a szokásos.

Az ablakon kinézve azt látta, hogy észak felé haladnak Ashboro belvárosában. Aztán ő is bekapott egy csokigolyót, majd leöblítette egy korty pezsgővel.

– Nem is rossz kombináció – ismerte el.
– A nagypapám mindig küldött pár dobozzal, ha külföldön szolgáltam. Ez a „szádban olvad, nem a kezvedben” dolog kapóra jön a közel-keleti hőségben, amint azt nyilván el tudod képzel-

ni. Továbbá, ha bekaptam egy M&M'st, mintha a normalitás ízét éreztem volna a számban, és ez jó volt, mert ott elég szűken mérik a normalitást. Szerintem a nagyapám a nagymamámnál is jobban tudta, hogy milyen nagy szükségem van erre.

– Figyelmes ember lehetett.

– Igen, az volt – mondta Tanner, majd a pohara szárát forgatva hozzátette: – De ezt sajnos leginkább annak köszönhettem, hogy kemény élete volt.

– Hogyhogy?

– Alabamában nőtt fel, és ő sem ismerte az apját, akárcsak én. Az anyjával meg a nagynénjeivel élt egy roskatag viskóban, a városon kívül. Az anyja a textilgyárban dolgozott, és pár nappal a szülés után már vitte magával őt is.

– Kemény asszony lehetett – jegyezte meg Kaitlyn, és álmélikodva csóválta a fejét.

– Kemény volt a fia is – mondta Tanner. – Szóval a nagyapám anyja fekete volt, az apja pedig, akit nem ismert, fehér, és Alabamában, a negyvenes-ötvenes évek fordulóján ez azzal járt, hogy nagyon nehéz volt a gyerekkora. Nem engedték be az uszodába, nem ehetett bizonyos helyeken, és félre kellett állnia, ha szembejött a járdán egy fehér ember. És persze csak szegregált iskolába járhatott, mert mire Alabamában is megtörtént a deszegregáció, ő már végzett. De a feketéknek fenntartott iskolában sem fogadták be igazán, így sokszor keveredett verekedésbe. Szerintem azért állt be a hadseregbe, mert el akart jönni Alabamából. Aztán valamikor a hatvanas évek elején megismerte a leendő feleségét. Talán mondanom sem kell, hogy a nagyit kiközösítette a családja meg a baráti köre, miután egymásba szerettek és összeházasodtak. Évekig nem álltak szóba vele. Közben a nagyapámat Vietnámba vezényelték, ahol teljesítette a kötelességét, majd hazajött az Államokba. De sokan még a hetvenes években sem örültek, ha egyes fajú házaspár költözött a szomszédjukba, és szerintem ezért helyeztette át magát a nagyapám Olaszországba. Utána évtizedekig Európában éltek. Aztán, mintha még nem lett volna

elég a megpróbáltatásokból, meghalt az egyetlen lányuk, így engem is fel kellett nevelniük.

– A mindenit... – mondta hitetlenkedve Kaitlyn. – Nagyon durva, amin a nagyapád keresztülment. – Ezután habozott egy kicsit, majd kibökte: – És nem volt...?

– Hogy nem haragudott-e a világra? – fejezte be helyette a mondatot Tanner. – Biztos bujkált még benne némi indulat, de előttem soha nem mutatta ki. És bár ezt talán nem könnyű megérteni, szerette a katonaéletet. Sokszor elmondta nekem, hogy miután eljött Alabamából, a hadsereg lett a családja. Igaz hazafi volt, és hitt abban, hogy Amerika tényleg az ígéret földje lehet, de nem vonta be cukormázzal a valóságot. Nem tagadta, hogy nehéz volt a gyerekkora, és sokszor emlékeztetett rá, hogy én már egy szerencsésebb korban születtem, bár ezt csak később tudtam igazán értékelni. És persze nagyapámnak megvoltak a maga szigorú szabályai: nála élesen elvált egymástól a jó és a rossz, a helyes és a helytelen. Mindig is attól rettegetem a legjobban, hogy csalódást okozok neki, pedig soha nem emelt rám kezet.

Kaitlyn csöndben nézte a poharába révedő Tannert, és várta a folytatást.

– Nem szenvedtem hiányt semmiben – szólalt meg végül ismét a férfi –, és soha nem irigykedtem az iskolatársaimra. Ott-hon azt láttam, hogy nagyapám tisztelettel és szeretettel bánik a nagymamámmal, viszont elég szófukar ember volt. Talán csak akkor nem esett nehezeére, hogy beszélgessem velem, ha valami motort bütyköltünk. Azon csak felnőtként gondolkodtam el, hogy talán azért volt kicsit távolságtartó velem, mert a lányára emlékeztettem, meg a hibákra, amiket a lánya elkövetett... So-kat agyaltam ezen, de nem tudom, hogy tényleg így volt-e.

– És megváltozott valaha a viszonyotok?

– A vége felé igen. Akkor már kicsit beszédesebbek voltak mindketten, és nem hallgattak olyan mélyen a múltjukról. De nyugdíjasok voltak, és Pensacolában éltek, így csak kétszer-háromszor láttam őket évente. Akkor már a nagyapám is ugyan-

úgy aggódott értem, mint a nagymamám, főleg a közel-keleti bevetések miatt.

– És nagymamád milyen volt? – kérdezte Kaitlyn, mire Tanner arcára szomorkás mosoly ült ki.

– Nagyon kedves, melegszívű asszony volt, de ugyanolyan szilárdan hitt az elveiben, mint a nagyapám. És makacs is volt, amint azt nyilván el tudod képzelni, hiszen dacolt a családjával meg mindenkivel. Pedig még erőszakos fenyegetéseket is kapott, amikor hozzámment a nagyapámhoz. Szóval neki is világos elképzelései voltak a jóról és a rosszról, meg az igazságról és az igazságtalanságról. – Tanner arca felderült, amikor hozzátette: – És elég külön nő is volt a nagyanyám, főleg idős korában. Bolondult például a kanárikért. Volt neki az évek során vagy hat-hét, és engem mindig lepisszegett, ha az aktuális kanárija dalra fakadt. „Hallod, mennyire *szívből* énekel?” – kérdezte ilyenkor álmélkodva, és ha épp mellette ültem, megfogta a kezemet, hogy ne tudjak elmenni. Végig kellett hallgatnom a kanári énekét. Egy idő után már nagyon szerettem az ilyen pillanatokat.

Kaitlyn az esőverte ablakra pillantott, és megpróbálta maga elé képzelni az ifjú Tannert, akit foglyul ejt az erős akaratú nagyanyja. Sötétbe borultak az út menti fák, csak néha vetült rájuk egy-egy eldugott farmház vagy lesújtó villám fénye. Már elhagyták Asheborót, még hozzá északi irányban. Kaitlyn ivott egy korty pezsgőt, és azon merengett, hogy milyen szörnyű sorscsapás lehet, ha egy házaspár elveszíti az egyetlen lányát. Tudta, hogy ha Casey-vel vagy Mitchcsel történne valami, ő soha többé nem lenne a régi. Abba is rossz volt belegondolni, hogy milyen vegyes érzelmek dúlhattak Tanner nagyszüleinek lelkében, amikor a karjukba vették a lányuk újszülött gyermekét...

Eszébe jutott, hogy Tannerhez tulajdonképpen illik a családja komplikált, de lebilincselően izgalmas története. Lám, ebből a szempontból is más, mint a férfiak, akikkel ő eddig találkozott!

– Most már hajlandó vagy elárulni, hova megyünk? – kér-

dezte Kaitlyn, és közben méregette a férfit a pezsgőspohár pereme fölött.

– Sophiába – mondta Tanner.

Kaitlyn csodálkozva billentette oldalra a fejét. Tudta, hogy Sophia kis hely, ahol maximum öt-hatezren élhetnek.

– Van ott egyáltalán étterem? – kérdezte.

– Majd meglátod. De nyugi, van B terv, ha úgy döntenél, hogy inkább másra vágysz.

– Ugye tudod, hogy fogalmam sincs, miről beszélsz?

Tanner rávillantott Kaitlynre egy cinkos mosolyt, de nem válaszolt. Kaitlyn ismét az ablak felé fordult. A pezsgőtől mint-ha ellazult volna egy kicsit...

A limuzin egyszer csak lassított, majd lekanyarodott a főútról, de a sofőr nem Sophia központja felé vette az irányt, hanem ráfordult egy szűk, kanyargós mellékútra. Hosszú kaptató következett, mert a Uwharrie Nemzeti Parkhoz tartozó dombvidéken jártak. Az eső mintha még jobban rázendített volna, és a távolban újabb villám reszkettette meg az eget. Kaitlyn arra gondolt, hogy lám, az időjárás is Tanner kezére játszik: ráerősít a légyottjuk kissé borongós hangulatára.

Hiszen van abban valami keserédes, gondolta, hogy Tanner nemsokára elutazik a világ másik felére, és ezt előre tudják. Viszont az utóbbi néhány nap rávilágított arra, hogy az ő életéből hiányzik valami, még hozzá már jó ideje. De csak Tanner döbentette rá, hogy hiányzik neki az efféle *kötődés*, azaz nem csupán a romantikus érzelmek és a testiség, hanem a szélesebb kapcsolati hálóból fakadó spontaneitás meg az, hogy másokkal együtt izgatottan vár valamit. Vajon mikor felejtette el, hogy az élet nemcsak a kötelezettségekről szól, hanem arról is, hogy éljük? Avagy, Casey szavaival élve, mikor felejtette el, hogyan kell boldognak lenni?

Jó régen! – válaszolta meg magában a kérdést Kaitlyn, majd megpróbálta felidézni, hogy mikor találkozott utoljára a barát-nőivel, de nem ment könnyen a dolog. Ugyanis mivel a barátnői

házasságban éltek, nem akart fölösleges harmadik lenni, és miután többször is elhárította a szíves invitálást, egy idő után már nem hívták sehova. A barátságok így elhaltak, és néhány balul sikerült randitól eltekintve nem maradt más, sőt idővel nem is nagyon érdekelte más, mint a munka és a szülői teendők.

Kedvtelve vizsgálgatta a félárbócra eresztett pillái mögül Tanner feltűnően szép arcélét, majd a hosszú lábát. Örült, hogy végül, ki tudja, mióta először, sutba vágta az óvatosságot, és nem tagadhatta, hogy bizsergető izgalom járja át, ha arra gondol, hogy mi minden történhet kettejük között ma este. Eszébe jutott, hogy talán azért érzi a tiltott gyümölcs varázslatos ízét, mert Tanner hamarosan elmegy. Korábban el sem tudta volna képzelni, hogy egyszer ilyesmire adja a fejét, de most erőt vett rajta a könnyelműség, pedig ez nem volt jellemző rá. *Miért is ne?* – tette fel magában a költői kérdést.

Tanner mélyen a szemébe nézett, és megemelte a poharát, mintha olvasna a gondolataiban. A limuzin pedig ismét lassított, majd ráfordult egy keskeny bekötőútra, amelynek kapuját két kőoszlop fogta közre. Étteremnek viszont nyoma sem volt, hiába nézett ki Kaitlyn hunyorogva a szélvédőn. Csak az ide-oda járó ablaktörőket látta, majd azt érzékelte, hogy egy kanyar után meredekebbé válik a kaptató. Aztán a szemébe ötlött Tanner bérelt autója, amely egy monumentális, fából és kőből épült ház előtt állt. Az impozáns épületet majdnem körbeérte a két veranda, ahonnan valami kanyonra nyílhatott pazar kilátás, legalábbis Kaitlyn erre gyanakodott. A hatalmas ablakokon fény szűrődött ki, a bejárati ajtóhoz járólapokból kirakott lépcső vezetett.

– Egy *házba* jöttünk? – csodálkozott Kaitlyn.

– Csoda szép a panoráma – mondta Tanner –, bár nem sokat fogunk látni belőle. Ha inkább nem itt töltenéd az estét, akkor sincs baj, mert foglaltam asztalt egy igazi étterembe, az Undercurrentbe. Greensboróban van.

– Miért ne lenne itt jó nekem? – kérdezte homlokráncolva Kaitlyn.

– Nem akartam túllőni a célon – felelte Tanner. – Hiszen nem ismersz még túl jól, és csak mi ketten leszünk.

Kaitlyn ezt átgondolta, majd azt kérdezte:

– A sofőr is itt marad, nem?

– De. Kint fog várakozni.

Kaitlyn elmosolyodott. Lenyűgözte, hogy Tanner erre is gondolt.

– Részemről rendben – mondta, Tanner pedig közölte a sofőrrel, hogy maradnak. Miután a férfi, ernyőjét feje fölé tartva, kinyitotta nekik a hátsó ajtót, Kaitlyn kiszállt, Tanner pedig, szintén ernyővel a kezében, odacsusszant az ülésen az ajtóhoz.

– Kísérje az ajtóhoz Kaitlynt – instruálta a sofőrt. – Jövök én is.

Kaitlyn beállt a sofőr méretes esernyője alá, Tanner pedig pár lépéssel mögöttük haladt. Miután felmentek a lépcsőn, helyet cserélt a sofőrrel, aki magukra hagyta őket.

– Csak utánad – mondta Tanner, miután kinyitotta a kulcsával az ajtót.

Az előcsarnokban Kaitlyn letette a táskáját a kisasztalra, és szemügyre vette az enteriőrt. Megállapította, hogy belül még impozánsabb a ház, mint kívül. A tetőgerendák fölött átívelő, boltozatos mennyezet fénypontját a pazar csillár jelentette, az egyik oldalfal pedig padlótól plafonig üveg volt. Az ajtóval szemközti falat a masszív kőkandalló uralta. A padlót, amelynek széles fenyődeszkái a régi, patinás boroshordó színében pompáztak, részben takarta a süppedős, fehér szőnyeg. A nappali-ként szolgáló tágas teret plüsszuhatú kanapék foglalták keretbe, és finoman megmunkált, art deco stílusú asztali lámpák szikrázó, meleg fénye öntötte el.

– Ez hihetetlen! – pihegte Kaitlyn. – És egyáltalán, hogy tudad...?

– Kapcsolatba léptem egy itteni ingatlanossal, aki ismeri a tulajt – mondta Tanner. – Legalább egy hónapra szokták kiadni a házat, de a nő azt mondta, hogy mivel különleges randihely-

színnek szánom, kivételt tesz. Aztán belülről is megnéztem, nem tudtam ellenállni a kísértésnek. Szóval megállapodtunk. – Tanner ezután vállat vont, és hozzátette: – Akkor nem baj, ha lemondom a greensborói éttermet, és begyűjtök?

– Jól hangzik.

Kaitlyn szórakozottan hallgatta, ahogy Tanner telefonál, majd követte a szemével a kandallóig. A tűzifa már elő volt készítve, papírral és gyújtóssal együtt. Kaitlyn ezután átsétált a nappalival egybenyitott konyhába, amely kétszer akkora volt, mint az övé, és csillogott-villogott a szekrényekbe épített hűtő, sütő, mikró, miegymás. A konyhából nyíló ebédlőben, ahol népes társaságnak is lehetett volna díszvacsorát adni, már meg volt terítve két személyre, és kristály gyertyatartók álltak az asztalon. Mivel továbbra is villámlott, az ablakon beáramló fény megvilágított egy-egy belsőépítészeti mesterfogást.

Kaitlyn a kandalló előtt guggoló Tannerhez fordult, és azt kérdezte:

– Te most főzni fogsz nekem?

A férfi megrázta a fejét, és felállt.

– Nem – felelte. – Nem vagyok egy konyhaművész, úgyhogy a greensborói étterem séfjére bízom a dolgot. Ott van minden a hűtőben, csak meg kell melegíteni.

– Megkérdezhetem, hogy mi lesz a vacsora?

– Előételnek rákkal töltött gomba meg saláta, utána pedig Wellington-bélszín vagy dijoni csirkemell. Nem tudtam, melyiket szereted jobban, ezért megrendeltem a séftől mind a kettőt.

– Halétel nincs? – kérdezte Kaitlyn, majd miután Tanner képe megnyúlt, elvihogta magát, és hozzátette: – Vicceltem. Is-tenien hangzik, amit elsoroltál. Fel tudom akasztani valahova a kabátomat?

– Engedd meg – mondta Tanner, és belépett Kaitlyn háta mögé. Ahogy lesegítette róla a kabátját, finoman súrolta a keze a karját, és Kaitlynt megint eltöltötte az a bizonyos bizsergető

érzés. A férfi beakasztotta a kabátot a bejárati ajtó közelében lévő gardróbba.

– Kérsz vacsora előtt egy pohár bort? – kérdezte aztán.
– Van vörös is, meg fehér is.

Miért is ne? – suhant át ismét a felvillanyozott Kaitlyn agyán.

– Tegyük egy próbát a vörössel – mondta, majd a nappali ablakához lépett. Az egymást követő villámok fénye a sötét kanyonon túli, erdővel borított hegyoldalra vetült. Kaitlyn más házat, más fénypontot sehol sem látott, és ettől úgy érezte magát, mintha ők lennének az utolsó két ember a földön. De már hallotta is Tanner lépteit.

– Bort is a séf választott – mondta a férfi, és a kezébe adta a poharát.

Aztán odaállt mellé, olyan közel, hogy majdnem összeért a karjuk. Kaitlynnek most tűnt fel, hogy már ropog a tűz, és a pattogó szikrákat is látta a szeme sarkából. Az első korty bor után pedig enyhe cseresznyeízűt és ibolyaillatot érzett.

– Mmm! – élvezkedett. – Ez csuda finom.

– Melegítsem a vacsorát? – kérdezte Tanner. – Vagy még várjunk vele?

– Szerintem ráér még. Hallgathatnánk egy kicsit, ahogy ropog a tűz, és tombol a vihar.

Leültek a kandallóval szemközti kanapéra, majd Tanner elővette a telefonját. Ráérvösen pötyögött rajta egy kicsit, és már szólt is a halk zene.

Egy darabig szóltanul ízlelgették a finom bort, és szórakozottan bámulták a tüzet. Közben a vihar még jobban rázendített: az ablakon patakokban folyt le a víz, és a villámlást hosszan elnyújtott mennydörgés kísérte. Kaitlyn érezte, hogy Tanner lopva figyeli őt, és ez mosolyra készítette.

– Ez már-már olyan, mint egy vakáció – mondta szinte sutogva. – Az én életembe ilyen esték nem férnek bele.

– De tetszik?

– Álomszerű – felelte már-már áhítatosan Kaitlyn, és Tan-

nerre nézett. A férfi aranszínű szeme szinte parázslott a tűz fényében. A megbűvölt Kaitlyn inkább érezte, mintsem látta, hogy a férfi a keze felé nyúl...

És ekkor megsörrent valahol egy telefon. Tanner a homlokát ráncolta, Kaitlyn pedig csak a második csörgés után döbbsent rá, hogy az ő mobilja szól a táskájában, a bejárati ajtónál.

Casey!

– Szerintem a tiéd – mondta Tanner.

Kaitlyn zavart értetlenséget színelve letette a poharát a dohányszőasztra, majd kisietett az előcsarnokba, és előbányászta a telefonját. Próbálta kicsit összeszedni magát, mielőtt fogadja a hívást.

– Na-a-a, hogy alakul? – szólt bele cinkosan Casey. Érződött a hangján, hogy élvezi a magának kiosztott feladatot.

– Á, szia, Casey! – mondta a tőle telhető leglezserebb hangon Kaitlyn. – Mi újság?

Aztán rávillantott egy bocsánatkérő mosolyt Tannerre, aki nyilván hallotta Casey nevét.

– Mondjam, hogy Mitch nincs jól?

Kaitlyn habozott. Tudta, hogy ez az utolsó esélye: most még behúzhatja a kézféket, mielőtt kicsúszna a kezéből az irányítás. De végül úgy döntött, hogy készen áll. Igen, hajlandó vállalni a rizikót, mert vonzónak és kíváncsnak akarja érezni magát. Lopva a kandalló előtt ülő férfit pillantott, aki, ezt biztosan tudta, *kell neki!* És ő is kell ennek a férfinak...

– Nincs semmi gond – mondta.

– Biztos? – ütötte a vasat Casey. – Mert olyan a hangod, mintha besokalltál volna.

– Igen, biztos.

– Hát akkor jó – mondta kis szünet után Casey. – Bízom benned, de kellene fog valami ürügy, hogy miért hívtalak. Úgy-hogy én most sütit sütök, és nem találok a barna cukrot.

Kaitlynt mosolyra fakasztotta, hogy a lánya ilyen gondosan kitervelt mindent.

– A spájzban kell, hogy legyen egy zacskó barna cukor! – mondta. – A felső polcon, a rizs mellett.

– Aha – felelte derűsen Casey. – Amúgy Tanner szépen kirittyentette magát, nem? Akkor már csak azt kéne megmondanod, hol találok a receptet.

Kaitlyn lehunyta a szemét, és próbált koncentrálni.

– A recept a mosogató melletti fiókban van – mondta. – És adj Mitchnek jóéjtpuszit a nevében, oké?

– Apropos, *puszi*... – kezdte Casey, de Kaitlyn most már bontotta a vonalat, és Tanner felé fordult. A férfi épp felállt a kanapéról, és macskát idéző, határozott mozdulatokkal nyújtózkodni kezdett.

– Bocsánat – motyogta Kaitlyn. – Ezek a gyerekek...

A közeledő férfi, akit hátulról világított meg a tűz, megint sejtelmes hatást keltett, akárcsak a limuzinban. Amikor már csak egy lépésnyire volt Kaitlyntól, megfogta a kezét, és gyengéden maga felé húzta. Mélyen egymás szemébe néztek, és Kaitlyn érezte a férfi testének a melegét. Aztán mintha lassított felvételel látta volna, hogy Tanner oldalt billenti a fejét, és egyre közelebb hajol, majd finoman súrolják egymást az ajkaik, és összekeveredik a leheletük. Amikor végül, a várakozás kéjes-gyötrelmes pillanatai után összetapadt a szájuk, Kaitlynt elöntötte a forróság, és mintha álmukból riadtak volna fel az idegvégződésesei. Miután szétváltak, a mosoly, amely lassan, komótosan ült ki Tanner arcára, minden szónál ékesebben jelezte, hogy a férfi ég a vágytól.

– Ne haragudj, nem tudtam megállni – szólalt meg, miközben lustán, bágyadtan, incselkedve cirógatta Kaitlyn kezét. – Olyan szép vagy, hogy nem bírtam tovább várni.

Kaitlyn elmosolyodott. Erős volt a kísértés, hogy újra megcsókolja a férfit, de arra is vágyott, hogy minél tovább tartson a várakozás izgalma, a beteljesülés előérzete.

– Nagyon utálnál, ha azt mondanám, hogy üldögéljünk még egy kicsit a borunkkal? – szólalt meg a saját fülének kissé fura, fátyolos hangon.

– Dehogyan utálnálak – felelte a férfi, és kézen fogva odavezette a kanapéhoz.

Kézbe vették a poharukat, majd bámulták egy kicsit a tüzet. Kaitlyn ivott egy kortyot, majd hosszan élvezte a szájában szétáradó nedű kifinomult ízvilágát. Aztán vetett egy oldalpillantást Tannerre, és azt kérdezte:

– Voltál már szerelmes?

Tanner nem válaszolt azonnal.

– Azt hiszem, igen – mondta végül.

– Tehát nem tudod biztosan?

– Régen volt – magyarázta a férfi. – Akkor, húszéves fejjel igaz szerelemnek tűnt, de ha visszagondolok, nem biztos, hogy tudtam, mi az az igaz szerelem. Az viszont tuti, hogy hosszú távon nem működött volna a dolog.

– Miért mondd ezt?

– Mert akkor még nem igazán tudtam, hogy ki vagyok én egyáltalán. Épp csak kinőttem a tinédzserkorból, és akkor éltem először az Államokban. Persze nem kizárt, hogy idővel összerázódtunk volna azzal a lánnyal, de sokkal valószínűbb, hogy elváltak volna az útjaink. Visszagondolva nem is tudom, volt-e bennünk bármi közös, mármint az egymás iránti rajongáson kívül.

– És azóta nem voltál szerelmes? – kérdezte Kaitlyn.

– Ezt sem tudom biztosan. Harminc felé jártam, amikor megismerkedtem Janice-szel, és bár csak pár hónapig jártunk, úgy gondoltam, hogy talán ő lehet az igazi. Már eljegyzési gyűrűket is nézegettem. De akkor még évről évre kivezényeltek a tengerentúlra, és Janice rájött, hogy nem vonzza a katonafeleségek élete. Abban állapotunk meg, hogy szünetet tartunk, de mire hazajöttem, ő már mással járt. És ha erre is kíváncsi vagy, a válasz az, hogy nem.

– Mire válasz az, hogy nem?

– Arra, hogy tartom-e velük a kapcsolatot.

Kaitlyn elhúzta a száját.

– Ezt nem akartam megkérdezni – mondta, mire Tanner jót nevetett.

– Oké – felelte. – De van, akit ez is érdekel.

Kaitlyn megvárta, míg a férfi megissza a maradék borát, majd azt kérdezte:

– És ennyi?

– Janice után is randizgattam ezzel-azzal, de semmi komoly. Aztán jött Kamerun meg Elefántcsontpart meg Haiti, és az ilyen életforma, ugyebár, nem a hosszú távú kapcsolatok melegágya. Meg aztán nem is találkoztam olyan nővel, aki érdekelt volna, csak Hawaiiin. Ott együtt voltunk valakivel pár hónapig, de nem voltam szerelmes belé, ahogy ő sem belém. Inkább amolyan Covid-kapcsolat volt a miénk: mivel bezárult a világ, kapóra jött, hogy egy utcában lakunk.

– Remélem, ezt azért nem mondtad meg annak a lánynak.

– Az a helyzet, hogy ő mondta meg nekem – felelte Tanner, mire Kaitlyn felszisszent, és kiszakadt belőle egy jaj. – Először fájt, de miután szakítottunk, rájöttem, hogy igaza volt.

Kaitlyn hiába kereste Tanner arcán annak jeleit, hogy sajnálná azt a bizonyos szakítást. Viszont a férfi közelebb csusszant hozzá, majd megfogta a kezét, és a szájához emelte. Aztán visszaengedte a kanapéra, és kis köröket rajzolt a tenyerébe a hüvelykujjával. Közben merőn nézte Kaitlynt, mintha szuggerálná, a nő pedig végül szembefordult vele.

– Tudod, mire gondolok most? – kérdezte Tanner.

– Fogalmam sincs.

– Arra, hogy milyen jó, hogy ezekből a kapcsolataimból nem lett semmi. Hiszen ha együtt maradunk valakivel, akkor most nem lennék itt veled.

Kaitlynnek elakadt a lélegzete, mert a férfi hangja nagyon is őszintén csengett. Tanner most letette az üres poharát az asztalra, majd végighúzta az ujját Kaitlyn arcán, és közelebb hajolt.

Először finoman, puhán csókolta, mintha engedélyt kérne, majd egyre szenvedélyesebben, és Kaitlyn ezt hasonlóképpen

viszonozta. Érezte, hogy elhatalmasodik rajta a vágy, és amikor találkozott a nyelvük, kéjesen nyöszörögve adta meg magát a pillanatnak. Tanner keze az arcát cirógatta, majd a hajába túrt, és ha lehet, még szenvedélyesebben csókolta. Kaitlyn érezte, hogy oldódik benne a feszültség. Már majdnem elfelejtette, hogy milyen csodás, érzéki élmény tud lenni az efféle megkönnyebbülés.

Tanner még kóstolgatta egy kicsit az ajkát és a nyelvét, majd a nyakára vándorolt a szája. Kaitlyn gyönyörteljes sóhajjal hajtotta hátra a fejét.

Nem állt ellen, amikor Tanner lassan felhúzta álló helyzetbe, majd kivette a kezéből a poharat, és letette a dohányzóasztalra, a sajátja mellé. Már-már transzállapotban élte át mindezt, majd azt is, amikor a férfi közelebb nyomult, átölelte, és ismét összeért a szájuk. Érezte, hogy Tanner egyre mohóbban csókolja, és a keze is egyre telhetetlenebbül préseli a testéhez a ruhája vékony szövetét, miközben újra meg újra végigsiklik a hátán meg az oldalán. Kaitlyn hozzásimult, és a bensőjét még jobban előntötte a forróság, miközben Tanner nyaka köré fonódott a két karja. A férfi a szája sarkát, majd az arcát csókolta, és hol itt, hol ott karistolta a bőrét a borostája, amely egy ütemre mozgott az érzékeny pontokat kereső, nedves nyelvével. Kaitlyn minden porcikáját átjárta a már-már kibírhatatlanul gyönyörteljes érzés.

Lehunyta a szemét, amikor Tanner húzni kezdte a cipzárját. Mindketten türelmetlenül várták, hogy meglazuljon rajta a pávakék ruha, majd amikor ez megtörtént, a férfi szája ismét a szájára tapadt, még jobban felkorbácsolva a várakozás izgalmát.

Tanner lehúzta Kaitlyn válláról a ruha egyik, majd másik ujját, és szép lassan kihámozta őt a ruhából. Az végül a padlóra hullt, és Kaitlynen volt a sor. Szinte lángolt a bizsergő bőre, miközben leügyeskedte Tannerről a zakót, majd kigombolta az ingét. Közben rendületlenül csókolóztak tovább, most pedig egymáshoz préselődött a két felhevült test, és Tanner kéjesen felnyögött, miközben a két keze bejárta Kaitlyn immár mezte-

len testét. A melltartójától is megszabadult Kaitlyn szintén végighúzta az ujjait a férfi mellkasán és hasán, majd miután közös erővel kicsatolták Tanner övét, a gombjánál fogva lerángatta róla a nadrágot. Aztán a férfi megfogta a kezét, és gyengéden húzni kezdte a hálószoza felé.

Tanner szemén látszott, hogy ég a vágytól, de nem kapkodott. Miután beléptek az ajtón, a karjába vette Kaitlynt, és a nyakába fúrta az arcát. Kaitlyn testét zuhatagként öntötte el a gyönyör. Amikor egy pillanatra kinyitotta a szemét, mintha a szoba sarkából nézte volna, ahogy az őt szenvedélyesen ölelő férfihoz bújik, és mintha a testén kívülről látta volna a baldachinos ágyat is, meg a csillárt meg az esőverte ablakot, amelyen besűrűdött a villódzó égbolt fénye.

Az időérzéke már nem működött, így nem tudta, meddig csókolóztak és ölelkeztek még, mielőtt Tanner keze a bugyijára vándorolt. Aztán egyszer csak anyaszült meztelen volt, és a férfi végre odavezette az ágyhoz.

IX

Utána Tanner karja a vállára fonódott, az ő ujjai pedig a férfi mellkasán és hasán húztak nyomvonalakat, meg-megállva egy-egy hegnél, amelynek a létezéséről addig nem is tudott. Tanner két vállán kisebb, a mellén és a bordáin nagyobbacska sebhelyeket talált, a derekán pedig egy cikcakkos, villám formájú heget. Miután rákérdezett, a férfi szűkszavúan elmondta, hogy melyiket hol szedte össze. „Mázlim volt, jó helyen talált el a golyó” – kommentálta az egyik vállán lévő sebhelyet, a villámra pedig csak annyi mondott, hogy „helikopter-baleset”. Kaitlyn látta, hogy erről nem szívesen beszél, ezért nem forszírozta a dolgot. Viszont tudatosult benne, hogy hiába kerültek intim viszonyba, sok mindent nem tud még Tanner Hughesről.

Miután másodszor is szeretkeztek, egymással szembefor-

dulva feküdtek az ágyon. Tanner hosszú pillái szinte súrolták Kaitlyn arcát, és mintha kiegészítették volna egymást az összegabalyodott végtagjaik is, meg a szinte sístergő idegvégződéseik. Mintha szó szerint eggyé váltak volna, és Kaitlyn ilyet még soha, senki mással nem élt át.

– Ez is a terv része volt? – suttogta Kaitlyn a férfi hol zöldben, hol aranyszínben játszó szemébe mélyedve. – És ezért béreltél ki egy házat ahelyett, hogy étterembe vittél volna? – tette hozzá.

– Hát... – felelte sokat sejtetően Tanner, mire Kaitlyn elvihogta magát.

– És tudod, mire vágyom most?

Tanner erre még többet sejtetően nézett rá, mire Kaitlyn a szemét forgatta, és azt felelte a saját kérdésére:

– Nem, nem arra. Azt már kétszer is csináltuk. Inkább ennek valamit.

– Melegítsem a vacsorát?

– Bízom benne, hogy ezt fogod kérdezni. Igen, és a cipzáromat is fel kéne húznod.

– Nem muszáj visszavenned azt a ruhát.

– Nem fogok pucéron enni! – tiltakozott élénken Kaitlyn.

– Az már nagyon fura lenne.

Miután felöltözött, kiment a táskájáért, és rendbe hozta a haját meg a sminkjét, de nem Tanner kedvéért, hanem Casey és Mitch miatt. Azaz inkább csak Casey miatt, hiszen tudta, hogy Mitch jó eséllyel aludni fog, mire ő hazaér. Casey viszont minden bizonnal ébren lesz, és alig várja majd, hogy lecsaphasson az árulkodó jelekre...

Mire Kaitlyn visszament a konyhába, Tanner újratöltötte a poharukat. Kaitlyn körülnézett, majd azt kérdezte:

– Segítsek valamit?

– Szerintem boldogulok – mondta a férfi. – A gomba a mikróban, a saláta meg kész van.

Kaitlyn csöndben nézte a tüsténkedő Tannert, aki, miután

meggyújtotta a gyertyákat, és félhomályra állította a nappaliban a lámpákat, edényfogó kesztyűt húzott. Kivette a mikróból a rákkal töltött gombát, majd elővette a hűtőből a két főételt, és betolta őket a gomba helyére. Ezután odavitték az asztalhoz a gombát meg a salátát, majd Tanner tálalt, és miután helyet foglaltak, a poharáért nyúlt.

– Most döbbsentem rá, hogy tósztot nem is mondtam, amikor pezsgőztünk.

– Megbocsátok – évődött Kaitlyn. – Most viszont inkább ennék.

Azzal levágott egy falat gombát, és a szájába vette.

– Jó? – kérdezte az arcát fürkészve Tanner.

– Felséges – mondta Kaitlyn, majd evett még egy falatot, és rádöbbsent, hogy farkaséhes.

– És hogy telt Casey szabadnapja? – érdeklődött Tanner, miután kiszedett a salátástányérjukra egy-egy bőséges adagot. – Remélem, nem tört össze még egy kocsi.

Kaitlyn száján kiröppent egy kurta, horkantásszerű kacaj, majd azt felelte:

– Ha össze is törte valakiét, nem említette. Viszont kisminkelt, és megcsinálta a hajamat.

– Ez igazán kedves tőle – mondta Tanner.

– Igen – hagyta rá Kaitlyn, majd villahegyre tűzött egy koktélpardicsomot, és hozzátette: – Azt hiszem, muszáj lesz vennem neki egy autót.

– Hogy ne költözzön az apjához?

– Részben igen, de az a helyzet, hogy tényleg szüksége van egy saját kocsira. Autó nélkül nem tud mozogni, ha én rendelek, vagy körbejárom az otthon ülő betegemet, és ő vigyáz Mitchre. Ha bármilyen vészhelyzet adódik, meg van löve.

– Mondtad már ezt neki?

– Nem. Ha megmondanám, attól kezdve semmi másról nem lenne hajlandó beszélni velem.

– És Mitch? Hogy viseli a távollétedet?

– Pizzát kapott vacsorára, és tévézik a nővérével. Ennél többet ő nemigen vár az élettől.

Tanner elmosolyodott, majd falatozta tovább, és kellemesen eltársalogtak. Kaitlyn elmondta, hogy milyen egyetemeket nézett ki magának Casey, majd a szüleiről meg a testvéreiről sztorizgatott, és már jött is a főétel, amely fölött hosszasan elidőztek.

Kaitlyn elragadtatva hallgatta Tannert, aki az egzotikus útjairól meg a barátairól mesélt, és egyszer-kétszer rajtakapta magát, hogy további hasonló estéről fantáziál. Ilyenkor gondolatban megrázta a fejét, és szigorúan emlékeztette magát, hogy csak csínján az érzelmekkel! Hogy most beszippantotta az örvény, az egy dolog, de belezúgnia azért nem kéne Tanner Hughesba.

Épp elég nehéz lesz a búcsú így is...

X

Tanner elment az epres kosárcákért, majd letette az egyiket Kaitlyn elé, aki már degeszre ette magát, de úgy döntött, hogy az a pár falat nem árthat meg. Hiszen abban maradt magával, hogy az élet arra való, hogy éljük, nemde?

– Apropó, mielőtt elfelejtem – szólalt meg a férfi, miközben nekilátott a desszertjének. – Van egy jó hírem.

Kaitlyn kíváncsian nézett fel.

– És ezt csak most mondod?

– Eddig mással voltam elfoglalva – kacsintott rá Tanner. – Szóval két-három hét, mire megjönnek az alkatrészek, azaz három-négy hétig még szervizben lesz a kocsim. Tehát tovább maradok Asheboróban, mint gondoltam.

– És mit tudsz kezdeni itt magaddal? – évődött Kaitlyn.

– Fogalmam sincs, de ki tudja? Még az sem kizárt, hogy összejövök egy egészen különleges nővel.

– Sok szerencsét hozzá!

– És van még egy-két család, akiket meg akarok látogatni, mielőtt elmegyek Kamerunba.

– A közelben laknak? – kérdezte Kaitlyn.

– Virginia, Pennsylvania, Dél-Dakota.

– Szóval... egy újabb hosszú túra?

– A Rushmore-hegyet nagyon szeretném megnézni, és a Badlands Nemzeti Park is érdekel. A Black Hills hegylánc állítólag csoda szép... – mélyázott el a férfi, mintha fejben már állítaná is össze az útitervet.

Kaitlyn nem szólt semmit. Pedig mondhatta volna Tannernek, hogy van más opció is, például siethetne vissza Asheboróba, azaz hozzá, de visszafogta magát.

– Hogy saccolod, meddig leszel távol? – kérdezte.

Tanner bekapott egy szem cukormázás epret, majd azt felelte:

– Nem tudom. Gondolom, pár hétig. A három család programjától is függ, nem csak tőlem.

Mindez észszerűen hangozott, de Kaitlyn kissé csalódottan vette tudomásul, hogy Tanner, aki alig több mint két hónapig lesz még az Államokban, hetekig utazgatni akar. Furcsállotta, hogy a férfi ezt csak így, lazán közli vele, de aztán belátta, hogy talán jobb is, ha minél kevesebbet vannak együtt, mielőtt elmegy Afrikába.

– A barátoddal beszéltél mostanában? Mármost azzal, aki az IRC-s munkát szervezte.

Kaitlyn beszéd közben a villájával játszadozott: barázdákat szántott a cukormázba.

– Vince-szel? – kérdezt vissza Tanner. – Nem, most pár hétig nem kommunikáltunk.

– Mit is csinál az IRC Kamerunban? Szerintem ezt még nem mondtad.

– A menekültválsággal kapcsolatos a projekt, de ennél többet nem tudok.

– Hogyhogy? – csodálkozott Kaitlyn.

– Csak annyi derült ki, hogy a biztonsági főnök helyettese leszek – mondta a férfi, majd miután lenyelte az utolsó falat desszertjét, és megtörölte a száját, eltolta maga elől a tányért.
– De majd szeptemberben megtudok mindent, amit kell – tette hozzá.

Kaitlyn összeráncolta a homlokát, majd némi habozás után azt kérdezte:

– Nem úgy volt, hogy júniusban kezdesz?

– Akkor repülök Yaoundéba, de dolgozni csak szeptembertől fogok.

– Ilyen sokáig tart a lakáskeresés?

– Nem. Vince azt ígérte, hogy mindent elintéz.

– Akkor nem értem, miért mész oda ennyivel hamarabb – mondta Kaitlyn.

– Igazából nem lenne muszáj – felelte kissé zavart képet vágva Tanner. – De talán már említettem, hogy meg akarok nézni egy-két nemzeti parkot, és ezt akkor tudom a legkönnyebben megtenni, amikor még nincs a napi taposómalom. Ja és focizni is nagyon szeretek ott, amint azt már szintén említettem.

Kaitlyn rávillantott a férfira egy halovány mosolyt, és próbálta elhallgattatni a belső hangot, amely ezt suttogta: *Maradhatna nyár végéig is, ha akarna!*

– Gondolom, furcsa lesz – jegyezte meg a férfi tekintetét kerülve. – Mármost az, hogy ilyen hosszú szünet után újra dolgozol.

– Valószínűleg igen – ismerte be Tanner. – Vince kétéves szerződést ajánlott, de én azt mondtam, hogy legyen inkább egy év, aztán majd meglátjuk.

– És mi lesz, ha nem tetszik a munka?

– Fogalmam sincs – felelte a férfi, majd hátradőlt, és a hajába túrt. – De szerencsére nem a pénzért megyek oda.

Kaitlyn jót kuncogott, de aztán látta Tanner arcán, hogy ez nem vicc volt, hanem szimpla tényközlés.

– Hogyhogy nem a pénzért? – kérdezte.

– Úgy, hogy nem vagyok rászorulva, hogy dolgozzak – mondta a férfi, mintha mi sem lenne természetesebb. – Akár nyugdíjba is mehetnék.

Kaitlyn döbbenten meredt rá.

– Tényleg? – csodálkozott. – A nagyszüleid megleptek egy busás örökséggel?

– Szép is lenne – kuncogott Tanner.

– Akkor talán jobb a fizu a seregben meg a kormányserveknél, mint gondoltam.

– Az is szép lenne – mondta a férfi. – De nem erről van szó. A befektetésemet már említettem, ugye?

– Igen – bólintott Kaitlyn. – És olyan jól investáltál, hogy most rögtön nyugdíjazhatnád magad?

– Bizony.

– Nem árulod el a nagy titkot? – viccelődött Kaitlyn. – Jól jönne, mert Casey-nek, ugyebár, autó kell, meg egyetemre is megy hamarosan...

– Nincs semmiféle titok – mondta Tanner. – Az elején szerencsém volt, aztán lusta voltam, aztán megint szerencsém volt. Ennyi.

Kaitlyn hosszasan végigmérte a férfit.

– Ugye tudod, hogy elég fura ez a nagy titkolózás?

– Nemigen szoktam erről beszélni – mondta Tanner. – Csak a nagyszüleim tudtak róla, meg a legjobb barátaim.

Tanner tartott egy kis szünetet, Kaitlyn pedig kézbe vette a majdnem üres borospoharát.

– Miután elvégeztem a középiskolát, a nagyszüleim nyitottak nekem egy befektetési számlát – folytatta a férfi. – Amikor pedig beálltam a seregbe, azt javasolták, hogy a fizetésem egy részét vezettessem át automatikusan erre a számlára. Így is tettem.

– Az én jövedelmem egy része is nyugdíj-előtakarékosságra megy – szólta közbe Kaitlyn –, de nagyon messze vagyok attól, hogy abbagyhassam a munkát.

– De csak azért, mert nem ismerted Rodney-t.

– Ki az a Rodney?

– Egy haverom a Ranger ezredből – mondta Tanner. – Ő volt az, aki még 2001-ben behozott a laktanyába egy iPodot. Én akkor még nem is hallottam ilyesmiről, Rodney viszont áradozott, hogy a világ legjobb találmánya, és feltétlenül vegyek egyet. Én nem vettem, de páran a fiúk közül igen, és ez felcsigázta az érdeklődésemet, mert az iPod nem volt olcsó, és nem mondhatnám, hogy agyonfizettek volna minket. Aztán feltűnt, hogy nemcsak a bajtársaimnak van iPodja, hanem egy csomó tök átlagos civilnek is, és ezen felbuzdulva úgy döntöttem, hogy Apple-részvényekbe fektetem az összes pénzemet. A nagyszüleim óva intettek ettől, de hiába. Szóval adtam a befektetési számlámon egy állandó megbízást, hogy a fizetésem egy részéből mindig Apple-részvényeket vegyen a bank.

– Apple-részvényt vásároltál *akkor*? – hüledezett Kaitlyn.

– Mint már említettem, szerencsém volt. Aztán meg lusta voltam, és nem foglalkoztam a dologgal, így a befektetési stratégiám maradt a régiben. A tőkém folyamatosan gyarapodott, mert utána évekig a tengerentúlon szolgáltam vagy laktanyában laktam, így szinte semmire sem költöttem. Aztán 2007-ben megint mázlim volt, mert kijött az iPhone, és az Apple-papír árfolyama az égbe szökött. És mivel 2001 óta folyamatosan hízik a részvénypakettem...

– Gazdag vagy – fejezte be Tanner helyett a mondatot Kaitlyn. A férfi kivárt egy kicsit, majd beismerte:

– Igen.

– És szabad érdeklődnöm, hogy... hogy *kőgazdag* vagy, vagy csak simán gazdag?

– Nem tudom pontosan, ki számít nálad *kőgazdagnak* – mondta Tanner. – De legyen elég annyi, hogy több pénzem van, mint amennyit valaha is el tudnék költeni.

Kaitlyn csak bámulta a férfit. Nemigen tudta összebékíteni a hallottakat azzal, amit eddig tudott róla. Azon morfondírozott

magában, vajon másként alakult volna-e a kapcsolatuk, ha Tanner ezt már az elején elmondja.

– Szóval... – kezdte lassan, megfontoltan. – Szóval te tulajdonképpen azt csinálsz, amit akarsz. Hiszen dolgoznod nem kell, és lakhatnál bárhol, ahol jólesik, igaz?

– Körülbelül.

– Értem – mondta Kaitlyn, de ennél többre nem futotta. Tanner méregette egy kicsit, majd azt kérdezte:

– Valami baj van?

Kaitlyn a férfi szemébe nézett, és próbálta értelmezni mindazt, amit most megtudott.

Tehát nem is kellene dolgoznia!

De inkább focizzat a haverjával Kamerunban, mint hogy itt maradjon Asheboróban, és megnézzze, mi süil ki abból, ami kettőnk közt elkezdődött!

Kaitlyn vitézül küzdött a kéretlenül feltoluló gondolataival, de nem volt esélye.

– Baj nincs, csak furcsállom ezt a dolgot – bökte ki végül.

– Mármit mit? – kérdezte homlokráncolva Tanner.

Kaitlyn kézbe vette a poharát, de szinte azonnal le is tette. Nem volt már borozgatós kedvében.

– Azt hittem, a pénz miatt mész vissza Afrikába – kezdte. – Meg azért, mert egyetértesz az IRC nemes céljaival. Erre kiderül, hogy azt sem tudod, mi lesz ott a dolgod.

Tanner értetlen, egyben bosszús képet vágott.

– Az az érzésem, hogy haragszol rám – mondta.

– Nem haragszom – felelte Kaitlyn, és ez igaz is volt: a „harag” túl erős kifejezés lett volna arra, amit érzett. Munkált benne némi csalódottság, és talán irritálta is Tanner viselkedése, de nem ezek domináltak a lelkében, hanem... hanem az elutasítottság, sőt talán *elárultatottság* érzése. Tudta, hogy ennek nincs észszerű alapja, hiszen amikor lefeküdt Tannerrel, tisztában volt vele, hogy csak futó kalandról van szó, de... De amit a férfi

most elmondott, az mindent megváltoztatott, bármennyire szeretne volna Kaitlyn, hogy ne így legyen.

Nyugodtan itt maradhatna, ha tényleg folytatni akarná azt, ami elkezdődött köztünk! Legyen az bármi...

A lelke mélyén érezte, hogy önző dolog ezt várni a férfitől. Nem kellene így előreszaladnia, hiszen még messze nem tart itt a kapcsolatuk – de akkor is!

Ha Tanner *megteheti*, hogy marad, akkor vajon miért nem hajlik rá? És ha nem akar itt maradni, akkor mire fel ez a nagy felhajtás? Miért bérelt limuzint, miért rendelt ilyen pazar vacsorát, miért hozta el őt ebbe a kastélyba? Csak azért, hogy lefeküdjön vele? És ami még fontosabb, miért nem vágyik további együtt töltött estékre, éjszakákra?

– Hagyjuk ezt inkább! – mondta végül a fejét elfordítva Kaitlyn. – Felejsük el, hogy szóba hoztam ezt az egészet, rendben?

Tanner az asztalra tette a két kezét, még hozzá tenyérrel felfelé, és lassan, kimérten így szólt:

– Te valamiért ki vagy rám bukva, de nem igazán értem, hogy mit vétettem.

– Nincs semmi baj, tényleg – mondta Kaitlyn, de a hangszíne meghazudtolta a szavai értelmét.

Továbbra sem hagyták nyugodni a felmerült kérdések, és hirtelen rádöbbsent, hogy képtelen egy helyben ülni. Ahogy felállt, lesöpört az asztalról néhány morzsát a szalvétájával, majd fogta a poharát meg a desszertes tányérját, és kivitte őket a konyhába. A megmaradt bort a mosogatóba öntötte, azon pedig, hogy mit kezdjen az epres kosárka maradékával, gondolkodott egy kicsit. Végül belökte a tányért a sarokba, majd reflexszerűen a szivacsért nyúlt, és már-már robotpilóta üzemmódban törölgetni kezdte a pultot.

– Mit csinálsz? – kérdezte halkán, szelíden az aggodalmas arcú Tanner, aki kijött utána a konyhába, mire Kaitlyn megvonta a vállát.

– Takarítok.

– Majd én elintézem – mondta a férfi, és tétován Kaitlyn derekára tette a kezét. – Nem üldögélünk még egy kicsit a kandalló előtt?

– Későre jár – motyogta Kaitlyn, és elhúzódott a férfitől. Pedig csak kilenc óra múlt pár perccel, és ezt mindketten jól tudták.

– Beszélj hozzám! – szólalt meg esdeklő hangon Tanner.
– Kérlek!

Kaitlyn még egyszer, utoljára végighúzta a szivacsot a pulton, majd a mosogatóba ejtette. Aztán szembefordult a férfival, és azt kérdezte:

– Miért vagyok én itt?

– Hogy érted ezt? – kérdezett vissza Kaitlyn arcát fürkészve Tanner. A szeme most épp sötétzöldben játszott.

– Úgy, hogy miért hívtál randira? Meg úgy, hogy miért hívtál randira *másodszor is*?

Kaitlyn háttal a mosogatónak dőlt, a két keze pedig a pulton pihent.

Tanner értetlenül nézett rá.

– Azért – felelte –, mert kedves, okos, izgalmas nő vagy, és jobban meg akartalak ismerni.

– Arra a pár hétre, amíg még itt vagy – mondta karját keresztbe fonva Kaitlyn.

Tanner tett egy kis lépést hátrafelé, de nem szólt semmit. Látszott rajta, hogy próbálja összerakosgatni a mozaikdarabkákat.

– Tehát azért vagy feldúlva, mert elmegyek? – kérdezte végül, majd miután a nő nem válaszolt, folytatta: – Kaitlyn, nem gondolod, hogy ez nem igazán fair? Egy percre sem titkoltam, hogy mik a terveim.

Kaitlyn csalódottan nézett farkasszemet a férfival.

– Miért mész Kamerunba? – kérdezte, mire Tanner bizonytalanul, homlokráncolva kinyögte, hogy:

– Hát a munkám...

– A munkád, amelyre nem vagy rászorulva – vágott közbe Kaitlyn.

Tanner értetlenül bámult rá.

– Muszáj csinálnom valamit – felelte végül. – Nem lébecolhatok a végtelenségig. Meg is bolondulnék.

– Nem azt mondtam, hogy ne csinálj semmit. Csak azt kérdeztem, hogy miért éppen Kamerun.

– Erről már beszéltünk, ha jól...

– Beszéltünk is, meg nem is – szakította félbe ismét Kaitlyn. – Mondtad, hogy Kamerun csoda szép ország, és el akarsz menni egy-két nemzeti parkba. Azt is mesélted, hogy szerettek focizni a barátoddal, meg hogy milyen jó volt meccset nézni a zsúfolt bárban. Viszont tudod, kik azok, akiket futólag sem említettél? Az emberek, akiken segítesz! Egyszer sem hallottam tőled olyat, hogy hálásan rád mosolygott egy éhező, akinek enni adtál, vagy valaki, akinek kutat ástál, vagy mit tudom én.

– Én biztonsági szakember vagyok! – védekezett Tanner. – Nem ilyesmivel foglalkozom.

– Nem ez a lényeg – vágta rá Kaitlyn, majd vett egy mély lélegzetet, mert érezte, hogy idegesen cseng a hangja. – Értem, hogy a biztonságiak munkája is fontos, hiszen ti őrzitek a segélyszervezetek munkatársait. De a kérdés az, hogy személy szerint *neked* mit ad ez a munka. Milyen szükségletedet elégíti ki, mármint azon túl, hogy muszáj csinálnod valamit, meg azon túl, hogy élvezed?

Tanner szája szólásra nyílt, de mindjárt vissza is csukódott.

– Nem mindenki egzisztenciális okokból dolgozik – nyögte ki végül.

– Erről beszélék! – kiáltotta Kaitlyn. – Ha a világon egyedül te lennél képes arra, amit csinálsz, vagy a leküzdhetetlen belső kényszer hajtana, hogy segíts másokon, akkor megérteném, hogy visszamész. És akkor is megérteném, ha az ott keresett pénzből élnél, de így, hogy nincs szükséged arra a pénzre, és azt sem tudod, mi lesz pontosan a dolgod... Szóval ez így felfoghatatlan számomra. Azt viszont kezdem érteni, hogy miért aggódott érted a nagymamád.

Tanner szája összepréselődött.

– Őt ne keverd bele – mondta.

Kaitlyn szigorú tekintete szinte átfúrta a férfit.

– Akkor mondd meg, hogy valójában miért akarsz visszamenni Kamerunba.

– Tudod, ezt még akkor döntöttem el, amikor a nagymamát ápoltam – felelte Tanner, majd keresztbe fonta a karját, és így folytatta: – Beláttam, van némi igaza abban, hogy csak sodródom ide-oda, ezért elfogadtam Vince ajánlatát.

Csöndben telt el néhány vészterhes másodperc, majd Kaitlyn szólalt meg fojtott hangon:

– Mivel nem a pénzért csinálod, dolgozhatnál bárhol. Akár Pensacolában is.

– Vagy Asheboróban, ugye? – csapott le Tanner.

– Mi a baj Asheboróval? – csattant fel Kaitlyn. Érzékelte, hogy sértetten, védekezően cseng a hangja, pedig nem ez volt a szándéka. – Te mondtad, hogy szereted a kisvárosokat! Még azt is mondtad, hogy szívesen futnál nap mint nap a Uwharrie-ban!

– Lám, mégiscsak haragszol – jelentette ki fejcsóválva Tanner, és látszott az arcán, hogy kezdi kapiskálni, mi a helyzet. – Nem lett volna szabad elmondanom neked, hogy...

Kaitlyn felemelte a két kezét, jelezve, hogy ezt nem akarja tovább hallgatni. Aztán lehajtotta a fejét.

– Szerintem az itt a lényeg, hogy nem az vagy, akinek hittelek – vallotta be halkán, megtörten Kaitlyn. – És ez az én hibám, mert nem figyeltem rád eléggé.

– Ezt meg hogy érted?

Kaitlyn lassan a férfira emelte a tekintetét. Nagyon ostobának érezte magát.

– Nem te mondtad, hogy a barátaid szerint nem úgy vagy összerakva, hogy meglepedj valahol?

– Azt viccnek szántam.

– Tényleg?

Kaitlyn hangjából csak úgy süttött a bensőjét mardosó kétely.

– Mondd, mit vársz te tulajdonképpen az élettől, Tanner? Azt, hogy mindig lesz hova továbbállnod? – kérdezte, majd miután a férfi nem válaszolt, folytatta: – És kettőnkről mit gondolsz? Oké, tudtad, hogy hamarosan elmész, de megfordult egyszer is a fejedben, hogy ebből több is lehet futó kalandnál? Felmerült benned ez az eshetőség?

Tanner megint csak hallgatott. Kaitlyn elfordította a fejét, és próbált úrrá lenni a megalázottságán.

– Csak hogy tudd – folytatta aztán –, részemről is rendben volt a futó kaland, amikor idejöttem. Megbékéltem a gondolat-
tal, hogy a körülmények olyanok, amilyenek, de most már nem tudom, mit higgyek.

Ezután kikerülte Tannert, aki még mindig nem szólalt meg. Nem volt hajlandó a férfi szemébe nézni.

– Azt hiszem, jobb, ha engem most hazavisz a limuzin – mondta. – Holnap dolgoznom kell.

– Kaitlyn, várj!

A nő magára kapta a kabátját, és kézbe vette a táskáját. Tanner esernyőjével is szemezett, de aztán úgy döntött, most nem az a lefontosabb, hogy száraz maradjon.

A férfi közelebb lépett, és azt kérdezte:

– Legalább kikísérhetlek?

– Nem hinném – felelte Kaitlyn.

– És látlak még?

Kaitlyn szája kesernyés mosolyra húzódott. *Ugyan minek?* – gondolta. *Hiszen csak el akarod ütni az időt, míg várod, hogy végre focizhass Yaoundé utcáin...*

– Elég sűrűek a napjaim – felelte. Ügyelt rá, hogy nyugodt, kimért hangon beszéljen.

– Kaitlyn...

A nő, aki már kinyitotta az ajtót, hátrafordult.

– Tudom, hogy nem muszáj véget vetnem a dolognak – mondta olyan tisztán csengő hangon, hogy ő maga is meglepődött –, de nem látom értelmét, hogy folytassuk.

A férfi döbbsen arca láttán érzett némi elégedettséget, de rögtön meg is pirongatta magát. Nem alacsonyodhat le odáig, hogy ennek örüljön! Miután kilépett a verandára, és bevágódott mögötte az ajtó, már könnyek is keveredtek az esővízbe, amely patakokban folyt le az arcán.

XI

– Máris itthon vagy? – kérdezte a konyhából előlépő Casey, amikor Kaitlyn még az előszobában rázta le a kabátjáról a vizet.
– Azt hittem, maradsz még egy-két órát.

Kaitlyn a limuzinban erőnek erejével próbálta összeszedni magát, hogy szalonképesen tudjon a lánya elé állni. Alább is hagyott az egymással viaskodó érzelmei vihara, de tudta, hogy még mindig könnyen felszínre törhet a megalázottsága, mert nem temette túl mélyre. *Nagy levegő!* – parancsolt magára. *Lehet, hogy több vagy, mint anyuka, de akkor is anyuka vagy!*

– Reggel korán kelek, hiszen hétköznapi van – vette elő a legközönyösebb hangját. – Mitch?

– Mire vége lett a filmnek, leragadt a szeme, úgyhogy lefektettem – mondta Casey. – Na milyen volt?

Na, tessék! – gondolta magában Kaitlyn. *Máris elhangzott a nagy kérdés...*

– Jó – felelte kurtán-furcsán.

Casey méregette egy kicsit, majd így reagált:

– O-ó! Mit vétett Tanner?

– Nem vétett semmit – felelte erőltetetten nyájas, semmitmondó hangon Kaitlyn. – Nagyon kellemes vacsora volt.

– De...?

– De mi?

– De nem hiszed, hogy fogtok még találkozni – szúrta le a konklúziót Casey. – Ezt gondolod, csak hangosan nem akarod kimondani, ugye?

Kaitlynnek már arra sem volt ereje, hogy álmélkodjon a lányán, aki úgy olvas az ő gondolataiban, mint a nyitott könyvben.

– Igen – ismerte be.

Casey összepréselte az ajkát, majd így szólt:

– Csinálok neked egy jó forró kakaót.

– Most tényleg nincs kedvem beszélgetni, szívem – mondta Kaitlyn.

– Nem is kértem, hogy beszéljess velem – szólt hátra a konyha felé tartó Casey. – Csak felajánlottam, hogy csinálok neked kakaót. Mert ha egy pasi váratlanul meghülyül, akkor azt kell inni.

Kaitlyn követte a lányát a konyhába. Casey forralt egy kis lábosban tejet, majd elővette a konyhaszekrényből a kakaóport. Szórt egy keveset a kitöltött tejbe, majd tett bele néhány mini pillecukrot, és odavitte az anyjának a bögrét.

– Ne feledd, hogy bármi is történt, én a te oldaladon állok – mondta, és a hanghordozása meglepően hasonlított Kaitlyn anyjára. – Most pedig fordulj meg, hadd húzzam le a cipzárodat.

Kaitlyn szót fogadott, Casey pedig, miután végzett a cipzár-
ral, újfent meglepte, sőt kissé megriasztotta, ugyanis nyomott az arcára egy pusztit.

– Nem lesz semmi baj, anyu – mondta, majd magára hagyta Kaitlynt, aki azon merengett, hogy micsoda áldása a sorsnak, hogy ilyen gyerekei vannak. Legalábbis... legalábbis többnyire.

Szürcsölgette még egy darabig a kakaót, de a felét meghagyta. Miután felcapatlott a szobájába, és meglátta magát a tükörben, egy csapásra felidéződött a Tannerrel töltött este. Kaitlyn olyan hangot adott ki, mintha gyomorszájon vágták volna, és könny szökött a szemébe. Gyorsan összecsippentette az ornyergét, mert nem akart sírni.

Felnőtt nő vagyok! – pirított rá magára, majd vett egy mély lélegzetet.

Mindvégig tudtam, hogy Tanner el fog menni!

Ezután kihúzta magát, és elfordult a tükörtől.

Úgyhogy nem változott semmi. Az van, ami volt – folytatta magában a gondolatsort.

De tudta, hogy ez nem igaz.

Amikor kibújt a pávakék ruhából, és megmosta az arcát, feltűnt neki, hogy kissé remeg a keze. Szép lassan felvette a pizsamáját, majd bebújt az ágyba. Biztosra vette, hogy a szervezete úgy fog reagálni a csontig hatoló fáradtságra, hogy rögtön elalszik, de tévedett. Még jó sokáig bámulta a plafont, és merengett az este történésein. Felidéződött a bizsergető, várakozásteli izgalom jegyében telt autót, majd Tanner kölnijének illata, majd az, hogy milyen felvillanyozó élmény volt bejárni azt a pazar villát. Aztán látta az ágyban fölé tornyosuló Tanner izmos testét is, és a fülében csengtek a hangok, amelyek szeretkezés közben szakadtak ki belőle...

Végül a párnába fúrta a fejét, és mégis elzokogta magát. Tudta, hogy ez a dolog véget ért, mielőtt elkezdődhetett volna.

Kilencedik fejezet

I

Hova a francba tűnt az a sok kukorica?

Lehet, hogy már megették.

Az lehetetlen! Este szórtuk ki!

A szikla mögött lapuló Jasper nem hallotta a Littleton fiúk hangját, de el tudta képzelni, mit mondhatnak egymásnak. Carl Melton most nem jött velük.

Jó helyen vagyunk egyáltalán?

Hát persze, hol lennénk?

A két sötét alakot figyelő Jasper igyekezett meg sem mocnani, mert tudta, hogy azt ilyen gyér fényben is észlelhetik.

Miután nagy nehezen összeszedte a földről a kukoricát, a gereblyét és az elemlámpát, valahogy átbicegett ide, a kis dombgerinc előtti sziklákhöz, és lerogyott a legnagyobb mögé. Az erőlködésnek azonban ára volt: vissza kellett fojtania egy fájdalmas nyögést, mert kezdett beállni a dereka. És mire elmúlt a görcs, megjöttek a Littleton fiúk.

Jasper feje fölött már a legkitartóbb csillagok is halványultak. Eszébe jutott, hogy mekkora badarság a régi mondás, miszerint pirkadat előtt a legsötétebb az éjszaka. Hiszen aki virraszt egy kicsit, az láthatja, hogy az éjszaka közepén, napnyugta és napkelte közt félúton van a legsötétebb – de mit számít ez most? A lényeg, hogy közeleg a hajnal, azaz hamarosan lesz annyi fény, hogy a fiúk megtalálják őt, ha keresik. Jasper jól megmarkolta Arlo nyakörvét, nehogy a kutya kiszaladjon a nyílt terepre.

Josh és Eric pedig nézelődött tovább. Szép nagy ívben pásztázta a környéket a lámpáik fénycsóvjára, és Jasper ismét megpróbálta elképzelni, mit mondhatnak egymásnak.

Lehet, hogy elvitte valaki.

Mégis ki?

Talán a természetvédelmiek.

Azok biztos nem.

Honnan tudod?

Várj csak! Megnézek valamit.

Az egyik fénycsóva hirtelen elmozdult a sziklák irányába. Jasper még jobban összehúzta magát, és kiült az arcára egy fájdalmas grimasz. Vajon hogy fog innen kijutni? És mi lesz, ha megtalálják?

Erre gondolni sem akart.

Amikor egyszer, réges-régen, Asheville közelében kempingezett a családjával, egyik éjjel arra ébredt, hogy morog a sátor előtt egy medve. A gyerekek, akik még kicsik voltak, külön sátorban aludtak. Jasper villámgyorsan kikecmergett a hálózsák-ból, és kirohant a sátor elé, hogy a védelmükre keljen – de nem volt ott semmiféle medve. Csöndbe burkolózott az erdő, csak

tücsökciripelés hallatszott. A többi sátor is érintetlen volt, és Jasper hiába keresett a földön nyomokat. Végül belátta, hogy minden bizonnyal álmodott, majd később elgondolkodott, vajon mit csinált volna, ha tényleg odatéved egy medve. Hiszen nem volt nála semmiféle fegyver, ráadásul meztelen felsőtesttel, csupasz lábbal rontott ki a sátorból. Legfeljebb hadonászni és ordítózni tudott volna.

Egy kis időre ugyanúgy összezavarodott, és ugyanúgy úrrá lett rajta a pánik most is, mint akkor. Fülelt, hogy jönnek-e a Littleton fiúk, de nem hallott semmit, ezért megreszkítva, hogy kikandikál a szikla fölött. Miután látta, hogy a kidőlt fa felé tartanak, még jobban hegyezte a fülét, és ki is tudta venni a szavaikat:

– Ez fura.

Rögtön felismerte Josh hangját. Biztos volt benne, hogy ezt a hangot soha nem felejtí el.

– Mi fura? – kérdezte Eric.

– Nem érzed ezt a szagot? Nekem már este is feltűnt, amikor hoztuk a kukoricát. Nem tudom, mi ez, de nagyon bűdös.

A vadriasztó! – suhant át Jasper agyán. Josh pedig valójában nem azt mondta, hogy „nagyon bűdös”, hanem valami olyasmit fröcsögött, hogy „Kib...tt bűdös ez a sz...r!”.

Ekkor a Jasper mellett lapuló Arlo ásított egyet, és kiröp-pent a nagyra tátott száján egy halk nyüsszentés.

– Én nem érzek semmit – mondta Eric.

– Kussolj már! – sziszegte Josh. – Nem is hallottál semmit?

– Mit kellett volna hallanom?

– Csss!

A fiúk elhallgattak. Most már Arlo is hegyezte a fülét, Jasper pedig lélegzet-visszafojtva várta, hogy mi következik.

– Mit kéne hallanom? – szólalt meg ismét Eric.

– Befognád végre a pofád?

Jasper megmarkolta Arlo bilétáját, nehogy odakoccanjon a pórázához. Eltelt tíz másodperc, majd hús...

- Én is érzek valamit – jelentette be Eric. – Mi lehet ez?
- Nem tudom.
- Lehet, hogy az a szarvas búzlik így, amelyiket lelőtted?
- Nem tudom.

Kis szünet, majd:

- Most mit akarsz csinálni?
- Hogyhogy mit akarok csinálni?
- Mivel a kukorica sehol, akár haza is mehetnénk.
- Nem megyünk haza.

Ismét csönd borult a tájra, és Jaspert úgy mardosta a félelem, mintha valami vadállat marcangolná a lelkét.

II

Jaspernek, miután elbocsátották a Jaycee Égési Centrumból, az volt az első dolga, hogy exhumáltatta a szerettei földi maradványait, és áthozatta őket a faházhoz tartozó telekre. Privát gyászszertartás keretében vett tőlük végső búcsút, és ő maga ásta meg a sírokat, pedig kész gyötrellem volt minden mozdulat. Utána pedig egyszer s mindenkorra kiköltözött a faházba. A leégett házat nem akarta újjáépíteni, és egyébként sem lett volna rá pénze, mert a biztosítótól kapott összeg az orvosi kezelését is épphogy fedezte.

Az ezt követő hónapok, sőt évek a halálvágy jegyében teltek. Voltak pillanatok, amikor már elővette és meg is töltötte a régi vadászpuskáját, de ahhoz már nem volt bátorsága, hogy maga ellen fordítsa. Eltette hát a fegyvert, és hite szellemében próbálta úgy felfogni a dolgot, hogy a szenvedést Isten mérte rá büntetésként, így egyszerűen el kell viselnie. *Jasper, szenvedni fogsz éjjel és nappal!* – csengett a fülében az Úr képzelt dörgedelmé, és valami kifacsart logika alapján úgy gondolta, hogy meg is érdemli a szenvedést. Hiszen nem tudta megvédelmezni a családját, amikor a legnagyobb szükségük lett volna rá, mert az életük forgott kockán.

Viszont így munka után kellett néznie, hiszen szenvedni csak úgy tudott, ha életben marad. Az építőipar vagy bármilyen nehéz fizikai munka nem jöhetett szóba az ő állapotában, és akkor is a kínok kínját élte át negyedóra után, ha ülnie kellett. Így irodai munkát sem vállalhatott, valamint – mivel az arca és a hajás fejbőre is megégett – az ijesztő külseje miatt bolti eladó sem lehetett. Végül egy asheborói háztartási és barkácsboltba vették fel árufeltöltőnek meg más kisebb munkákra. Nem keresett sokat, de nem is volt szüksége túl sok pénzre. A tulajdonos, egy Nell Baker nevű nő a család régi ismerőse volt, hiszen abba a templomba járt, ahova ők, és annak idején Jasper látta el az üzlet kertészeti részlegét Bradford-körtefákkal. Élt a gyanúperrel, hogy a nő csak azért vette fel, mert sajnálta.

Az újabb és újabb műtétek között buzgón locsolta és műtrágyázta tehát a különféle virágokat, fűszernövényeket, cserjéket, valamint söprögetett, és pakolta az árut a polcokra. Nem volt nehéz munka, de mivel a verejtékmirigyei nagy része odalett, a nyári melegben vigyáznia kellett. Ráadásul a bőráttűtetések miatt nehezen tudott úgy mozogni, hogy ne fájjon semmije. Akkoriban szokott rá, hogy kendővel takarja el az arcát. Nell Baker boltjában pedig gondosan távol tartotta magát a vevőktől, hiszen úgy nézett ki, mint Frankenstein professzor kedvenc projektjének a gyümölcse. A faházban, ahonnan jóformán csak a munka és a bevásárlás miatt mozdult ki, leakasztotta a falról a fürdőszobai tükröt, és kivitte a sufniba.

A bibliát már nem olvasta, és nem is imádkozott. Az évek pedig lassanként teltek.

Munka, kezelések, lábadozás és így tovább, és így tovább, újra meg újra. Betöltötte az ötvenet, majd az ötvenötöt, és ekkor sújtott le rá ismét az Úr. Jasper könyve újabb megpróbáltatásokkal bővült, mintha az, amit addig elszenvedett, nem lett volna épp elég.

Az utolsó bőrbeültetés óta öt, a tűzvész óta pedig tíz év telt el, amikor az épen maradt bőrfelülete viszketni kezdett, majd

a mérges szömörce okozta kiütéshez hasonló, rózsaszínű, pikkelyesedő foltok alakultak ki rajta. Az orvosok pikkelysömört diagnosztizáltak, és arról elmélkedtek, hogy talán a tűz indíthatott be valami szisztémás autoimmun reakciót, de biztosat nem tudtak mondani. Csak az volt biztos, hogy a pikkelysömör gyorsan terjedt, és a végén már szinte a teljes ép bőrfelület őrjítően viszketett. Az orvosok próbálkoztak különféle gyógyszerekkel, de nem sikerült visszafordítaniuk a folyamatot. Végül krónikus pikkelysömörré módosították a diagnózist, és közölték Jasperrel, hogy holta napjáig együtt kell majd élnie a kórral. Jasper akkor már biztosan tudta, hogy más ember lett.

Az Isten, illetve Jézus Krisztus létezésébe vetett hite megmaradt, de a bibliát, valamint a vallásos tárgyú faragványait, fényképeit, albumait dobozokba pakolta, és kivitte a sufniába, a tükör mellé. Akkor már biztosra vette, hogy sem Istent, sem Jézust nem érdeklí az ő sorsa.

III

A fákon madárdal csendült, és a sötétség helyét lassanként átvette a hajnal szürkés fénye. Jasper még mindig a szikla mögött kuporgott Arlóval, a Littleton fivérek pedig a kidőlt fa mögött strázsáltak, méghozzá nagyrészt csöndben. Jasper úgy képzelte, hogy a kezük ügyében van a puska, mert abban bíznak, hogy a fehér szarvas nem tudja, hogy elfogyott a kukorica, és visszajön. Lám, milyen jó, hogy szétlocsolta a vadriasztó folyadékot, és az ultrahangos micsodákat is kihelyezte!

A hátsó fertályát viszont kezdte nyomni egy kisebb kő, épp csak annyira, hogy bosszantó legyen. Kicsit tartott tőle, hogy ha arrébb csusszan, Arlo is mocomogni kezd, de úgy tűnt, hogy a kutya mélyen alszik. Ezért végül megreszkírozott egy kis fészkelődést, mire Arlo füle megmoccant ugyan, de a szeme csukva maradt. Jaspernek így sikerült odébb löknie a követ, de ez sem

segített valami sokat. A háta kicsit kevésbé fájtt ugyan, a térde viszont egyre jobban. Már úgy bedagadt, hogy feszült tőle a nadrág szövete, és Jasper minden szívdobbanásához lüktető, nyilalló fájdalom társult.

Ez volt az öregedés egyik legbosszantóbb velejárója: minden apró-cseprő sérülést jobban megszenvedett, mint korábban. Sokkal lassabban gyógyultak a horzsolások, zúzódások, kék-zöld foltok, sőt sokszor nem is gyógyultak be egészen. Pár éve például beszorult az ujjja az öntöttvas serpenyő alá, és a duzzanat azóta sem lohadt le egészen, esőben pedig rendre elkezdett fájni. Most pedig félt, hogy miután beütötte a térdét, holta napjáig bicegni fog, bármeddig várat még magára az a nap...

Eszébe jutott, hogy pár hónapja a „méltósággal öregedni” kifejezést hallotta a doktornőtől. Akkor, miután kilépett a rendelőből, szöget ütött a fejébe, vajon mit jelent ez egyáltalán. Talán azt, hogy az ember büszkén hangoztatja, hogy őt sosem érik gyorselhajtáson, mert már nem látja jól az utat, és óvatosabban vezet? Vagy azt kell emelt fővel viselni, hogy pelenkára szorulunk? Persze nem gondolt ő semmi rosszat azokról, akik tényleg rászorulnak, de azért örült, hogy egyik-másik testrésze még rendesen működik.

Megint a két fiú hangja zökkentette ki merengéséből.

– Szerintem ide már úgysem jön szarvas! – nyavalygott Eric.

– Megtennéd, hogy halkabban pofázol?

– Csak szólok, hogy majdnem egy órája itt vagyunk.

– Befognád végre?

– Meddig maradunk még?

– Mit érdekel az téged? Ma nincs iskola.

Azzal elhallgattak, Jasper pedig megint fészkelődött egy kicsit, hátha így átvándorol a fájdalom a másik lábába. Arlo most a fejét is felemelte a mocorgásra, de aztán visszacsukta a szemét. Furcsamód úgy tűnt, hogy elégedett a sorsával, és Jaspernek erről eszébe jutott az elsőszülött fia, akinek mindig az volt az ar-

cára írva, ha aludt, hogy végtelenül nyugodt, békés, zavartalan az álma. Különösen kis korában volt ez így.

Mindig is David volt a legérettebb és a legmagabiztosabb a gyerekei közül. Már két-három éves korában is a szemébe nézett annak, aki beszélt hozzá, és nagyon ritkán hisztizett. Audrey előszeretettel mondogatta róla dicséretként, hogy koravén. David még óvodába sem járt, amikor már segédkezett a kisebb testvérei körül: mindig szívesen ringatta a bölcsőjüket vagy etette őket, ha Audrey megkérte, és az öltöztetésükben is közreműködött. Sőt, vacsora után is zokszó nélkül leszedte az asztalt, és ő volt az egyetlen gyerekük, aki tinédzserkorában is rendet tartott a szobájában.

David már gyerekkorában is magas volt a korához képest, a haja választéka melletti forgó pedig egészen kamaszkoráig makacsul kitartott. A koraérettségével az iskolában is kitűnt: színes tanuló volt, akit nagyon szerettek a tanárok is, meg a társai is. A középiskolában mindvégig ő volt az osztályelnök, hála a nyugodt, higgadt, méltóságteljes viselkedésének.

Viszont David nem nevetett valami sokat. Míg gyerek volt, Jasper nagyon ritkán hallotta az örömteli kacaját, majd amikor elkezdte az egyetemmet, egyre hallgatagabb lett. Akkor már mintha úgy érezte volna, hogy kevés, ha csak a családja és a szűkebb közössége sorsát viseli szívében. Mintha a világ összes gondja az ő vállát nyomta volna: a karácsonyi szünetben, majd nyáron alig ejtett szót az egyetemről és az ott szerzett barátairól. Annál többet aggódott a Szovjetunió, az atomfegyverek meg a környezetszennyezés miatt, és ha teheti, személyesen etette volna meg az éhező etióp gyerekeket. Hangoztatta aggodalmát a templomba járók számának csökkenése miatt is, és sokszor órákig tanulmányozta a bibliát, mintha abban keresne választ a kérdésekre, amelyek kifogtak rajta. Végül eldöntötte, hogy lelkész lesz, de utána bevallotta Jaspernek, hogy fél a kudarctól. Hiszen ha ő maga sem érti egészen, hogy mi a célja vele Istennek, akkor hogy segíthetne másoknak abban, hogy felfedezzék a saját életcéljukat?

Jasper mindmáig emlékezett rá, hogy akkor rámosolygott Davidre, és eszébe jutott egy szentírásai idézet: „Alázkodjatok meg az Úr előtt, és akkor megdicsőít benneteket” (Jakab levele 4,10).

El is mondta a fiának Jakab apostol szavait, majd hozzátette:

– Büszke vagyok rád – és kitérta a karját. David olyan szorosán ölelte át, mint kis korában, és azt suttogta:

– Szeretlek, apu, és hálát adok az Úrnak minden egyes napért, amit veled meg anyuval tölthetek.

Jasper szemét elfutotta a könny, és még sokáig szorította magához elsőszülött fiát, Davidet.

Aki nem sokkal ezután távozott az élők sorából.

IV

– Az meg mi a franc? – szólalt meg acsarkodva Josh Littleton. Most nem fogta halkra, így Jasper tisztán hallott minden szót.

– Miről beszélsz? – értetlenkedett Eric.

– Arról ott, a fa mellett. Nézd csak meg!

Eltelt pár másodperc, mire Eric meglátta azt a bizonyos dolgot.

– Egy locsoló? – kérdezte.

Nem, nem! – válaszolt magában Jasper. *Hanem egy napelelemes, ultrahangos szerkentű, amely távol tartja a szarvasokat.*

– Az erdőbe minek kerti locsoló, te kretén? Na, akkor te itt maradsz, én pedig megnézem.

Elcsendesült a tisztás. Jasper lelki szemei előtt megjelent a puskát vállra vető, majd az ultrahangos vadriasztó felé lépkező Josh.

Hamarosan újra felharsant a fiú bosszús, ingerült hangja:

– Azt hiszem, ez valami hangot ad ki, és elriasztja a szarvasokat. Martin anyja rakott ki ilyeneket a kertjükben.

– Ki az a Martin?

– Kussolj már! Inkább gyere ide, és nézd meg!

– Vajon ki rakta ezt ide? A természetvédelmiskék?
– Dehogy a természetvédelmiskék, te agyatlan! Ők biztos nem jártak itt tegnap este óta.

– Akkor ki volt?

– Hármat találhatsz.

Megint eltelt pár másodperc, mire Ericnek leesett a tantusz.

– Az az égett arcú öregember, aki eljött hozzánk?

– Bingó!

– De miért?

– Mert egy...

Jasper itt kikapcsolt, hogy ne hallja Josh trágár szitokáradatát.

– Na, gyere! – mondta végül tömény undorral, indulattól fűtött hangon Josh. – Húzzunk a francba!

Megint csönd borult a tisztásra. Jasper nem mert kikukucs-kálni a szikla mögül, így nem vehette biztosra, hogy tényleg elmentek a fiúk. Várt egy ideig, és megkönnyebbülve tapasztalta, hogy a hátizmai már nem feszülnek annyira, bár a térde továbbra is duzzad. Lám, tulajdonképpen valóságos áldás, hogy el kellett bújni! Így legalább erőre kap egy kicsit... Épp az járt a fejében, hogy talán már tiszta a levegő, amikor a távolban elordította magát Josh. Mintha mérget csöpögtetett volna a levegőbe a hangjából sütő tömény rosszindulat.

– TUDOM, HOGY ITT VAGY VALAHOL!

V

Jasper a biztonság kedvéért várt még egy órát. Arlo továbbra is békésen szunyókált, ő pedig kavicsokat forgatott az ujjai közt, és közben az egyik fán kergetőző mókuspárt figyelte. A magasban pedig egy héja írt le egyre nagyobb köröket, és Jasper a madár röppályáját is megbűvölten nézte, ahogy annak idején Maryvel oly sokszor.

A nagyobbik lánya mindig is imádta az állatokat. Kiskorá-

ban alig fért el az ágyán a sok plüssállattól. Volt pingvinje, elefántja meg egy rózsaszín lova is, de a legjobban a sarki rókát szerette: sokáig azzal aludt, sőt még az egyetemre is magával vitte. Jasper részben Mary miatt kezdett el állatfigurákat faragni, és a kislánya nevet is adott mindegyiknek. Attól fogva szinte egyfolytában Harryvel, a harkállyal, Mollyval, a mókussal, Lolával, a lóval és a többiekkel játszott: ők voltak az általa kiagyalt komplex, kalandos történetek hősei.

Mary miatt került a házhoz a két kutya is (előbb Bert, majd Ernie), valamint a két macska (Cookie és Cream), a hörcsög, a mongol futóegér meg a gekkó, amely végül kimászott a fürdőszobaablakon, és megszökött. Mary az állatkertbe is imádott járni, akárcsak Mitch, a doktornő kislánya, és Jasper néha elvitte a hétvégén egy közeli farmra, ahol voltak tehének, lovak meg Tennessee ájulós kecskék. Ez utóbbiakat azért hívják így, mert ha megriasztják őket, megmerevednek az izmaik, és eldőlnek. Mary ezt kis korában tapsikolva nézte, később viszont már sajnálta a kecskéket, és vigyázott, hogy ne csapjon zajt a közelükben. „Nem szép dolog megijeszteni őket, apu! – pirongatta meg Jaspert, ha óvatlan volt. – Nézd, milyen aranyosak!” Mary néha az apja fényképezőgépét is elkérte, és elfotózott egy egész filmtekercest.

Egyébként is fiús lány volt, aki szívesebben időzött a szabadban, mint a négy fal között. Ide-oda lengett a lófarka, amikor önfeledten szaladgált, és egy csöppet sem bánta, ha piszkos lesz. Fára mászni is tudott, és messzebbre ütötte a baseball-labdát, mint a fivérei. Ugyanakkor gyengéd, érző szívű lány volt, és nem csak az állatok tudták megindítani. Hetedikben például egész este sírdogált a szobájában, miután egy Michael nevű fiú kikoszarzta, amikor megkérte, hogy legyen a párja a táncesten. Tanulás közben is sokszor fakadt könnyekre, mert nagyobb erőfeszítésébe került, hogy megértse a tananyagot, mint a többieknek, és időnként úrrá lett rajta a frusztráltságból fakadó szorongás.

Mary a húgával sem boldogult mindig könnyen, pedig ő volt a legjobb barátnője. Úgy látta ugyanis, hogy Deborah csinosabb, mint ő, és Jasper hiába próbálta megnyugtatni, hogy mindketten a maguk módján szépek. Mary, amikor ezt meghallotta, elhúzta a száját, és közölte: „Deborah magasabb nálam, és nem göndör a haja, mint nekem, hanem szép egyenes, és őt hívogatják esténként a fiúk, nem engem!”

Jasper akkor nem tudta, mit mondjon erre, és később sokszor eszébe jutott, hogy talán ezért nem került többé szóba köztük a téma. Mary középiskolás éveiben úgy tett, mintha nem venné észre, hogy a lányát szinte sosem hívják randevúra, és akkor is hallgatott, amikor Mary közölte, hogy a barátnőivel megy az iskolabálba, és nem a fiúval, akibe épp bele volt zúgva. Pedig Jaspert őszintén megdöbbenette, hogy a fiúkat nem vonzza Mary természetes szépsége és elevensége. Mindmáig rejtély maradt előtte, hogy miért volt ez így.

Az állatok mellett az olvasás volt Mary másik nagy szenvedélye, akárcsak az édesanyjának. Főleg a krimikért meg a kalandregényekért rajongott, és Jasper sokszor volt szemtanúja annak, hogy ülnek a kanapén Audrey-val, és olvasás közben szórakozottan csavargatják a hajukat. Ilyenkor mintha beszippantotta volna őket az a másik világ, amelyet a könyv varázsolt eléjük.

A négy gyerek közül Mary tanult a legszorgalmasabban. Igencsak megdolgozott a jegyeiért, és a munkamoráljának az Észak-karolinai Egyetemen is sokat köszönhetett. Chapel Hillben ugyanis minden szemeszterben, minden tárgyból jelest kapott, és kitartóan haladt kitűzött célja, az állatorvosi diploma felé. Továbbá harmadéves korában megismerkedett egy fiatalemberrel is, aki, amint azt Audrey-nak bizalmasan bevallotta, „akár a Nagy Ő is lehet”. A kapcsolatuk a hároméves alapképzés után sem szakadt meg, mivel mindketten Raleigh-ben, az Észak-karolinai Állami Egyetem állatorvosi karán folytatták tanulmányaikat. Mary meg is hívta szíve választottját a karácsonyi szünetre, és Jasper a vacsoránál észrevette, hogy a fiú időnként

lopva a lányára pillant. Meg azt is észrevette, hogy ugyanolyan sóváran nézi Maryt, mint ő annak idején Audrey-t...

Most pedig szinte hihetetlennek tűnt, hogy alig több mint fél év múlva már Mary is csak az emlékeiben élt.

VI

A nap egyre feljebb kúszott az égen, Jasper pedig várt és várt és várt. Most már Arlón is látszott, hogy unja magát, és valószínűleg szomjas is.

Jasper már jó ideje nem hallotta a fiúk hangját, és nem is látta őket, amikor végül kikandikált a szikla mögül. Persze attól még várhatták valahol lesben, de már képtelen volt egy helyben maradni, és tudta, hogy ha még jobban bedagad a térde, mozdulni sem tud majd. Hiszen már most is alig hajlik a lába...

Úgy döntött, vállalja a rizikót. Arrébb csusszant, hogy jól meg tudja markolni a szikla peremét, majd megpróbált ráállni a jó lábára. Évtizedek teltek el, mióta utoljára megpróbált fél lábra állni. Remegett is a combja az erőlködéstől, ráadásul a dereka is kezdett beállni, és már-már csillagokat látott. De összeszorította a fogát, és felegyenesedett, majd kis híján felrobbant a tüdeje, úgy zihált. Közben még mindig görcsösen markolta a szikla szélét. A szíve kezdett kiesni a ritmusból, ezért előhúzta a zsebéből a kis tüveget. A sziklára támaszkodva lecsavarta a kupakját, majd a nyelve alá dugott egy tablettát.

Miután stabilizálódott a légzése és a szívverése, a talajt kémlelte. Megfordult a fejében, hogy használhatná a gereblyét sétatbotnak, vagy inkább mankónak, de be kellett látnia, hogy túl hosszú, és a fogása sem jó. Meg aztán alighanem orra bukna, ha lehajolna a gereblyéért és a lámpáért, a zsák kukorica pedig a mostani állapotában úgy húzná a vállát, mintha egy hajó horgonyt próbálná kitépni az iszapból. Úgyhogy itt kell hagynia mindent.

Némi habozás után áthelyezte a testsúlyát a rossz lábára, hogy tesztelje a térdét. Fájt, de nem bénítóan, úgyhogy tett még egy próbát. Jobban ránehezedett a lábára, mint az előbb, egészen addig, amíg fel nem szisszent a fájdalomtól. Eszébe jutott, hogy meg kéne röntgeneztetnie a térdét, hátha megrepedt vagy eltört valahol, és már előre tudta, hogy a doktornő nem fog örülni. Szinte látta, ahogy csóválja a fejét, és megpirongatja őt, amiért nem vigyáz magára.

De mindez a jövő zenéje: most az a fontos, hogy elinduljon valahogy. Kiszemelt egy onnan egy-két lépésnyire lévő, valamivel kisebb sziklát, és sántikálva nekivágott a keserves útnak. A térdében mintha csikorogva összedörzsölődtek volna a csontok, de azért szép lassan odaért, majd a sziklára támaszkodva várta, hogy csillapodjon a fájdalom.

Aztán körülnézett. Több szikla nem volt, ezért egy keleti sárgafenyőt választott ki. Összeszorított fogakkal indult el az égre törő fa felé. Már közel járt hozzá, amikor egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát. Eszeveszetten kalimpált a két karjával, hogy talpon maradjon, és végül sikerült is. *Ennek nem sok hója volt!* – suhant át az agyán. Tudta, hogy ha még egyszer elesik, nem kel fel többé. Miután nagy nehezen odaért a fenyőhöz, a törzsének dőlt, és ismét kifújta magát.

Első fa kipipálva! Igaz, hátravan még kismillió.

Meg a kisebb-nagyobb dombok...

És mi van, ha a Littleton fiúk megtalálták a pickupomat, és ott várnak?

Jasper elhessegette a baljós gondolatokat. Hogy is szól a mondás? Majd akkor megyünk át a hídon, ha odaértünk. Csak-hogy...

Füttentett Arlónak, aki szófogadóan odaügetett mellé.

– Ne kószálj el, hallod? Nem lenne jó, ha megint rád lőne.

Arlo szeme nem igazán csillogott, de így is süttött belőle a szeretet. Jasper kiválasztotta a következő fát, majd erőt gyűjtött, és sántikált tovább. A mellette lépkedő Arlo nézte egy kicsit,

mintha azt hinné, hogy Jasper játékból mozog ilyen furcsán. Aztán elunta a dolgot, és inkább szaglászott egy kicsit a közeli bozótban.

Jasper tíz-tizenöt lépés, vagy inkább tyúklépés után megtámasztotta a második fa törzsét, majd miután alábbhagytak a fájalmái, kiszemelte a harmadikat, és ment tovább.

Csak szép lassan, apránként, fától fáig! – ismételte magában. *Ha kell, órákig vonszolom magam, vagy akár egész nap, de oda fogok érni!*

VII

Jasper már nem számolta a támaszként szolgáló fákat. Egyre melegebb lett az idő, és ő épp egy magnólia vaskos törzsének dőlt neki kimerülten. Valamelyik fa tetején nádiposzáta cserregett, mint a nyikorgó kerék, egy másik ágon pedig erdei fülemülerigó fuvolázott. A duettjük hallatán Jasper Deborah-ra gondolt, akinek istenadta énekhangjánál szebbet még nem hallott. Mindig is „kicsikémnek” szólította a lányát, aki a tervezettnél négy héttel korábban jött a világra, és alig két kilót nyomott. Jasper szó szerint a tenyerén hordozhatta volna, és szöveget is ütött a fejébe a kórházban, hogy miként fejlődhet ki egy ilyen csöppségből normál méretű emberi lény. Deborah egyébként, hála az égnek, egészséges volt, de Audrey az első hónapokban szinte végig a karjában tartotta, ha éppen nem aludt. Ha a legkisebb jelét is észlelte volna annak, hogy nem növekszik rendesen, rögtön rohant volna vele a gyermekorvoshoz.

Ám Deborah folyamatosan nőtt, ha lassabban is, mint David és Mary. Évekig a korosztályában ő volt az egyik legkisebb mind a magasságát, mind a testsúlyát tekintve, és tizenkét éves koráig ő volt a legeslegalacsonyabb az osztályban. A finom csontozatú, törekeny kislány mindig az első sor bal szélére került az osztályfotókon.

Deborah, Marytól eltérően, csöppet sem volt örökmozgó,

fiús lány. Ő a Barbie babáival szeretett játszani, és imádta, ha Jasper megfésüli lefekvés előtt. Mindig együtt énekelt a rádióval, és a kórusból is kihallatszott a hangja. Jasper csak ámult-bámult a templomban, hogy milyen nagy a lánya hangterjedelme. Ha pedig faragott valamit a verandán, és a házból kilépő Deborah megkérte, hogy hallgassa meg a dalt, amit most tanult, rögtön félretette a zsebkést, és csupa fül volt. Önfeladten gyönyörködött az isteni adományban, amelyben nem részesült sem ő, sem Audrey, csak a kisebbik lányuk.

Deborah nemcsak a legdalosabb kedvű, hanem a legbeszédesebb is volt a négy gyerek közül. A vacsoránál annyit csacsogott, hogy Audrey néha kénytelen volt megkérni, hogy hagyja szóhoz jutni a testvéreit is. Mindig volt a tarsolyában valami jó sztori, és kérdezősködni is szeretett. Valószínűleg ezzel is magyarázható, hogy roppant népszerű lány volt. Kis korában minden osztálytársa meghívta a születésnapi zsúrjára, felsőben pedig majdnem minden hétvégén pizsipartira ment. Ha épp náluk aludtak a barátnői, Jasper mindig pattogatott nekik kukoricát, míg ők filmet néztek a tévében, majd amikor már későre járt, rájuk szólt, hogy oltsanak villanyt, és hagyják abba a vihorászást.

Deborah a középiskola első évében nőtt meg hirtelen, és akkor kezdte lapozgatni a tinimagazinokat is, miután megírta a leckét. Elmélyülten tanulmányozta a szemfestés, a rúzsozás, a miegymás legújabb módszereit, és egyre inkább megakadt rajta a fiúk szeme. A lovagjai többségével egy-két hónapig járt, de volt olyan is – például az a bizonyos Allen –, akivel hosszabb ideig alkottak egy párt. Eljárt moziba, táncolni, fagyizni, és szinte minden este felbukkant a háznál az éppen aktuális fiú. A telefon akkoriban a konyhában volt, de a hosszú zsinórja kiért a hátsó verandára, és Deborah sokszor órákig ott tereferélt meg kacarászott, a szabad kezével pedig a lámpa köré gyűlő molylepkéket csapkodta. Jasper előtt rejtély volt, hogy miről lehet annyi ideig beszélgetni...

Deborah különösen közel állt Audrey-hoz, így szinte ter-

mészertesnek tűnt, hogy tanítónő akar lenni, mint az édesanyja. Jasper biztosra vette, hogy olyan pedagógus lesz, akit rajongásig szeretnek a gyerekek is, meg a szülők is.

Ám ebből nem lett semmi, mert jött az a bizonyos éjszaka, és Deborah élete is véget ért.

VIII

Jasper megnézte, mennyi az idő, és kiderült, hogy már legalább két órája elindult. Úgy saccolta, hogy nagyjából az út felét tehetette meg, és tudta, hogy egyre meredekebb dombokat kell majd megmásznia. Igencsak hűvös volt még a levegő, mégis gyöngyözött egy kicsit a homloka, ami azt jelentette, hogy kezd túlhevülni a teste.

Tudta, hogy muszáj megpihennie. Kiszemelt a távolban egy kidőlt fát, és kissé támolyogva elindult arrafelé. Ekkor vette észre, hogy a csípője már a „jó” oldalon is sajog, nyilván azért, mert eddig nagyrészt arra a lábára nehezedett.

Fájós derék, fájós térd, fájós csípő...

Erre mondják, hogy két lábon járó csődtömeg! – dohogott magában Jasper. *Ha el is jutok a kocsimhoz, és haza is érek vele... Akkor mi van? Hogyan tovább?*

Nem tudhatta, hogy képes lesz-e még egyszer felállni, ha lerogy a faházban az ágyára. Igen, könnyen lehet, hogy a telefonig sem tud majd elvergődni. Akkor pedig, élelem és víz híján, előbb-utóbb beadja a kulcsot. De nem is ez lenne a legnagyobb baj, hanem az, hogy Arlo megtébolyodna, ha napokig nem kapna enni, és lehet, hogy a végén őt kezdené marcangolni. Aztán pár hét múlva kezdene gyanús lenni, hogy a kisfiú hiába várja szombatonként a lugasban, ahol faragni szoktak, és a rendőrök bukkannának rá a szétmarcangolt hullájára. Arlo pedig csóválná a farkát, és akkora lenne a hasa, mint Buddhának...

Jasper bosszúsan fújta egyet, és elhessegette a horrorisztikus

képet. *Kezdek megbuggyanni* – motyogta magában, de aztán belátta, hogy nem olyan nagy baj, ha elkalandozik az agya. Legalább elterelődik a figyelme a fájdalomról, ha csak egy kis időre is.

Mire leült a kidőlt fára, úgy kifáradt, mintha Kaliforniaig gyalogolt volna.

Miután megnyomkodta a zsebéből előhúzott kendővel az izzadt homlokát, a legkisebb gyermekére, Paula terelődtek a gondolatai. Amikor őt várta Audrey, az első trimeszterben többször is piros foltok jelentek meg az arcán, az utolsó két hónapban pedig az égbe szökött a vérnyomása. Ezért ágynyugalmat írt elő neki az orvos, akihez kéthetente jártak, és ilyenkor mindig szóba került, hogy talán be kellene indítani a szülést idő előtt. De mivel a tünetek nem súlyosbodtak, az orvos végül azt javasolta, hogy várjanak. A rendelőben mindig ott volt velük Audrey összepakolt holmija, hátha rohanniuk kell a kórházba.

Ám a terhesség végül majdnem a kiírt dátumig tartott, és Paul majdnem három és fél kilóval született meg. Audrey-t azonban a vérzésből adódó komplikációk miatt egy hétig bent tartották a kórházban, és Jaspernek addig egyedül kellett boldogulnia otthon. Akkor döbbsen rá, hogy milyen keveset tud a csecsemőgondozásról, dacára annak, hogy már van három gyereke. Most, hogy a kis Paulnak is, meg a nagyobbaknak is ő viselte gondját, sokszor kábán támolygott a fáradtságtól, és az adiginál is jobban tudta értékelni azt, amit a felesége évek óta csinált. Miután Audrey hazajött a kórházból, Jasper az első fél évben igyekezett minél többet otthon lenni, és a felesége gondolatát is kitalálni. Audrey ezt eleinte méltányolta, de egy idő után azt javasolta Jaspernek, hogy inkább dolgozzon újra teljes munkaidőben. Ő ugyanis örömmel végezte a napi feladatait, és Jasper megértette, hogy miután a felesége erőre kapott, fölöslegesen látatlankodik körülötte.

Paul kezdettől fogva különleges szerepet töltött be a családban. Jasper és Audrey szemében ő volt a kicsi, David szemében pedig az öcsike, akire mindig is vágyott. Mary úgy babusgatta,

mint a kedvenc kutyusát, Deborah pedig úgy bánt vele, mint egy élő játék babával. Egyszer, az öccse akkor úgy öt-hat éves lehetett, még ki is sminkelte az Audrey-től elcsent eszközökkel, és belepréselte a saját régi ruhájába. Audrey ezt olyan mulatságosnak találta, hogy lefényképezte a két gyereket, de a fotó később eltűnt a családi albumból. Jasper akkor rögtön tudta, hogy Paul volt a tettes.

Aki talán épp azért volt a legérzékenyebb a négy gyerek közül, mert ő volt a legkisebb. Amikor a Bert nevű cocker spániel-jüket elütötte egy autó, és el kellett altatni, Paul hetekig vigasztalhatatlanul zokogott, amikor pedig második elemiben elköltözött Asheboróból a legjobb barátja, Jonah, sebzetten magába zárkózott. Mintha úgy érezte volna, hogy ő már nem barátkozhat többé senkivel.

Amikor Paul tinédzser lett, Jaspert kissé aggasztotta, hogy mindenáron ki akarja vívni a kortársai elismerését. Ez többek között abban is megnyilvánult, hogy időnként mintegy felpróbálta mások személyiségét. Egy-egy ilyen kísérleti fázis néha hónapokig is eltartott. Volt, hogy Paul egy darabig roppant komolyan viselkedett, akárcsak David, majd a fejébe vette, hogy ő is állatorvos akar lenni, mint Mary, és volt cowboyos, sportos meg korcsolyázós fázisa is. Deborah-tól talán a népszerűségét irigyelte, és azért növesztette meg középiskolás korában a haját, hogy a menő srácok közé tartozhasson. Tizenhat évesen pedig elkezdett farmerdzsekit és napszemüveget hordani, valamint azzal fenyegetőzött, hogy amint elég idős lesz ahhoz, hogy megtehesse, tetováltat magára valamit.

Jasper érezte, hogy a legkisebb gyermeke nehezen fogadja el önmagát úgy, ahogy van, de azzal vigasztalta magát, hogy Paul még mindig nagyon kedves, jószívű fiú. Amikor Maryt nem hívta el a táncestre a kiszemelt fiú, együtt sírt vele, és azon a hétvégén írt egy verset arról, milyen különleges lány a nővére. Mary később elmondta Jaspernek, hogy ilyen kedves gesztust még soha senkitől nem kapott. Amikor pedig Deborah nem

énekelhetett szólót a karácsonyi koncerten, pedig ez volt a szíve vágya, Paul elbiciklizett a boltba a nővére kedvenc sütitésztás fagyijáért, és megkérte Deborah-t, hogy énekelje el azt a bizonyos dalt csak neki.

Paul naplót is vezetett, talán azért, hogy kiírja magából a viharos érzelmeit, amelyekkel a jelek szerint egyfolytában birkózott. Sokszor kapták rajta, hogy bőszen rója sorait kint, a verandán, vagy a szobájában késő este, lefekvés előtt. A tűzben odaveszett emlékek közül Jasper ezt a naplót sajnálta a legjobban, mert valamiért úgy képzelte, hogy abból megtudhatná, miért vetett véget az életének Paul.

De persze napló nélkül is tudta a választ.

Tudta, hogy az ő mélyen érző, könnyen sebezhető fia, aki mindennél jobban vágyott mások elismerésére, egyszerűen képtelen volt együtt élni azzal, ami a lelkén száradt.

IX

Jasper felállt, és bicegett tovább fától fáig. Változatlanul izzadt, pedig a hidegfront közeledtével gyorsan lehűlt a levegő. Próbált egyenletes tempóban haladni, de a meredekebb kaptatókat kénytelen volt kikerülni, és így legalább egy órával tovább tartott az út. Az utolsó, öt-hat méter magas dombgerinc viszont mindkét irányban túl hosszan nyúlt el ahhoz, hogy kikerülje. Egy fának támaszkodva nézte, hol juthatna fel a legkönnyebben. Úgy gondolta, hogy a dombtetőről már látszik majd a pickupja, de még álltó helyében is remegett a lába, és a derekát sem választotta el túl sok attól, hogy begörcsölgjön.

Arlón is látszott, hogy igencsak kimerült. Lekókadtt a feje, lógó nyelvvel zihált, és a szaglászós terepszemle iránt sem mutatott már érdeklődést.

– Na, mit gondolsz, eljutunk odáig? – kérdezte Jasper, mire a kutya felnézett rá, és egyszer megcsóválta a farkát.

Jasper próbált erőt gyűjteni, és közben azon rágódott, hogy a Littleton fiúk akár ott is lehetnek a közelben. Este, a sötétben nem vették észre a földpad mögött álló pickupját, most viszont könnyen megláthatták. Ráadásul nem zárta be, így a tárcáját is megtalálhatják a kesztyűtartóban, és akkor beigazolódik a gyanújuk, hogy ő hatástalanította a csapdát...

– Ha megtalálták a pickupot, alighanem várnak rám – motyogta Arlónak Jasper. – De hogy így van-e, azt csak egyféleképpen deríthetjük ki.

Azzal még egyszer, utoljára szemügyre vette a kaptatót, majd összeszorította a fogát, és nekivágott. Apró, óvatos léptekkel haladt, majd amikor meredekebb lett a domboldal, azon vette észre magát, hogy már csak totyog. Minden egyes tyúklépés után meg kellett vetnie a lábát, és csak utána araszolhatott tovább.

Így jutott el a domb feléig, majd háromnegyedéig, majd oda, ahol már átlátott a gerinc fölött. Csak pár lépés volt hátra, amikor távoli, de kristálytisztán kivehető kiáltás harsant:

– MAGA VITTE EL A KUKORICÁNKAT, UGYE?

Eric!

Jasper szíve hevesen kalapált, miközben fejét ide-oda kapkodva kereste a hang forrását.

– LÁTTAD?

Josh hangja közelebből jött, mint az öccséé, de más irányból.

– NEM!

– AKKOR MI A FRANCNAK ÓBÉGATSZ?

– UNATKOZOM! NEM MEHETNÉNK MÁR HAZA?

Arlo hegyezni kezdte a fülét, és mire Jasper felocsúdott, már fönt is volt a dombtetőn, ahol nem takarták el a fák. Jasper sziszegve próbálta visszahívni, de Arlo vagy nem hallotta, vagy rá se hederített.

Vájon mennyi idő kell ahhoz, hogy meglássák a fiúkat?

A kutya ballagott tovább, mint valami rémálomban, amely lassan, de megállíthatatlanul halad a végkifejlet felé. Jasper nem

tudta, hol van Josh, ezért nem szólt rá hangosan Arlóra, és nem is fütytített neki. Csak magában próbálta szuggerálni, hogy jöjjön vissza, de hiába.

A kutya immár a földet szaglászva ide-oda kószált, majd nyilván valami érdekes szagnyomot követve elindult a pickup irányába. Ekkor bukkant elő egy fa mögül Josh. Úgy negyvenméternyire lehetett, és az ellenkező irányba nézett, de Jasper tudta, hogy ha megfordul, rögtön észreveszi őt is, meg Arlót is. És a vállán ott lóg a puska...

Jasper belátta, hogy a pickuphoz semmiképp nem juthat el. Egyetlen opciója maradt: az, hogy visszafordul, azaz elindul lefelé, és reméli, hogy Arlo követi. Ha nem, akkor megreszkiroz egy halk fütytítést, majd elbújik a fák között.

Tudta, hogy a lejtmenet még fájdalmasabb lesz, mint a kaptatás. Félt, hogy a térde nem bírná, ezért ráklépésben indult el. Előbb a jó lábával lépett hátra óvatosan, és ekkor még nem is volt semmi baj, a rossz lába viszont megcsúszott. Hogy ne veszítse el az egyensúlyát, ösztönösen megpördült a tengelye körül, csakhogy a lába csúszott tovább, és egy pillanatra beszorult két, földből kiálló kő közé.

Jasper bokája kificamodott, majd valami reccsenést hallott, és felüvöltött. Aztán már gurult is le a domboldalon.

Később halványan rémlett neki, hogy a vállára zuhant, majd bevágta a fejét, de úgy, hogy csillagokat látott, és végigfutott a testén a fájdalom, mint a tó jégpáncélján a repedés.

A földön fekvé levegő után kapkodott, és sűrűn pislogott, hogy fókuszálni tudjon a környezetére. Közben előkerült Arlo, majd Jasper meglátta a gerincen álló, kissé elmosódott emberalakot is.

Josh!

– Elestél, öreg? Hallottam, hogy ordítottál.

Jasper csak pislogott. Olyan kába volt, hogy megrémülni is elfelejtett.

– Úgy kell neked. Máskor törődj a magad dolgával!

– Segíts rajtam! – nyögte ki reszelős hangon Jasper.

Josh mintha gunyorosan vigyorgott volna, de Jasper ebben nem lehetett biztos, mert csak homályosan látta a fiú arcát.

– MI VOLT EZ? – kiáltott oda kicsit messzebről Eric.

Josh olyan képet vágott, mintha latolgatna valamit.

– HÚZZUNK A FRANCBA! TÖKÖM TELE VAN MÁR EZZEL! ITT DEKKOLUNK KI TUDJA, MIÓTA! – felelte végül az öccsének, majd eltűnt Jasper látómezejéből.

Jasper lehunyta a szemét, és lassanként elsötétült előtte a világ.

X

Szinte csak tudat alatt érzékelt, hogy egy vízcsepp pottyán az arcára. Ettől még csak megrándult a szemhéja, a második csepp után viszont szép lassan kinyitotta a szemét.

Azt észlelte először, hogy nagyon fáj a feje. Aztán hunyorgva kémlelte az égbe szökő árnyalakokat, amelyek fokozatosan fák formáját öltötték. *Az erdő!* – villant eszébe. *A Uwharrie-ban vagyok!* Keserves kínok közepette próbált felülni, majd nagyot kiáltott, és kezdtek visszaszivárogni a tudatába a homályos emlékképek.

A fehér szarvas. A Littleton fiúk. A gerinc. Megcsúsztam. Reccsent a bokám. Aztán csak gurultam, és gurultam...

Jasper fogcsikorgatva, zihálva kívárta, hogy alábbhagyjon a hullámokban rátörő fájdalom. A lábát meg sem kellett néznie, anélkül is tudta, hogy eltört a bokája. Aztán pislogott egyet, mert újabb vízcsepp landolt az arcán.

Eső!

A feje fölött sötét fellegek gyülekeztek, és a távolban már döngött az ég. Lassan forgatni kezdte a fejét, és meg is látta a közelében heverő kutyáját. Arlo, aki mindig is félt a vihartól, idegesen csóválta a farkát.

Jasper már a gondolattól is elborzadt, hogy megmozduljon a törött bokájával meg a fájós térdével és csípőjével. Ráadásul akár koponyatörést is szenvedhetett, vagy legalábbis agyrázkódást... Aztán újabb mennydörgés ütötte meg a fülét, majd ráhullott még néhány csepp eső, és ekkor már tudta, hogy mindjárt jön a vihar.

A csepergést szemerkélés, majd kitartó eső követte, és miután Jasper kiköhögte a szájába folyt vizet, úgy szikráztak az idegvégződései a teste teljes hosszában, mint megannyi csillagszóró. Amikor alábbhagyott a fájdalom, oldalt fordította a fejét, nehogy megfulladjon. Így viszont csupa sár lett az arca.

Lehunyta a szemét, de így is érezte, hogy egyre sötétül az erdő, és egyre hidegebb a levegő. Egy kis ideig még küzdött, hogy ne veszítse el megint az eszméletét, de végül kapitulált.

XI

Amikor újra magához tért, már koromfekete volt a világ, és a lezúduló esőfüggönyre csak akkor vetült fény, ha villám cikázott az égen.

Este van! – állapította meg szórakozottan Jasper, majd megborzongott, és ez csak fokozta a gyötrelmeit. Felnyögött, majd sírva fakadt. Az esővízzel keveredő könnyfátyolon át nemigen látta a mellette heverő kutyáját, inkább csak azt érezte, ami Arlo testének melegéből maradt.

Újabb borzongás, újabb gyötrelmek. Így ment ez, miközben csigalassúsággal közelgett az éjféli.

Aztán araszolt tovább az éjszaka a hajnal felé.

Tizedik fejezet

I

A gigantikus panorámaablakon kibámuló Tanner a kávéját szűr-csölgette, és közben gyönyörködni próbált a napkeltében, de végül feladta. Belátta, hogy fel sem fogja, mit lát, mert egyre csak azon agyal, hogy miért sült el balul ez a hegyi villában lezajlott, különleges randi.

Tanner nem aludt jól. Sokat hánykolódott az ágyban, és többször is felébredt, majd végül, egy órával ezelőtt felhagyott a próbálkozással. Azóta, ha akarta, ha nem, újra meg újra lejátsozódott a fejében az esti beszélgetés, és még most sem tudta egyértelműen eldönteni, mire vélje a dolgot. Azt nem mondhatta, hogy fel van háborodva, de... Szóval úgy érezte, hogy Kaitlyn kicsit túl sokat feltételezett kettejükéről, és ez zavarta. Mit is kérdezett pontosan Kaitlyn? *Megfordult egyszer is a fejedben, hogy ebből több is lehet futó kalandnál?* Akkor ő nem is reagált erre, mert még nem ocsúdott fel a sokkból. Most viszont már tudta, mit mondana, ha időutazást tehetne: rámutatna, hogy csak öt napja ismerik egymást, és megkérdezné Kaitlyntől, hogy ugyan mit várt ennyi idő után. Talán azt, hogy ő egy pazar gyűrűvel jelezze a szándékai komolyságát, vagy esetleg mindjárt meg is kérje a kezét?

Tanner felhajtotta a maradék kávéját, és ismételten megnyugtatta magát, hogy a bosszúsága jogos. Hiszen nyilvánvaló, hogy korai itt még bármilyen szintű elköteleződésről beszélni, úgyhogy Kaitlyn kérdése, hogy őszinték legyünk, csöppet sem volt helyénvaló. Ugyanakkor...

Tanner részben azért nem tudott nyugodtan aludni, mert tudta: a nő joggal gyanítja, hogy akkor sem lenne más a helyzet, ha ő tényleg itt maradna júniusig.

Hevesen megrázta a fejét, mert belefáradt már az agyalásba.

Kaitlyn világosan megmondta, hogy nem akarja látni többé, úgyhogy ez ennyi volt. Tanner felállt, és kiment a konyhába. Kukázta az ételmaradékot, majd leöblítette a mosatlant, és felstószolta a pulton. Még meg kellett várnia az étterem segédszakkácsát, aki majd elviszi az edényeket.

Miután lezuhanyozott, majd bepakolta a holmiját a bérelt Impalába, ismét leült az ablak elé. A panorámát azonban most sem tudta élvezni, sőt szinte nem is látta. Ugyanis megint az esti szópárbajuk járt a fejében, és többször is megnézte a telefonját, hogy nem írt-e Kaitlyn.

Nem írt, és Tanner emiatt akarva-akaratlanul csalódottan hagyta el a házat.

II

Mitch már épp végzett a müzlijével, Kaitlyn pirításából viszont még alig fogyott, mert görcsbe rándult a gyomra, ha eszébe jutott a Tannerrel töltött este.

– Casey itthon lesz, amikor megjövök a suliból?

Eltelt egy-két másodperc, mire Kaitlyn felfogta, hogy Mitch ezt tőle kérdezte.

– Nem tudom – felelte végül. – Lehet, hogy csinál valamit tanítás után. Majd megkérdezzük tőle.

– Nem baj, ha egyedül leszek egy kicsit – mondta Mitch, majd a szájához emelte a tálkát, és kiitta belőle a tejet. – Elég nagy vagyok már – tette hozzá aztán.

Kaitlyn nem kínlódott tovább a reggelivel. Felállt, és a kúba dobta a megmaradt pirítóst, majd a kisfiához fordult:

– Ha végeztél, tedd be a tálkádat a mosogatóba. Én addig előkerítem a nővéredet, és egy perc múlva várunk a kocsinál.

– Több lesz az, mint egy perc – mondta Mitch. – Casey mindig olyan lassan készül el.

– Ne ezzel foglalkozz, hanem csináld, amit mondtam, kicsim.

Kaitlyn ezután betette Mitch hátizsákjába az ebédjét, majd felemelte a zsákot, hogy a kisia bedughassa a pántba a karját.

– Vasárnap elmegyünk megint az állatkertbe? – kérdezte Mitch. – Utána meg frizbizhetnénk Tannerrel!

– Szerintem hideg lesz a hétvégén – felelte Kaitlyn. – Ne menjünk inkább moziba?

– Azt is lehet – hagyta rá mérsékelt lelkesedéssel Mitch. Aztán már caplatott is az ajtó felé, Kaitlyn pedig összeszedte a holmiját, és már épp kiáltotta volna Casey nevét, amikor meglátta a lépcsőn leszaladó lányát.

– Kész is vagyok! – jelentette be Casey.

– Reggelizned is kéne – mondta Kaitlyn. – Hozok neked az útra egy almát meg egy müzliszeletet.

– Oké – felelte Casey, majd az ajtó közelében megállt, és azt kérdezte: – Amúgy hogy vagy?

– Megvagyok – felelte Kaitlyn, és vállat vont. Szívből remélte, hogy Casey az este nem hallotta, hogy sír.

Majd átfúrta a lánya szúrós tekintete, de Casey végül annyival intézte el a dolgot, hogy:

– Ha te monddod...

III

Jasper lassan kinyitotta a szemét, és belehunyorogott a felhőkön átszűrődő reggeli napfénybe. A feje a szívverése ritmusára lüktetett, és majd megfagyott. Egész éjjel vacogva hevert a földön, és alig aludt, részben azért, mert levegőt is nehezen kapott. Készen, szaggatottan szuszogott, mert nyomta a mellkasát a csuromvizesen rátapadó ruhája. Most pedig megint egész testében remegett, és mintha távoli hangokat hallott volna, de végül rádöbrent, hogy ő kiáltott fel fájdalmában.

A hullámokban rátörő fájdalom végül alábbhagyott, és így valamivel tisztább fejfel tudott gondolkodni. Lám, valahogy túl-

élte az éjszakát, és az esővízbe sem fulladt bele... Feltűnt viszont, hogy látszik a lehelete a hidegben, a két keze pedig jég-hideg és merev, mint a fagyasztóból előhúzott hal. Amikor fészkelődni próbált, hogy beférjenek a kabátja alá, úgy megsajdult a törött bokája, mintha kalapáccsal vertek volna rá, és kis híján elvesztette az eszméletét.

Miután elmúlt a szédülés, lassan, óvatosan forgatni kezdte a fejét. Arlót kereste, ugyanis a kutya időközben elkóborolt. Füttyenteni próbált, de ahhoz sem volt ereje. Aztán az elméje egyre ködösebb lett, és az utolsó gondolata az volt, vajon rátalálnak-e valaha is.

IV

Tanner, miután visszaautózott Asheboróba, a szokottnál hosszabb távot futott le: majdnem másfél óráig döngette az aszfaltot. A levegő igencsak hűvös volt, de így is úszott a verejtékben, mire visszaért a hotelbe.

A forró zuhany és a gyors ebéd után úgy döntött, hogy szív még egy kis friss levegőt. Kiment a parkba, de hiába sétált a szabadban, a felhők tarkította, kék ég alatt, sehogy sem akart kitisztulni a feje. Végül hirtelen ötlettől vezérelve felhívta Glent.

– Helló, hogy ityeg? – szólta bele két kicsengés után a barátja.
– Megtaláltad már az apukádat?

Tanner ezen kuncogott egy jót, majd leült egy padra, és megkérdezte Glentől, hogy jókor hívja-e.

– Az időzítésed hibátlan – hangzott a válasz. – Az asszony átment a kölykökkel a szomszédba, úgyhogy enyém az egész veranda. Halljam, mi az ábra?

És Tanner beszélni kezdett. Elmondta, mennyit haladt az apja felkutatásával, majd beszámolt a sportkocsmá parkolójában történt balesetről és az azt követő meglepő fejleményekről. Glen időnként helyeslően hümmögött egy sort, miközben Tan-

ner Kaitlynről és a családjáról mesélt, meg a kettejük közt szinte azonnal kialakult, szoros kötelékről.

– Ha jól értem, egy nagyszerű nővel jöttél össze, Tan – mondta végül Glen. – Mikor mutatod be?

– Várj, várj, még nincs vége!

Tanner beszámolt az előző estéről és a váratlan fordulatról is. Amikor a mondókája végére ért, Glen krákogott egyet, majd olyan sokáig nem szólalt meg, hogy Tanner már azt hitte, megszakadt a vonal.

– Halló! – szólt bele tétován.

– Itt vagyok még, és értem, hogy miért hívtál. De az igazat megvallva nem nagyon tudom, mit mondhatnék.

– Esetleg azt, hogy igazam van, és tényleg kész örület, hogy Kaitlyn ilyeneket mondott nekem? – vetette fel félig, de csak félig viccesen Tanner. – És még szerencse, hogy már most kibukott a dolog.

Glen hangja kissé bizonytalanul csengett, pedig ez nem volt jellemző rá.

– Figyelj, Tan, hadd legyek őszinte hozzád: nem tudom hibáztatni Kaitlynt, amiért megkérdezte, hogy miért mész vissza Kamerunba. Már akkor is mondtam, amikor itt voltál, hogy szerintem visszafelé haladsz. Te vagy az egyetlen ismerősöm, aki lényegében azt csinál, amit akar, és ha ezt figyelembe veszem, nem nagyon értem a döntéseidet.

Tanner lehunyta a szemét. Ő csak azért hívta fel a cimboráját, hogy kibeszéljenek egy a nőt, nem azért, hogy az életében hozott döntéseit kritizálják...

– Kaitlyn tudta, hogy hamarosan elmegyek, akár jó, hogy elfogadtam a kameruni melót, akár nem – érvelt. – Ezért nem világos előttem, hogy miért lett ez hirtelen ilyen nagy ügy.

– Tudom, tudom – mondta az iméntinél szelídebben Glen. – De azt is értem, hogy mi a gondja Kaitlynnek. Az, hogy simán megtehetnéd, hogy itt maradsz, és majd meglátjátok, mi sül ki a dologból, de ez fel sem merül benned.

Tanner szótlánul nézte a gyerekeket, akik a tóban úszkáló kacsákat etették.

– Szerintem arra a kérdésre kell válaszolnod – folytatta Glen –, hogy mi a célod. Az, hogy egész életedben vándorolj? És mi lesz, ha elunod magad Kamerunban? Mert mindketten jól tudjuk, hogy ez előbb-utóbb bekövetkezik.

Ugyanezt a kérdést tette fel Kaitlyn is... Tanner érezte, hogy ez a beszélgetés is kezd kicsúszni a kezéből. Miután nem válaszolt, Glen sóhajtott egyet, majd folytatta:

– Nézd, tudom, hogy megerősítést vártál, és sajnálom, ha csalódást okoztam. Ha azt mondanám, hogy hiszek benned, és biztos megoldod valahogy ezt a dolgot, jobban éreznéd magad? Mert tényleg nincs kétségem afelől, hogy talpra állsz, és hosszú távon nem lesz semmi gond, de...

– De? – sürgette a barátját Tanner, pedig nem volt benne biztos, hogy hallani akarja azt, ami következik.

– Ugye tudod, hogy Kaitlyn az első nő, aki miatt felhívsz?

– Ez nem igaz.

– De, igaz – mondta a szavakat lassan, komótosan ejtve Glen. – Futólag említettél már másokat is, de egyikről sem *beszéltél*, és most a hangod is más volt. Egyértelmű, hogy Kaitlyn jelent neked valamit.

– Ez így van – ismerte be Tanner.

– Akkor miért velem beszélgetsz erről, és nem vele?

– Mondtam már, hogy nem akar látni többé.

– És?

– Hogyhogy és?

– Asheboro kisváros – kezdte türelmesen, de határozottan Glen –, és ott leszel még, ugye, legalább két-három hétig. Tehát igenis van rá esély, hogy lásd még Kaitlynt, hacsak nem dekolsz végig a hotelben. Csak előbb ki kell találnod, hogy te ki vagy, és mit akarsz, mert csak így fogod tudni, hogy mit mondj neki, ha összefuttok.

Miután elköszöntek, Tanner hullafáradtnak érezte magát,

és akarata ellenére az járt a fejében, hogy mit csinálhat most Kaitlyn. Vajon tervez valamit hétvégére a gyerekekkel? Eszébe jutott, hogy szombaton Mitch biztos farag valamit a szomszéd bácsival, aztán megvacsoráznak... Mosolyt csalt az arcára a gondolat, mert felidézte azt a szép estét, amikor ő is náluk vacsorázott. Felállt a padról, és gyalogolt tovább. Pár perc múlva, egy kéz a kézben sétálgató, idősebb házaspár láttán rádöbrent, hogy bármilyen mámorító érzés volt is Kaitlynnel szeretkezni, talán jobb lett volna, ha az este nem történik semmi. Mert akkor kezdődhetne minden előlről...

V

Kaitlyn igyekezett kitölteni minden percét. Az időpont nélkül beeső pácienseket is fogadta, majd a szokottnál rövidebb ebéd-szünetet tartott, és korábban kezdte a délutáni rendelést. Amikor már közelgett Mitch hazaérkezésének időpontja, megszólalt a fejében az ébresztőóra, és újra felhangosította a telefonját. Ilyenkor mindig előre szólt a páciensnek, aki épp bent volt nála, hogy hamarosan hívja a fia, és nem is volt kifogása ez ellen senkinek. Amikor Mitch szokás szerint hajszálpontosan jelentkezett, Kaitlyn elnézést kért a betegétől, és kilépett a folyosóra.

– Hazaértem, uncsi volt a sulisuli – vágott a szokásos kérdések elébe a kisfia. – Viszont tudod, mi újság van, anyu? Az, hogy ájtött Arlo.

Eltelt egy másodperc, mire Kaitlynnek beugrott, hogy kiről van szó.

– Mr. Jasper kutyája?

– Aha! Ott fekszik az udvaron, a fa alatt. Megnézzem, mi van vele?

– Ne – mondta Kaitlyn. – Maradj bent a házban! Ha tényleg Arlo az, előbb-utóbb biztos visszamegy Mr. Jasperhez.

– És ha mégsem?

Mitch hangja aggodalmasan csengett.

– Akkor majd hazavisszük, ha megjöttem a munkából.

– Oké – mondta csalódottságát rosszul leplezve a kisfiú.

– És ne feledd, hogy hamarosan benéz hozzád Mrs. Simpson. De egyébként legyen zárva az ajtó!

– Tudom, mindig elmondod.

Miután elköszöntek, Kaitlyn visszament a vizsgálóba. A páciensek szinte egymásnak adták a kilincset, de azért akadtak csendes pillanatok. Ilyenkor Kaitlyn csak azért sem gondolt Tanerre, viszont újra meg újra eszébe jutott, vajon mit keres náluk Arlo. Furcsállotta a dolgot, hiszen tudomása szerint addig nem fordult elő ilyesmi. Szöveget ütött a fejébe, vajon Jasper tud-e róla, hogy elkóborolt a kutyája. A rendelés végén, mivel tudta, hogy az öregnek nincs mobilja, tárcsázta a vezetékes számát.

A telefon kicsöngött, de nem vette fel senki.

VI

Jasper a kora esti szélben ringatózó faágakat figyelte, bár csak homályosan látta őket. A ruhái ugyan nem száradtak meg a hűvös levegőn, a teste melegét valamelyest átvették, és mivel végre nem vacogott, aludni is tudott néha egy kicsit. Ébredés után mindig megpróbálta felmérni az állapotát, és mindig arra jutott, hogy nem valami fényes. Az üres gyomra kezdett görcsölni, a torka pedig úgy kiszáradt, mintha homokot szórtak volna bele, hiába fulladt meg kis hűján az éjszakai esőben. A bokája akkorára duzzadt, mint egy vízzel töltött lufi, és a kínok kínját élte át, ha egy kicsit is megmozdította a lábát. Ráadásul, mivel a nyirkos ruhája irritálta a pikkelysömör sújtotta bőrfelületeket, úgy viszkedett a háta, a mellkasa, a karja meg a lába, mintha tűzhangyabolyban feküdne.

Valahogy mégis túlélte ezt a napot. De hol lehet Arlo?

A kutya ugyanis nem jött vissza hozzá. Jasper azzal próbálta

vigasztalni magát, hogy biztos csak ennyivalót keres, mert nem akarta elhinni, hogy csak úgy otthagya őt. Szívből remélte, hogy hamarosan visszajön, már csak azért is, hogy melengesse a testével. Pláne, mivel megint közelgett a sötétség, no meg a hideg, és azért is csak imádkozni tudott, hogy ne legyen megint vihar. *Nem mintha az példátlan eset lenne persze!* – suhant át az agyán. Hiszen mindig is meghatározó szerepet játszottak az életében az elemek, sőt már a nagypja életében is, aki a haleső hatására épített templomot Asheboróban. Az apja pedig az utakat elöntő esőnek köszönhetette, hogy az övé lett a telek, ahol a faház épült, majd a hurrikán miatt megáradt folyó tette tönkre a városi házat, amelyet örökül hagyott. Aztán jött a tornádó, amely elpusztította a Bradford-körtefákat, majd a szörnyű éjszaka, amikor a szél felrepítette a tábornótűz parazsát a házuk tetejére...

Az egyre gyengülő Jasper egy gyerekkorában átélt vihart is felidézett, meg azt, hogy mit mondott neki utána az apja.

Nyolc-kilenc éves lehetett, amikor elmentek horgászni egy Wake Forest közelében lévő tóhoz. Amikor ellökték a kenut a partról, még felhőtlen volt az ég, a levegő pedig olyan mozduatlan, mintha már nem forogna tengelyén a föld. A parton hemzsegték a legyek és a szúnyogok, ezért hosszú ujjú inget vettek fel, de kint, a nyílt vízen már nyugtuk volt a rovaroktól. Órákig élvezték a csoda szép nyári időt. Fehér keszegre mentek fürge cselle alakú műcsalival, és amíg lebegett a víz színén a két kis úszó, egyikük sem érezte szükségét a beszédnek. Jasper a szép idő dacára nem látott más csónakot a vízen, és eszébe jutott, hogy olyan ez, mintha csak ők ketten lennének a világon, és senki más.

A fogás is jó volt: Jasper két olyan keszeget húzott be, amely nem volt méreten aluli, az apja pedig hármat. Mondogatták is, amikor összepakoltak, hogy jókat fognak enni a héten, de ekkor olyan heves szélhökés tört rájuk a semmiből, hogy Jasper majdnem elvesztette az egyensúlyát. Aztán meglátta a horizonton a vészjóslóan feljűk úszó, sötétszürke felhőket.

A szél egyre erősödött, a hőmérséklet pedig rohamosan csökkent, és perceken belül bős hullámzás ostromolta a partot. Jasper apja homlokráncolva ragadott evezőt, és Jasper is igyekezett tartani a tempót, de nem volt még elég erős. Az ing szövétén át is látta, hogy az apja váll- és karizmai pattanásig feszülnek. Közben a hullámok már becsaptak a kenuba, de az apja még akkor is fáradhatatlanul lapátolt, mint a gép, amikor már Jasper sípcsontjáig ért a víz. Végül valahogy partot értek.

Miután kihúzták a kenut a főenyre, az apja kétrét görnyedve zihált a zuhogó esőben, majd elvonszolták a kenut a pickupig, és felkötözték a platóra. Jasper apja a vezetőfülkében fújkalta egy darabig az elgémberegett ujjait, és csak utána szólt meg:

– Zsoltárok könyve 148,8 – suttogeta.

Jasper otthon felütötte a bibliát a megfelelő helyen, ahol ezt olvasta: „Tűz és jégeső, felhő és hó, dübörgő viharok, melyek akaratát teljesítitek.”

Rögtön tudni vélte, hogy mit próbált értésére adni az apja: azt, hogy minden, ami a világban történik, alkalmat ad a hívó embernek arra, hogy dicsérje az Urat. A jó dolgok is, meg a rossz dolgok is.

A mostani Jasper azonban, aki fájdmaktól gyötörve, sorsára hagyva feküdt az erdő mélyén, már nem hitt az ilyesmiben.

VII

A ház elé beforduló Kaitlyn egyből látta a fűvön heverő Arlót. Épp csak kiugrott a kocsiból, és elindult a kutya felé, amikor kirottott a házból Mitch.

– Látod? Mondtam, hogy Arlo az!

– Igen, igazad volt – felelte Kaitlyn, majd leguggolt, és megsimogatta a kutya fejét. Feltűnt neki, hogy Arlo úgy néz ki, mintha sárban hempergett volna. – Hát te mit keresel itt, öreg-

fiú? Nemrég hívtam a gazdát, de nem vette fel. Elszöktél tőle séta közben?

Arlo csapkodni kezdte a farkával a földet, majd megpróbált felállni, de nem ment könnyen. Remegtek a hátsó lábai, úgy erőlködött.

– Adhatok neki vizet, mielőtt visszavisszük? – kérdezte Mitch. – Szerintem szomjas. Az előbb odajött a verandához, és megszaglászta a slagot.

– Persze – mondta Kaitlyn. – Vegyél ki egy műanyag tálkát a...

– Tudom, hol van! – kiáltott vissza az ajtó felé robogó Mitch, majd egy perc múlva visszajött a tálkával, amelyből a pattogatott kukoricát szokták enni. *Egyszer biztos eljön a nap, amikor a gyerekeim végighallgatnak* – gondolta magában Kaitlyn.

Mitch letette a műanyag tálkát Arlo elé, aki már lefetyelte is a vizet.

– Hadd hozzak neki egy hot dogot is! – szólalt meg esdeklő hangon Mitch. – Biztos éhes!

– Nem biztos, hogy jót tesz neki – mondta Kaitlyn.

– Miért? Én is eszem hot dogot.

És neked sem biztos, hogy jót tesz – gondolta Kaitlyn, majd azt felelte:

– Jó, rendben.

Mitch sarkon fordult, és másodszor is berohant a házba, majd hamarosan visszajött, még hozzá nem is egy, hanem két hot doggal. Az egyiket kettétörte, és odaadta a felét Arlonak, aki mohón befalta. Már a másik felénél tartott, amikor Kaitlyn észrevette, hogy befordul a kocsibehajtóra Camille. Miután megállt a Suburban mögött, Casey kiszállt, Camille pedig már tolatott is ki az útra.

– Szia, anyu, szia, Mitch! – üdvözölte őket a közeledő Casey. – Mi folyik itt?

– Átjött Arlo! – újságolta Mitch, aki már a második hot dogot is megetette a kutyával. Arlo a zsebeit szaglászta, hátha ott is

van valami finom falat. – Már itt volt, amikor megjöttem a su-
liból – tette hozzá a kisfiú.

– Ugyan miért jött át? – csodálkozott Casey.

– Nem tudom – felelte Kaitlyn, és vállat vont. Ő is egyre
jobban furcsállotta a dolgot.

Eredetileg úgy tervezte, hogy gyalog kíséri haza a kutyát, de
mivel Arlo alig tudott felállni, és most is úgy tűnt, hogy bármi-
kor összerogyhat, meggondolta magát.

– Valahogy be kéne tennünk a csomagtérbe, mert szerin-
tem nem tud akkorát ugrani – mondta.

– Emeljük be – javasolta Mitch. Természetesen arra gon-
dolt, hogy emelje be Kaitlyn, aki úgy harminc-negyven kilóra
saccolta a kutya súlyát.

– Kell alá egy törölköző – jegyezte meg Casey. – Elég undi,
ahogy kinéz.

– Oké! – harsogta Mitch, és már sprintelt is a ház felé.

– De ne jó törölközőt hozzál, hanem valami régit a gard-
róból! – kiáltott utána Kaitlyn, de a kisfia mögött már be is
csukódott az ajtó.

– Még mindig nem értem, mit keres itt – mondta Casey,
miközben Arlo fejét cirógatta. A kutya szeme rénsnyire szűkült,
úgy élvezte a törődést.

Aztán komótosan odaballagott a vizeztálkához, és jó sokáig
lefetyelt, mintha elsőre nem sikerült volna csillapítania a szom-
ját. Közben Mitch már szaladt is a fürdőszobából hozott tiszta,
fehér törölközőkkel, és miután odaért, dörzsölgetni kezdte az
egyikkel a fülig sáros kutyát.

Nagyszerű! – gondolta magában Kaitlyn.

– Oké, anyu – szólalt meg Mitch –, szerintem most már
elég tiszta, betehetjük a kocsiba.

Kaitlynnek erről megvolt a maga véleménye, de azért fel-
nyitotta a Suburban hátsó ajtaját, és odahívta Arlót. A kutya úgy
vonszolta magát, mintha fájna valamije.

Kaitlyn még gondolkodott, hogy hol fogja meg Arlót, ami-

kor Casey odalépett, felnyalábolta, és gyengéden a csomagtér padlójára fektette. A kutya zavartan nézett rájuk, de aztán megcsóválta a farkát. Kaitlyn pedig nagy szemeket meresztett Casey-re, aki megvonta a vállát.

– Cheerleader vagyok, anyu, emlékszel? Lányokat emelgetek minden egyes próbán. Mert ez nem csak annyiból áll, hogy cukik vagyunk a kis tornadresszünkben!

– Persze, persze – mondta Kaitlyn.

Mitch bemászott a második sorba, Casey pedig beült a volán mögé.

– Majd én vezetek – mondta. – És ki is veszem Arlót, ha odaértünk.

Hamar megtették a rövid utat. Kaitlyn rögtön tudta, hogy Jasper nincs otthon, mert sötét volt a faház, és a pickupt sem látta sehol. Casey pedig már ki is szállt, és kiemelte Arlót a csomagtérből. A kutya azonban nem indult el a veranda felé, hanem csak állt egy helyben, és csóválta a farkát.

– Nem úgy néz ki, mintha Mr. Jasper itthon lenne – szólalt meg a szemüvege mögött hunyorgó Mitch.

– Máris megnézem – mondta Kaitlyn, majd fellépett a verandára, és bekopogott. Nem lepte meg, hogy nem nyit ajtót senki. Rejtély volt számára, hol lehet Jasper, hiszen úgy tudta, hogy a kutyáját mindenhova magával viszi. Felmerült benne, hogy lenyomja a kilincset, hátha nincs bezárva az ajtó, de végül úgy döntött, hogy az már túlzás lenne.

– Nincs itthon? – kérdezte Casey, miután az anyja visszament a kocsilhoz.

– Úgy néz ki – felelte Kaitlyn. – De gondolom, hamarosan hazajön.

– És Arlóval mi lesz? – szólalt meg Mitch. – Csak úgy itt hagyjuk?

– Nem tarthatjuk magunknál, kis szívem. Ő Mr. Jasper kutyája.

– És ha megint megszomjazik?

– Nem lesz semmi baja – mondta Kaitlyn. – Gyertek, menjünk haza.

Arlo hosszan nézett a Suburban után.

Szóttanul tették meg a rövid utat. Kaitlyn eldöntötte magában, hogy reggel az lesz az első dolga, hogy megcsörgeti Jaspert. Biztos, ami biztos...

VIII

Tanner előtt egy korsó habzó IPA állt a bárpulton. Péntek este volt, így egész népes közönség ünnepelte a hétvége kezdetét. Tanner elcsípett egy-egy beszélgetésfoszlányt, de nem csigázták fel az érdeklődését. Néhány bárszékkal arrébb három, harmincöt-negyven körüli, bulizáshoz öltözött nő üldögélt. Hol az egyik, hol a másik eresztett meg Tanner felé egy-egy pillantást vagy mosolyt, és utána hol gyorsan elfordultak, hol pedig szemtek vele egy kicsit. Arra tippelt, hogy szinglik lehetnek, akik nem zárkóznának el a közeledése elől. A korábbi életében alighanem szóba elegyedett volna velük, majd kiszemelte volna az egyiket, akinek némi laza csevej és flört után felvetette volna, hogy keressenek egy csöndesebb helyet. Aztán... Aztán ment volna a dolog a maga útján.

De most nem volt ehhez kedve. Sőt, belenyilallt a felismerés, hogy eleve hiba volt idejönni, hiszen minden a szombat estére emlékezteti, amikor betértek ide Kaitlynnel. Felfoghatatlannak tűnt, hogy csak hat napja ismerkedtek meg. Előtte volt, ahogy Kaitlyn csillogó szemmel mesél a gyerekeiről, és jól emlékezett rá, hogy már akkor, az első beszélgetésük alkalmával is érezte, milyen kedves, rugalmas, pozitív szemléletű nővel van dolga. Nyilván ezzel magyarázható, hogy olyan erős vonzalmat érzett, mint addig szinte soha.

És miután kicsit jobban megismerték egymást, a vonzalma csak fokozódott, valamint egyre inkább úgy érezte, hogy az ő no-

mád élete, amelyre oly sok elvesztett barát, megszakadt kapcsolat vet árnyat, silánynak tűnhet Kaitlyn, az erős, független nő élete mellett. Most pedig azon rágódott a korsójába mélyedve, hogy talán épp azért vonzódott Kaitlynhez, mert tudat alatt ráérezett, hogy mellette jobb emberré válhatna. Ha viszont ez igaz, akkor az is igaz, hogy a rosszabbik énje már megint elszabotálta ezt a dolgot, mint már annyiszor...

Miután rendelt még egy sört, látta a szeme sarkából, hogy az egyik nő megint őt nézi. Elfordította a fejét, és inkább a kameruni emlékeit próbálta felidézni, hátha eszébe jut, hogy miért is fogadta el Vince ajánlatát. Persze kielégítő válasznak tűnt az is, hogy jól érezte magát ott, de be kellett látnia, hogy Kaitlynnek és Glennek alighanem igaza van. Bizony, a kameruni munka csupán a véget nem érő sodródás következő állomása, és nincs semmilyen kitüntetett oka vagy célja.

Ha viszont nem megy Kamerunba, akkor mi lesz?

Tanner ezt nem tudta. Úgy tűnt, hogy hiába szeretne értelmet adni az életének, mert a döntései mintha azt a szent meggyőződését tükröznék, hogy az igazi élete nem itt van, hanem valahol máshol, a horizonton túl.

Tudta, hogy Kaitlyn életfilozófiája egészen más. A nő szavai és tettei egyaránt azt igazolják, hogy számára nem a „Mit?” és a „Hol?” a legfontosabb kérdés, hanem a „Kivel?”. Ő azt tekinti életcéljának, hogy odaadón törődik a szeretettel, meg azokkal, akik szükségét szenvednek, és mindezt egy olyan helyen teszi, ahol otthon érzi magát. Azaz megtöltötte az életét tartalommal, és Tannernek be kellett látnia, hogy sokat tanulhatna tőle, hiszen neki ez még nem sikerült.

De nem fog tanulni Kaitlyntől semmit. A nő ugyanis elengedte őt, mint az ujjai közt kiszóródó homokot, és ő máris pontosan tudta, hogy mi lesz erre az ösztönös reakciója: az, hogy elmegy Asheboróból, és sodródik tovább.

IX

Beesteledett. Jasper a kínok kínját élte át: fékezhetetlenül remegett, és így még fájdalmasabban görcsölt a dereka, viszketett a bőre, lüktetett a feje, a térdéről meg a bokájáról nem is beszélve. Keservesen sírt, de könnyek nélkül, mert már teljesen kiszáradt.

Úgy próbálta legalább a gondolataiból száműzni a fájdalmat, hogy merőn nézte az eget. A felhőkön átszűrődő, éteri holdfény láttán eszébe jutott egy réges-régi este, amikor az apjával kémlelték a hasonló fényben fürdő mennyboltozatot. Ő akkor tényleg azt képzelte, hogy így nézhet ki a mennyország, pláne, miután az apja Isten fényének nevezte a szűrt holdfényt. Az ifjú Jasper akkor annak ékes bizonyítékát látta a csoda szép tüneményben, hogy Isten mindig vele lesz.

Ám Isten azóta hátat fordított neki, és most, amikor újra megborzongott, hirtelen beszűkült a látómezeje. Lángvörösén izzott a fájdalom, mint a pizskavas hegye. Azzal próbált lelket verni magába, hogy átélt már ő ehhez hasonló gyötrelmeket a tűzvész után – csakhogy akkor fiatalabb és erősebb volt. Ma viszont már nem a régi...

Amikor újra végigfutott a testén a remegés, fennakadt a szeme, és a fejébe is beköltözött a sötét éjszaka.

X

Kaitlyn arra riadt fel álmából, hogy valaki rázza. Miután kinyílt a szeme, az álomképek egy pillanat alatt tovatűntek, és az ágy mellett álló kisfiára szegeződött a tekintete. Az ablakon már besütött a nemrég felkelt nap.

- Anyu! – hallotta Mitch hangját. – Ébren vagy?
- Most már igen – motyogta Kaitlyn. – Hány óra?
- Nem tudom – mondta a fia. – De muszáj felkelned.

Kaitlyn megdörzsölte az arcát, majd az órára pillantott, amely fél hetet mutatott.

– Mi az? – kérdezte Kaitlyn, miután nagy nehezen felült az ágyban. – Miért vagy fönt ilyen korán szombaton?

– Aggódtam Arlo miatt – felelte a kisfiú. – Úgyhogy kinéztem, és ott volt a verandán.

– Már megint idejött?

Mitch bólintott.

– Vihetek neki vizet?

Kaitlyn kitapogatta a lábával a papucsát.

– Máris megyünk, és megnézzük – mondta. – És igen, hozz neki vizet. De húzz cipőt, mielőtt kijössz, és vedd fel a dzsekidet!

Mitch visszament a szobájába, Kaitlyn pedig beburkolózott a köntösébe, és letámolygott a lépcsőn. Mivel még csak félig-meddig világosodott ki az ég, felkapcsolta a kinti lámpát, mielőtt kilépett az ajtón.

A kutya valóban ott feküdt összegömbölyödve. Amikor meglátta Kaitlynt, nagy nehezen felállt. Kaitlyn megsimogatta, és meglepetten tapasztalta, hogy a bundája olyan hideg, mintha órák óta a szabad ég alatt lenne.

Vágy egész éjjel kint volt?

Már jött is Mitch a vizestájkával. Letette Arlo elé, majd aggodalmasan nézték a lefetyelő kutyát, és Kaitlyn gyomra egy kicsit összerándult.

– Hozz neki pár hot dogot – szólalt meg.

– Kettőt?

– Inkább négyet.

Miután Mitch visszajött, Arlo mohón falta a félbetört hot dogokat. A kisfiú pedig Kaitlynre nézett, és azt kérdezte:

– Vajon miért jött át megint, anyu?

– Nem tudom.

– Mr. Jasper jól van?

Kaitlyn gyomra megint elszorult.

– Igen, kicsim – felelte. – Biztosra veszem, hogy nincs semmi baja.

– Azért megnézzük? – kérdezte Mitch. Érződött a hangján, hogy nyugtalan, a szeme pedig csészealjnyira nyílt a szemüveg alatt.

– Kis idő múlva átmegyek – mondta Kaitlyn. – Még nagyon korán van.

– Arlóval mit csináljunk?

– Kihoznád az ágyneműtartóból a régi plédeket? Legalul vannak. Megágyazunk neki a verandán.

– Oké – mondta a kisfiú, és beszaladt a házba. Miután megjött a plédekkel, Kaitlyn megvetette Arlo ágját. A kutya összegömbölyödött, és úgy tűnt, hogy elégedett a sorsával.

– Megyek, lezuhanyozom – mondta a kisfiúnak Kaitlyn.
– Kint maradhatsz velem, ha akarsz.

– Jó.

A szobája felé tartó Kaitlynnek feltűnt, hogy Casey ajtaja be van csukva. Bekukucskált, és meglepetten látta, hogy a lánya az igazak álmát alussza a gyűrött takaró alatt. *Nem úgy volt, hogy Camille-nál éjszakázik?*

Mire Kaitlyn elkészült, már hét ágra süttött a nap. Összeszedte a táskáját meg a kulcscsomóját, és kilépett a verandára.

– Maradj itt Arlóval! – mondta Mitchnek. – Én átszaladok Mr. Jasperhez.

Mitch bólintott, Kaitlyn pedig újra megtette a Suburbannel a rövid utat. Jasper pickupja még mindig nem állt ott a faház előtt, amelyből továbbra sem szűrődött ki fény, és most már furcsamód elhagyatott benyomást keltett.

Kaitlyn kiszállt, és nekivágott a verandához vezető ösvénynek. Miután bekopogott, várt egy kicsit, majd kopogott még egyszer. De nem nyitott ajtót senki, és hangot sem hallott. Most már tett egy próbát a gömbkilinccsel, és kiderült, hogy az ajtó nincs bezárva. Kicsit beljebb tolt, és bedugta a résen a fejét.

– Jasper! – kiáltotta. – Hahó! Itt van? Én vagyok az, Cooper doktornő!

Csönd. Kaitlyn belépett, és szemügre vette a deszkafalat,

meg a kis nappali viseltes, de kényelmes ülőbútorait. A levegő kissé áporodott volt, de rothadás, bomlás bűzét nem érezte. Csak most döbrent rá, hogy ettől félt, és megkönnyebbülve nyugtázta, hogy Jasper nem halt meg – de nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy itt valami akkor sem stimmel. Néze-lődött még pár percig; bekukkantott a két hálószobába, majd a fürdőbe és a konyhába is. A mosogatóban látott pár edényt, azaz Jaspernek valószínűleg szándékában állt elmosogatni, mi-után hazajött.

Fura...

A faházból kilépő Kaitlyn összerendezte a távoli fegyverro-pogás hallatán. Eszébe jutott, hogy az egyik páciense említette, hogy a hétvégén pulykavadászatra mennek a fiával. A következő lövést mintha közelebről hallotta volna, ezért meggyorsította a lépteit. Az évek során kezelt pár embert, akik vadászbalesetet szenvedtek, és egyébként sem rajongott a lőfegyverekért. Min-dig is félt tőlük, úgyhogy most nagyot fúj, miután beült a ko-szijába. Addig nem is tűnt fel neki, hogy visszafojtja a lélegzetét.

Vetett egy utolsó pillantást a faházra. Az egy dolog, hogy Jasper nincs itthon, hiszen elmehetett valami büfébe reggelizni, vagy akármi, de az, hogy Arlo már másodszor bukkan fel ná-luk... Ez felvet bizonyos kérdéseket.

Például azt, hogy csináljon-e valamit, és ha igen, mit.

XI

Jasper valami távoli dörrenést vagy micsodát hallott, de a mos-tani, kábult állapotában kínos lassúsággal forgott az agya. Csak a második durranás után tudta úgy-ahogy rendezni a gondolatait, a szeme előtt pedig összemosódott minden, miután kinyitotta.

Lőnek! – suhant át az agyán.

Aztán sorjáztak a kérdések. Milyen messze lehetnek a vadá-szok? Vajon meglátják előbb-utóbb a pickupját? És ha igen, kö-

rülnéznek a környéken? Remélhetőleg igen, és akkor talán rábukkannak a holttestére... Igen, tudta, hogy hamarosan érte jön a halál, és bár csak homályosan látott, ki tudta venni a látómezeje peremén felsejlő árnyalakat. Akivel egyszer, réges-régen már volt dolga.

Az akkor öt éves Mary egyik nap arra ébredt, hogy fáj a feje meg a torka, és lázas is, azaz alighanem elkapta a környéken terjedő influenzát. Audrey egész nap ott ült mellette, és törölgette a homlokát egy hideg kendővel, meg lázcsillapítót is adott neki pár óránként. A kislány teste azonban így is egyre forróbb lett, és úgy izzadt, hogy csuromvizes lett a lepedője. Másnap reggel pedig már sípolva lélegzett, és Jasper ettől úgy megijedt, hogy felnyalábolta, és ölben vitte ki a pickuphoz. Audrey pedig átszaladt a szomszédokhoz, és megkérte őket, hogy vigyázzanak a többi gyerekre.

Maryt, mivel nehezen kapott levegőt, azonnal megvizsgálták a greensborói kórház sürgősségi osztályán, és hamar megszületett a diagnózis: súlyos epiglottitis, azaz gégegyulladás. Az orvos komor arccal közölte velük, hogy Maryt átviszik az intenzív osztályra, és nagyon vigyázott, nehogy bármit is ígérjen.

Jasper megölelte a könnyező Audrey-t, aki ezután hazament a többi gyerekekhez. Ő pedig ott maradt a kórházban, és hol az intenzíven, hol két emelettel lejjebb, a váróban múlatta az időt. Aztán valamikor éjfél tájt végképp úrrá lett rajta a tehetetlenség, a gyámoltalanság érzete, ezért térdre hullt, és imára kulcsolta a kezét.

Amikor már több mint egy órája imádkozott, olyan érzése támadt, hogy a lelke elválik a testétől, majd felszáll, és máris két emelettel feljebb, a kórteremben hallgatta a kislánya kínkeserves, sípoló szuszogását meg a gépek ütemes csipogását. Feltűnt neki, hogy Mary bőre kísérteties, szürkés színben játszik, és látta azt is, hogy a nővér, aki a szomszédos ágyban fekvő öregembert pátyolgatja, piros hajcsattal fogta össze a szőke haját. Aztán az is tudatosult benne, hogy van a kórteremben még valaki.

Mintha piszkos üvegen keresztül látta volna a sötét sarokban megbúvó, halovány alakot. Miután hunyorogva megnézte magának, azt is észlelte, hogy a kontúrjai közt sötét űr tátong, majd amikor az árnyalak megmozdult, és elindult a kislánya felé, kipattant a szeme lent, a váróban, és botladozva felugrott a székről. Belökte a kétszárnyú ajtót, és a riadt nővéreket kerülgetve végigrohant a folyosón, hiába kiabáltak utána, hogy álljon meg. Érezte, hogy a kislánya életveszélyben van.

Mintha maga az Úr vezette volna el a lépcsőhöz, amelyen a korlátba kapaszkodva rohant fel döngő léptekkel, hogy még gyorsabban jusson el az intenzív osztályra. Amikor berontott a kórterembe, a piros hajcsatos, szőke nővérke, aki még mindig az öregember ágya mellett ült, riadtan felsikoltott.

A sötét árnyalak ott lebegett Mary fölött, és Jasper rádöbent, hogy a kislánya már egyáltalán nem kap levegőt. Aztán Mary homorított, és az egyik gép fülsértően vijjogni kezdett.

Már jött is futólépésben egy orvos, majd néhány nővér, és az ágy mellől elhátráló Jasper harsány vezényszavakat hallott. Az egyik nővér már meg is kezdte az újraélesztést, majd a másik egy kis tasakot helyezett Mary arcára, és pumpálni kezdte. A harmadik pedig lefogta a kislányt, míg az orvos előkészítette a csövet, amit pillanatokon belül lenyomtak Mary torkán.

Az úgy be volt dagadva, hogy gyötrelmesen hosszú idő telt el, mire a helyére került a cső. De aztán az orvos felegyenesedett, majd megkönnyebbülve fújta egyet, és Jasper ekkor vette észre, hogy a kislánya fölé hajoló árnyalak kezd köddé válni. A feketéből szürke lett, majd az is eltűnt, Jasper pedig lehajtotta a fejét, mert képtelen volt a szigorú arcú orvos szemébe nézni. Szó nélkül elhagyta a kórtermet, lement a váróba, és lerogyott egy székre.

Akkor még nem tudta, hogy Mary reggel már láztalan lesz, majd hamarosan kiveszik a lélegeztetőcsövet, és négy nap múlva már iskolába is mehet. Csak azt tudta, hogy a kislánya életveszélyben volt, és ha az orvos meg a nővérek nem érnek oda

olyan gyorsan, aligha maradt volna életben. Hiszen eljött érte árnyalak képében a halál...

Jasper most, a Uwharrie Nemzeti Parkban, az erdő mélyén ugyanezt a sötét árnyalakat pillantotta meg a távolban. Az alak lassan el is indult felé, és ő tudta, hogy ezúttal nem fogja megállítani senki és semmi.

XII

A nyugtalan Kaitlyn hazafelé menet beugrott a boltba, és megvette a lasagna hozzávalóit, valamint néhány friss fahéjas teker-cset és két konzervdoboz kutyaeledelt.

Otthon ettek Mitchsel egy-egy fahéjas teker-cset, reggeli után bevitték Arlót a házba, és megfürdették, majd megtörölgették. Aztán Kaitlyn kanalizott egy tálkába kutyakaját, és örömmel látták, hogy Arlo azt is mohón falja. Utána már fürgébben mozgott, ezért Kaitlyn megengedte Mitchnek, hogy játsszon vele az udvaron – ha felvette a dzsekijét.

Miután a kisfia kiment a kutyával, Kaitlyn megint azon törte a fejét, hogy mitévő legyen. Végül elővette a telefonját, és mivel nem tudott róla, hogy Jaspert baleset érte volna, nem a mentőket hívta, hanem a rendőrséget. Miután röviden elmondta, hogy milyen ügyben telefonál, átkapcsolták egy nyomozóhoz, akinek szintén előadta a történetet. A férfi hangja együttérzőn csengett, de bevallotta, hogy nemigen tehetnek semmit. Legfeljebb annyit, hogy útba ejti a faházat egy járőr-kocsi.

Az édeskevés – gondolta magában Kaitlyn, és kiszakadt belőle egy sóhaj.

– Nem jelentettek be mostanában balesetet? – kérdezte.

A telefonban is hallatszott, hogy a nyomozó valami papírokat zörget.

– Utánanéznünk – mondta végül –, de kell hozzá egy kis idő. Kapcsolatba kell lépnem a közlekedésiekkel, és...

– Megtenné? – ütötte a vasat Kaitlyn. – Én vagyok az öreg-
úr orvosa, így tudom, hogy többféle betegsége is van. Könnyen
veszélybe kerülhet.

A nyomozó hangján itt már érződött, hogy nagyon szeretné
letenni a telefont.

– Majd visszahívom – mondta. – Ad egy számot, ahol el-
érem?

Kaitlyn megadta a számát, és a nyomozó negyven perc múl-
va vissza is hívta.

– Semmi – jelentette. – Nem történt olyan baleset, amely-
ben érintett volt a pickupja.

Kaitlyn a homlokát masszírozta.

– Hát akkor esetleg... Nem segíthetne a Senior Alert?
Ugye így hívják azt az idősfigyelő rendszert?

A Senior Alert olyasféle riasztórendszer, mint az eltűnt
gyerekek felkutatására létrehozott Amber Alert. Úgy működik,
hogy közzéteszik az idős emberek adatait az autópályák elekt-
ronikus hirdetőtábláin, valamint a médiában és a helyiek tele-
fonján.

– Ha nem tudjuk biztosan, hogy a bácsi eltűnt, és idegen-
kezűség gyanúja sem merül fel, akkor nem adhatjuk ki az idős-
figyelő riasztást – magyarázta a nyomozó. – Márpedig, ha jól
értettem, nem áll a ház előtt a pickup, és nem ég a villany. Azaz
a bácsi alighanem meglátogatott valakit.

– A kutyáját soha nem hagyná magára – erősködött Kaitlyn.
– Mindenhova együtt mennek.

– Akkor lehet, hogy valamelyik szomszédra bízta a kutyát,
és az elkóborolt. Tudom, hogy nem ezt akarja hallani, hölgyem,
de ha objektíven nézzük a dolgot, korántsem egyértelmű, hogy
a bácsi eltűnt. És amíg nem telik el negyvennyolc óra, nem te-
hetünk semmit.

Kaitlyn csalódottan sóhajtott egyet, majd így szólt:

– Ha önök nem tehetnek semmit, akkor legalább árulja el,
hogy mit tehetek én?

– Az ön helyében a szomszédokkal, barátokkal, családtagokkal kezdeném, hátha tudja valaki, hova ment a bácsi. És bár nem szívesen célozgatok arra, hogy baja eshetett, megpróbálhatja a kórházakat is.

– És ha a seriffhez fordulok?

– Tőle valószínűleg ugyanezt fogja hallani – felelte a nyomozó. – Negyvennyolc órának mindenképp el kell telnie. De ha holnap sincs meg az öregúr, jöjjön be hozzánk, tegyen bejelentést, és akkor majd kiadok egy körözést a pickupra – ígérte.

Kaitlyn továbbra sem volt elégedett. Nehezen tudott úrrá lenni a bosszúságán, ugyanakkor megdöbbenette, hogy milyen kevésbé ismeri valójában Jaspert. A kórtörténetét fejből eldarálta volna, ha kell, és azt is tudta, hogy valamikor réges-régen bennégett a házban az egész családja. Arról viszont, hogy mivel tölti a napjait, fogalma sem volt, és az sem rémlett, hogy Jasper valaha is említett volna bárminemű szomszédot, barátot vagy rokont.

Végül megfogadta a nyomozó tanácsát, és körbetelefonálta a közeli kórházakat, sőt még a winston-salemit és a durhamit is, de eredménytelenül. Ezután, hogy lefoglalja magát valamivel, szánt egy-két órát a takarításra és a mosásra, majd bement a konyhába. Hamarosan felbukkant a kócos, puffadt szemű Casey is, és betett a mikróba egy fahéjas tekercset.

– Nem úgy volt, hogy Camille-nál alszol? – kérdezte Kaitlyn, mire Casey a pultnak dőlt, és azt felelte:

– Camille nem érezte jól magát, ezért a buli után megkértem, hogy hozzon haza.

– És már jobban van?

– Persze, kutya baja. Azt mondta, migrénje van, de szerintem csak elege lett Stevenből. Aki már megint egy nagy gyökér volt.

Vájon miért nem lepődöm meg? – gondolta Kaitlyn, majd azt kérdezte:

– És milyen volt a buli?

– Csak a szokásos – mondta Casey, és vállat vont. – Tudod, pia, drog, sztriptíz, dugás fűvel-fával, pókerbarlang...

– Casey!

– Baromi hideg volt – fordította komolyra a szót Casey. – Mint már mondtam, otthon voltak Mark szülei, úgyhogy leginkább az udvaron nyomultunk, és ott toporogtunk, hogy ne fázzunk annyira. Vártuk, hogy mikor nő jégcsap az orrunkon, és mindenki próbált úgy tenni, mintha szuperül érezné magát.

Casey a mikrohoz lépett, hogy kivegye a fahéjas tekeracet, és kinézett az ablakon.

– Hoppá! Már megint ájtött Arlo?

– Amikor felébredtünk, már itt volt.

– Ez fura – jegyezte meg Casey. – Szerinted történt valami Mr. Jasperrel?

– Nem tudom, szívem – felelte Kaitlyn, majd beszámolt a nyomozóval folytatott beszélgetéséről.

– És mit fogsz csinálni? – kérdezte Casey.

– Úgy volt, hogy délután faragnak Mitchcsel. Ha addig nem kerül elő, megint megpróbálom rávenni a rendőröket, hogy csináljanak valamit, ha eltelt negyvennyolc óra, ha nem.

– Például mit?

Kaitlyn erre nem felelt, talán azért, mert ő sem nagyon tudta, mit tehetnének a rendőrök azon kívül, hogy köröztetik Jasper pickupját. És ha rá is beszélné őket, hogy szervezzenek egy önkéntesekből álló csapatot, akkor sem nagyon tudnák, hol kezdjék a keresést...

XIII

Tannernek még izomláza volt a tegnapi futástól, ezért csak szép lassan kocogott a parkban, majd fekvőtámaszozással, húzódzkodással és felülésekkel folytatta, amíg csak bírta. Később, a közeli kajáldában a híreket böngészte a tabletjén a tükörtojás és a pala-

csinta mellett, majd igencsak ráérősen iszogatta a kávéját. De így is csak tizenegyig sikerült elhúznia az időt, és ötlete sem volt, hogy mit kezdjen a nap hátralévő részével.

Bóklászott egy kicsit a városközpontban, majd leült egy útjába eső padra, és ismét felhívta Glent.

– Sokat gondolkodtam a tegnapi beszélgetésünkön – kezdte. – És lenne hozzád egy kérdésem.

– Ki velem!

– Honnan tudad, hogy Molly az igazi? Mert nem ismerted túl hosszú ideje, amikor megszöktetted, igaz?

– Pontosan hét hete, azaz negyvenkilenc napja ismertük egymást – erősítette meg az információt Glen. – De azt hiszem, már a második randin tudtam, hogy ő lesz a feleségem.

– És miért voltál ebben ennyire biztos?

– Ismered Mollyt, tudod, hogy okos, szellemes nő. Sokszor megnevettetett, és nagyon szépnek is találtam, de ilyen nőekkel volt dolgom korábban is. Viszont Mollynál valami mást éreztem, amikor együtt voltunk, mint a többiekénél, és... Szóval egyszerűen *tudtam*, hogy ő az. Tudom, hogy racionális magyarázatot vársz, de az nem mindig van. Néha csak az ösztönödre tudsz hagyatkozni, és ha őszinte akarok lenni magamhoz, be kell ismernem, hogy szerencsém volt.

– Miért mondod ezt?

– Azért, mert a szerelem nemcsak az érzelmekről szól, hanem arról is, hogy megosztod a másikkal az életedet, és csak az esküvő után tudatosult bennem, hogy milyen sok bennünk a közös vonás. Azonos az értékrendünk, mindketten katolikusok vagyunk, és a gyereknevelésről is hasonlóan gondolkodunk, meg arról is, hogy jobb félretenni a nyugdíjas évekre, mint költekezni. Sőt, még abban is könnyen meg tudunk egyezni, hogy mikor melyikünk szüleihez menjünk, és mit csináljunk a hétvégén. És ma már úgy látom, hogy minél inkább meg tud egyezni egy házaspár az efféle dolgokban, annál inkább úgy érezhetik, hogy egy csapatban játszanak, egyet akarnak. De hoz-

zá kell tennem, hogy még akkor sem megy könnyen a dolog, ha mindez adott. A párkapcsolat mindig munkaigényes.

– Kivéve a tiéteket.

– Most viccelsz? – vágta rá Glen, és hahotázott egy jót.

– Halálra güriztük magunkat Mollyval, hogy működjön a dolog! Volt itt minden: vita, veszekedés, ordítózás, ajtócsapkodás... Sőt, egyszer külön szobában aludtunk egy darabig, és attól sem jártunk messze, hogy szétköltözzünk.

– Hogy *szétköltözzetek?* – hüledezett fejcsóválva Tanner.

– Persze! Végül nem fajult odáig a dolog, hogy valamelyikünk elmenjen, de nem mondhatnám, hogy nem fordult meg a fejemben, és tényszerűen tudom, hogy Molly is gondolkodott rajta. Minden kapcsolatban vannak hullámhegyek és -völgyek, de végül megoldottuk a dolgot, mert meg *akartuk* oldani.

Beszélgettek még pár percig, majd miután letették, a szálloda felé ballagó Tanner agya lázasan dolgozott. Átgondolta a Kaitlynhez fűződő kapcsolatát úgy, ahogy Glen javasolta. A nő értékrendjéről persze még nem tudhatott mindent, hiszen csak pár napja ismerték egymást, azt viszont pontosan tudta, hogy mit érez, ha együtt vannak. És arra jutott, hogy olyankor úgy érzi, hogy... hogy ez így jó, és ő *a helyén van*.

XIV

Mire eljött a faragás megbeszélte időpontja, Kaitlyn már tudta, hogy Jasper nem lesz ott a lugasban. Az utóbbi húsz percben többször is kikukkantott az ablakon, de nem lepte meg, hogy nem látja az öreget. Aztán Mitch megkérdezte, hogy nem nézik-e meg még egyszer a faházat, ő pedig rábólintott, és elindultak a nyomukban baktató Arlóval.

Már messziről is egyértelmű volt, hogy Jasper nem jött haza. A pickup nem volt sehhol, villany nem égett, és ugyanolyan

elhagyatott benyomást keltett a faház, mint reggel. Kaitlyn azért bement és körülnézett, de nem észlelt változást.

Amikor kilépett a verandára, Arlo már a telekhatárról kémlelte az erdőt.

– Mit néz Arlo? – kérdezte Kaitlyn.

– Nem tudom – felelte Mitch.

– Hívd vissza, aztán megyünk haza.

Mitch elszaladt a kutyáért, Kaitlyn pedig eldöntötte magában, hogy bemegy a rendőrörsre, és követelni fogja, hogy azonnal nyilvánítsák Jaspert eltűnt személynek. Közben Mitch a kutya közelébe ért, de Arlo beügetett az erdőbe. A kisfiú a nyomába eredt volna, de Kaitlynnek eszébe jutott, hogy reggel lövéseket hallott.

– Mitch! Állj meg! – kiáltotta el magát rémülten.

A kisfiú megtorpant, és hátrafordult.

– De hát elszalad! – kiáltott vissza.

Kaitlyn lesietett a veranda lépcsőjén, és nagy léptekkel elindult Mitch felé.

– Nem mehetsz be az erdőbe, kicsim, mert veszélyes – mondta. – Tele van vadászokkal.

– És Arlóval mi lesz?

– Biztosra veszem, hogy nap mint nap mászkál az erdőben – nyugtatta meg a kisfiát Kaitlyn, pedig csak remélni tudta, hogy igaz, amit mond. – Úgyhogy nem lesz semmi baja, és ha visszajön, tudni fogja, hol talál minket – tette hozzá.

Látta, hogy Mitchet nem győzte meg, ezért hívogatták még pár percig a kutyát, de hiába. Miután hazaballagtak, Kaitlyn fogta a táskáját meg a kocsikulcsot, és végül több mint egy órát töltött a rendőrörsön. Bejelentette Jasper eltűnését, és ha nem is könnyen, de rá tudta venni a nyomozót, hogy azonnal adjon ki körözést a pickupra.

Otthon már készítette a lasagnát, amikor felbukkant Casey.

– Pompás illatok terjengenek – mondta. – Mikor lesz kész a vacsora?

– Nemsokára. Talán egy óra kell még neki. Ma is mész valahova?

– Persze – felelte Casey. – De csak később. Ugye nem kell a kocsi?

– Nem, elviheted nyugodtan. Ma nem fog kelleni.

– A rendőrségen mi volt?

Kaitlyn elmondta, hogy mire jutott.

– Mitch nagyon aggódik Mr. Jasperért, anyu. Meg Arlóért is. Sírt, amikor erről beszélgettünk.

– Én is aggódom – vallotta be Kaitlyn.

– Mitch azt is mondta, hogy szerinte Mr. Jasper eltévedhetett az erdőben, és ezért ment be oda Arlo. Ha így van, az azt is megmagyarázná, hogy miért volt Arlo olyan koszos.

– De mit keresne Jasper az erdőben? – kérdezte Kaitlyn.

– Mitch azt mondta, hogy gombászni ment. Meg azt is mondta, hogy szerinte a fehér szarvast is kereste.

Kaitlynnek eszébe jutott, hogy Jasper őt is kérdezgette a fehér szarvasról. De...

– De miért tűnt el a pickupja?

– Lehet, hogy azzal ment be az erdőbe? – tippelt Casey.

– Lehet – hagyta rá Kaitlyn.

– A rendőrök ott is fogják keresni? Vagy az erdészek, vagy vadőrök, vagy kicsodák?

– A rendőrség csak holnap csinál bármit is, a nemzeti park vezetősége pedig szerintem ugyanazt mondaná, mint ők. Pláne, mivel nem is tudjuk biztosan, hogy Jasper az erdőben van-e.

– Akkor nekünk kell megkeresnünk – jelentette ki mély meggyőződéssel Casey, és karba tette a kezét.

– Vadászszезon van – figyelmeztette Kaitlyn. – Nem szeretném, ha bemennétek az erdőbe Mitchsel.

Casey csöndben méregette az anyját, és kétkedő kifejezés ült ki az arcára.

XV

Jaspert egyszer csak mintha képen nyalták volna. Résnyire nyitotta a szemét.

– Arlo! – nyögte ki rekedtes hangon. – Merre jártál?

Ő maga tisztán hallotta a saját szavait, de élt a gyanúperrel, hogy csak zagyva, kásás halandzsa jött ki a száján. Aztán hamarosan visszazuhant az öntudatlanságba.

És mire újra magához tért, Arlo megint nem volt sehol.

XVI

Tanner egy közeli étteremben vacsorázott. A többi asztalnál párok és baráti társaságok töltötték a kellemes szombat estéjüket. A halk duruzsolásuk hallatán Tanner előtt megjelent egy városzéli ház meg az ott vacsorázó család – akik őt ezúttal nem hívták meg. Rádöbrent, hogy jobban zavarja ez a tény, mint gondolta volna.

Talán ennek hatására tolult fel egy gyerekkori emlék. Még kicsi volt, amikor egyszer kiosont a szobájából lefekvés után, mert rátört a szomorúság, és az ajtóból meglátta a nappaliban táncoló nagyszüleit. Kitörölhetetlenül az emlékezetébe vésődött a jelenet, különösen az, ahogy egymásra néztek. Még ma is fel tudta idézni azt a szerelmes pillantást, amelyből rendíthetetlen bizalom is sugárzott, és azt is tükrözte az a tekintet, hogy ismerik egymást, mint a tenyerüket. Ő pedig ettől valamiért megvigasztalódott, és visszabújt az ágyba.

Kaitlyn még egyszer sem nézett rá úgy, ahogy a nagyszülei nézték akkor egymást. Vonzódik ugyan hozzá, de még nem adta oda neki magát egészen. Igen, kezdettől fogva kissé tartózkodóan viselkedett, mintha előre tudta volna, hogy ő, Tanner Hughes, előbb-utóbb fájdalmat okoz neki. És persze így is lett...

Tanner, miután erre rádöbrent, olyan üresnek érezte magát, mint még soha.

XVII

Vacsora után Kaitlyn már mosogatott, amikor Mitch átkiabált a nappaliból.

– Megint itt van Arlo!

– Ne haragudj, hogy mondtad? – kérdezett vissza Kaitlyn, miután elzárta a csapot. – Nem hallottam.

– Azt mondta, hogy megint itt van Arlo – válaszolt az öccse helyett Casey, aki már az ajtó felé tartott. Amióta végzett a vacsorával, átöltözött, kisminkelte magát, és a haját is megcsinálta. Egész felnöttesen nézett ki így, mintha nem is tinilány lenne.

Kaitlyn megtörölte a kezét, Casey keze pedig már a kilincsen volt.

– Beengedhetjük? – kérdezte esdeklő hangon a nővére mellett sertepertelő Mitch.

– Igen – mondta Kaitlyn. – Majd adok neki kutyakaját meg vizet.

Arlo úgy vonult be, mintha az övé lenne a ház, és nyilván megérezte a tálkába kanalizott kutyatáp szagát, mert meglepően gyorsan robogott be a konyhába. A kutya mögött haladó Casey arcáról pedig Kaitlyn ezt olvasta le: „Most mi lesz, anyu? Mindketten tudjuk, hogy Mr. Jasper bajban van.”

Kaitlyn agya lázasan dolgozott, hátha eszébe jut valami értelmes válasz.

XVIII

Tanner már épp fizetett az étteremben, amikor rezegni kezdett a telefonja. Miután hunyorogva elolvasta az üzenetet, ráncba szaladt a homloka, és habozott egy kicsit, mielőtt megírta a választ. Aztán pillanatokon belül jött az újabb üzenet, majd Tanner magára kapta a dzsekijét, és elindult a bérelt kocsija felé.

Amikor befordult a hotel parkolójába, rögtön kiszúrta a be-

járat közelében álló terepjárót, amelynek karba tett kézzel neki-dőlt valaki. Tanner beállt a szomszédos parkolóhelyre, majd ki-szállt, és kíváncsian nézett az illetőre.

– Szia, Casey! – szólalt meg kissé gyanakvóan. – Minden rendben?

– Kösz, megvagyok – felelte a lány, és felegyenesedett. – És köszönöm, hogy idejöttél. Anyám amúgy nem tudja, hogy itt vagyok, de szerintem szükségünk lenne a segítségedre.

Tanner szemöldöke összeszaladt.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Eltűnt a szomszédunk. Tudod, az öregúr, aki faragni ta-nítja Mitchet.

És Casey elmondott mindent töviről hegyire. Miután a mon-dókája végére ért, Tanner a parkolót kémlelve feldolgozta a hal-lottakat, majd ismét szembefordult a lánnyal, és kérdően nézett rá.

– Tehát azt szeretnéd, hogy keressem meg az öregot az er-dőben?

– Igen – vágta rá kerek pereg Casey. – Mint már említet-tem, mi nem mehetünk oda a vadászok miatt.

Tannernek eszébe jutott valami, amit még a Fort Braggben töltött évek alatt tudott meg.

– Ha nem csal az emlékezetem, vasárnap délelőtt tilos va-dászni – jelentette ki.

– Ó! Ezt nem tudtam – felelte Casey. – És szerintem anyám sem tudja. – Ezen rágódott egy kicsit, majd ismét megszólalt: – Esetleg nem próbálnád mégis megkeresni Mr. Jaspert? Sze-rintem minket anyám akkor sem enged oda, ha vadászati tila-lom van. És neked jobban is menne, mert hát ugye a katonai kiképzés, meg minden...

Tanner ezen kicsit elgondolkodott, majd azt kérdezte:

– Arlo még ott van nálatok?

– Amennyire tudom, igen. Miért?

– Fel tudnál kelni holnap korán, mondjuk fél hét körül?

Beugranék Arlóért.

– Persze, felkelek – vágta rá megkönnyebbülve Casey. – És kösz. Mitch nagyon fog örülni. – Casey ezután habozott egy kicsit, majd hozzátette: – Még valami... Az a helyzet, hogy Mr. Jasper kicsit... szóval kicsit ijesztően néz ki, pláne, ha valaki először látja. Összeégett az arca valami tűzvészben.

Tanner bólintott, Casey pedig átment a Suburban túloldalára, és kinyitotta a vezetőülés melletti ajtót. De mielőtt beült volna, Tannerre nézett a kocsi fölött, és felvonta a szemöldökét.

– Amúgy kár érte.

– Miért kár?

– Hogy elbaltáztad ezt a dolgot anyámmal. Már kezdtelek megkedvelni.

Tanner szóhoz sem jutott. Hátralépett egyet, majd miután Casey kitolatott a terepjáróval és elhajtott, ő is beült az Impalába. Eszébe jutott, hogy az erdőben szüksége lesz egy-két dologra, függetlenül attól, hogy vadászik-e ott valaki. Szívből remélte, hogy még nem zárt be a szupermarket.

Tizenegyedik fejezet

I

Amikor Tanner másnap reggel befordult a ház elé, Casey már ott állt a verandán papucsban, valamint a pizsamájára felkapott pufidzsekiben. Fázósan átölelte magát, és egyik lábáról a másikra állva táncikált, hogy ne fázzon, Arlo viszont türelmesen üldögélt mellette. Tanner már felvette a boltban beszerzett fluoreszkáló, narancssárga széldzsekit és a nem kevésbé narancssárga baseballsapkát, az anyósülést pedig a degeszre tömött hátizsákja foglalta el. Mielőtt kiszállt, kivett a zsákból egy kis elektronikus nyomkövetőt meg egy narancssárga látható-

sági mellényt. Az égboltot takaró felhőkön még csak most kezdett átszűrődni némi fény.

Caseyből kiszakadt egy kurta, horkantásszerű kacaj, amikor meglátta Tannert.

– Úgy nézel ki, mint egy forgalomterelő bója! – jegyezte meg.

– És Arlo lesz az ikertesóm – mondta a férfi. – Nem árt az óvatosság.

Azzal fellépett a verandára, és bemutatkozott Arlónak, majd áthúzta a mellényt a kutya fején. Miután becsatolta, átdugta a nyomkövetőt Arlo nyakörve alatt, és összepattintotta.

– Ez mi? – érdeklődött Casey.

– GPS – felelte Tanner. – A telefonomhoz van csatlakoztatva.

– Ügyes – ismerte el a karját dörzsölgetve Casey. – Mondd, látsz esélyt arra, hogy megtaláld az erdőben Mr. Jaspert? Már-mint ha ott van, persze.

– Elég nagy területet kell átfésülni, de remélem, hogy Arlo odavezet. A pickupról mit tudsz mondani?

– Iszonyú régi, ütött-kopott csotrogány. És azt hiszem, bézs színű, vagy talán fehér, nem emlékszem pontosan. Csak egyszer láttam, bocsi.

– Nem hiszem, hogy túl sok ilyen pickup szaladgál az erdőben – jegyezte meg Tanner, mire Casey bólintott.

– Onnan érdemes indulnotok, ahol Mr. Jasper lakik – mondta. – Ott ment be Arlo az erdőbe, amikor anyu és Mitch hazavitte. A címet nem tudom, de elmagyarázom, hogy jutsz oda. Itt van a közelben.

Miután Casey útbaigazította, Tanner pórázra kötötte Arlót. Casey elkísérte őket a kocsigig, ahol a férfi kinyitotta a hátsó ajtót, és besegítette a kutyát az ülésre.

– Anyukádnak mit fogsz mondani? – kérdezte Tanner. – Már-mint amikor észreveszi, hogy Arlo nincs itt.

– Az igazat – felelte egy vállrándítás kíséretében Casey. Aztán bekukucskált a kocsiba, majd miután látta, hogy Arlo

szép nyugodtan ül, ismét Tannerre nézett. – Kábé meddig leszel az erdőben?

– Ameddig kell, gondolom.

Azzal Tanner beült a volán mögé, majd odaintett Caseynek, és kitolatott az útra. Arra ment, amerre a lány mondta, és pár perc múlva megállt a roskatag faház rövid, murvás kocsibeajtóján.

Amikor meglátta a szélvédőn keresztül a házat, meglepő módon az suhant át az agyán: *Ismerem ezt a helyet!* De elhessegette a váratlan gondolatot, mert tudta, hogy ez most lényegtelen. Kiszállt, majd kivett a hátizsákból két fluoreszkáló, narancssárga öntapadó csíkot, és ragasztott egyet-egyet a nadrágja két szára. Ezután ellenőrizte, hogy működik-e a telefonján a GPS, majd be- és kikapcsolta az elemlámpát. Miután látta, hogy az is rendszeren világít, átnézte a hátizsák tartalmát, hogy megvan-e minden. Elsősegélykészlet, vízzel teli kulacs, energiazselék, két termikus takaró... Rendben! Tanner a vállára vette a zsákot, majd kiengedte a hátsó ülésről Arlót, és levette róla a porózát.

Egyértelműen látszott, hogy a kutya tudja, hol van, de nem a ház felé indult el, hanem az erdő felé. A telek végében még megállt, és visszanézett Tannerre, majd eltűnt a sűrűben. Az ég már kezdett világosodni, de Tanner azért felkapcsolta az elemlámpát, és úgy követte a kutyát. Élénk sétatempóban indult el, de hamarosan komótos kocogásra váltott.

II

A kábult Jaspernek már nem voltak tudatos gondolatai, csak ösztönösen észlelte a külvilágot. Sötétség, fény, kimerültség, éhség, szomjúság, hideg, fájdalom...

Már nem tudta, mióta van az erdőben, és azt sem tudta, hogy mi történt vele. Továbbra is remegett, de az ebből fakadó gyötrelmeket csak halványan érzékelte. Azt viszont már élesebb-

ben, hogy valaki megszorítja a kezét, és egyből tudta, hogy Audrey jött el érte végre-valahára.

– Audrey! – suttogta, és egy röpke pillanatig látta is lelki szemeivel a feleségét. De rögtön el is illant a kép.

És megjelent a helyén a megállíthatatlanul közeledő, sötét árnyalak sziluettje.

III

Kaitlyn az aznapi első kávéját iszogatta a konyhaasztalnál, amikor Casey lejött a lépcsőn.

– Szép jó reggelt! – köszönt az órájára pillantva Kaitlyn.
– Szörnyű korán keltél.

– Ne is mondd! – nyögött fel Casey.

– Ha fáradt vagy, fekédj vissza nyugodtan. Egy ilyen hideg, borús nap kiválóan alkalmas arra, hogy jól kialudd magad.

– Ébren vagyok már ezer éve – mondta Casey, majd lehupant az anyja mellé, és dióhéjban elmesélt mindent. Kaitlyn döbbeneten meredt rá a kávésbögréje fölé.

– Szóval találkoztál az este Tannerrel? – hüledezett. – Úgy, hogy engem meg sem kérdeztél?

Casey vállat vont.

– Úgysem engedtélt volna el.

– Látod, ez igaz! – csattant fel bosszúsan Kaitlyn.

– De hát valakinek muszáj megkeresnie Mr. Jaspert, anyu! – mondta roppant komoly arccal Casey. – És ha a rendőrség nem hajlandó erre, minket meg nem engedsz be az erdőbe, akkor akár Tannernek is szólhatunk, nem?

Kaitlyn belátta, hogy ebben van valami, de hogy pont *Tanner*...

IV

Tanner hol gyalogolt, hol kocogott. Igyekezett nagyjából állandó távolságot tartva követni a kutyát. Nem akart a nyakán lihegni, mert bízott benne, hogy majd Arlo mutatja az utat, de most már nem tudta, mit gondoljon. Az öreg labrador ugyanis hol jobbra, hol balra fordult, mintha nem tudná, merre kell menni, sőt kétszer is elindult visszafelé, de aztán korrigált.

Lassanként világosodott, de még mindig köd lepte az erdő talaját. Tanner elégedetten nyugtázta, hogy bölcs dolog volt láthatósági mellényt adni Arlóra, ugyanis a kutya olyan feltűnő volt ebben a szürke környezetben, mint egy villódzó neonreklám. Tanner pedig csúcsra járatta minden érzékszervét: egyfolytában a talajt vizslatta, és jobbra-balra is tekingett, hátha lát valami nyomot, vagy a szemébe ötlík egy öreg pickup. Közben időről időre megállt, és fülelt, hogy nem hall-e valami furcsa zajt.

A dimbes-dombos terep elég változatos volt: a sűrű erdőt kopár, köves részek tarkították. Az elől haladó Arlo egyszer csak eltűnt egy kis domb mögött, mire Tanner megnézte a telefonján a GPS-t, és megigazította a hátizsákját, majd felgyorsított kocogó tempóra. Amikor felért a gerincre, megpillantotta a fák között ügető Arlót. Aztán a kutya lelassított, és a földet szaglászva haladt tovább.

Tanner pedig követte.

V

Az éberség és öntudatlanság közti szűrkezőnában lebegő Jasper agya ringlispílként pörgette a kővé dermedt emlékeket.

Az apja az ölében heverő bibliával...

Audrey lepedőket aggat a szárítókötélre...

A vacsoraasztalt körülülő gyerekei...

De mindnyájukra árnyat vetett az a sötét alak.

VI

Kaitlyn, aki a konyhában tett-vett, akaratlanul is kihallgatta, hogy miről beszélgetnek a gyerekei a nappaliban.

– Szerinted megtalálja Mr. Jaspert? – kérdezte Mitch. Ekkor már tizenegy felé járt az idő, és Mitch egyre nyugtalanabb lett, amióta arra ébredt, hogy Arlo már nincs ott.

– Igen – felelte Casey.

– Honnan tudod?

Casey nem válaszolt azonnal, de amikor megszólalt, érződött a hangján, hogy teljesen biztos abban, ami mond.

– Mert szerintem ő olyan ember, aki nem nyugszik, amíg meg nem találja, akit keres. És azt is tudja, hogy milyen fontos ez neked.

Kaitlyn a szája elé kapta a kezét. Hálát adott a sorsnak, amiért a gyerekei nem látják az arcára kiülő, egymással viaskodó érzelmeket.

VII

Több mint két órája járták az erdőt, és Arlo kezdett lassulni. Tanner egy pillanatra sem tévesztette szem elől a kutyát, és továbbra is éberén figyelte a környezetét. A talaj menti ködöt szerencsére kezdte eloszlatni a napsütés, de így sem látott semmi figyelemre méltót.

Hogy hol van, azt pontosan tudta, annak ellenére, hogy a kutya összevissza bolyongott. A kiképzésen tanultak most nagyon kifizetődtek, ráadásul Tannert szinte csalhatatlan tájékoztatói érzékkel is megáldotta a sors. Most úgy becsülte, hogy legfeljebb három kilométerre lehetnek a faháztól, holott az állandó kanyargás miatt valószínűleg kétszer ekkora távot tettek meg.

Tannernek egyszer csak feltűnt, hogy a kutya mintha egyenes pályára állt volna. Féltretolt egy ágat, majd átbújt egy másik,

aztán egy harmadik alatt, és átugrott egy kidőlt fát. Arlo egyfolytában a földet szaglászta, mintha ismerős nyomot követne, majd ismét eltűnt egy dombgerinc mögött. Tanner meggyorsította a lépteit.

Amikor zihálva felért a dombtetőre, rögtön megpillantotta Arlót, de aztán észrevett valami mást, ami nem illett oda, az erdő mélyére.

A régi típusú, világos színű pickupot, amelynek rozsdás platója magára vonta a figyelmét, nagyrészt takarta egy kisebb domb, vagy talán földpad.

Tanner gyorsan odakocogott, majd hátrapillantott, de Arlo addigra eltűnt a szeme elől.

VIII

Az öreg, ütött-kopott pickup messziről úgy nézett ki, mintha évtizedek óta sorsára lenne hagyva. Közelebről azonban már látszott, hogy nem borítja rothadó levélszőnyeg, azaz alighanem csak pár napja van ott.

Jasper tehát valóban kiatózott az erdőbe, de vajon miért?

Tanner benézett a két ablakon, majd kinyitotta a vezetőülés melletti ajtót.

Az anyósülésen látott egy régi nyugtát, amelynek hátoldalára rajzoltak valami hevenyészett térképet. Arra tippelt, hogy talán az erdő úthálózatát mutatja, de ebben nem lehetett biztos. Bemászott a vezetőülésre, és kinyitotta a megsárgult nyugtákkal és más papírokkal teletömött kesztyűtartót. A kupac tetején heverő pénztárcában lapult egy jogosítvány. Tanner hosszan nézte Jasper fényképét, majd a neve és az életkora láttán átsuhant az agyán, hogy lám, nagy a véletlen hatalma...

Úgy gondolta, hogy az öregember aligha merészkedhetett túl messzire. Hol lehet hát? Tanner kiszállt a pickupból, és körülnézett, de Arlót nem látta. Miután behívta a telefonján

a GPS-t, és a nyomkövető segítségével megtalálta a kutyát, azon morfondírozott, vajon a pickup miatt vezette-e ide, vagy azért, mert Jasper itt van a közelben? Kocogva elindult arrafelé, ahol Arlót jelezte a képernyőn világító pötty. Úgy tűnt, hogy a kutya már nem bóklászik, hanem megállt egy helyben.

Tanner futásnak eredt, és eszébe jutott, hogy milyen hidegek pár napja az éjszakák. Összeszorított szájjal loholt a jelzett pont felé, és bár remélte a legjobbakat, felkészült a legrosszszabbra is.

IX

A kábult Jasper hiába próbálta újra megidézni Audrey-t. *Vajon hol lehet? – tette fel magában a kérdést. Miért nem jön, hogy vigasztaljon?*

Csak rémálmai sötét fantomja sejlett fel a felesége helyett. De ez a fantom, amikor már csak karnyújtásnyira volt tőle, egyszer csak mintha Arlo alakját öltötte volna...

X

A GPS szerint Tanner már közel járt Arlóhoz, mégsem látta sehol. Lelassított sétatempóra, és hamarosan azon vette észre magát, hogy felért egy sűrű növényzettel álcázott, de elég meredek dombocska tetejére.

Onnan rögtön megpillantotta a kutyát és a földön fekvő emberalakot. Miközben lebotorkált a dombról, már rángatta is le a válláról a hátzásákat. Reflexszerű mozdulat volt ez, hiszen a hadseregben alapos kiképzést kapott elsősegélynyújtásból, és a harcmezőn számtalanszor segített a bajtársain. Most is pillanatokon belül ott térdelt Jasper mellett, és finoman félretolta Arlót, hogy több helye legyen.

– Szép jó reggelt! – mondta halkán, majd gyorsan lajstromba vette Jasper sérüléseit. Megállapította, hogy vérzik a koponyája, azaz fennáll az agyi trauma veszélye, valamint száraz, csepeges az ajka és duzzadt a nyelve, vagyis a kiszáradás jeleit mutatja. Láta továbbá, hogy a bőre fakó, térszínű, és az egyik lábfeje rossz szögben áll, ami nyílt törésre utal. Ráadásul a térde is csúnyán be volt dagadva. – Hall engem, Jasper? – trillázta az öregember fülébe Tanner. – Hogy s mint van, öreg cimbora? Azért jöttem, hogy segítsek magán.

Az öregember mintha motyogott volna valamit. Tanner közelebb hajolt a szájához, de csak rekedtes, sípoló nyögdecselést hallott. Amikor pedig megfogta Jasper csuklóját, hogy pulzust mérjen, feltűnt neki, hogy ijesztően hideg a bőre, és kékes árnyalatot öltenek az ujjai. A csukló körüli bőrfelületet máshonnan átültetett bőrdarabok tarkították, és Tanner nem tudta kitapintani a pulzust, ezért inkább a nyaki ütőérrel próbálkozott, ahol rózsaszínben játszott az öregember pikkelyesedő bőre. Itt is alig-alig érezte a pulzusát. Jasper pupillareflexe – Tanner nem kis megkönnyebbülésére – működött, amikor belevilágított az egyik, majd a másik szemébe, a telefonján viszont csak egy csíkot látott, azaz nagyon gyenge volt a térerő. Szívből remélte, hogy azért fel tudja hívni a mentőket.

Szerencsére sikerült. Tanner lassan, tagoltan elmagyarázta a diszpécsernek a helyzetet, és elsorolta Jasper sérüléseit, majd megadta a GPS-koordinátákat. Hozzátette, hogy kézi hordágyra is szükség lehet, mert nem biztos, hogy a mentőautó eljut a sérülthöz a nehéz terepen, és a biztonság kedvéért elismételtetett a diszpécserrel mindent.

Utána ismét Jasperre összpontosított. Megnyugtató, vigasztaló hangon elmondta neki, hogy már jön a segítség, és nem lesz semmi baj. Közben előkotorta a hátizsákjából mindazt, amire szüksége lehet, így az elsősegélykészletet is. De hamar belátta, hogy abban nincs semmi, amivel sínbe tehetné Jasper bokáját, és az egyébként is kockázatos lenne egy ilyen helyzetben, ami-

kor a sérült élete forog kockán. Az elsősegélykészlet tehát várhat. Tanner először azt próbálta megállapítani, hogy mennyire súlyos Jasper fejsérülése. Mivel nem akarta elfordítani a fejét, csak a lámpával vizsgálta meg, és megkönnyebbülve látta, hogy a vér már megalvadt. És nem is tűnt olyan nagynak a vérfolt, mint első ránézésre, azaz mutatkozott esély arra, hogy csak a fejbőr szakadt fel.

Tanner ezután feltépte a termikus takarók csomagolását, és gyöngéden ráterítette Jasperre mind a kettőt, hátha sikerül növelni egy kicsit a testhőmérsékletét. Hogy mi történt az öregemberrel, az egyértelműnek tűnt: megbotlott, elesett, és eltört a bokája, valamint beütötte a fejét. Utána valószínűleg úgy fáj a törött bokája, hogy nem is próbált mozogni, tehát itt fekszik a jó ég tudja, hány napja...

Tanner lecsavarta a kulacs kupakját, majd öntött bele vizet, és beledugta az ujját. Először csak azzal nedvesítette meg Jasper ajkait, majd csöpögtetett egy kis vizet a tátott szájába. Tudta, hogy infúziós folyadékpótlás kell neki, méghozzá sürgősen, de bízott benne, hogy ez is segít valamit. Miután párszor megismételte a műveletet, tartott egy kis szünetet, nehogy Jasper köhögni vagy fulladozni kezdjen. Az öregember kis idő múlva becsukta a száját, majd lassan előbukkant a nyelve. Tanner nedvesítgette tovább a nyelvét és az ajkát.

Aztán elővette a telefonját, hogy írjon Casey-nek, majd végül Kaitlynt is felvette a címzettek listájára. Röviden leírta, hogy megtalálta Jaspert, aki életben van, de eléggé kiszáradt, és fejsérülést is szenvedett, valamint eltört a bokája. Zárszóként hozzátette, hogy már úton van a mentő.

Miután adott neki még néhány csepp vizet, Jasper szemhéja most először megrebbent. De csak egy pillanatra nyitotta ki a szemét.

– Audrey! – suttogetta, vagy legalábbis Tanner ezt vélte hallani. Jasper ezután további nevetést rebegett el alig hallhatóan, Tanner keze pedig megállt a levegőben. Ujfent azon merengett,

hogy a megoldódott rejtélyek néha felfednek egyfajta mélyen rejlő, jól álcázott rendet...

XI

Tanner szíve nagyot dobbant, amikor pár perc múlva megjelent a képernyőn Kaitlyn neve.

– Tanner? – szólt bele a nő, miután fogadta a hívást. – Ki vagy hangosítva, a gyerekek is hallanak. Szóval megtaláltad Jaspert?

– Igen, itt vagyok mellette. Várjuk a mentőt – felelte Tanner, majd röviden még egyszer összefoglalta, hogy milyen állapotban van Jasper, és ő hogyan próbál segíteni.

– Ne adj neki egyszerre túl sok vizet – figyelmeztette Kaitlyn. – Infúzió viszont kell majd, méghozzá minél előbb.

– Ezt mondtam a diszpécsernek – felelte Tanner. – Azt viszont nem tudom, hogy hol van a legközelebbi út, és mennyi idő alatt érnek ide.

– Jasper magánál van?

– Motyog valamit, de nem mondanám, hogy tiszta a tudata. A szemét egyszer kinyitotta, de mindjárt vissza is csukta.

– Szerintem elindulok az orvosi táskámmal – jelentette ki Kaitlyn. – Hol vagy pontosan?

– Átküldöm a koordinátákat – felelte Tanner, és eltartotta a fülétől a telefont. – Egy pillanat...

– Megvan – mondta szárazon Kaitlyn, és bontotta a vonalat.

XII

Tanner, míg a mentőre várt, továbbra is vigasztalgatta Jaspert, és vizet is csöpögtetett a szájába. Aztán átkutatta a zsebeit, és a pickup kulcsát bedobta a hátizsákjába, majd a két kezét melen-

gette a termikus takaró alatt. Végül pedig még egyszer tárcsázta a segélyhívót, és megtudta a diszpécserőtől, hogy a mentő már úton van.

Félórája őrizte Jaspert, amikor meghallotta a távoli szirénavijogást, amely lassanként egyre hangosabb lett. Amikor a sziréna végül elhallgatott, Tanner úgy saccolta, hogy egy-másfél kilométernyire lehet tőlük a mentőautó, de tudta, hogy ilyen terepen nehéz pontosan belőni a távolságot.

Újabb negyedóra elteltével felment a dombtetőre, és kiáltozni kezdett, hogy segítsen a mentősöknek a tájékozódásban. Amikor végre felbukkantak a láthatáron, bőszen hadonászott a két karjával, majd megkönnyebbülve látta, hogy a két férfi futva folytatja útját. Azt is észrevette, hogy az egyikük összecsucskható hordágyat hoz.

Sajnos a hordágyon és a nyakmervítőn kívül nem sok minden volt náluk, és amikor közelebb értek, az is kiderült, hogy huszonéves fiúk mind a ketten. Óvatosan ráadták Jasperre a nyakmervítőt, majd Tanner segítségével a hordágyra emelték az öregembert. Aki nem volt nagydarab, de látszott, hogy ez így is borzasztóan kemény menet lesz. A két fiatalember boldogan el is fogadta Tanner további segítségét, majd elmondták, hogy az asheborói kórházba szállítják a sérültet, és majd ott dől el, hogy továbbküldik-e a nagyobb és jobban felszerelt greensborói kórházba.

Tanner a hátára vette a zsákját, majd gyorsan megírta Kaitlynnek és Casey-nek, hogy talán az lenne a legjobb, ha a kórháznál várják a mentőt. Aztán felemelték a hordágyat, majd Tanner füttyentett Arlónak, és a kutya is csatlakozott hozzájuk.

Tanner hamar megállapította, hogy alábecsülte a távolságot, ráadásul olyan nehéz volt a terep, hogy kétszer is meg kellett állniuk pihenni. De végül meglátta a mentőautót egy keskeny földút mellett, amelyről kiderül, hogy menekülőút. Miután betolták a hordágyat, az egyik mentős hátul maradt Jasperrel, a kollégája pedig beült a volán mögé.

A mentő szirénázva elindult, majd eltűnt a szemük elől, Tanner pedig visszament Arlóval Jasper pickupjához. A kutyát felpakolta a platóra, majd beült, és indítani próbált, de a motor visított, mint a veszedelem. Tanner tudta, hogy ez a laza ékszíj miatt van, ezért a gázpedált óvatosan nyomogatva próbálkozott tovább, hogy ne árassza el benzinnel a motort, amely néhány kudarcba fulladt kísérlet után pöfögni kezdett. Tanner egy percig még üresben járatta, majd sebességbe kapcsolt.

Csigatempóban, köveken zötyögve, bozótban gázolva kerülgette a fákat és a lehullott ágakat. Nagyjából arrafelé haladt, amerről jött, majd amikor kijutott a menekülőútra, arra fordult, amerre a mentő elindult. Kis idő múlva megállt, és nézegette egy kicsit Jasper térképét, de nem jutott vele semmire. Azt sem tudta megállapítani, hogy merre van észak és merre dél, úgy-hogy félredobta a papírfecnit, és ment tovább.

A földutat egy idő után aszfaltút keresztelte, ahol Tanner helyesen tippelte meg, hogy merre kell fordulnia, és hamarosan kiért az erdőből. Az első útja Jasper faházához vezetett. Miután megállt, betette a pickup kulcsát a kesztyűtartóba, Jasper pénztárcája mellé, és kiszállt. Lesegítette Arlót a platóról, majd beültette a bérelt Impalába, és elugrottak egy gyorsétterembe. Tanner vett néhány hamburgert, és Arlo villámgyorsan be is falt kettőt.

Tanner ezután Kaitlyn házához hajtott, de a Suburban nem volt sehol, és a kopogásra sem reagált senki. Tanner tudta, hogy a kórházba mentek, de nem akarta egyedül hagyni Arlót. Megnyitotta a kerti csapot, majd miután a kutya lefetyelte egy darabig a slagból folyó vizet, fellépett a verandára, és kényelembe helyezte magát az egyik hintaszékben. Arlo pedig összegömbölyödött a lábánál, és elszunnyadt.

Tanner szívből remélte, hogy az öregúr felépül. Hogy rossz bőrben van, az nem lehetett vitás, sőt az utóbbi napok időjárását figyelembe véve Tanner csodálta, hogy ilyen sokáig életben maradt.

Elővette a telefonját, és kutakodni kezdett az interneten. Egy darabig még Jasperen járt az esze, majd Kaitlynre terelődtek a gondolatai. Már tudta, hogy ez az asheborói kiruccanása egyszer s mindenkorra megváltoztatott mindent.

Tizenkettedik fejezet

I

Kaitlyn, miután beszélt Tannerrel, átgondolta, hogy mi mindenre lehet szüksége Jaspernek, majd fogta az orvosi táskáját, és elindult a gyerekekkel, mert ragaszkodtak hozzá, hogy ők is jöjjenek. Útba ejtették a rendelőjét, ahol gyorsan összehapokolt mindent, ami kellhet, majd mentek tovább. Már a Uwharrie Nemzeti Park területén jártak, amikor megjött Tanner üzenete, amelyben közölte velük, hogy Jaspert már hozzák ki az erdőből.

Kaitlyn megfordult, és a kórház felé vette az irányt. Már bánta, hogy nem kérdezte ki alaposabban Tannert Jasper állapota körül. Mindig is úgy emlegette magában idős páciensét, hogy „a két lábon járó ellentmondás”, azaz egyszerre erős és törékeny. Már az is kész csoda, hogy Tanner élve talált rá, és korántsem biztos, hogy sikerül megmenteni. Hiszen egy életerős férfit is megviselne, ha két-három napra az erdőben rekedne ilyen esős, hideg időben, nemhogy egy idős, beteg embert.

Kaitlyn a gyerekeivel nem osztotta meg az aggályait, viszont már nem volt benne biztos, hogy jól döntött, amikor megengette, hogy vele tartsanak. Késő bánat, eb gondolat...

Bementek Casey-vel és Mitchcel a baleseti osztályra, ahol megtudták, hogy a mentő még nem érkezett meg. Míg várták, Kaitlyn beszélt Michael Betterszel, az ügyeletes orvossal, akit már régóta ismert.

Elmondta Betters doktornak, amit Jasper állapotáról és kórtörténetéről tudott. Mindkettőjüket a fejsérülés aggasztotta a legjobban, és egyetértettek abban, hogy ha súlyosnak bizonyul, mihamarabb át kell szállítani Jaspert a greensborói kórházba.

Majdnem egy óra telt el, mire befutott a mentő. Kaitlyn be-kísérte a hordágyat a vizsgálóba, ahol a személyzet rögtön akcióba lépett. Vizuálisan, majd műszeresen is vizsgálták az alapvető életfunkciókat, és megállapították, hogy Jasper súlyosan kiszáradt, a testhőmérséklete pedig a normálisnál alacsonyabb. Azonnal infúzióra kötötték, és az oldat pár perc alatt hatott, azaz kezdtek stabilizálódni az életfunkciói. Elrendelték a CT-vizsgálatot is, amely enyhe szubdurális hematómát mutatott ki, és megröntgenezték a gerincoszlop felső szakaszát, valamint a koponyát. A felvételeken, Kaitlyn nagy megkönnyebbülésére, nem látszott törés vagy repedés, a Jasper lábáról készült röntgenképeken viszont látszott a súlyos laterális bokatorés (a szárcapocscsont töve tört el, és szúrta át a bőrt), valamint a térdficam. Kaitlyn azonnal kapcsolatba lépett egy ortopéd sebésszel, akiben megbízott, hogy műtse meg Jasper bokáját. És mivel Jasper végig magánál volt, valamint lassanként tovább javultak az életfunkciói, úgy döntöttek Betters doktorral, hogy legalább pár órát még mindenképp maradjon Asheboróban.

Miután véget ért a nagy nyüzsgés, Kaitlyn fújt egyet, és egy kis ideig Jasper kezét fogva nézte, ahogy csöpög az infúzió. Tudta, hogy kiszáradás esetén csodákat művelhet a folyadékpótlás, de Jasper szeme még nem nyílt ki.

Kaitlyn ezután beszámolt a fejleményekről a gyerekeinek, akik csöndben végighallgatták, majd a saját kérdéseit tették fel neki: „Fel fog épülni? Mikor ébred fel? Meddig kell kórházban maradnia?” Végül pedig Mitch azt is megkérdezte, hogy beme-het-e Jasperhez, de Kaitlyn megrázta a fejét.

Még a folyosón üldögélt a gyerekeivel, amikor Betters doktor váratlanul kijött hozzájuk.

– Ha hiszitek, ha nem, pár perce felébredt, és már tud beszélni – újságolta. – Kemény az öregúr.

– Most már bemehetünk hozzá? – türelmetlenkedett Mitch.

– Előbb hadd nézzem meg én – mondta Kaitlyn, majd kismított Mitch arcából egy rakoncátlan tincset, és követte Betters doktort.

Jasper szeme valóban nyitva volt. Kaitlyn rámosolygott, mire az öregember rekedtesen azt motyogta:

– Szép jó... napot... doktornó!

– Jól ránk ijesztett – mondta Kaitlyn, majd gyengéden megszorította Jasper kezét. – Hogy érzi magát?

Jasper lehunyta a szemét.

– F-fáj – nyögte ki végül.

– Hol fáj?

Jasper csak nagy sokára tudott válaszolni, és Kaitlynnek egészen közel kellett hajolnia, hogy hallja a suttogását.

– Min... den... hol.

II

Kaitlyn bekísérte Mitchet a kórterembe, de figyelmeztette, hogy nem maradhatnak sokáig, mert Jaspernek pihennie kell. Besont mögöttük Casey is, majd leültek az ágy mellé.

Mitch ki sem fogyott a kérdésekből, Jasper pedig akadozva válaszolgatott. Igen, a fehér szarvas miatt ment be az erdőbe, és igen, azért tört el a bokája, mert elcsúszott. Kiderült továbbá, hogy csütörtök reggel óta feküdt ott. Kaitlyn gyanította, hogy ezt-azt elhallgat, de nem forszírozta a dolgot. Tudta, hogy előbb-utóbb úgyis fény derül az igazságra.

Jasper ezután megkérdezte, hogy ki talált rá, mire Casey magához ragadta a szót, és elmagyarázta, hogy kicsoda Tanner. A lányát hallgató Kaitlyn kínosan érezte magát, és mivel látta,

hogy Jasper nagyon kimerült, kitessékelt a gyerekeit. Betters doktor megígérte, hogy majd beszámol a fejleményekről, de ő már elhatározta, hogy mindenképp benéz a kórházba, ha lebonyolította a vasárnapi körútját, azaz végiglátogatta a betegeit.

Hazafelé beugrottak az egyik gyorsétterembe, hiszen még nem is ebédeltek.

Otthon pedig Tanner és Arlo várta őket a verandán.

III

Casey és Mitch már rohant is, hogy kifaggassák a férfit, miután gyorsan elmondták neki, hogy van Jasper. Tanner röviden elmesélte, hogyan találták meg Arlóval az öreget, majd magyarázatképpen hozzátette, hogy nem akarta magára hagyni a kutyát.

– Nem tudtam, mi más tehetnék – mondta, és most először nézett Kaitlyn szemébe. – Remélem, nem baj.

– Semmi gond – felelte Kaitlyn, majd Casey kezébe nyomta az étellel teli szatyrot. – Bevinnéd? És neki is láthatok Mitchcsel.

Casey bohókásan átkarolta Mitch nyakát, és közölte:

– Na gyere, buggyant! Hagyjuk a felnőtteket beszélgetni.

Azzal bementek, és követte őket a szatyrot szimatoló Arlo is. Miután becsukódott az ajtó, Kaitlyn keresztbe fonta a karját, és figyelmeztette magát, hogy az érzelmeit kordában kell tartania.

– Tartozunk neked egy nagy-nagy köszönettel – kezdte. – Nem tudom, meddig bírta volna még Jasper, ha nem találod meg.

– Örömmel segítettem – mondta Tanner. – Fel fog épülni?

Kaitlyn tárgyyszerűen, doktorhoz illő stílusban beszámolt a férfinak Jasper állapotáról, majd hozzátette:

– És egy darabig gipszben lesz, azaz mankóval vagy kerekesszékkal fog közlekedni. Hogy melyik lesz a kettő közül, azt

még nem tudom, de elintéztem, hogy megnézze egy elsőrangú ortopéd sebész.

Tanner egy pillanatig hallgatott, majd megjegyezte:

– Nagyon hideg volt a keze.

Kaitlyn bólintott.

– Azt hiszem, ez még annak a tűzvésznek az utóhatása. Gondolom, feltűnt neked, hogy bőrátültetést kapott.

– Igen. És pikkelysömörös – mondta Tanner, majd Kaitlyn meglepett arca láttán magyarázattal is szolgált: – Míg vártalak titeket, kigugliztam, hogy miért néz ki úgy a bőre, ahogy. – Ezután hintázott egy kicsit a sarkán, mintha azt latolgatná, hogy feltegye-e a következő kérdést. – Mondd, mennyit tudsz Jasperről? – szólalt meg végül Kaitlynre sandítva. – Mármin a magánéletéről.

– Miért kérded?

Tanner összekulcsolta maga előtt a kezét.

– A pickupban ott volt a jogosítványa – mondta. – Megnéztem, és kiderült, hogy a családneve Johnson.

Kaitlyn értetlenül nézett rá.

– És rájöttem – folytatta a férfi –, hogy már jártam a faháznál pár napja. Őt is kerestem, amikor végiglátogattam a Johnsonokat, de nem volt otthon. Azok közé tartozott, akik a régi telefonkönyvben is benne voltak, meg az újbán is.

Kaitlynnek most már beugrott, hogy Tanner említette az apja nevét. Elkerekedett a szeme, amikor rádöbbsent, hogy mit jelenthet ez.

– Úgy gondolod, hogy ő lehet az apád?

– Nem – felelte Tanner. – A kora sem igazán stimmel, és nekem egy Dave vagy David kell.

– De...?

– De már nagyon régóta Asheboróban él, és talán vannak rokonai...

Kaitlyn, akit igencsak mellbe vágott, hogy ilyen váratlan fordulatot vett a beszélgetés, leült az egyik hintaszékbe.

– Nem is értem, miért nem jutott ez eszembe, amikor mondtad, hogy kit keresel – szólalt meg végül. – Talán azért, mert nekem ő egyszerűen csak Jasper... Sajnálom.

– Semmi baj – mondta Tanner. – Tudod esetleg, hogy vannak-e rokonai? Vagy volt-e esetleg fia?

– Azt biztosan tudom, hogy nős volt, és gyerekei is voltak. De nem szokott beszélni róluk, így nem tudom, hogy fia is volt-e. És más rokonairól sem tudok.

– Esetleg ismersz valakit, akit megkérdezhetek? Mondjuk Jasper valamelyik barátját vagy szomszédját...?

Kaitlyn megrázta a fejét.

– Az a benyomásom, hogy eléggé magának való – mondta, majd hunyorogva a férfira nézett, és azt kérdezte: – A neten próbálkoztál már?

Tanner bólintott.

– Azt csináltam egy órán keresztül, mielőtt megjöttetek, de nem találtam semmit. A következő lépés a megyei irattár lenne, de csak holnap lesz nyitva. – Tanner habozott egy kicsit, majd azt kérdezte: – Mitch tudhat esetleg valami hasznosat?

– Nem tudom, beszélgettek-e ilyesmiről faragás közben – mondta Kaitlyn. – De megkérdezheted tőle.

Azzal felállt a hintaszékből, és bement a házba, majd hamarosan Mitchcsel jött vissza. Amikor Tanner megkérdezte, hogy volt-e Jaspernek fia, Mitch buzgón bólogatott.

– Két fia is volt – mondta –, de a nevüket nem tudom.

– És barátai vannak Mr. Jaspernek a városban?

Mitch a homlokát ráncolva gondolkodott egy kicsit, majd azt felelte:

– Talán a seriff. Őt említette egyszer-kétszer.

Mivel a kisfiú ennél többet nem tudott mondani, Kaitlyn visszaküldte a házba, majd lopva a gondolataiba merülő Tannert méregette. A férfi végül rávillantott egy kurta mosolyt, amely nemkívánatos emlékeket idézett. Tanner, mintha csak érezte volna, hogy Kaitlyn feszeng, elindult a veranda lépcsője felé.

– Szerinted bemehetek Jasperhez? – kérdezte, amikor már a legfelső fokon volt a lába. – Tekintve, hogy javul az állapota...

– Biztos örömmel fogadná a megmentőjét, de egyelőre pihennie kell – mondta Kaitlyn. – Talán majd holnap vagy holnapután.

A férfi bólintott.

– Kösz a segítséget – mondta, Kaitlyn pedig azt felelte:

– Én köszönöm, hogy felkutattad.

Tanner tett pár lépést a kocsija felé, majd hátrafordult.

– Figyelj csak! – kezdte tétován. – Szeretnék mondani még valamit, ha nem baj.

Kaitlyn izmai megfeszültek.

– Igen?

– Bocsánatot szeretnék kérni, amiért nem beszéltem kezdetől fogva világosan – mondta köntörfalazás nélkül Tanner. – Mármint Kamerunról. És igazad volt, mert tényleg nem igazán gondoltam át ezt a dolgot. Úgyhogy a bocsánatkérés mellett köszönetet is mondok neked. – Tanner itt elhallgatott, mintha keresné a szavakat. – Az utóbbi napokban sort kerítettem egy kis önvizsgálatra – folytatta végül. – Egy csomót agyaltam azon, hogy ki vagyok én, és kicsoda-micsoda akarok lenni, és... és szeretném, ha tudnád, hogy a te segítségével ismertem fel, hogy milyen fontos kérdések ezek.

Kaitlyn csak bámulta Tannert, mert nem igazán tudta, mit mondhatna erre. Aztán a férfi sarkon fordult, beült a kocsijába, és elhajtott.

IV

Casey szinte azonnal letámadta az anyját a konyhában.

– Na, mit mondott?

– Jasperről kérdezősködött – felelte Kaitlyn, aki még nem

igazán szedte össze magát. Hogy leplezze lányos zavarát, úgy tett, mintha a gyerekek ebédjének a romjaival foglalatoskodna.

– Az nekem is lejött – mondta türelmetlenül Casey. – De miért?

– Most mentette meg az életét – ködösített Kaitlyn, mert tudta, hogy ezt a sztorit nem neki kell elmesélnie. – Természetes, hogy kíváncsi Jasperre.

Casey gyanakvóan méregette az anyját.

– Mi van veled? – kérdezte. – Kissé furán viselkedsz.

– Pedig nincs semmi bajom – háhított Kaitlyn. – Csak ez a mai nap... Kész örület, nem?

– Fogtok még találkozni?

Kaitlyn habozott egy kicsit, majd azt felelte:

– Őszintén mondom, hogy nem tudom.

Tizenharmadik fejezet

I

Tanner visszament a hotelbe. Miután lezuhanyozott, rádöbbsent, hogy nem éhes, pedig aznap nem evett valami sokat. Kezét a tarkóján összekulcsolva hevert az ágyon, és azon merengett, hogy lehet-e Jasper a nagyapja, vagy esetleg az idős nagybátyja.

Nem akart előreszaladni, de azért megfordult a fejében, hogy ha valóban vérségi kötelék fűzi Jasperhez, akkor a megismerkedésük körülményei már-már isteni beavatkozást sejtetnek.

Ami pedig Kaitlynt illeti...

A nő a vártnál szívélyesebben viselkedett, és ez megkönnyebbülésére szolgált a plafont bámuló Tannernek, de abban már nem lehetett biztos, hogy érdeklí-e egyáltalán Kaitlynt, amit az önvizsgálatról mondott neki. Nem tudhatta, mennyire

bízik az őszinteségében, és ami a legfontosabb, ad-e neki még egy esélyt. Csak annyit tudott minden kétséget kizáróan, hogy fenekestül felforgatta az életét a találkozásuk.

A bizonytalanságtól már-már úgy érezte magát, mintha csak sodródna az árral. Hiszen egy hete még úgy tűnt, hogy csak rajta múlik, milyen utat választ, de azóta tagadhatatlanul megmozdult, azaz *elmozdult* benne valami. Ismét eszébe jutottak Glen szavai: „Egyszerűen *tudtam*, hogy ő az.” És mégis...

Tanner kénytelen-kelletlen elfogadta, hogy nem ő dönti el, mi lesz ezután, hanem Kaitlyn. Sajnos nagyon is ismerős volt számára ez a helyzet, mégsem hagyta nyugodni a gondolat. Olyannyira, hogy le sem hunyta a szemét egész éjjel.

II

Jasper aludt, amikor Kaitlyn vasárnap este, a napi beteglátogói köre végeztével benézett hozzá, így csak hétfő reggel tudtak beszélni. Az öregember még akkor is nagyon ki volt merülve, de összeszedte minden erejét, és elmondta, mi történt vele.

Bevallotta, hogy nagyon a szívéen viselte a fehér szarvas sor-sát, és elmesélte, hogy kétszer is találkozott a Littleton fiúkkal. Kaitlyn homloka ráncba szökkent a név hallatán, és eszébe jutott, hogy Josh már első ránézésre is ellenszenves volt neki. Valamiért nem lepte meg túlzottan, hogy illegálisan vadászgatott az öccsével, sőt még az sem, hogy a sorsára hagytak az erdőben egy idős embert, aki meg is halhatott volna.

Megnyugtatta Jaspert, hogy gondját viseli Arlónak, és már épp meg akarta kérdezni, hogy volt-e fiúgyermeke, amikor belépett Betters doktor és az ortopéd sebész. Kaitlyn belátta, hogy jobb, ha nyugodtabb körülmények között beszélgetnek Jasper családjáról. Felállt, de megígérte, hogy hamarosan újra benéz.

III

Tanner reggeli után ellátogatott a seriff hivatalába. A recepciós közölte vele, hogy a seriff épp telefonál, és megkérdezte, hogy óhajt-e beszélni valaki mással. Tanner azt felelte, hogy inkább megvárja, míg a seriff végez.

Félóra múlva kísérték be az irodába. Kezet ráztak, majd a seriff, akit az öltözete alapján inkább középiskolai tanárnak nézett volna, mintsem a törvényes rend őrének, megkérdezte, hogy mi járatban van. Tanner röviden elmondta, mivel foglalkozott eddig, és mi okból látogatott el Asheboróba. A nagymamájától hallott nevet is elárulta a seriffnek, Jasperről viszont egyelőre nem tett említést.

– Nem mindennapos történet – jegyezte meg Charlie Donley, és hátradőlt a székén. – De pontosan miért is akart személy szerint velem beszélni?

Tanner bólintott, majd közelebb hajolt.

– Azért fordultam önhöz, mert tudomásom szerint ismeri Jasper Johnstont, aki egy faházban él a Uwharrie Nemzeti Park szomszédságában, és van egy Arlo nevű kutyája.

– Jasper? – kapta fel a fejét kissé rémülten Charlie Donley.
– Igen, ismerem. Mi van vele?

Miután Tanner beszámolt az utóbbi napok eseményeiről, a seriff sóhajtott egy nagyot.

– Jasper a múlt héten bejött hozzám, mert aggódott az albínó szarvas miatt – mondta. – Félt, hogy orvvadászok prédája lesz. Figyelmeztettem, hogy legyen óvatos, de úgy tűnik, nem hallgatott rám.

A seriff szomorúan megcsóválta a fejét, majd hozzátette:

– Szóval azt mondja, még mindig kórházban van?

– Igen.

– Akkor illene meglátogatnom.

– Tehát barátok? – kérdezte Tanner.

– Én is csak annyira ismerem Jaspert, mint bárki más – fe-

lelte a seriff. – Itt élte le az egész életét, ahogy én is, de nem valami társaságkedvelő típus.

– Azért is fordultam önhöz, mert bíztam benne, hogy tud valamit Jasper családjáról – ütötte tovább a vasat Tanner. – Konkrétan az érdekelne, hogy volt-e Dave vagy David nevű fia, öccse vagy esetleg unokaöccse.

Eltelt egy-két másodperc, mire a döbbenet a seriff arcára is kiült, de Tanner látta rajta, hogy gyorsan összeállt a fejében a kép.

– Te jószágos ég! – suttogta, majd az ablakra pillantott, és vett egy nagy levegőt. Aztán ismét szembefordult Tannerrel. – Remélem, ráér. Mert Jasper élete nem ötperces sztori.

IV

Tanner útja a seriff hivatalából a megyei irattárba vezetett, ahol kikérte David Johnson születési anyakönyvi kivonatának a másolatát. Azt mondták neki, hogy pár nap az átfutási idő.

A seriff nem tudta felidézni, melyik évben halt meg David, és az életkorát is csak megsaccolni tudta. Úgy rémlett neki, hogy a fiú húsz-huszonöt éves lehetett, és ez elég volt ahhoz, hogy Tanner ne vesse el azt a verziót, hogy Jasper a nagyapja. Hiszen David nagyjából egyidős lehetett az anyjával...

Azon, hogy beszéljen-e Jasperrel, még mindig vívódott. Nem akarta tovább nehezíteni a súlyos trauma után lábadozó öregember életét, és azzal az eshetőséggel is számolt, hogy Jasper nem akar találkozni vele. Nem tudta tehát, hogy helyes-e, ha forszírozza a dolgot, viszont...

Viszont Kaitlyn talán segíthetne.

Tanner, mivel más opciót nemigen látott, írt a nőnek egy üzenetet.

Hajlandó vagy inni velem munka után egy kávé? Beszélni szeretnék veled Jasperről. Kiderült, hogy volt egy David

nevű fia, aki szerintem az apám lehetett. Hálás lennék, ha adnál valami tanácsot.

V

Kaitlynnél épp bent volt egy beteg, amikor rezegni kezdett a zsebében a telefon. Eszébe jutott, hogy talán az iskolából írtak valamit Casey-ről vagy Mitchről, ezért vetett egy gyors pillantást a kezdő képernyőre, ahol csak Tanner üzenetének eleje lát-szott: *Hajlandó vagy inni velem munka után egy kávé?*

Kaitlyn visszadugta a telefont a zsebébe. Nem nyitotta meg az üzenetet, mert volt anélkül is elég baja. Elhúzódott ez a hét-fői rendelés, mert minden páciensnél volt valami időigényes macera, és talán azért is, mert a tegnapi események igencsak kimerítették őt mind érzelmileg, mind fizikailag. Jasper erdőből való kimenekítése, majd hosszas kórházi vizsgálata után jött Tanner zavarba ejtő önvallomása, aztán a szokásos vasárnapi körút... Kaitlynnek tehát sem ideje, sem energiája nem volt most Tannerre, és nem is érezte úgy, hogy egy kávézás bármit is megoldhatna. Akkor pedig ugyan mi értelme lenne?

Nem is rágódott ezen tovább. Csak akkor jutott legközelebb eszébe, hogy Tanner írt neki, amikor a délelőtti rendelés után hazaugrott, hogy ránézzen Arlóra.

Egy kicsit forgott vele a világ, miután elolvasta az üzenet teljes szövegét. Bármilyen nagyra értékelte, amit Tanner Jasperért tett, nem akart további érzelmi gubancokat a férfi miatt – de mi van, ha Jasper tényleg...?

Kaitlyn átgondolta az opcióit, és arra jutott, hogy Jasper a páciense, Tanner pedig egy futó kaland, amely már, úgymond, kifutotta magát. Az elsődleges szempont tehát egyértelműen az, hogy mi a legjobb Jaspernek.

Miután ezt tisztázta magával, megírta Casey-nek és Mitch-nek, hogy kicsit később ér haza, majd válaszolt Tannernek is.

Közölte, hogy szívesen találkozik vele fél hatkor, de nem egy kávézóban, hanem a rendelőjében.

VI

Kaitlyn a megbeszélrt időpontban kidugta a fejét az ajtón, és azt látta, hogy a váróban már csak Tanner ül. Intett neki, hogy jöj-jön be, majd helyet foglalt az asztala mögött, Tanner pedig az azzal szemközti széken. Kaitlyn agyán átsuhant, hogy mennyire jóképű – de máris erőt vett magán, és száműzte a nemkívánatos gondolatot.

– Akkor hát mesélj! – mondta az asztalra könyökölve, állát az összekulcsolt kezére támasztva.

Tanner beszámolt a seriffnél tett látogatásáról, majd beval-lotta, hogy szeretne ugyan beszélni Jasperrel, de vannak fenn-tartásai.

– Hát elég jó esély mutatkozik arra, hogy ő a nagyapád, de ki tudja? – szólalt meg Kaitlyn, miután Tanner végzett. – Azzal pedig egyetérttek, hogy Jaspernek kell döntenie arról, hogy talál-kozzatok-e, pláne a mostani állapotában. Örülök, hogy közös nevezőn vagyunk.

– És mit javasolnál?

– Perdöntő bizonyítékkal a DNS-vizsgálat szolgálhat – fe-lelte Kaitlyn. – De Jasper nyilván tudni akarja majd, hogy miért van erre szükség, és őszintén szólva fogalmam sincs, hogyan reagálna, ha megmondanánk neki.

Míg Tanner ezt emésztgette, súlyos csönd telepedett rájuk. A férfi végül felnézett, és aranybarna pöttyök csillantak a sze-mében.

– Talán DNS-vizsgálat nélkül is bizonyítható, hogy ő a nagyapám – mondta. – És továbbra is az ő kezében lesz a dön-tés, hogy akar-e találkozni velem. Sőt, még a létezéséről sem muszáj tudnia.

Kaitlyn értetlenül nézett Tannerre.

– Csak annyi kellene hozzá – folytatta a férfi –, hogy feltegyél neki egyetlenegy kérdést. Azután pedig tudathatnád velem, hogy mit szándékozik tenni.

– Mire gondoltál? – kérdezte a döbbenetén rámeredő Kaitlyn.

VII

Tanner ezután hamarosan távozott, Kaitlyn pedig még ülve maradt pár percig, és átgondolta a megbeszélteket. A férfi terve megalapozottnak tűnt, és Kaitlyn méltányolta, hogy nem akarja tovább nyugtalanítani Jaspert, akinek már addig is nagyon nehéz, sőt egyenesen szörnyű sors jutott. Kaitlyn addig nem tudta, hogyan és miért ütött ki a tűz, amelyben Jasper súlyosan összeégett, és most összerándult a gyomra, amikor Tanner elmondta mindazt, amit a seriffől megtudott, így azt is, hogy a tüzet okozó Paul öngyilkos lett. El sem tudta képzelni, hogyan tudott tovább élni és úgy-ahogy egyben maradni ezek után Jasper.

Kaitlyn végül kocsiba ült, és megtette a rövid utat a kórházig. Tanner már ott ült a kis előtérben, és felnézett, amikor Kaitlyn elhaladt előtte, de nem szólt semmit. Kaitlyn megnézte a számítógépen a Jasperről készült újabb feljegyzéseket, majd vett egy nagy levegőt, és elindult, hogy tegye, amit tennie kell.

VIII

Jasper nehezen viselte a kórházi létet, hiába tudta, hogy most muszáj ott lennie. Úgy érezte, hogy már eddig is túl sok idejét pocsékolta el kórházakban, és ezt meg is mondta Betters dokinak, majd elismételte az ortopéd sebésznek is. Betters nem ígért semmit, az ortopéd sebész viszont a javuló állapotára való tekin-

tettel úgy döntött, hogy már másnap reggel megoperálja. Azaz még tovább kell majd itt vesztegelnie...

A nővéreken persze nem múlt semmi. Nagyon igyekeztek, hogy a körülményekhez képest kényelmes legyen az élete, például úgy állították be az ágyát, hogy fel tudjon ülni, és a tévét is bekapcsolták. Csak a hangerőt nem tekerték fel eléggé, így Jasper nem hallott semmit – de nem is érdekelte a műsor, amely, ha jól látta, a Discoveryn ment, és a vulkánokról szólt. Nem tudta, miért izgatná őt ez a téma, amikor Asheboro ezer kilométeres körzetében egyetlen vulkán sincs. Inkább arra lett volna kíváncsi, hogy él-e még a fehér szarvas, de hiába kérdezgette a nővéreket, nem tudtak róla semmit. Sokszor eszébe jutott, hogy a Littleton fiúk vajon orvvadászkodtak-e még az erdőben, miután őt sorsára hagyták. Lehet, hogy még kimentek pénteken, a szezonkezdet előtti utolsó napon, mielőtt megszállták a nemzeti parkot a pulykavadászhordák? És mint kiderült, nemcsak a nővérek nem tudtak semmit, hanem Charlie Donley sem. A seriff ugyanis pár órája beugrott, hogy leteremtse őt, amiért ilyen ostoba volt.

Annak viszont örült Jasper, hogy Cooper doktornő, aki reggel szintén meglátogatta, vigyáz Arlóra. Ez igazán kedves tőle persze, viszont szólnia kellett volna neki, hogy ne dőljön be a kutya trükkjeinek. Azaz ne higgye el neki, hogy egyfolytában ennie kell, még akkor se, ha úgy tesz, mint aki mindjárt összeesik az éhségtől. Igen, a lelkére kellett volna kötnie, hogy ha az evésről van szó, azt se higgye el, amit kérdez...

Persze Arlo ezzel együtt nagyon jó kutya, hiszen lám, segítséget hívott hozzá, és a segítség meg is érkezett. Jasper addig nem hitte volna, hogy a kuttyája képes ilyesmire – mármint nem arra persze, hogy hazataláljon, hiszen ismerte az erdőt, mint a tenyerét. Az viszont váratlanul érte Jaspert, hogy Arlo elment Cooper doktornőhöz, hiszen nem sokszor járt még ott. Azt pedig pláne nem gondolta volna, hogy ha valahol kap pár hot dogot, nem marad ott holta napjáig. Bizony, nem nézte volna ki

belőle, hogy öreg gazdája keresésére indul ahelyett, hogy örülne a szerencséjének... De Arlo rácsáfolt, és tette a dolgát.

Lám, vannak még csodák! – gondolta magában Jasper, majd eszébe jutott, hogy a kórházi személyzet nem egészen úgy bánt Arlóval, ahogy a hősökkel szokás. Amikor megkérdezte, hogy ott maradhat-e vele, kerek perccel közölték, hogy állatok nem tartózkodhatnak a kórházban. *Vájon ez a vakvezető kutyákra is vonatkozik?* – merengett éppen Jasper, amikor észrevette, hogy áll valaki az ajtóban. Eltelt egy-két másodperc, mire felfogta, hogy a doktornő az.

– Szép jó estét, Jasper! Bejöhetek egy kicsit?

Jasper megigazgatta a takarót, hogy az biztosan eltakarja az intim testrészeit, mert nem akarta, hogy a doktornő olyasmit lásson, amit semmi kedve nézegetni. Aztán intett, hogy jöjjön csak, mire a doktornő mosolyogva közelebb lépett, és odahűzött az ágyához egy széket.

– Hadd mondjam el, hogy sokkal jobban néz ki, mint reggel – kezdte. – És jobbak a mért adatai is. Látom, holnap műtik.

– A doki azt mondta, össze kell majd csavározni a bokámat – mondta Jasper.

– Az ilyen töreseknel ez rutineljárás – nyugtatta meg Kaitlyn. – Hogy érzi magát?

– Jobban viszket a bőröm, mint szokott, de próbálok nem foglalkozni vele.

– És sikerül?

– Nem.

– Enni kap eleget?

– Mondtam a nővéreknek, hogy nem vagyok nagy étkű, de úgy tűnik, nem érdekli őket. Az egyik vasvillaszemeket meresztett rám, amíg el nem tűnt a tálcámról minden.

– Azt jól tette – mondta mosolyogva Kaitlyn. – Muszáj megerősödnie. A feje fáj még?

– Már nem, és Betters doki szerint nincs komolyabb baj.

– Nagyszerű – mondta Kaitlyn. – Egyébként Mitch üdvöz-

letét küldi, és alig várja, hogy újra faragjanak. De csak ha maga is úgy érzi, persze.

Jasper bólintott.

– Már gondoltam rá, hogy faragok neki egy szarvast, és befestem fehérre – mondta. – Amúgy nem hallott valamit arról a szarvasról? Nem látták azóta?

– Nem tudom, de ha hallok valamit, feltétlenül szólok. Viszont ettől függetlenül úgy gondolom, hogy egy darabig nem kéne bemerészkednie az erdőbe.

– Ezt mondta Charlie is – jegyezte meg savanyú képet vágva Jasper.

– Charlie?

– A seriff. Nemrég ő is bejött.

– A Littleton fiúkra lesújt a törvény keze? – kérdezte Kaitlyn.

– Charlie nemigen tehet ez ügyben semmit, mert a nemzeti park szövetségi hatáskör. És a fiúk nem is bántottak, csak elestem.

Kaitlyn homlokát haragos ránc barázdálta.

– De segíteniük kellett volna magán, vagy segítséget kellett volna hívniuk! – háborgott. – Komolyan mondom, nem is értem, hogy...

– Az nem bűncselekmény, hogy nem segítenek – mondta Jasper, és megvonta a vállát. – És szerintem nem tudták, hogy ilyen súlyosak a sérüléseim.

– Ennyire azért ne legyen jóhiszemű – felelte Kaitlyn.

– Többet éltem már ezen a földön, mint maga. Így aztán tudom, hogy nem minden csatát lehet megnyerni.

– Azt azért hadd mondjam el, hogy Casey kérdőre vonta Josht, hogy miért hagyták ott magát az erdőben, Josh pedig volt annyira hülye, hogy nem tagadta le a dolgot. És ez bizony betett a népszerűségi indexének, legalábbis a gimiben.

Jasper elmosolyodott. *Ez is több, mint a semmi* – gondolta magában, Kaitlyn pedig kicsit közelebb húzta a székét.

– Feltehetek magának pár kérdést, Jasper?

– De hát egyfolytában kérdezzet, amióta megjött!

Kaitlyn elmosolyodott.

– Igen, tudom, de most másról lesz szó – mondta. – És nem is igazán tudom, hol kezdjem. Azt mindenesetre előrebo-
csátom, hogy igazából nem tartozik rám a dolog, magára vi-
szont nagyon is tartozhat.

– Rajta, kérdezzen!

– Rendben, de mielőtt belekezek, tudnia kell, hogy én a
maga oldalán állok, és azt fogom tenni, amit mond.

Miután Jasper erre rábólintott, Kaitlyn gyűjtött egy kis erőt,
majd belevágott:

– Csak most tudtam meg, hogy milyen körülmények kö-
zött ütött ki a tűz, amelyben megsérült, és mi történt a szeret-
teivel. El sem tudom képzelni, hogy milyen szörnyű sorscsapás
lehetett ez, és megértem, hogy nem akart beszélni róla, mert én
sem akarnék. Nagyon sajnálom, hogy ilyen borzalmakon ment
keresztül.

Jasper nem szólt semmit. Kaitlyn megfogta az idős férfi ke-
zét, majd folytatta:

– De most azért jöttem, hogy kérdezzek valamit a fiáról, Da-
vidról. Ha nem akar válaszolni, azt természetesen megértem.

Jasper bólintott, és kíváncsian várta, hogy mi következik.

– Emlékszik valamire David tinédzserkorából?

Jasper egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Mindenre emlékszem – suttogta, majd hozzátette: – Nem
maradt egyebem, csak az emlékeim.

– Volt Davidnek barátnője, szíve választottja?

– Igen.

– Monica Hughesnak hívták?

Jaspert mintha enyhe áramütés érte volna a név hallatán.

– Ezt honnan tudja? – hüledezett.

– Mondana róla valamit? – kérdezett vissza Kaitlyn.

– David szerette azt a lányt – kezdte remegő hangon Jasper.

– De aztán elköltözött a család, mert az apja katona volt, és kül-

földre vezényelték, ha jól emlékszem, Európába. Utána David nem hallott többé a lány felől, és majd megszakadt emiatt a szíve.

Kaitlyn szeméből végtelen gyengédség áradt.

– Ha David egy kicsit is az apjára ütött, akkor nincs kétségem afelől, hogy Monica is szívből szerette őt – mondta. – Csak azért nem adott hírt magáról, mert nem sokkal azután, hogy Európába költöztek, meghalt.

– Meghalt?

Kaitlyn kissé habozva, de gyengéd, szelíd hangon tette fel a nagy kérdést:

– Arról tudott, hogy Monica terhes volt, amikor elköltöztek?

– Nem – felelte Jasper.

– Pedig így volt. És a szülésnél valami komplikáció lépett fel, de ennél többet nem tudok.

Eltelt egy-két másodperc, mire Jasper felfogta Kaitlyn szavainak értelmét.

– Tehát a szülésbe halt bele? – szólalt meg végül.

– Igen. Akkor halt meg, amikor világra hozta a kisfiát.

– És David volt az apa?

– Igen – bólintott Kaitlyn.

– Ezt biztosan tudja?

– Százszázalékos biztonsággal csak a DNS-vizsgálat után jelenthetjük ki. De nem mondtam volna el magának, ha nem lenne szinte biztos.

Jasper szeme lassanként megtelt könnyel.

– Tehát a fia életben maradt? – szólalt meg. – Azaz van egy unokám?

– Igen – felelte Kaitlyn, aki szintén a könnyeit törölgette. Aztán szaggatottan vett egy nagy levegőt, és folytatta: – Tanner Hughesnak hívják. Ő találta meg magát az erdőben.

Látszott, hogy Jaspernek ez már kicsit sok. Megmarkolta az ágy védőkorlátját, mintha kapaszkodna.

– Tanner Hughes – ismételte.

– Vele kapcsolatos a következő kérdésem – mondta Kaitlyn,

és megszorította az idős férfi kezét. – Arra kért ugyanis, hogy kérdezzem meg magától, akar-e találkozni vele. Azt is üzeni, hogy teljes mértékben megérti, ha nem, és ez esetben nem próbál többé kapcsolatba lépni magával.

Jasper merőn nézte Kaitlynt, majd potyogni kezdtek a könnyei. Legalább egy percig hallgatott, majd az ágy korlátját görcsösen markolva megszólalt:

– Igen – mondta áhítattal, mintha csodát látna. – Nagyon szeretnék találkozni az unokámmal. Lám, mégis van családom!

Epilógus

I

Péntek reggel Tanner vett egy autós gyorsétteremben három sonkás szendvicset, majd folytatta útját a faház felé. Az egyik szendvicset Jaspernek szánta, a másikat magának, a harmadikat pedig Arlónak, aki a gazdája szerint megérdemelt egy kis jutalmat a hőstettéért. De Tannernek már feltűnt, hogy a szendvics állandó eleme mind Jasper, mind Arlo étrendjének.

Miután belépett a faházba, úgy zajlott minden, ahogy előző nap: segített Jaspernek felöltözni, majd beültette a kerekesszékebe, és kitolta a konyhába. Főzött egy kancsó kávé, majd az asztalra tette a két bögrét meg a három szendvicset. Arlo két falásra eltüntette a magáét, majd Tanner zsebét bökdöste az orrával. Tanner visszafogottabb tempóban fogyasztotta el a szendvicsét, Jasper pedig csak a felét ette meg. A maradékot Tanner elcsomagolta, és betette a hűtőbe, hátha Jasper később megéhezik, bár az utóbbi napok tapasztalatai alapján nem ez volt a legvalószínűbb. Hanem az, hogy akkor eszik legközelebb, ha Tanner felmelegít vacsorára egy leves- vagy chilisbab-konzervet.

Reggeli után Tanner kitolta Jaspert a verandára, Arlo pedig ott volt a sarkukban. Kicsit csípős volt még a levegő, ezért Tanner rábeszélte Jaspert a dzsekire meg a sapkára, a lábára pedig plédet terített. Kaitlyn, majd Betters doktor is figyelmeztette, hogy súlyos autoimmun reakciót válthatott ki a hosszas ázás-fázás okozta sokk, ezért Jaspert folyamatosan figyelni kell. Sű-

lyosbodott a pikkelysömör is, azaz a szokottnál is jobban viszketett a nyaka, a mellkasa és a két karja, a jobb kézfeje pedig hirtelen a duplájára duzzadt. Sem Kaitlyn, sem Better doktorkor nem tudta megmondani Tannernek, mikor enyhül majd a gyulladás, és mikor lohad le a duzzanat, sőt abban sem voltak biztosak, hogy megtörténik-e ez valaha is. Tanner hitetlenkedve tapasztalta, hogy Jasper egyáltalán nem panaszkodik.

Most leült az egyik hintaszékbe, és azon álmélgodott magában, hogy milyen jó együtt lenni az öreggel. Előzetesen ugyanis nem tudta, mire számíton, ezért megállt egy kicsit a kórterem előtt, és felkészült lélekben arra, hogy a beszélgetés balul is el-sülhet. De amikor végül belépett, Jasper nagyon kedvesen nézett rá, és szó nélkül nyújtotta a kezét, majd amikor Tanner megfogta, nem akarta elengedni.

– Hát megtaláltál! – suttozta reszelős hangon.

– Meg bizony – mondta Tanner, és kiült az arcára egy széles mosoly. – Több értelemben is.

Végül három órát töltött Jasper ágya mellett. Kaitlyn intézkedett, hogy gyorsan végezzék el a DNS-vizsgálatot, biztos, ami biztos, de ő is látta, hogy egyiküknek sincs kétsége az eredmény felől.

Mivel Jasper akkor még lábadozott, nagyrészt Tanner tartotta szóval. Elmesélte az életét, kezdve az Európában töltött gyermekkorával, majd folytatva a katonai szolgálattal, a fejlődő országokban végzett munkájával és a Covid utáni utazgatásával. Elmondta azt is, hogy pár hónapig a nagyanyját ápolta, aki a halálos ágyn elárulta neki, hogy Asheboróban kell keresnie az apját.

Végül pedig, önmaga számára is váratlanul, bevallotta Jaspernek, hogy kételyei támadtak a kameruni munkával kapcsolatban. Elmondta, hogy máris erősen kötődik Casey-hez és Mitchhez, pedig még csak egyszer-kétszer találkoztak. A Kaitlyn iránti érzéseit nem hozta szóba, de Jasper átlátott a szitán.

– Szereted őt – szólta közbe. – Látom a szemedben. El kéne mondanod neki, hogy mit érzel.

Tanner akkor szóhoz sem jutott, és utána egész éjjel alig aludt.

Másnap reggel pedig már ott ült a váróban, amikor Jaspert műtötték, majd egész délután mellette volt. Amíg az öreg aludt, bérelt neki egy kerekesszéket, majd rendelt másnapra a faházhoz faanyagot, furnérlemezt és szerszámokat.

Mire Jaspert szerdán kiengedték a kórházból, Tanner lecserélte a bérelt Impalát egy nagyobb terepjáróra, amelynek első ülésére kényelmesen be tudta emelni Jaspert, a csomagtérben pedig jól elfért a kerekesszék. Útközben beugrottak Kaitlynhez Arlóért, majd amikor megérkeztek a faházhoz, már ott találták a kiszállított építőanyagot.

A délután nagyrészt azzal telt, hogy Tanner csinált egy ideiglenes rámpát, amelyen a kerekesszék legördülhet a verandáról a murvás kocsibehajtó mellé, Jasper pedig elmondta az életét. Amíg Tanner kalapált és fűrészelt, ő mesélt neki őszibarackról meg fafaragásról meg bibliai idézetekről meg a nagypapjáról, aki egyszer annak volt szemtanúja, hogy halak potyognak az égből. Szót ejtett az apja szelíd magabiztosságáról is, meg arról, hogy mennyire lesújtotta a hirtelen halála. De mindjárt fel is ragyogott az arca, mert következett az a történet, hogy Audrey váratlanul beugrott a kocsijába, és utána kucsmagombát szedtek, majd idővel elcsattant az első csók, de hamarosan jött a fájdalommas búcsú, mert Audrey elment a Sweet Briar Főiskolára. Tanner mindvégig csupa fül volt, majd azt is érdeklődve hallgatta, hogy micsoda sikere volt eleinte a Bradford-körtefáknak. De a legtöbbet a családjáról beszélt Jasper: hosszan idézgette a sztorikat az Audrey-val felnevelt négy gyerekükéről. A legrészletesebben persze David életét adta elő, és Tannert, miközben hallgatta, minden addiginál erősebb hiányérzet gyötörte, amiért nem tud többet az édesanyjáról.

Már csak a rámpa korlátja hiányzott, amikor Jasper kiküldte Tannert a sufniába. A doboz, amit behozott, a megmaradt családi fotókat tartalmazta, vagyis azokat, amelyek már kint voltak a fa-

házban, amikor a városi házuk leégett. Tanner döbbenetben látta, hogy mennyire hasonlít Davidre. Az apja orra és álla szakasztott olyan volt a régi fényképeken, mint az övé, és az album fölé hajló Jasper arca arról árulkodott, hogy neki is feltűnt a hasonlóság. *Furcsa, hogy az ember olyasmiből is vigaszt meríthet, amiről addig nem is tudta, hogy hiányzik neki* – elmélkedett Tanner.

Jasper csak előző nap mesélte el az egykor áldott, boldog élete tragikus fordulóit, azaz mindazt, amit Tanner nagy vonalakban már a seriffől is hallott. Mesélt a vállalkozását Isten ujjaként tönkretévő tornádóról, a tűzvészről, Paul öngyilkosságáról, az égési osztályon töltött hónapokról, majd az azt követő, évekig tartó utókezelésről és a krónikus pikkelysömőről, amely végképp megerősítette, hogy Isten egyszer s mindenkorra hátat fordított neki.

De Jasper hozzátette, hogy mostanában azért akadtak örömteli pillanatok is. Jó volt, hogy faragni taníthatja Mitchet, és amikor megtudta, hogy látták az erdőben a fehér szarvast, égi jelnek tekintette a hírt. Arra pedig, hogy egyszer csak felbukkan az életében az unokája, a legmerészebb álmaiban sem gondolt volna.

Tanner este, a szállodában azon merengett, hogy lám, Jasper felesége és családja iránti szeretete túlélte a szinte felfoghatatlan sorscsapásokat, mert erősebbnek bizonyult azoknál. Erről pedig eszébe jutott Kaitlyn meg a gyerekeivel közösen teremtett otthon, és felidéződött annak a sejtjeibe kódolt, zsigeri emléke is, amikor szeretkeztek. A legjobban mégis az az érzés hiányzott, amely mindig eltöltötte, ha együtt voltak. Olyankor mint-ha mélyre hatoló, szerteágazó gyökeret eresztett volna, amely egy számára addig ismeretlen, sziklaszilárd alapzathoz köti...

Szereted őt. El kéne mondanod neki, hogy mit érzel.

Egyre-másra a fülében csengtek Jasper szavai, és alkalom már adódott is, mert Kaitlyn előző este benézett a faházba. Azért jött, hogy megmérje Jasper vérnyomását és pulzusát, majd megvizsgálja a duzzadt kézfejét meg a pikkelysömörös bőrét. Tannerrel udvarias hangot ütött meg, de csak azt tudatta vele, hogy a DNS-vizsgálat igazolta a vérségi kapcsolatot, majd búcsúzóul

is csak annyit mondott, hogy hívja fel, ha Jasper állapota rosszabbra fordul. Tannernek ez jobban fájt, mint gondolta volna, de rögtön megértette, hogy mi ennek az oka: az, hogy csalódott magában, mert csalódást okozott Kaitlynnek. És persze nem szólt semmit...

Jasper, miután megnézték a fényképeket, megköszönte a torkát, és azt kérdezte:

– Kiviszel a családomhoz?

Tanner óvatosan legurította a kerekesszéket a rámpán. A döngölt földút kissé zötyögős volt, de szép lassan eljutottak a családi sírkertig. Tanner ekkor már látta a kőbe vésett neveket is, és David sírjánál elidőzött egy kicsit imára kulcsolt kézzel. *Bár találkozhattam volna veled!* – suhant át az agyán.

Jasper is lehajtott fejjel szemlélte a sírköveket, és egy darabig hallgatott. Tanner vigasztalón a nagypapa vállára tette a kezét, és a mozdulatból ő is vigaszt merített. Aztán Jasper vett egy mély lélegzetet, és lassú mozdulatokkal gyűrögetni kezdte az ölébe terített takarót. Arlo kicsivel arrébb szaglászta egy fa tövét.

– Sokáig azt kívántam, hogy bárcsak haltam volna meg ve-
lünk együtt – vallotta be végül Jasper.

Tanner nem tudta, mit mondjon, ezért beírte annyival, hogy gyengéden megszorítja a nagypapa vállát. Az idős férfi kis szünet után folytatta:

– Néha még ma is ezt kívánom. Abban a tudatban jövök ki ide, hogy mindaz, amit szerettem, odaveszett, porrá égett, és ennyi év elteltével is rípiyára török ilyenkor a szívem. De...

Jasper itt felnézett Tannerre, és az unokája kezére tette a göcsörtös, duzzadt kezét.

– De aztán emlékeztetem magam arra – folytatta –, hogy azért török össze a szívem, mert volt idő, amikor még nem volt összetörve. Amikor még könnyű volt, és életteli, és értelmet adott az életnek az, hogy szerettem Audrey-t és a gyerekeimet, akikben sok örömöm telik. És ezt a szeretetet nem cseréltem volna el semmi másra.

II

Kaitlyn szombaton is beugrott, hogy megvizsgálja Jaspert a faház nappalijában. Nem várt jelentős változást a csütörtök esti állapothoz képest, de azért bízott benne, hogy az erősebb gyógyszer, amit akkor felírt, hatni fog, és enyhíti Jasper gyötrelmeit. Mert tudta, hogy az idős férfi szenved, ha próbálja is bagatellizálni a dolgot.

Kint, a faház előtt Mitch várta, hogy az anyukája végezzen. A kisfiú megértette, hogy Jasper egy ideig még nem fog faragni vele, de ezzel együtt ragaszkodott hozzá, hogy ő is jön. Az, hogy Casey is velük akart tartani, kissé váratlan volt, de hamar fény derült a jövetele okára. Miután beült a kocsiba, és bekötötte magát, szinte azonnal megemlítette, csak úgy mellesleg persze, hogy hoztak a Ford-márkakereskedésbe négy új Broncót, és hazafelé akár útba is ejthetnék a szalont. „De csak nézelődnék, persze!” – tette hozzá sietve, Mitch pedig buzgón helyeselt. Kaitlyn, aki érezte, hogy ő itt már nem nyerhet, kénytelen-kelletlen ráállt a dologra.

– Úgy látom, a gyerekei jól kijönnek Tannerrel – jegyezte meg Jasper.

Kaitlyn követte az öregember tekintetét. Azt láthatták az ablakon keresztül, hogy Mitch és Casey Tanner körül nyüzsög, aki a rámpa építésének a folyamatát magyarázza. A férfi a hűvös idő dacára egy szál hosszú ujjúban volt, amely a lefelé vékonyodó felsőtestére tapadt. Kaitlynben felidéződött a pillanat, amikor kigombolta Tanner ingét, és szeme elé tárult a férfi szép, sima, aranyló bőre... De elhessegette a gondolatot, és Jasper felé fordulva azt felelte:

- Hát igen, eltöltöttek együtt egy kis időt.
- Sokat beszél róluk.
- Kicsoda? Tanner?
- Az a véleménye, hogy maga nagyszerűen neveli a gyerekeit.

– Igyekszem – felelte szűkszavúan Kaitlyn, aki jobban örült volna, ha Jasper ezt a témát nem hozza szóba. Épp elég volt, hogy nap mint nap látnia kellett Tannert a kórházban, majd itt, Jaspernél, és esténként erős volt a késztetés, hogy borba fojtsa a bánatát. Amikor véget vetett a kapcsolatuknak, azt hitte, megúszhatja a további találkozásokat, amíg Tanner még a városban van, de nagyon úgy tűnt, hogy a sors nem így akarja.

– És magáról is rengeteget beszél – ütötte tovább a vasat Jasper.

– Randevúztunk egyszer-kétszer – felelte Kaitlyn, és közben buzgón pakolászott. – De nem sült el jól a dolog.

– Igen, ezt Tanner is említette.

Kaitlyn oldalát kicsit furdalta a kíváncsiság, vajon miket mondott róla a férfi, de ezt igyekezett leplezni.

– Akkor, azt hiszem, végeztünk – vette elő a gyakorlatias, doktoros hanghordozását. – Holnap is benézek. Úgyis végigjárrom a szokásos vasárnapi körutamat, úgyhogy maga lesz az első állomás, rendben? De addig is hívhat bármikor, ha kell.

– Úgy lesz – mondta Jasper, majd hozzátette: – Maga túlságosan is jó hozzám.

– Hozzak valamit, amíg még itt vagyok? Egy pohár vizet esetleg?

– Nem vagyok szomjas – felelte Jasper. – De ha már rákérdezett, idehozná a bibliát meg az olvasószemüveget? Ott vannak a kisasztalon.

– Még valamit? – kérdezte Kaitlyn, miután a kezébe adta, amit kért.

– Igen, lenne még valami – felelte roppant komoly arccal Jasper.

– Éspedig?

– Tanner szereti magát, csak nincs mersze megmondani. Szerintem fél, hogy maga nem így érez. Én viszont nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy maguk nagyon is egymáshoz valók.

Kaitlyn érezte, hogy előnti a pír.

– Köszönöm, hogy elmondta, de ugyan mi értelme ennek? Hiszen Tanner hamarosan elmegy.

Jasper bólintott, majd ismét kipillantott az ablakon a férfira és a két gyerekre. Amikor újra Kaitlyn felé fordult, az átható tekintetéből csak úgy sütött a gyengédség.

– Tényleg? – szólalt meg.

Kaitlyn tekintete is az ablakra villant. Azt látta, hogy Mitch, kezében a fúrógéppel, erősen koncentrál, Tanner pedig fogja a korlát egyik merevítőrúdját, és magyarázza, hogy mi a teendő. Aztán felvijjogott, majd elhallgatott a fúró, és Mitch fülig érő szájjal fogadta Casey, majd Tanner fej fölötti pacsiját.

Jasper „Tényleg?”-je még a levegőben lógott, de amikor Kaitlyn visszafordult az ablaktól, az idős férfi már a bibliát bújtatta. Kaitlyn nem is zavarta tovább: vállára vetette a táskáját, és kilépett a verandára.

– Anyu! – kiáltott oda neki Mitch. – Nézd, segíték korlátot építeni! Tanner megtanított fúrni a géppel!

– Igen, láttam – mondta Kaitlyn. – Ha be akartok köszönni Mr. Jaspernek, most menjete.

Casey tekintete Kaitlynre, majd Tannerre villant. Aztán karon ragadta a kisöccsét.

– Na gyere, lütyökém! Minél előbb indulunk, annál előbb csekkoljuk le az új kocsimat.

– Igeeen! – harsogta Mitch, és már szökdécselt is fel a veranda lépcsőjén.

Miután kettesben maradtak, Kaitlyn egyből látta, hogy Tanner arcán nyoma sincs az iménti könnyed, ellazult kifejezésnek.

– Szia! – szólalt meg végül, és mintha nem tudta volna, mit kezdjen a fúróval. Végül letette a lépcsőre, és zsebre dugta a kezét.

– Szia! – mondta Kaitlyn is.

– Hogy van az öreg?

– Jó úton halad, de még idő kell ahhoz, hogy felépüljön.

– Van valami, amire különösen figyelmem kell?
– Ugyanaz, mint eddig: láz, légszomj. És akkor is szólj, ha súlyosbodik a pikkelysömör, vagy még jobban bedagad a keze. Meg az is fontos persze, hogy rendszeren egyen-igyon, és sokat pihenjen.

– Nem mondhatnám, hogy sokat eszik – jegyezte meg Tanner.

– Azért próbálkozz – kérte a verandán álló Kaitlyn, és elindult a lépcső felé. – Nagyon kedvel téged – tette hozzá.

– Én is őt – mondta kissé zavartan, de boldogan Tanner. – De még mindig nehezen tudom elhinni, hogy ő a nagyapám. Ezt még emésztgetnem kell.

– És mit gondolsz, meddig tudod ápolni? – kérdezte Kaitlyn, szándéka szerint lezser, nemtörődöm hangon.

– Ameddig kell, gondolom.

Kaitlyn érezte, hogy Tanner tekintete rászzegeződik. Szembefordult a férfival, és közölte:

– Még nyolc hétig gipszben lesz. Aztán jön a fizioterápia, és...

– Tudom – vágott közbe Tanner.

– Akkor mi lesz Kamerunnal? – kérdezte a fejét oldalt bilentve Kaitlyn, és a férfira szegeződött a fürkész tekintete.

Tanner szája lassan mosolyra húzódott.

– Elmondta az öreg, ugye? Igen, megírtam Vince-nek, hogy ne számítson rám.

Kaitlyn visszafojtotta a kikíváncozó mosolyt. Így csak odabent pezsegetek a kis boldogságbuborékok, mint a felrázott kólásüvegben.

– A nagyapám mondott pár szót arról, hogy milyen sokat jelentett neki a családja – folytatta Tanner. – Ez nagy hatással volt rám, és amikor elhatároztam, hogy maradok, rögtön tudtam, hogy helyesen döntöttem.

– Tehát egy ideig Asheboróban maradsz?

– Igen, ez a terv.

– Azt is tudod, hogy nagyjából meddig?
– Azt nehéz lenne megmondani. Hiszen itt van, ugyebár, az egyetlen élő rokonom. Nem szívesen hagynám itt most, amikor épp kezdjük megismerni egymást. – Tanner mélyen Kaitlyn szemébe nézett, és hozzátette: – Úgyhogy az az eshetőség is fennáll, hogy itt telepszem le.

Kaitlyn érezte, hogy szép lassan kezd vörösödni a nyaka.

– És itt fogsz lakni a faházban Jasperrel?

– Nem – felelte a férfi. – Az a benyomásom, hogy a nagyapám megszokta, hogy egyedül van, és jobb neki így.

– Akkor hol fogsz lakni?

– Még nem tudom – mondta Tanner. – Majd körülnézek a városban.

Kaitlyn felvonta a szemöldökét.

– És a munka frontján mi a helyzet? – érdeklődött, mire Tanner úgy meredt rá, mint aki nagyon meglepődött.

– Nem mondtam még? Van egy kis dugipénzem. De ha egyszer mégis rá leszek szorulva, hogy dolgozzak, vagy kedvem szottyán hozzá, van itt a közelben egy barátom, aki bármikor felfogad. És akkor viszontlátom a Delta Force-os cimborákat.

– Érdekesen hangzik – mondta Kaitlyn, és leengedte a néhez orvosi táskát a földre.

– Szerintem is.

Tanner ezután közelebb lépett. Megfogta Kaitlyn kezét, a félárbóca eresztett szemhéja alól kivillanó, sokat ígérő tekintete pedig a nő arcát pásztázta, miközben azt suttogetta:

– Hiányoztál.

– Te is – lehelte Kaitlyn, és a férfi mellkasára tapadt a szabad keze. – De kell egy kis idő, hogy feldolgozzam ezt az egészet – tette hozzá. – És nem akarok elkapkodni semmit.

Kaitlyn ezután határozott, elszánt arccal nézett Tannerre, és hozzátette:

– Előlről kell kezdenünk mindent.

– Értem – mondta a férfi.

– Komolyan beszélek.
– Én is. És nagy örömmel kezdek újra mindent. Sőt, konkrét javaslatom is van arra, hogy honnan kezdjük. Tudok a városban egy jó sörözőt.

Kaitlyn lábujjhegyre állt, de a piruettet inkább kihagyta, pedig erős volt a kísértés.

– Mennyire értesz az autókhoz? – kérdezte.

– Tudok róluk ezt-azt. Miért?

– Casey most rögtön meg akarja nézni a Ford-szalonban az új Broncókát.

– Veszél neki egy kocsit?

– Azt hiszem, itt az ideje. Velünk tartasz?

– És Jasperrel mi lesz? – kérdezte Tanner.

Kaitlyn vetett egy pillantást a faházra, majd közelebb hajolt Tannerhez, és cinkosan azt felelte:

– Szerintem egy órácskára itt hagyhatjuk.

Tanner most csak egy gyors csókot lehelt Kaitlyn szájára, de az ajkai sokkal többet ígértek.

– Te vagy az orvos – suttogta. – Úgyhogy megbízom benned.

III

Jasper hosszan nézett utánuk az ablakon át.

Tanner azt ígérte, hogy egy óra múlva visszajön, de ő arra biztatta, hogy ne siessen, mondván: lehet, hogy bicebóca és kisé ütött-kopott, de attól tud vigyázni magára, hiszen élt már egyedül épp eleget! Meg aztán vágyott is egy kis egyedüllétre a mozgalmas napok után.

Jó volt újra látni Mitchet, és Casey-t is, bár látszott, hogy az a lány nem kevés fejfájást tud okozni az embernek, ha akar. Míg Mitch a barátja születésnapjára áradozott („Lesz lézerharc meg gokartozás!”), Casey lopva kitekingetett az ablakon, hogy mire jut az anyja Tannerrel. Nagyon igyekezett, hogy úgy

tűnjön, mintha nem is leskelődne, de Jasper látta, amit látott. Mégsem tette szóvá a dolgot, főként azért, mert tőle sem állt távol egy kis... szóval egy kis *megfigyelőtevékenység*. Már a kórházban feltűnt neki, hogy milyen sután, félszegen érintkezik a doktornő és Tanner, csütörtökön pedig, immár itthon, a faházban a vak is láthatta, hogy bolondulnak egymásért. Jasper már akkor tudta, hogy csak egy gyengéd kezdőlökés kell nekik, és most fejcsóválva azon merengett, hogy ezek a fiatalok úgy túlbonyolítanak mindent...

Miután végre magára maradt, feltette az olvasószemüvegét, és ismét kinyitotta a régi bibliát, amit behozatott Tannerrel a sufniából. Odalapozott Jób könyvéhez, amely, erre jól emlékezett, a legelső úgynevezett bölcsességi könyv, és közvetlenül a Zsoltárok könyve előtt van.

Jób története ifjabb korában nagyon összezavarta Jaspert, később pedig azért nem olvasta újra, mert úgy érezte, hogy róla szól. A történet keresztény verziójában ugyanis Isten Jób mély hitéről áradozik az ördögnek, mire az ördög azzal vág vissza, hogy Jób csak azért ilyen ájtatos, mert Isten jó egészséggel, komoly vagyonnal és szép családdal áldotta meg. Isten, hogy bizonyítsa igazát, megengedi az ördögnek, hogy mindezt elvegye Jóbtól, akinek így odalesz a vagyona, legyilkolják a családját, és fekélyek borítják a testét.

Jasper most újraolvasta Jób könyvét, és rádöbbsent, hogy a végére sosem figyelt oda eléggé. Az ablakon kibámulva elmélkedett ezen, majd egyszer csak összerezsent, és kiegyenesedett a kerekesszékekben. Lekapta az olvasószemüvegét, és hunyorított, mert nem akart hinni a szemének.

– Akármilyen legyenek, ha ez nem...! – mondta fennhangon.

Az erdő szélén, a faházhoz tartozó telek és a Uwharrie Nemzeti Park határán ugyanis ott állt a fehér szarvas.

Messziről úgy nézett ki, mintha egyenesen a szellemvilágból csöppent volna oda. Jasper sűrűn pislogott, és nem tudta eldönteni, hogy nem csak képzelődik-e. *Eljött hozzám!* – suhant

át az agyán. *Igen, tényleg itt van!* Megbűvölten nézte a csillámló, hófehér bőrű szarvast, amely hanyag mozdulattal jobbra, majd balra fordította a fejét. Csoda szép példány volt az érett, kifejlett, izmos tomporú bika, és koronaként viselte a hatalmas, szimmetrikus agancsát. Az is érződött, még ilyen távolságból is, hogy nagyon okos, intelligens állat. Jasper tudta, hogy másként nem is maradhatott volna életben egy ilyen világban, ahol sokan meg akarják gyilkolni pusztán azért, mert szép. A szarvasbika megmozdította az egyik fülét, majd szép komótosan, méltóságteljesen beballagott Jasper udvarába. A fa alatti sírkertnél állt meg, majd az ablak felé fordította a fejét.

Jasper torka elszorult. Teljes súlyával nehezedett rá a családja elvesztése miatti fájdalom, de az abból fakadó öröm is, hogy rátalált az unokája. Ha számolta volna a csodákat, a fehér szarvas váratlan látogatása már a második lett volna a héten, és most egy csapásra teljes bizonyossággal érezte, hogy a felbukkanásának híre megelőlegezte Tanner érkezését. Miként azt is most értette meg, hogy Isten valójában soha nem hagyta el, soha nem fordított hátat neki. Hiszen lám, elhozta neki Tannert, azaz őt is új családdal áldotta meg, csakúgy, mint Jóbót, miután mindent elvett tőle. Míg ezen elmélkedett, a fehér szarvas horkantott egyet, majd megfordult, és hamarosan elnyelte az erdő, mintha ott sem lett volna.

Jasper szabad folyást engedett a könnyeinek, és évtizedek óta nem tapasztalt békesség töltötte el. Amikor pedig már minden könnyét kiontotta, lehajtotta a fejét, és elmondta a legnagyobb erejű imát, amit ismert.

– Köszönöm, Uram! – suttogta. – Köszönöm neked.

Köszönetnyilvánítás

Lehet, hogy van, aki unja, hogy évről évre ugyanazokat a neveket látja a köszönetnyilvánításban, én viszont a sors ritka áldásaként élem meg ezt a kis rituálét. Az egyre mélyülő kulturális polarizáció és a sokszor kérészerűtű emberi kapcsolatok korában figyelemre méltó tény, hogy mind az írói pályám, mind a magánéletem kulcsemberei immár csaknem harminc éve nagyrészt ugyanazok. Hadd kezdjem hát ott, ahol ez az egész elkezdődött: 1995-ben.

Theresa Park, aki évtizedek óta az irodalmi ügynököm, alkotótársam és a barátom, azon túl, hogy bábáskodott az összes könyvem fölött, mellettem állt felnőtt életem szinte minden mérföldkövéénél. Azt hiszem, bizvást elmondhatom, hogy én is ugyanilyen intenzíven vagyok jelen az ő életében, úgyhogy Theresa, köszönet neked, amiért társamul szegődtél ezen a sok-sok éven át tartó, fantasztikus utazáson.

A Park & Fine tehetséges, intelligens és folyton előretekintő csapatának azért tartozom hálával, mert elkötelezetten keresik a magas minőséget, pedig akár ülhetnének is a babérjaikon. Celeste Fine, a Park & Fine új vezetője, köszönöm neked, hogy csalhatatlan ösztönöd révén a korlátlan lehetőségek ambiciózus várományosává formálsz az ügynökséget. Andrea Mai és Emily Sweet, nálatok tapasztaltabb, kreatívabb, hozzáértőbb szakembereket nem is kívánhattam volna az üzleti partnerek kiválasztása, illetve a rajongókkal való kapcsolattartás terén. Abby Koons és Ben Kaslow-Zieve, ti továbbra is gondoskodtok arról, hogy a könyveim más

országokban történő kiadása ne csupán jövedelmező üzlet legyen, hanem lebilincselően izgalmas dolog is. A munkátokat számos külföldi kiadó és társügynökség segítségével végzitek, akik egytől egyig fáradhatatlan és lelkes partnerek. Jen Mecum, örök hálával és csodálattal tartozom neked a jogi éleslátásodért. (Meg a mentori képességedért!) Charlotte Gillies, köszönöm, hogy te vagy a közvetítő közeg, amelyen mind az üzleti, mind az alkotói tevékenységem átáramlik, és összekötöd a pontokat a Park & Fine-nál meg azon túl. Az ügynökségetek újradefiniálja a szerzők képviselőjét, és én sok éve vagyok szerencsés haszonélvezője a stratégiailag megalapozott, hibátlan csapatmunkátoknak.

Viszonylag új szerzője vagyok a Random House-nak, de máris úgy érzem magam náluk, mintha évtizedek óta ők adnák ki a könyveimet. Ez nagyrészt tehetséges, érzékeny és hihetetlenül nagy munkabírású felelős szerkesztőmnek, Jennifer Hershey-nek köszönhető. Jennifer, bár igen magas pozíciót tölt be a Random House-nál, nem rest nekigyürkőzni, és elvégezni a nehéz munkát, amit egy komplikált regény átformálása igényel. Örök hálára kötelezett mindazzal, amit a *Törékeny csodák*ért tett, de persze nem tudná ellátni szerzteágazó kiadói, szerkesztői és menedzseri feladatkörét Kara Welsh vezérigazgató, valamint Kim Hovey kiadási vezérigazgató-helyettes támogatása nélkül. A kiemelkedő színvonalú cégvezetés és szerzőgondozás nagy triumvirátusát alkotják ők hárman.

A Random House minden egységének munkáját a páratlan szintű elkötelezettség, tapasztalat és minőség jellemzi. Név szerint az alábbiaknak tartozom köszönettel: Jaci Updike és Cynthia Lasky (értékesítés), Quinne Rogers, Taylor Noel és Megan Whalen (marketing), Jennifer Garza, Karen Fink, Katie Horn és Chelsea Woodward (PR), Ellen Folan, Nicole McArdle, Karen Dziekonski, Dan Zitt és Donna Passannante (hangoskönyvkiadás), valamint a Kelly Chian, Susan Brown, Maggie Hart, Caroline Cunningham, Kelly Daisley, David Hammond összetételű csapat (gyártás-előkészítés). És mivel az első benyomást természetesen a borító alakítja ki a könyvesboltba betérő olva-

sóban, hálát adok a sorsnak, amiért a Random House legendás művészeti vezetője, Paolo Pepe kezébe kerültem. Paolo, régi barátom, Flag felbecsülhetetlen értékű segítségével, feledhetetlen külsőt kölcsönzött a könyvnek.

Rendkívül szerencsésnek mondhatom magam amiatt is, hogy ilyen sok regényemből lett mozifilm, sőt most az egyikből még Broadway-musical(!) is. Mindez egyik legközelebbi barátom és bizalmasom, az Anonymous Contentnél dolgozó Howie Sanders csalhatalan ösztönének köszönhető. Hálával tartozom Scott Schwimernek is, aki már régóta az én szórakoztatóipari szakjogászom, azaz őrangyalom, aki lángpallossal vesz védelmébe, ha szükségét szenvedek. Hú tettestársaim az Anonymous Content látnoki képességekkel megáldott producerei, David Levine és Garrett Kemble is, és különösen hálás vagyok roppant tehetséges, motivált kollégájuknak, Zack Haydennek, aki nagyfokú gondossággal és odaadással bábáskodott a legújabb filmprojektem fölött. A Universal Picturesnél Peter Cramer, Donna Langley, Lexi Barta és Jacqueline Garell nyűgöz le folyamatosan a rendkívüli professzionalizmusával, a művészi útmutatásaival és az intelligens megérzéseivel. Kevin McCollum és Kurt Deutsch, ti lélegzetelállító valósággá formáltatok egy fantazmagóriának tűnő vágyálmot, amikor létrehoztátok a *Szerelmünk lapjain* alapuló Broadway-musicalt! Köszönet nektek ezért a bámulatos művészi és szakmai hőstettért! Végtelenül megtiszteltetek, és nagy-nagy örömet szereztek nekem azzal, amit alkottatok.

Új PR-osom, Jill Fritzo, valamint kollégái, Michael Geiser és Stephen Fertelmes rendkívül könnyed és kifinomult módon képeznek hidat a könyvkiadás és Hollywood világa között. Szerencsésnek mondhatom magam, amiért avatott kezük közé kerültem. LaQuishe Wright, azaz „Q” mára ikonná vált a szórakoztatóiparban dolgozó közösségimédia-menedzserek mezőnyében, de a végtelen tisztessége és kedvessége teszi igazán páratlanná. Q, köszönöm, hogy ennyi éven át kitartasz mellettem! Mollie Smith, te évtizedek óta felügyeled az online jelenlétem újabb és újabb stációit, azaz a rajongókkal való kapcsolattartásomat, és még min-

dig teljességgel nélkülözhetetlen vagy! Hálával tartozom könyve-
lőimnek, Pam Pope-nak és Oscara Stevicknek is, akik szintén év-
tizedek óta fordítják le munkám gyümölcsét a dollárok és centek
nyelvére. Köszönöm, hogy rendben tartjátok a magam és csalá-
dom megélhetését szolgáló anyagi javakat!

Tia Scott-Shaver, Jeannie Armentrout, Jerrold, Linda és
Angie is hálára kötelez, hiszen nekik köszönhető, hogy zökke-
nőmentesen zajlik a mindennapi életem. Andy Sommers és
Hannah Mensch pedig az életem nagyobb szabású dolgait tartja
szemmel ügyesen és higgadtan, amiért köszönettel tartozom.
Sok szeretettel gondolok Victoria Vodarra is.

Természetesen vétkes hanyagság lenne, ha nem említeném
meg a gyerekeimet, Milest, Ryant, Landont, Lexie-t és Savan-
nah-t, akik sok-sok örömet szereztek nekem az évek során, va-
lamint nemrég született kisunokámat, Bristol Marie-t. Sarah,
Meadowe és Brad: szeretlek titeket.

Hálával tartozom az én csodálatos barátaimnak is, köztük
Bill és Pat Millsnek, David és Morgan Sharának, Mike Smith-
nek, Christie Bonaccinak, Jeff és Torrie Van Wie-nek, Jim és
Karen Tylernek, Todd és Gretchen Lanmannek, Tony és Shellie
Spaedynek, Kim és Eric Belchernek, Lee és Sandi Minshullnak,
Jonathan és Stephanie Arnoldnak, Austin és Holly Butlernek,
Bill Silvának, Jeff Brownnak, Gray Zuerbreggnek, James Hick-
mannek és Al Petersonnak, akik mind örömet hoztak az éle-
tembe. De vétek lenne, ha nem említeném meg még Paul
Du Vairt, Chris Matteót, Rick Menchet, Kirk Pierce-t, Pete
DeClert, Bob Jacobot, Jeannine Kaspert, Joe Westermeyert,
Ron Markezichet, Shane O'Flahertyt, Darryl Gordont, David
Wangot, Sandy Haddockot, Ryan Seegert, Missy Blackerbyt,
Ken Grayt, Heather Cope-ot, Dave Simpsonsot, Maureen McDon-
nellt, Joy Lenzet, David Geffent és Anja Schmeltzert is. Az,
hogy ti vagytok, igazi áldás.

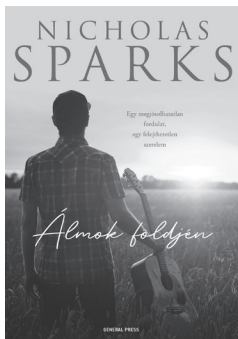
Végül pedig szeretettel és hálával gondolok az egész népes
rokonságomra. Imádkozom értetek minden áldott nap.

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Belív nyomdai előkészítése TORDAS ÉS TÁRSA Kft.
Nyomta és kötötte GENERÁL NYOMDA Kft., 2025
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

A SZERZŐ KÖNYVEI KÖZÜL AJÁNLJUK

ÁLMOK FÖLDJÉN

Fordította: Pejkov Boján

Ván, hogy nem rajtunk múlik, merre visz az élet...

Miután Beverly hatéves kislányával, Tommie-val együtt elmenekült bántalmazó férje elől, megpróbál új életet kezdeni egy eldugott kisvárosban. Látszólagos nyugalmuk azonban rögtön semmivé lesz, amikor Tommie közli vele, hogy késő éjjel valaki a ház körül járkált, és a nevéen szólongatta. Mivel a pénzüik fogytán van, és a veszély látszólag minden sarkon leselkedik rájuk, a nő kétségbeesett döntést hoz...

Colby Mills zenészkarrierje nem igazán indult be, így a fiatal férfi egy kis farmot vezet Észak-Karolinában. Egy hirtelen jött fellépési lehetőség azonban Floridába szólítja, ahol megismerkedik Morgan Leevell – és az egész élete a feje tetejére áll. A lány egy rangos zenei főiskolán végzett, a célja pedig az, hogy Nashville-be költözzön, és sztár legyen. Ő és Colby rájönnek, hogy nem csupán a zenélésben tökéletes köztük az összhang, hanem egymásban a lelki társukat is megtalálták.

Egyetlen felejthetetlen hét alatt a két fiatal végigjárja az első szerelem mámorító magasságait és lesújtó szívfájdalmát, míg több száz kilométerre tőlük a sors Beverly anyai szeretetét teszi próbára. A három ember élete végül előre nem látható módon fonódik össze, és a kérdés mindannyiuk számára ugyanaz: vajon maguk mögött hagyhatják-e valaha is a múlt terheit...

A KÍVÁNSÁG

Fordította: Pejkov Boján

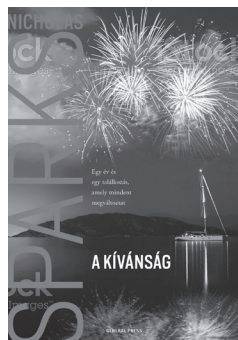
Egy felejthetetlen út, egy mindent elsöprő szerelem

Maggie Dawes világhírű fotográfus, aki állandóan utazik, új témák után kutatva.

2019-ben egy lesújtó diagnózis után a karácsonyt New Yorkban kénytelen tölteni, és egyre inkább az asszisztense segítségére szorul. Ahogy az év a vége felé közeledik, Maggie egy évtizedekkel korábbi utazás és szerelem történetét meséli el a fiúnak, amely alapjaiban rendítette meg az életét.

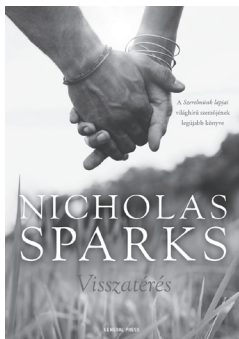
1996-ban ugyanis minden megváltozott Maggie számára, amikor tizenhat évesen az addig alig ismert nagynénjéhez küldték egy évre. Az asszony egy gyönyörű, kis szigeten élt az amerikai partok mellett, Maggie mégis csak arra tudott gondolni, mennyi mindent kell otthagynia: a barátait, a családját, az egész addigi életét...

Ám mindez megváltozott, amikor megismerkedett Bryce-szal, aki az utolsó évét töltötte a szigeten, mielőtt megkezdte volna a tanulmányait a tisztképző akadémián. A fiú felejthetlenné tette Maggie ott töltött napjait: feltárta előtte a sziget csodáit, és beavatta a fényképezés titkaiba. A hosszú hónapok során pedig mindkettőjük számára egyértelművé vált, hogy életük szerelmét találták meg a másikban. Csakhogy a sorsuk máshogy alakult, mint azt szerették volna...

VISSZATÉRÉS

Fordította: Pejkov Boján

A sorsod titkok és visszatérések sorozata. Csak rajtad áll, hogyan éled meg őket.

Trevor Benson nem szándékozott visszatérni New Bernbe, ahol a gyermekkorra zömét töltötte. Ám amikor egy afganisztáni bevetés során bombarobbanásban megsérül, a katonai orvos kénytelen hazatérni a nagyapjától örökölt házba. Itt ismerkedik meg a gyönyörű, ám súlyos titkokat cipelő rendőrnővel, Natalie-vel, és a férfi nem tud megálljt parancsolni az érzelmeinek: beleszeret a nőbe.

Miközben a kertben felállított számtalan kaptárt gondozza, Trevor megismerkedik egy, a közelben lakó kamasz lánnyal, Callie-vel, aki már a férfi nagyapjának is segédkezett a méhek körül. A lány sorsa tragikus fordulatot vesz, s emiatt Natalie és Trevor versenyt futnak az idővel, hogy megtalálják Callie családját. Ám a régmúlt titkai ezt a feladatot is szinte lehetetlenné teszik...

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu • generalpress@lira.hu